LEDA BAZAAR

„De la *Fata dispărută* încoace n-am mai citit ceva atât de captivant!"
STEPHEN KING

Ultima casă de pe strada Needless

CATRIONA WARD

TRADUCERE DE CARMEN ION

THRILLER

virtual-project.eu

CATRIONA WARD

ULTIMA CASĂ DE PE STRADA NEEDLESS

Original: *The Last House on Needless Street* (2021)

Traducere din limba engleză:
CARMEN ION

virtual-project.eu

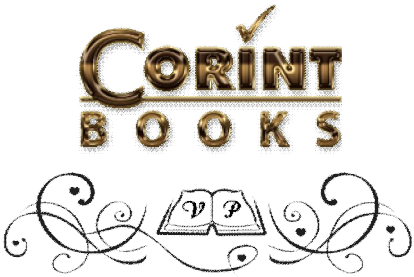

— 2023 —

Lui River Emanuel Ward Enoch, nepotul meu,
născut pe data de 14 august 2020

Astăzi este aniversarea Fetiţei cu Îngheţata pe Băţ. S-a întâmplat lângă lac, acum unsprezece ani – era acolo, şi pe urmă nu a mai fost. Aşa că ziua se anunţă deja a fi una proastă atunci când descopăr că printre noi se află un Ucigaş.

Olivia aterizează greu pe burta mea şi scoate nişte sunete ascuţite ca de mecanism de ceasornic. Nu ştiu să existe ceva mai bun pe lumea asta ca o pisică în patul tău. Mă joc cu ea pentru că mai târziu, când va veni Lauren, Olivia o să se facă nevăzută. Ea şi cu fiica mea nu se suportă reciproc.

— Gata, m-am trezit! o înştiinţez. E rândul tău să pregăteşti miculdejun.

Se uită la mine cu ochii ei galben-verzui, apoi se îndepărtează tiptil. Găseşte o rază de soare, se lasă învăluită de ea şi clipeşte în direcţia mea. Pisicile n-au simţul umorului.

Merg să iau ziarul de pe scara care dă în verandă. Îmi place ziarul local pentru că e unul dintre puţinele care are o rubrică cu alerte de păsări rare – şi poţi să scrii acolo dacă vezi ceva special, de pildă o ciocănitoare aurie sau o brumăriţă. Chiar dacă e foarte devreme, aerul difuz e cald ca supa. Strada pare şi mai tăcută ca de obicei. Mută, de parcă ar rememora ceva.

Stomacul mi se strânge ghem când văd prima pagină a ziarului. Iat-o pe fată. Uitasem de aniversare. Nu prea am noţiunea timpului.

E aceeaşi poză ca de fiecare dată. Ochii ei par mari în umbra aruncată de borul pălăriei şi-şi ţine degetele încleştate pe băţul îngheţatei, ca şi cum s-ar teme că ar putea să i-o ia cineva. Părul tuns scurt, băieţeşte, îi stă lipit, umed şi lucios, de scalp. A înotat şi tocmai a ieşit din apă, dar nimeni nu o înfăşoară într-un prosop pufos ca să se usuce. Nu-mi place chestia asta. Ar putea să răcească. Cealaltă poză, cea cu mine, nu apare în ziar. Au dat de necaz din cauza ei. Deşi, dacă mă întrebaţi pe mine, nu suficient de mari.

Fetiţa cu Îngheţata pe Băţ avea şase ani. Toată lumea a fost

supărată. Avem probleme dintr-astea, mai ales împrejurul lacului, aşa că totul s-a petrecut repede. Poliţia a percheziţionat casele din comitat ale tuturor celor suspectaţi că le puteau face rău copiilor.

Nu mi s-a permis să stau înăuntru în timp ce făceau asta, aşa că am rămas să aştept pe scară. Era vară şi soarele ardea puternic şi fierbinte, ca suprafaţa unei stele. Pielea mi s-a ars treptat pe măsură ce trecea după-amiaza. I-am auzit cum trag deoparte carpeta albastră urâtă din camera de zi, cum smulg scândurile din podea şi cum fac o gaură în peretele din spatele dulapului meu fiindcă li se păruse că sună a gol. Şi-au lăsat câinii să umble prin curte, prin dormitorul meu, peste tot. Ştiam ce fel de câini sunt. Aveau în ochi scânteile albe ale morţii. Un bărbat slăbănog cu un aparat de fotografiat a venit şi mi-a făcut poze în timp ce aşteptam. Nu mi-a trecut prin cap să-l opresc.

— Fără poze nu-i articol, mi-a zis el în timp ce se îndepărta.

N-am înţeles ce voia să spună, dar mi-a făcut cu mâna voios la plecare, aşa că i-am răspuns la fel.

— Nu vă simţiţi bine, domnule Bannerman?

Femeia detectiv semăna cu un oposum. Era foarte obosită.

— N-am nimic, i-am răspuns.

Tremuram. *Linişteşte-te, micuţule Teddy!* Dinţii îmi clănţăneau în gură, de parcă-mi era frig, când de fapt afară era foarte cald.

— M-aţi strigat pe nume. Şi aţi ţipat ceva – mi s-a părut că aud cuvântul „verde”.

— Probabil că mi-am amintit de o poveste pe care am inventat-o în copilărie despre nişte băieţi care s-au rătăcit şi s-au transformat în lucruri verzi, căzând în lac.

Femeia m-a privit suspicioasă. Cunoşteam genul ăsta de privire. Am mereu parte de ea. M-am agăţat strâns de trunchiul micului stejar din curtea din faţă a casei. Copacul îmi împrumuta o parte din forţa sa. Aveam ceva de mărturisit? Dacă da, gândul doar plutea pe undeva pe la marginea minţii mele.

— Domnule Bannerman, aceasta este singura dumneavoastră reşedinţă? Nu mai sunt alte proprietăţi pe aici? Vreo cabană de vânătoare sau altceva de genul ăsta?

Detectiva şi-a şters picătura de transpiraţie de pe buza de sus. Îngrijorarea o apăsa cu putere pe spinare, ca o nicovală.

— Nu, i-am răspuns. Nu, nu, nu.

Nu avea cum să înţeleagă care era treaba cu locul de weekend.

În cele din urmă poliţiştii au plecat. Au fost nevoiţi să o facă, din moment ce fusesem toată după-amiaza la 7-Eleven şi aveam martori. Şi camerele de supraveghere o confirmau. Ce obişnuiam să fac acolo: să stau afară, pe trotuar, lângă uşile glisante. Când uşile se deschideau şuierând, lăsând să iasă oamenii în vârtejul de aer rece, le ceream bomboane. Câteodată îmi dădeau dacă aveau, ba uneori cumpărau special pentru mine. Lui Mami i-ar fi fost tare ruşine dacă ar fi aflat, dar mie îmi plăceau enorm bomboanele. Nu m-am apropiat niciodată de lac sau de Fetiţa cu Îngheţata pe Băţ.

Atunci când au terminat, în final, cu scotocitul, şi mi-au dat voie să intru în casă, le-am mirosit prezenţa peste tot. Urme de apă de colonie, transpiraţie, cauciuc scârţâitor şi chimicale. M-am necăjit pentru că îmi descoperiseră lucrurile preţioase, precum poza cu Mami şi cu Tati. Poza începuse deja să se şteargă şi trăsăturile lor păliseră. Erau pe cale să mă părăsească, să dispară în albeaţă. Şi mai era şi cutiuţa muzicală spartă, aşezată pe poliţa de deasupra şemineului. Mami o adusese din casa ei de departe. Cutiuţa muzicală nu funcţiona. O spărsesem în aceeaşi zi în care sfărâmasem păpuşile ruseşti, ziua când se petrecuse treaba aceea cu şoarecele. Corpul micii balerine se frânsese, se prăbuşise şi murise. Poate că cel mai rău îmi părea pentru ea. (Îi spun Eloise. Nu ştiu de ce, doar că numele mi se pare că i se potriveşte.) Vorbele lui Mami mi-au răsunat în ureche: „Tu, Theodore, îmi iei totul. Totul.”

Oamenii ăia se uitaseră la toate lucrurile mele cu ochii şi cu gândurile lor şi casa nu părea să îmi mai aparţină.

Am închis ochii şi am inspirat adânc ca să mă calmez. Când i-am deschis din nou, păpuşa rusească mi-a răspuns cu un surâs larg. Lângă ea era cutiuţa muzicală. Eloise, balerina, stătea mândră şi dreaptă, cu braţele perfect întinse deasupra capului. Mami şi Tati îmi zâmbeau din poză. Sub tălpi simţeam moliciunea ghemotoacelor din covoraşul meu portocaliu frumos.

M-am simţit pe loc cu mult mai bine. Totul era OK. Eram acasă.

Olivia m-a împuns cu capul în palmă. Am râs şi am ridicat-o în poală. Asta m-a făcut să mă simt şi mai bine. Dar deasupra, în pod, băieţii verzi au prins să se foiască.

În ziua următoare am apărut în ziar. Titlul articolului era CASA

SUSPECTULUI, PERCHEZIŢIONATĂ. Şi iată-mă şi pe mine, în faţa casei! Fuseseră percheziţionate şi alte case, dar în articol se insinua că a mea fusese singura, aşa că am presupus că ceilalţi locuitori fuseseră suficient de deştepţi, încât să-şi acopere feţele atunci când fuseseră fotografiaţi. „Fără poze nu-i articol.” Mi-au postat poza chiar lângă cea a Fetiţei cu Îngheţata pe Băţ, şi asta s-a transformat într-o poveste în sine.

În poză nu apărea denumirea străzii, dar bănuiesc că oamenii au recunoscut-o. Prin ferestre se iţeau pietre şi cărămizi. Multe. De cum înlocuiam un ochi de geam, intra altă piatră. Simţeam că înnebunesc. S-a întâmplat de atâtea ori, încât am cedat şi am bătut în cuie placaj peste ferestre. Asta i-a mai încetinit. Atunci când n-ai ce sparge, nu prea mai are haz. Şi n-am mai ieşit din casă pe timpul zilei. Au fost vremuri grele.

O aşez pe Fetiţa cu Îngheţata pe Băţ – adică ziarul cu poza ei – în dulapul de sub scări. Mă aplec ca să-l strecor la fundul teancului. Şi atunci îl văd pe raft, pe jumătate ascuns sub turnul de ziare – casetofonul.

Îl recunosc pe loc. E al lui Mami. Îl iau de pe raft. Îl simt ciudat la atingere, ca şi cum cineva ar şopti undeva prin apropiere, chiar sub nivelul meu auditiv.

În maşinărie există deja o bandă, parţial folosită – e înregistrată cam pe jumătate dintr-o parte. E o bandă veche, cu o etichetă în dungi galbene cu negru. Şi scrisul ei precis, acum şters. *Note.*

Nu ascult banda. Ştiu ce e pe ea. Mami îşi recita întotdeauna notele cu voce tare. Se împotmolea un pic la consoane, un obicei de care nu se putea dezbăra. În vocea ei puteai auzi marea. Mami se născuse departe, sub o stea fatidică.

Îmi spun: *Lasă casetofonul, uită că l-ai văzut!*

Am mâncat un castravete murat şi acum mă simt mult mai bine. La urma urmei, toate astea s-au întâmplat acum mult timp. Afară a început să se lumineze şi ziua se anunţă frumoasă. Curând vor veni păsările. În fiecare dimineaţă năvălesc din pădure şi descind în curtea din spate a casei. Gâturi galbene, auşei, cinteze, forfecuţe, vrăbii, mierle, porumbei de oraş. Curtea se aglomerează şi se face frumoasă. Îmi place la nebunie să o privesc. Am făcut în placaj o gaură de

mărimea potrivită exact în locul potrivit – prin ea am vedere spre întreaga curte. Mă asigur că sunt întotdeauna pline castroanele şi că păsările au suficientă apă. Pot să aibă de suferit pe arşiţa asta.

Dau să mă uit pe gaură, aşa cum fac în fiecare zi, când simt un spasm în stomac. Uneori măruntaiele mele o iau înaintea minţii. Ceva e în neregulă. E o dimineaţă prea liniştită. Mă cert singur, îmi impun să nu mă port ciudat, trag aer adânc în piept şi-mi lipesc ochiul de gaură.

Gaiţa e prima pe care o zăresc. Zace drept în mijlocul gazonului. Zvâcneşte. Dezmiardă aerul cu o aripă lungă, disperată să-şi ia zborul. Tare ciudat mai arată păsările atunci când nu zboară! Păsările nu sunt făcute să stea locului mult timp.

Mâinile îmi tremură în clipa când răsucesc cheile în cele trei lacăte de la uşa din spate. *Zdrang, zdrang, zdrang!* Chiar şi aşa, am grijă să încui uşa la loc. Păsările zac peste tot în curte, împrăştiate pe iarba pârjolită. Se zvârcolesc neputincioase, prinse în ceva ce aduce a hârtie cerată. Multe sunt deja moarte, poate vreo douăzeci. Unele însă, nu. Număr şapte inimi care încă mai bat. Văd cum păsările horcăie, cu limbuţele lor negre înţepenite de durere.

Mintea îmi aleargă nebuneşte. Îmi ia trei răsuflări ca să înţeleg pe deplin ceea ce văd. Noaptea trecută, cineva a trecut pe la fiecare adăpătoare şi a înfăşurat clei în jurul coliviilor din sârmă prinse în chingi atârnate de sfori. În zori, când păsările au venit să se hrănească, picioarele şi ciocurile le-au rămas prinse în clei.

Tot ce îmi trece prin cap e *Crimă, crimă, crimă*... Cine ar fi putut să le facă aşa ceva unor păsări? Şi pe urmă îmi spun: *Trebuie să fac curat. Nu pot s-o las pe Lauren să vadă asta.*

Pisica vagaboandă stă ghemuită în iedera de lângă gardul din sârmă şi mă urmăreşte atentă cu ochii ei chihlimbarii.

— Cară-te! ţip la ea.

Şi arunc cu primul lucru care-mi vine la îndemână, o doză goală de bere. Doza zboară descriind un cerc larg şi loveşte stâlpul gardului cu o bufnitură. Pisica se îndepărtează fără grabă, cu mersul ei şontâcăit şi strâmb, ca şi cum ar pleca de bunăvoie.

Strâng păsările vii. Se lipesc una de alta în mâinile mele, ca o masă fremătătoare. Par un monstru desprins din coşmarurile mele, totul numai picioare şi ochi, şi ciocuri care sorb hulpav aerul. Când încerc să descâlcesc masa informă, penele se dezlipesc de pe piele. Păsările nu scot niciun sunet. Şi poate că ăsta e lucrul cel mai rău. Păsările nu sunt

ca oamenii. Durerea le amuţeşte.

Le duc în casă şi încerc toate variantele care îmi trec prin minte pentru a dizolva cleiul. Dar după numai câteva încercări cu solventul realizez că nu fac decât să înrăutăţesc situaţia. Păsările îşi închid ochii şi icnesc inhalând vaporii. Nu ştiu ce să fac. Pare că nu voi reuşi în veci să le dezlipesc. Păsările nu pot supravieţui în asemenea condiţii, şi totuşi încă n-au murit. Mă gândesc să le înec şi mai apoi să le zdrobesc capetele cu ciocanul. Mă simt tot mai ciudat cu fiecare idee care îmi trece prin cap. Îmi zic apoi să descui dulapul unde ţin laptopul. Poate că voi găsi vreo soluţie pe internet. Numai că nu ştiu unde să aşez păsările. Sunt lipicioase şi rămân înţepenite pe orice suprafaţă le-aş aşeza.

Şi pe urmă îmi amintesc de o chestie pe care am văzut-o la televizor. Merită s-o încerc, mai ales că avem oţet în casă. Cu o mână, tai pe lungime un ciorap de damă. Iau de sub chiuvetă o caserolă Tupperware mare, nişte praf de copt şi oţet alb. Aşez cu grijă păsările în cutie, o sigilez şi trec ciorapul prin gaura pe care am făcut-o în capacul cutiei. Amestec soda cu oţetul în sac, pe care îl leg de ciorap cu un elastic. Acum cutia s-a transformat într-o cameră de gazare. Aerul dinăuntru începe să se schimbe şi fâlfâitul aripilor slăbeşte. Urmăresc totul, pentru că moartea merită să fie urmărită. Până şi o pasăre merită martori la deces. Nu durează mult. Deja cedaseră oricum pe jumătate, de la căldură şi spaimă. Ultimul care moare e un porumbel; mişcările de urcare şi de coborâre ale pieptului lui grăsuţ încetinesc treptat, până ce se opresc cu totul.

Ucigaşul m-a transformat şi pe mine într-un ucigaş.

Pun leşurile în lada de gunoi din curtea din spate. Corpuri inerte, calde încă şi moi la atingere. O maşină de tuns iarba se aude bâzâind undeva prin cartier. Mirosul de iarbă tăiată începe să răzbată în aer. Lumea a început să se trezească.

— Eşti bine, Ted?

Este bărbatul cu părul de culoarea sucului de portocale. Îşi scoate căţelul la plimbare prin pădure în fiecare zi.

— Da-da, sunt bine, îi răspund.

Bărbatul se holbează la picioarele mele. Bag de seamă că nu port şosete sau pantofi. Picioarele mele sunt albe şi păroase. Îmi acopăr un picior cu celălalt, dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Câinele gâfâie şi rânjeşte la mine. Animalele de companie sunt în general mai

bune decât oamenii. Îmi pare rău pentru câinii şi pisicile şi iepuraşii şi hamsterii ăia. Sunt obligaţi să trăiască pe lângă oameni şi, mai rău decât atât, să-i iubească. Olivia nu e un simplu animal de companie. E mult mai mult de-atât. (Deşi presupun că toţi stăpânii de pisici cred asta despre animalul lor.)

Mă gândesc la ucigaşul care se furişează pe lângă casa mea în întuneric, punând capcane în curte – sau poate chiar aruncând priviri înăuntrul casei, ca să mă urmărească pe mine, pe Lauren şi pe Olivia cu ochii lui de gândac mort –, şi inima mi se strânge.

Mă întorc. Doamna cu Chihuahua stă foarte aproape de mine. Cu mâna pe umărul meu. Asta e ceva neobişnuit. De regulă, oamenilor nu le place să mă atingă. Căţelul pe care îl ţine la subraţ tremură şi se holbează la mine cu ochii lui bulbucaţi.

Stau în faţa casei doamnei cu Chihuahua, care e galbenă cu şarpantă verde. Mă simt de parcă aş fi uitat ceva sau sunt pe cale să-mi amintesc. *Revino-ţi!* îmi spun. *Nu te purta ciudat!* Oamenii stau cu ochii pe ciudaţi. Şi au memorie bună.

— ...vai de mine, ce-i cu piciorul tău? zice acum femeia. Unde îţi sunt pantofii?

Cunosc prea bine tonul ei. Femeile micuţe au tendinţa să-i dădăcească pe bărbaţii solizi. Nu ştiu de ce, e un mister.

— Trebuie să fii mai atent, Ted, spune ea. Mama ta şi-ar face mii de griji din pricina ta.

Văd că piciorul îmi sângerează – o dâră de un roşu întunecat se prelinge pe beton. Probabil că am călcat pe ceva din nebăgare de seamă.

— Gonesc pisica aia vagaboandă, îi răspund. Vreau să zic că am gonit-o. Pentru că nu vreau să-mi alerge păsările prin curte.

(Nu reuşesc întotdeauna să mă descurc cu timpurile verbale. Mi se pare că totul se petrece chiar în clipa aceea şi uneori uit că de fapt s-a întâmplat deja.)

— Mare pacoste, pisica aia! zice femeia.

O sclipire de interes îi apare în privire. I-am oferit un nou subiect.

— E o năpastă, continuă ea. Primăria ar trebui să se ocupe de pisicile vagaboande exact aşa cum se ocupă de ceilalţi dăunători.

— Oh, de acord! spun eu. Aveţi perfectă dreptate.

(Nu ţin minte numele oamenilor, dar am alte metode de a-i judeca şi

a-i ţine minte. Prima dintre ele este răspunsul la întrebarea dacă s-ar purta frumos cu pisica mea. Nu aş lăsa-o pe femeia asta să se apropie de Olivia.)

— Mersi oricum! adaug. Deja mă simt ceva mai bine.

— Cred şi eu, zice femeia. Vino mâine pe la mine, la o cană de ceai cu gheaţă! O să fac şi nişte prăjiturele.

— Mâine nu pot.

— Atunci rămâne pentru altă dată. Doar suntem vecini. Şi vecinii trebuie să aibă grijă unii de alţii.

— Aşa spun şi eu mereu, îi răspund politicos.

— Ai un zâmbet drăguţ, Ted, ştiai? Ar trebui să-l foloseşti mai des.

Îi fac repede cu mâna, rânjesc şi plec şchiopătând, mimând o durere pe care nu o simt şi păşind cu atenţie pe piciorul sângerând până ce mă asigur că nu mă mai vede după colţ.

Doamna cu Chihuahua nu a observat că am plecat, şi asta-i bine. Am pierdut ceva timp, dar nu foarte mult, sau cel puţin aşa îmi închipui. Sub picior simt trotuarul călduţ, dar încă nu fierbinte. Maşina de tuns iarba se aude şi acum bâzâind undeva prin cartier şi mirosul de iarbă tăiată se înalţă lipicios şi verde în aer. Poate vreo două minute. Totuşi, n-ar fi trebuit să ies aşa pe stradă. Şi ar fi trebuit să-mi pun pantofii înainte de a ieşi din casă. A fost o greşeală.

Îmi curăţ piciorul rănit cu dezinfectant dintr-o sticlă verde de plastic. Cred că soluţia e de fapt pentru podele şi blaturi de bucătărie, nu pentru piele. Piciorul arată mult mai rău după; pielea s-a înroşit şi s-a jupuit. Dacă l-aş simţi, probabil că m-ar durea cu adevărat. Dar măcar tăietura e acum curată. Îmi înfăşor piciorul în tifon. Am o grămadă de tifon şi bandaje la îndemână. În casa noastră se întâmplă multe accidente.

Mâinile îmi sunt încă lipicioase, de parcă ceva, gen clei sau moarte, ar sta agăţate de ele. Îmi amintesc că am citit undeva, cândva, că păsările au păduchi. Sau poate era vorba de peşti. Îmi curăţ şi mâinile cu aceeaşi soluţie pentru podele. Tremur din toate încheieturile. Înghit pastila pe care ar fi trebuit s-o iau în urmă cu câteva ore.

Astăzi se împlinesc fix unsprezece ani de când Fetiţa cu Îngheţata pe Băţ a dispărut. Azi-dimineaţă cineva mi-a omorât păsările. Poate că aceste două lucruri nu au nimic în comun. Lumea e plină de chestii lipsite de sens. Dar poate că există o legătură între ele. Cum de a ştiut

Ucigaşul că atât de multe păsări obişnuiesc să se hrănească în zori în curtea mea? Oare cunoaşte bine cartierul? Gândurile astea nu-mi dau pace.

Fac o listă. Prima oară scriu: *Ucigaşul.* Lista nu e deloc lungă.

Bărbatul cu Păr de Culoarea Sucului de Portocale
Doamna cu Chihuahua
Un Străin

Sug capătul creionului. Din păcate, nu cunosc prea bine cartierul. Spre deosebire de Mami. Mami se pricepea la oameni, ştia să-i farmece. Dar când mă văd pe mine, oamenii o iau în cealaltă direcţie. I-am văzut cu ochii mei răsucindu-se pe călcâie şi îndepărtându-se. Aşa încât Ucigaşul ar putea fi oriunde prin apropiere, la câteva case mai încolo, mâncând pizza sau altceva şi râzându-şi de mine. Fac alte adăugiri pe listă:

Bărbatul cu Pantofi Otter sau Soţia lui sau Copiii lor
Bărbaţii care locuiesc împreună în Casa Albastră
Doamna care Miroase a Gogoşi

Sunt practic aproape toţi vecinii de pe strada mea.

Nu cred cu adevărat că ucigaşul s-ar afla printre ei. În plus, unii, ca de exemplu familia cu pantofi Otter, sunt acum plecaţi în vacanţă.

Strada noastră are o denumire ciudată. Unii oameni se opresc ca să-i facă poze indicatorului stradal găurit. Pe urmă pleacă, fiindcă altceva nu mai e de văzut în afara pădurii de dincolo de stradă.

Adaug încet încă un nume pe listă. *Ted Bannerman.* Pentru că nu se ştie niciodată.

Descui dulapul unde îmi ţin materialele de desen şi ascund cu grijă lista sub o cutie veche cu cretă pe care Lauren nu o foloseşte niciodată.

Judec oamenii după două criterii – cum se comportă cu animalele şi ce le place să mănânce. Dacă preferă salatele, sunt cu siguranţă oameni răi. Dacă le place brânza, sunt probabil OK.

Încă nu s-a făcut ora zece – îmi dau seama după felul în care soarele se strecoară prin găurile din placaj, aruncând raze de lumină pe podea –, şi deja ziua a fost una foarte proastă. Aşa că decid să iau masa de

prânz mai devreme. Cu felul meu de mâncare preferat, cel mai bun de pe lume. OK, ar trebui să înregistrez chestia asta.

M-am tot gândit – ce-ar fi să folosesc casetofonul ca să-mi înregistrez reţetele? (Ştiu că lui Mami nu i-ar plăcea treaba asta. Simt în ceafă senzaţia aia fierbinte că mă port ca o „pacoste”, aşa cum îmi spune ea mereu.)

Desfac din ambalaj un set nou de casete. Miros bine. Bag una în casetofon. Când eram mic, mereu îmi doream să mă joc cu el. Casetofonul are un buton roşu mare cât o clapă de pian, care scoate un clinchet atunci când îl apăs. Habar n-am însă ce să fac cu banda veche a lui Mami, iar asta mă deranjează. Nu pot s-o arunc pur şi simplu sau s-o distrug – nici nu se pune problema –, dar pe de altă parte, nici nu vreau să o ţin laolaltă cu casetele mele noi şi drăguţe. Aşa că o pun la loc în dulapul de sub scară şi o strecor la fundul teancului de ziare, sub Fetiţa cu Îngheţata pe Băţ. OK, acum totul e gata!

Reţetă de sendviş cu brânză şi miere, de Ted Bannerman. Încingeţi ulei într-o tigaie până ce tigaia scoate fum. Ungeţi cu unt două felii de pâine pe ambele feţe. Luaţi nişte brânză cedar, eu o prefer feliată, dar voi puteţi folosi ce vă place. Doar e prânzul vostru. Luaţi nişte miere şi întindeţi-o pe ambele felii de pâine, pe o faţă. Aşezaţi brânza cedar peste. Şi felii de banană peste brânza cedar. Acoperiţi sendvişul şi prăjiţi-l în tigaie până ce se rumeneşte pe ambele părţi. Când e gata, presăraţi peste el sare, piper şi sos de chili. Tăiaţi-l în două jumătăţi. Priviţi cum brânza şi mierea mustesc şi se scurg afară. Aproape că nu vă înduraţi să-l mâncaţi. Ha, ha – aproape.

Vocea îmi sună oribil. De parcă aş fi un copilaş ciudat care a înghiţit o broască. Ei bine, o să-mi înregistrez reţetele, dar sigur nu le voi mai asculta decât dacă voi fi nevoit.

Chestia cu înregistratul a fost ideea omului-gândac. El e cel care m-a sfătuit să ţin un „jurnal al trăirilor”. Cuvintele astea mă bagă în sperieţi. Pentru el, lucrurile păreau cât se poate de simple. „Povesteşte ce ţi se întâmplă şi în ce fel te afectează.” Nici prin cap nu-mi trece să fac aşa ceva. Totuşi, nu-i o idee rea să-mi înregistrez reţetele, în caz că dispar într-o bună zi şi nu va mai fi nimeni care să şi le amintească. Mâine o să mă ocup de reţeta de sendviş cu oţet şi căpşuni.

Mami avea părerile ei în privinţa alimentaţiei, dar mie mi-a plăcut

întotdeauna să mănânc. Cândva m-am gândit că aş putea deveni *chef* şi poate proprietarul unui local de servit prânzul. La Ted, aşa i-aş fi zis – zău aşa, ce idee! Sau aş fi putut scrie cărţi de bucate. Numai că nu pot să fac niciuna din chestiile astea din cauza lui Lauren şi a Oliviei. N-am cum să le las singure.

Mi-ar prinde bine să pot discuta cu cineva despre treburile astea. (Evident, nu cu omul-gândac. E foarte important să nu-i arăt omului-gândac ce sunt.) Mi-ar face plăcere să-mi împărtăşesc experienţele culinare cu un prieten, însă nu am niciunul.

Mă aşez pe canapea cu sendvişul în mână şi mă uit la televizor la monştri pe roţi. Camioanele astea uriaşe sunt grozave. Fac zgomot şi trec peste lucruri şi prin ele. Nimic nu le stă în cale. Brânză şi camioane. Ar trebui să mă simt fericit. Însă mintea mi-e plină de pene şi ciocuri. Dacă aş fi şi eu prins într-o capcană cu clei? Cum ar fi să dispar pur şi simplu? Nu aş avea pe nimeni care să-mi fie martor.

Simt o atingere uşoară în lateral. Olivia îşi împinge capul în mâna mea, apoi mi se aşază în poală cu lăbuţele ei catifelate şi grele. Se tot răsuceşte până ce-şi găseşte o poziţie confortabilă pe genunchiul meu. Olivia ştie întotdeauna când sunt supărat. Toarce atât de tare, încât zgâlţâie canapeaua.

— Hai, pisicuţo! îi spun. E timpul să mergi la lădiţa ta. Lauren o să sosească din clipă în clipă.

Ochii i se închid şi corpul i se înmoaie, relaxat. Aproape că îmi alunecă din mâini în timp ce o car, torcând, în bucătărie. Ridic capacul vechiului răcitor stricat. Ar fi trebuit să-l arunc de mulţi ani, însă Oliviei îi place de el, Dumnezeu ştie de ce. Ca de fiecare dată, verific să fie scos din priză, cu toate că nu mai funcţionează de ani buni. Săptămâna trecută am făcut alte câteva găuri în capac – îmi fac griji că n-ar pătrunde suficient aer înăuntru. E greu să ucizi, dar mult mai greu e să ţii pe cineva în viaţă şi în siguranţă. O, Doamne, cât de bine ştiu asta!

Joc cu Lauren jocul ei preferat. Are o mulţime de reguli şi implică pedalatul cu viteză mare pe bicicleta roz prin casă şi strigatul cu voce tare al numelor de capitale. Lauren sună din clopoţelul de la bicicletă de două ori dacă răspunsul este corect şi de patru ori dacă e greşit. E un joc zgomotos, dar şi educativ într-un fel, aşa că mă pretez la el. Când cineva ciocăneşte la uşă, îmi aşez mâna peste soneria bicicletei.

— Să faci linişte cât răspund eu! o previn pe Lauren. Adică să taci. Şi să nu tragi cu ochiul.

Lauren dă din cap în semn de încuviinţare.

Este doamna cu Chihuahua. Căţelul îşi iţeşte agitat capul din geantă. Ochii îi lucesc în timp ce şi-i plimbă peste tot.

— Pare că cineva se joacă zgomotos înăuntru, zice femeia. Copiii ar trebui lăsaţi să se joace în voie, asta-i părerea mea.

— Fiica mea a venit în vizită, îi răspund. Nu e momentul potrivit acum.

— Auzisem eu cu nişte ani în urmă că ai o fiică, continuă doamna cu Chihuahua. Stai aşa, cine mi-o fi spus? În fine, nu contează, în clipa asta nu-mi amintesc. Dar am ţinut minte că ai o fiică. Şi mi-ar plăcea s-o cunosc. Vecinii ar trebui să întreţină relaţii prieteneşti. Uite, ţi-am adus nişte struguri. Sunt alimente sănătoase, deşi dulci, aşa că le plac tuturor. Până şi copiilor. Sunt ca nişte bomboane naturale.

— Mersi! Dar acum trebuie să plec. Ştii, nu petrec foarte mult timp cu ea. Şi înăuntru e mare dezordine.

— Tu ce mai faci, Ted? mă întreabă ea. Serios vorbesc, ce mai faci?

— Sunt bine.

— Şi mama ta ce mai face? continuă ea. Îmi pare rău că nu mai scrie.

— E bine şi ea.

— OK, zice femeia după cam un minut. Atunci, mai vorbim.

— Hei, Tati! strigă Lauren după ce uşa se închide în spatele doamnei cu Chihuahua. Chile!

— Santiago! urlu eu.

Lauren ţipă şi continuă să pedaleze, ţâşnind şi virând pentru a ocoli mobila. Cântă tare în timp ce pedalează; e un cântec despre păduchii de lemn pe care l-a născocit singură, iar dacă nu aş fi părinte, în veci nu mi-aş fi închipuit că o melodie despre un păduche de lemn mi-ar putea umple sufletul de bucurie. Dar asta e treaba cu dragostea, te loveşte drept în moalele capului.

Lauren se opreşte brusc din pedalat şi cauciucurile bicicletei scârţâie pe scândurile din lemn.

— Nu te mai ţine după mine, Ted! zice ea.

— Dar ne jucăm împreună, îi răspund necăjit. Am luat-o din nou de la capăt.

— Nu vreau să ne mai jucăm. Pleacă de aici, mă scoţi din sărite!

— Îmi pare rău, pisicuţo, dar nu pot! S-ar putea să ai nevoie de

mine.

— Ba n-am nevoie de tine! ripostează Lauren. Şi vreau să mă plimb singură cu bicicleta. Ridică vocea: Vreau să stau singură într-o casă numai a mea şi să mănânc ce vreau eu, şi să mă uit la televizor atunci când am chef şi să nu mai văd picior de om niciodată! Vreau să plec la Santiago, în Chile.

— Da, ştiu, îi răspund. Dar copiii nu se pot descurca singuri. Adulţii trebuie să aibă grijă de ei.

— Într-o zi o să-mi iau lumea-n cap, zice ea.

— Uite ce-i, pisicuţo, îi spun pe cel mai blând ton cu putinţă. Ştii foarte bine că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată.

Mereu încerc să fiu cât mai onest cu ea.

— Te urăsc, Ted!

Cuvintele astea mă dor de fiecare dată, indiferent cât de des le rosteşte: e ca şi cum m-ar pocni tare şi iute, pe la spate.

— Spune-mi Tati, nu Ted! îi atrag eu atenţia. Şi ştiu că n-ai vorbit serios.

— Ba da, zice ea cu voce subţire şi slabă, ca de păianjen. Te urăsc!

— N-ai vrea nişte îngheţată?

Glasul sună vinovat până şi în urechile mele.

— Mai bine nu mă năşteam, declară Lauren şi porneşte din nou să pedaleze, sunând din clopoţel şi trecând cu bicicleta drept peste desenul pe care l-a făcut ceva mai devreme, al unei pisici negre cu ochi verzi de smarald: Olivia.

Nu am minţit mai devreme; în casă chiar e un dezastru. Lauren a vărsat nişte jeleu pe podeaua din bucătărie şi a trecut apoi peste el, lăsând o dâră lipicioasă peste tot. Pe canapea stau împrăştiate creioane colorate rupte şi farfurii murdare sunt răspândite peste tot în casă. Una dintre distracţiile preferate ale lui Lauren este să ia din dulap farfurii una câte una şi să le lingă. După care să strige: „Tati, toate farfuriile sunt murdare!” Acum roteşte bicicleta pe podea şi se preface că e un tractor zgomotos care se târăşte încet. „Dacă asta îi face plăcere”, mormăi în sinea mea. Asta înseamnă să fii tată.

Dau să-mi iau pastila de la miezul zilei cu un pahar cu apă când Lauren intră cu bicicleta în mine. Apa din pahar se varsă pe carpeta albastră şi pastila îmi scapă printre degete, apoi saltă prin aer ca un mic punct galben şi dispare. Îngenunchez şi arunc o privire pe sub canapea. Nu o găsesc. Şi între timp simt cum îmi pierd răbdarea.

— Fir-ar să fie! mârâi fără să mă gândesc. La naiba!

Lauren începe să ţipe. Vocea i se înalţă ca o sirenă şi capul îmi stă să plesnească.

— Ai înjurat, se plânge ea. Nu mai înjura, grasule, urâtule, bădăranule!

Este momentul când îmi pierd cumpătul. Nu vreau, dar mi se întâmplă. Aş vrea să spun că nu din cauza replicii ei cu „grasule, urâtule, bădăranule”, dar aş minţi.

— Ajunge! ţip eu. Termină! Imediat!

— Nu vreau!

Îşi apropie ghearele de faţa mea, căutându-mi ochii cu degetele ei ascuţite.

— Dacă nu te porţi frumos, n-o să-ţi mai dau voie să te joci aici.

Reuşesc să o ţin la distanţă şi într-un final renunţă să se mai zbată.

— Cred că ţi-ar prinde bine un pui de somn, pisicuţo, îi spun.

O duc la culcare şi pornesc casetofonul. Şuieratul său este liniştitor. Vocea plăcută a femeii se strecoară prin aer. Este o noapte de iarnă şi nimeni nu are un pat în plus de oferit, nici o bomboană... În clipa asta nu-mi amintesc numele cântăreţei. Ochii ei sunt plini de compasiune. E ca o mamă, dar una de care ştii că n-ai de ce să te temi.

Adun creioanele colorate şi cariocile şi le număr. Sunt toate. Bun aşa!

Obişnuiam să o adorm pe Lauren cu muzica asta. A fost un copil neastâmpărat şi se anunţă a fi un adolescent dificil. Cum i se spune acum fazei în care se află? A, da, preadolescenţă. În unele zile, precum cea de azi, pare tare micuţă şi nu vrea decât să-şi călărească bicicleta roz. Îmi fac griji pentru cele petrecute azi. Am foarte multe pe cap.

În primul rând, şi asta e cea mai mare problemă: în ultima vreme am ieşit mai des din casă. Mi se întâmplă ori de câte ori sunt stresat. Dacă plec într-o bună zi şi nu mă mai întorc? Le-aş lăsa singure pe Lauren şi Olivia. Am nevoie de pastile mai puternice. O să discut despre asta cu omul-gândac. Doza de bere e rece în palma mea şi sâsâie ca un şarpe atunci când o deschid. Iau trei castraveciori muraţi din borcan şi îi tai în jumătăţi pe care le ung cu unt de arahide. Sunt crocanţi. E cea mai bună gustare şi merge bine cu berea, dar nu mă pot bucura de ea.

Al doilea motiv de îngrijorare: zgomotul. Casa noastră se află în fundătură; dincolo de ea se întinde pădurea şi atât. Casa din stânga e

goală de o veşnicie; ziarul cu care au fost tapetate ferestrele s-a îngălbenit între timp şi s-a vălurit. Aşa că în anii din urmă am lăsat garda jos. I-am permis lui Lauren să strige şi să cânte. De acum înainte va trebui să meditez mai serios la asta. Doamna cu Chihuahua a auzit-o.

Sub masa din bucătărie s-au împrăştiat nişte căcăreze negre. S-a întors şoarecele. Lauren încă plânge, dar mai domol, un semn bun. Muzica îşi face efectul. Sper că va dormi puţin, ca s-o trezesc la cină. Voi prepara mâncarea ei preferată: spaghete cu crenvurşti.

Al treilea motiv de îngrijorare: cât timp o să-i mai placă spaghetele cu crenvurşti? Cât timp voi mai reuşi să o protejez? Lauren trebuie ţinută permanent sub supraveghere. Copiii sunt ca un lanţ care îşi stă atârnat de inimă sau de gât şi de care ei trag în toate direcţiile. Lauren creşte prea repede. Sunt conştient că toţi părinţii spun asta, dar e adevărat.

Linişteşte-te! îmi zic în sinea mea. Uită-te la Olivia: ea s-a obişnuit în cele din urmă cu situaţia. Când era mică, alerga la uşă ori de câte ori se deschidea. N-ar fi putut supravieţui afară, dar tot voia să fugă. Acum a devenit mai înţeleaptă. Nu totdeauna ceea ce ne dorim e lucrul cel mai bun pentru noi. Dacă o pisică poate învăţa atâta lucru, Lauren poate şi ea. Cel puţin aşa sper.

Ziua se apropie de sfârşit şi după cină a sosit momentul când Lauren trebuie să plece.

— Pa, pisicuţo! îi spun.

— Pa, Tati! îmi răspunde ea.

— Ne vedem săptămâna viitoare.

— Dap.

Răsuceşte în mâini cureaua de la rucsac. Ei pare să nu-i pese, dar eu am detestat dintotdeauna partea asta a vizitei. Dar mi-am făcut o regulă din a nu arăta cât de supărat sunt. Pun din nou caseta. Vocea femeii şerpuieşte prin aerul fierbinte al înserării.

Când am o zi proastă, *acum* şi *atunci* încep să se amestece. În unele locuri din casă aud vocile lui Mami şi Tati. Câteodată nu se pot decide care din ei să meargă la cumpărături şi se ciorovăiesc. Alteori e clinchetul şi zbârnâitul vechiului telefon cu disc din hol, şi Mami sunând la şcoală ca să anunţe că sunt din nou bolnav. Şi în alte dăţi mă trezesc strigat să cobor la micul-dejun. Vocea ei e la fel de limpede ca

un clopoţel. Şi pe urmă se aşterne tăcerea şi-mi amintesc că niciunul dintre ei nu mai e. Au plecat. Şi numai zeii ştiu unde.

Zeii sunt mai aproape decât am crede. Trăiesc printre copaci, ascunşi în spatele unor scoarţe atât de subţiri, încât le-ai putea deschide zgâriindu-le cu unghia de la un deget.

OLIVIA

Eram ocupată cu unsul părţii din labă care mă mânca atunci când m-a strigat Ted. Mi-am zis, La naiba, nu e deloc un moment bun! *Însă am desluşit în vocea lui nota aceea, aşa că m-am oprit din lins şi am plecat să-l caut. N-a fost nevoie decât să merg acolo unde mă ducea coarda, care azi e de un auriu intens şi strălucitor.*

L-am găsit stând în picioare în camera de zi. Ochii îi dispăruseră. „Pisicuţo", a repetat el de nu ştiu câte ori. Amintirile se mişcau prin el ca viermii pe sub piele. În aer plutea tunetul. Era o zi foarte proastă.

Mi-am lipit trunchiul de el. S-a aplecat şi m-a luat de jos cu mâini tremurânde. Răsuflarea lui îmi trasa brazde prin blană. Acum torceam lângă obrazul său. Atmosfera a început să se liniştească, ameninţarea descărcării electrice slăbind şi ea. Ted a început să respire mai rar. Mi-am frecat faţa de faţa lui şi am lăsat emoţiile lui să mă inunde. Era dureros, dar suportabil. Pisicile nu ţin la propriul confort.

— Mersi frumos, pisicuţo! a şoptit el.

Aţi priceput, nu-i aşa? Eram ocupată atunci când m-a strigat, şi totuşi m-am dus. Domnul mi-a dat această misiune pe pământ, iar eu o îndeplinesc cu dragă inimă. Relaţiile sunt afaceri foarte delicate. Trebuie să te străduieşti zilnic ca să le întreţii.

Doamna ted cântă un cântec de jale. Îi ştiu toate melodiile pe dinafară şi îi cunosc ezitările din voce, felul cum falsează un pic la o notă din cântecul acela despre prerii. Cântecul răsună tot timpul, zi şi noapte, când Lauren nu e acasă. Cred că Ted simte nevoia companiei ei. Presupun că pisicile nu intră la socoteală, după părerea lui. Dacă aş fi ranchiunoasă, m-aş simţi jignită din pricina asta. Dar toţi tedii din lume tânjesc după afecţiune, aşa că n-ai de ce să-ţi faci sânge rău. Vorbesc aşa, în general. Nu cunosc alţi tedi în afară de Ted. Şi presupun că şi pe Lauren.

O să povestesc totul de la bun început. O să povestesc despre cum m-a găsit el pe furtună în ziua aceea când soarta ne-a adus împreună şi coarda ne-a legat pentru totdeauna.

Îmi amintesc cum m-am născut. Nu eram, şi pe urmă, pur şi simplu,

am apărut. Împinsă afară din căldură în frig, dând din lăbuţele slăbite, încâlcite în fire lipicioase de membrană. Pentru întâia oară am simţit atingerea aerului pe blană şi pentru întâia oară am deschis gura şi am strigat. Iar ea s-a aplecat deasupra mea, mare cât cerul. Limbă caldă, gură caldă pe gâtul meu. „Hai, pisicuţo, să plecăm de aici, să căutăm un loc mai sigur!" Mama-pisică. Ceilalţi au fost lăsaţi de izbelişte în noroi. Nu supravieţuiseră trecerii. Formele moi cu care împărţisem bezna în toate lunile care trecuseră erau acum nemişcate, bombardate de picăturile de ploaie. „Hai odată!" Îi era frică. Îmi dădeam seama, deşi eram foarte mică.

Furtuna dura probabil de mai multe zile. Nu ştiu câte. Ne-am mutat dintr-un loc într-altul, în căutare de căldură, de adăpost. Ochii încă nu mi se deschiseseră, aşa că amintirile mele sunt legate de mirosuri şi atingeri: locul moale de pământ unde dormeam sau miasma acră de şobolan. Blana ei pe nasul meu atunci când se încolăcea strâns în jurul meu şi parfumul alunecos al frunzelor de tisă.

Ochii au început să mi se deschidă şi am putut să întrezăresc vag lucrurile din jur. Ploua cu găleata şi picăturile cădeau ca nişte cuţite strălucitoare. Lumea se zgâlţâia din temelii şi se cutremura. Altceva nu văzusem până atunci, aşa că am crezut că tot timpul era furtună.

Am învăţat să mă ridic pe lăbuţe şi mai apoi să merg un pic. Am început să înţeleg că ceva era în neregulă cu Mama-pisică, undeva înăuntrul ei. Se mişca din ce în ce mai încet. Avea tot mai puţin lapte.

Într-o noapte ne-am găsit adăpost într-un şanţ săpat de ploaie. Vijelia făcea rugii să se scuture şi să plesnească. Mama-pisică m-a încălzit şi m-a hrănit. Torcea. Scotea sunete tot mai slabe, iar căldura din corpul ei se pierdea treptat. Şi pe urmă a rămas nemişcată. Frigul a început să mă pătrundă.

Am auzit un muget şi m-a orbit o rază de lumină, nu cea tremurătoare venită de sus din cer, ci dintr-un cerc galben. Era ceva ca un păianjen de carne care licărea în ploaie. La vremea aceea nu ştiam ce este. Doar că m-a încercuit şi m-a luat pe sus de lângă mama.

— Ce o mai fi şi asta?

Un miros puternic de pământ ud emana din el. Manşetele înnoroiate îi luceau. O fiară a scos un mormăit în apropiere. M-a pus înăuntrul fiarei. Ploaia lovea ca nişte pietricele acoperişul metalic. M-a înfăşurat în ceva cald. Pătura era galbenă cu imprimeu de fluturi albaştri. Şi reţinuse mirosul cuiva pe care îl ştiam sau pe care tânjeam să-l cunosc.

Deşi, cum ar fi fost posibil? Încă nu cunoscusem pe nimeni.

— Biată pisicuţă, a spus el. Şi eu sunt singur.

I-am lins degetul mare.

Atunci a fost momentul când s-a întâmplat. O flăcăruie albă, molatică, i s-a aprins pe piept, peste locul unde presupun că îi e inima. Flăcăruia s-a transformat într-o coardă care s-a întins prin aer. Coarda s-a apropiat de mine. Am dat din labe şi m-am zbătut. Dar mă ţinea strâns. Am simţit cum lumina îmi încercuieşte gâtul şi mă leagă de inima lui. Nu m-a durut. Coarda ne-a legat. Nu ştiu dacă şi el a simţit la fel – mi-ar plăcea să cred că da.

Pe urmă m-a dus în casa lui drăguţă şi caldă, unde pot dormi tot timpul şi pot fi mângâiată. Nici măcar nu trebuie să mă uit la lumea de afară dacă nu vreau! Ferestrele sunt toate bătute în cuie. Ted a făcut din mine o pisică de apartament şi de atunci nu a mai fost nevoie să-mi fac griji pentru nimic. Asta e casa noastră, numai a noastră, şi nimănui nu-i e permis să intre. În afară de Noapte, desigur, de băieţii verzi şi de Lauren. Sinceră să fiu, de unii dintre ei m-aş lipsi.

Probabil că acum ar trebui să ne descriu şi pe noi. Aşa se procedează când povesteşti ceva. Dar îmi e greu s-o fac. Nu pot să-i deosebesc între ei pe tedii care apar la televizor. N-am idee ce detalii prezintă importanţă. De pildă, pot să zic că pielea lui Ted al meu are un fel de culoare nisipie? Şi că are petice de blană roşie pe faţă şi o blană mai deasă pe cap, de o nuanţă un pic mai închisă, ca a lemnului lăcuit?

Cât despre mine, Ted mă strigă „tu” sau „pisicuţă”. Dar numele meu este Olivia. Şi am o dungă albă subţire pe piept care îmi pune în valoare haina neagră ca tăciunele. Coada mi-e lungă şi subţire ca o vergea. Urechile îmi sunt mari şi late, cu vârfuri delicate. Şi sunt foarte sensibile. Am ochii migdalaţi şi verzi precum măslinele care se pun în cocteiluri. Aşa că îmi închipui că sunt îndreptăţită să afirm că sunt o pisică frumoasă.

Uneori formăm o echipă grozavă, dar alteori ne certăm. Aşa merg lucrurile în lumea asta. Am auzit la televizor că trebuie să-i luăm pe toţi – tedi sau pisici – aşa cum sunt. Totuşi, trebuie să stabileşti nişte limite. Pentru că limitele sunt importante.

Dar de ajuns pentru moment. Sentimentele sunt o chestie tare obositoare.

Mă trezesc din moţăială cu o tresărire, la auzul unui dangăt de

clopot sau al unei voci ce strigă tare.

Clatin din cap ca să alung visul. Însă zgomotul persistă. O fi cineva micuţ care cântă pe undeva? Nu-mi place ce aud. *EeeeeeEEEeeeee!*

Mocheta portocalie arată grozav sub pernuţele labelor mele; e ca şi cum aş călca pe nişte ghemotoace mici şi moi. Are culoarea soarelui care apune peste mare. Prin găurile din placaj, lumina se strecoară şi acoperă pereţii cu picăţele. Pereţii sunt vopsiţi într-o nuanţă odihnitoare de roşu intens. Şi eu, şi Ted considerăm că e o nuanţă frumoasă. Suntem de acord în unele privinţe! În camera asta se află fotoliul cu spătar rabatabil al lui Ted, cu pielea tocită şi lucioasă pe tetieră şi braţe. O bandă adezivă argintie acoperă gaura pe care a făcut-o în fotoliu cu un cuţit de friptură în timpul unei curse de dirtbiking. Îmi place tot ce se găseşte în încăperea asta în afară de două lucruri aşezate pe poliţa de deasupra vetrei, lângă cutiuţa muzicală.

Primul dintre lucrurile pe care le detest se numeşte păpuşă rusească. Are înăuntru o versiune mai mică a sa şi în interiorul ei o alta şi mai mică, şi tot aşa. Ce chestie îngrozitoare! Păpuşile alea sunt prizoniere. Mi le imaginez ţipând cu toate acolo, în beznă, incapabile să se mişte sau să vorbească. Păpuşa are faţa lată şi zâmbeşte în gol. Pare foarte fericită să-şi ţină captivi copiii.

Al doilea lucru pe care îl detest este fotografia de pe poliţă. În ea, Părinţii se holbează din spatele sticlei. Îmi displace totul la poza asta. Rama e mare şi argintie, decorată cu motive cu struguri şi flori şi veveriţe. Aşa scârbos! Faţa veveriţei pare să se fi topit, să se fi ars şi înnegrit. E ca şi cum cineva ar fi turnat argint topit peste nişte fiinţe şi l-ar fi lăsat acolo să se răcească. Dar partea cea mai rea e poza înrămată. Un lac negru şi sticlos în fundal. Doi oameni stând în picioare pe o plajă cu nisip. Cu feţe ca nişte găuri făcute în nimic. Părinţii nu s-au purtat drăguţ cu Ted. Ori de câte ori mă apropii de fotografie, simt zvâcnetul gol al sufletelor lor.

Totuşi, cutiuţa muzicală îmi place. Femeia aceea micuţă îşi întinde braţele atât de sus, de parcă ar vrea să ajungă la cer.

EeeeEEeee! Dangătul ascuţit de clopot nu vine dinspre Părinţi. Le întorc spatele, îmi ridic coada şi le arăt fundul.

Bicicleta roz zace în mijlocul podelei din camera de zi, cu rotiţele ajutătoare învârtindu-se imperceptibil în gol. Lauren. Lauren este micul ted al lui Ted. Mirosul ei persistă în mochetă şi pe braţul fotoliului, dar este slab. Presupun că a plecat deja. Foarte bine! Doar că

niciodată nu pune afurisita aia de bicicletă înapoi la locul ei. Ce Dumnezeii mă-sii! Of! Încerc mereu să zic „Dmz” în loc de... hm, hm, ştiţi voi cine. Nu-mi place să iau numele Lui în deşert.

Când Lauren vine în vizită, mă duc la lada mea. Acolo pot gândi în linişte. E un loc întunecos şi bun. Sunt sigură că DOMNUL n-ar fi de acord cu ceea ce sunt pe cale să afirm, dar uite că o zic: micii tedi sunt nişte fiinţe îngrozitoare. Nu ştii niciodată ce pun la cale. Iar Lauren are un soi de *tulburare de natură psihologică;* nu cunosc detaliile, însă se pare că ar avea de-a face cu purtarea necuviincioasă şi zgomotoasă. Pisicile sunt sensibile la zgomot. Noi privim lumea prin urechile şi nasurile noastre. Şi prin ochi, fireşte.

Lada mea e aşezată în bucătărie, lângă perete. Îmi lipesc urechea de partea ei rece şi ascult, dar nu cred că zgomotul de scâncet vine dinăuntru. Ted şi-a trântit din nou şuncile pe ea, aşa că nu pot să intru. Ce enervant! Lauren a lăsat mâzgălituri peste tot pe tabla albă de lângă frigider. *Bla-bla-bla,* a scris într-un loc. Iar în altul: *Ted e Ted. Olivia e pisică.* Ce spirit de observaţie NEMAIPOMENIT! Fata asta o să ajungă departe. Frigiderul bâzâie ca de obicei şi din robinet picură apă. Totuşi, micul dangăt de clopot din urechile mele nu se potriveşte cu niciunul dintre aceste sunete.

În ciuda ţiuitului, în cameră totul e aşa cum ar trebui să fie. Dulapurile sunt închise etanş. În spatele uşilor încuiate aud aparatele torcând încet. Telefonul mobil, laptopul, imprimanta. Toate maşinăriile astea par vii, şi am mereu impresia că din clipă în clipă mi se vor adresa, dar nu se întâmplă niciodată.

Continuă, acel sunet mic ca de dangăt de clopot sau de voce ascuţită. Nu maşinăriile scot acest zgomot.

Urc la etaj. Îmi place să merg acolo. E un soi de loc superior. Îmi place şi să dorm pe treapta de la mijlocul scării. Mă face să mă simt de parcă plutesc. Traversa care acoperă scara e neagră şi mă confund uşor cu ea. Ted se împiedică de mine câteodată. Bea prea mult.

Sunetul nu pare să se amplifice ori să scadă pe măsură ce străbat camerele, şi asta-i ciudat. Trec pe lângă uşa de la pod, ocolind-o pe departe. E un loc rău. Mă salt pe labele din spate pentru a apăsa pe clanţa de la uşa dormitorului. Uşa cedează cu un *clic* puternic şi se deschide larg. (Îmi plac uşile. Pur şi simplu le ador.) Pe patul lui Ted sunt aşezate cinci sau şase role de bandă adezivă. Le cumpără la metru. N-am idee la ce Dumnezeu îi trebuie. Ling banda. Are un gust lipicios

puternic. Încă îmi sună molcom în urechi dangătul: *eeeooooeee!* Dau din labe impacientată. Oare doar în imaginaţia mea sunetul e metalic şi dogit, de parcă ar proveni de la o ţeavă?

Intru în baie şi sar pe chiuvetă ca să verific robinetele. Niciun sunet nu vine din ele în afara ecoului de aer din interior. Ling metalul şi adulmec depunerile de pe marginile chiuvetei. Ted nu e un ted prea curat. Baia lui nu arată ca băile de la televizor.

Uşa de la dulăpior e deschisă. Tuburile stau aliniate pe rafturi în şiruri lungi, maronii. Le mângâi cu vârful cozii, după care le împing un pic. Tuburile cad cu un zăngănit şi pastilele se revarsă în cascadă din gurile lor. Roz, albe, albastre. Nu le închide niciodată cum trebuie pentru că au căpăcele de siguranţă pe care nu le poate scoate atunci când este beat. Pastilele se amestecă între ele pe plăcile murdare de faianţă. Două au căzut în băltoaca lăsată după duşul de dimineaţă. Deja sângerează roz în apă. Împing o capsulă verde cu alb de-a curmezişul podelei.

EEEEeoooeeee! Din nou cântecul cântat cu voce ascuţită. E un mesaj, o ştiu, un mesaj ce pare să-mi fie adresat numai mie. Dar nu mai am timp să reflectez la asta, fiindcă a sosit momentul să mă ocup de *ea.*

Sunt legată de Ted prin coarda de care v-am vorbit, şi trebuie să am grijă de el, aşa cum a fost vrerea DOMNULUI. Dar să ştiţi că am şi eu o viaţă numai a mea. Am anumite interese. Mă rog, este un fel de-a zice, de fapt, am un singur interes. Acum e vremea *ei* şi e extrem de palpitant.

Cobor în goană scara şi mă apropii de fereastră, ocolind bicicleta roz şi alegând un alt traseu, prin spatele canapelei, unde las urme de labe în praf. Nu mă pot abţine: mă tem să nu întârzii, cu toate că ştiu că n-am cum. Dar cercurile de lumină sunt *exact* în unghiul potrivit pe pereţi. Ţopăi pe măsuţa verde acoperită cu un macrameu. Dacă mă aşez pe labele din spate şi mă întind un pic în sus, ajung tocmai bine la gaura prin care se poate vedea strada prin micul stejar. Coarda argintie luminoasă rămâne agăţată în urma mea în aer.

Celelalte găuri din placaj se află la înălţimea unui ted şi nu pot ajunge la ele. Aici e singurul loc de unde pot arunca o privire afară. E o gaură mică, poate că nu mai mare ca o monedă de 25 de cenţi. Mare lucru nu se vede prin ea; un trunchi de stejar strâmb, câteva ramuri golite de frunze iarna şi, printre ele, vreo şaizeci de centimetri de

trotuar. În timp ce mă holbez prin gaură, cerul cenuşiu cedează presiunii şi zăpada începe să cadă uşor şi silenţios. Treptat, trotuarul dispare sub mantia albă şi pe fiecare ramură de copac se aşterne câte o dungă subţire de nea.

Asta, moneda asta mică, e tot ce cunosc eu din lume, îmi pasă câtuşi de puţin? Aş vrea să ies afară? Nici vorbă. Afară, pericolele pândesc la tot pasul. Pentru mine bucata asta de lume e de ajuns, atâta timp cât pot s-o văd pe *ea.*

Sper ca Ted să nu mute din loc măsuţa cu macrameul. Este exact genul de lucru la care aş putea să mă aştept din partea lui. Dacă ar face asta, chiar că m-aş supăra rău de tot, şi nu-mi place să fiu supărată.

Dacă nu vine, o să o aştept. Fiindcă, desigur, asta înseamnă iubirea. Răbdare şi perseverenţă, domnul m-a învăţat asta.

Venirea îi este anunţată de mirosul care cade prin aer precum mierea ce picură de pe o felie de pâine prăjită. Se apropie pe după colţ, păşind cu mersul ei graţios. Cum aş putea să o descriu? Este dungată, ca un tigrişor prăfuit. Are ochi galbeni precum coaja merelor golden coapte sau ca pipiul. Sunt tare frumoşi ochii ei, asta vreau să zic. Ea e frumoasă în întregime. Se opreşte şi se întinde într-o parte şi-n alta şi îşi lungeşte labele negre şi lungi. Clipeşte când fulgii de zăpadă i se aştern pe nas. Din gură i se iţeşte ceva argintiu, poate o coadă. Un peşte mic, de genul sardinei sau hamsiei. Mereu m-am întrebat ce gust ar putea avea peştele adevărat. Eu primesc nachos cu sos de brânză şi resturi de nuggets de pui sau bucăţi de antricoate expirate de la raionul de produse cu discount de la 7-Eleven. Iar când mi se face foarte foame, sunt nevoită să o rog pe Noapte să vâneze ceva pentru mine. (Urăsc violenţa de orice fel, dar nu eu am rânduit lumea, aşa că, dacă nu am încotro, asta fac).

Sper că peştele tău e delicios, îi spun pe muteşte pisicii. Mângâi placajul cu laba. *Te iubesc!* Vântul porneşte să geamă, vârtejuri de zăpadă umplu aerul şi ea dispare ca un fulger negru cu auriu. Spectacolul s-a terminat. DOMNUL a dat, DOMNUL a luat.

De obicei, după ce o văd îmi place să rămân nemişcată, ca în transă. Dar vaietul acela mic a revenit şi acum e şi mai puternic. Îmi frec urechea cu laba până ce luceşte şi mă doare. Nu se întâmplă nimic. De unde naiba vine ţiuitul ăsta? *OOoooeeeeeooooooee,* şi tot aşa. Cum să pot face ceva cu zgomotul ăsta care-mi răsună în ureche? E ca un ceas mic. Ba chiar mai rău de-atât, deoarece pare să ticăie înăuntrul meu,

deloc dispus să se oprească. Gândul mă tulbură. Pentru ce bate ceasul ăsta mic? Ce oră anunţă? Am nevoie de îndrumare.

Merg să-mi consult Biblia. Mă rog, acum e Biblia mea. Cred că i-a aparţinut mamei lui Ted. Dar ea a plecat, şi până când se va întoarce, nu mă dau în lături să o folosesc. Foile s-au subţiat şi foşnesc la atingere ca petalele uscate de flori. Pe copertă, cartea e inscripţionată cu auriu, care te face cumva să o priveşti pe furiş cu coada ochiului. Ted o ţine pe o masă înaltă din camera de zi. Păcat de ea! Ted n-o deschide niciodată. Cartea s-a cam zdrenţuit, dar trebuie să-mi arăt oricum devoţiunea.

Sar pe masă lângă carte. Partea asta e amuzantă, pentru că întotdeauna simt că sunt pe cale să mă prăbuşesc. Tremur periculos atunci când execut saltul acesta în spaţiu. Pe urmă împing cartea cu laba şi-i dau un brânci peste marginea mesei.

Cade pe podea, deschisă, cu un bufnet puternic. Aştept, pentru că nu s-a terminat; câteva clipe mai târziu, casa se cutremură şi un huruit se iscă în pământ. Prima oară când s-a întâmplat, am mieunat de spaimă şi m-am ascuns sub canapea. Însă cu timpul mi-am dat seama că aşa îmi vorbeşte EL mie, asigurându-mă că fac ceea ce trebuie.

Sar jos de pe masă, aterizând cu bine pe toate cele patru labe, şi DOMNUL îmi îndreaptă ochii spre versetul pe care vrea să-l văd.

> Preaiubiţilor, să ne iubim unii pe alţii, pentru că dragostea este din Dumnezeu şi oricine iubeşte este născut din Dumnezeu şi-L cunoaşte pe Dumnezeu!

Tremur la justeţea acestor vorbe. Îl iubesc pe Ted, o iubesc pe pisică, îmi iubesc casa şi viaţa. Sunt o pisică norocoasă.

Când dau de un verset care îmi place – precum cel pe care tocmai ce l-am reprodus –, încerc să-l memorez. Însă e greu să ţii minte fraze întregi. E ca şi cum ai răsturna o cană cu bile pe o podea tare. Bilele o vor lua prin beznă în toate direcţiile.

Cartea asta nu e totuşi decât un îndrumar. Cred că DOMNUL pisicilor este altul. Şi preferă să ni se adreseze direct nouă. Pentru că noi nu privim lucrurile aşa cum le privesc tedii.

Mă aşez pe canapea într-o rază de soare. Întorc deliberat spatele Bibliei căzute, pentru ca Ted să creadă că n-am avut nimic de-a face cu ea. Huruitul acela îngrozitor s-a mai domolit cumva.

Şi atunci, de ce continui să am o presimţire rea? Doar versetul biblic nici că putea fi mai optimist. În fine, ce vreau să spun e că secretul în viaţă e ca, atunci când nu-ţi convine ce se întâmplă, să te culci la loc şi să aştepţi să se termine.

TED

De la o vreme mă tot gândesc c-ar trebui să înregistrez nişte amintiri cu Mami. În felul ăsta, amintirile n-ar dispărea, chiar dacă eu aş face-o. Nu vreau ca Mami să fie uitată. Totuşi, mi-e greu să aleg una. Cele mai multe amintiri ale mele conţin secrete şi n-ar fi potrivite pentru a fi înregistrate.

Îmi vine o idee grozavă. Ziua pe care am petrecut-o la lac. Povestea asta nu conţine niciun secret. La început nu reuşesc să dau de casetofon; sunt sigur că ultima dată l-am văzut în bucătărie. În cele din urmă, după o căutare prelungită, îl dibui în spatele canapelei din camera de zi. Ce ciudat! În fine, iată ce s-a întâmplat.

Deci. Povestea asta este despre cum am ajuns eu să iubesc păsările. Era vară şi am făcut o excursie la lac. Aveam şase ani şi nu-mi amintesc prea multe din perioada aia, decât ce am simţit atunci.

În ziua aceea Mami purta rochia aia de un albastru intens, preferata ei. Rochia flutura în briza fierbinte care şuiera prin geamul întredeschis. Îşi prinsese părul într-un conci din care scăpaseră câteva şuviţe, care îi biciuiau gâtul lung şi alb. Tati era la volan şi pălăria pe care o purta se profila în lumină ca un lanţ muntos negru. Eu stăteam pe bancheta din spate şi dădeam din picioare în timp ce urmăream cerul care trecea pe lângă noi.

— Pot să capăt o pisicuţă? am întrebat, aşa cum făceam de multe ori.

Poate că îmi închipuiam că aveam s-o surprind pe Mami într-o altă dispoziţie.

— Fără animale în casă, Teddy, mi-a răspuns ea. Ştii ce părere am despre animalele de companie. E o dovadă de cruzime să ţii fiinţe vii în captivitate.

Îţi puteai da seama imediat că Mami nu era de prin partea locului. Păstra în voce o mică urmă de accent din ţara de origine a tatălui ei. Întotdeauna pronunţa „r”-ul apăsat şi rostogolit. Mai mult decât atât, îşi ţinea corpul într-o postură anume, de parcă se aştepta tot timpul la o lovitură venită din spate.

— Tati, am rostit eu pe un ton plângăreţ.

— Ascult-o pe mama ta!

M-am strâmbat, dar mai mult în sinea mea. Nu voiam să fiu o pacoste pe capul lor. Mi-am ridicat mâna în aer şi am făcut o mişcare de mângâiere, prefăcându-mă că simt atingerea unei blăni mătăsoase sub degete, a unui cap solid cu urechi ciulite. De când mă ştiam îmi doream o pisică. Dar Mami mă refuza întotdeauna. (Nu pot să nu mă întreb acum dacă ea nu ştia cumva ceva ce eu nu ştiam, dacă nu vedea în viitor, ca o fâşie de roşu la orizont.)

Pe măsură ce ne apropiam de lac, aerul începea să capete un miros de apă adâncă.

Am ajuns devreme, dar malul era deja plin de familii şi pături întinse ca nişte pătrăţele pe tabla de şah a nisipului alb. Peste suprafaţa lucioasă atârnau nori de muşte. Soarele dimineţii ardea puternic; îl simţeam cum mă furnică pe piele precum oţetul.

— Ţine-ţi pe tine vesta tricotată, Teddy! a spus Mami.

Era foarte cald, dar ştiam că n-avea niciun rost să încerc s-o contrazic.

M-am jucat în apă cu Tati. Mami a rămas aşezată pe scaun, cu umbreluţa de soare din mătase albastră ţinută deasupra capului. Şuviţele scăpate din conci îi fluturau în vânt. Nu citea. Doar stătea şi se uita la pădure şi la pământ şi la apă, la ceva ce nici unul dintre noi nu putea vedea. Părea că visează sau stă de veghe, în aşteptarea unui duşman ascuns. Privind în urmă acum, poate că ambele.

La taraba cu suvenire se vindeau mici brelocuri sculptate din lemn de pin din pădurea alăturată. Formele de câini, peşti şi cai arătau groaznic. Se legănau uşor, holbându-se la mine cu ochii lor din lemn, iar lumina se reflecta în inelele metalice argintii. Am răscolit printre ele cu degetele încreţite de la statul în apă. Şi la fund am găsit-o, o pisicuţă perfectă stând dreaptă, cu labele apropiate. Avea coada răsucită ca un semn al întrebării şi urechi delicate. Sculptorul folosise şmirghel şi vopsea pentru a face să pară că poartă o mantie mătăsoasă. Am simţit că trebuie să o am. Că suntem făcuţi unul pentru altul.

Mami şi-a aşezat mâna pe umărul meu.

— Pune-o la loc, Teddy!

— Dar nu e o pisică adevărată, am spus. O pot ţine în casă.

— E ora prânzului. Hai!

Mi-a legat de gât un șervet și mi-a dat două borcănașe cu etichete albastru cu alb – unul cu piure de mere, celălalt de morcovi – și o lingură. Mi se părea că toată lumea stă cu ochii pe noi, deși probabil că nu era așa. În jurul nostru, alți copii mâncau hotdogi și sendvișuri. Mami a observat că mă holbez la ei.

— Mâncărurile alea sunt pline de grăsimi și conservanți, a spus ea. Prânzul nostru conține toți nutrienții de care avem nevoie. Toate vitaminele. Și, în plus, nici nu costă mult.

Vorbea cu vocea ei protectoare, ceva mai joasă decât cea obișnuită, ciupind mai mult din consoane. Mami lucra la spital și avea grijă de copiii bolnavi. Așa că știa ce spune. N-ai cum să te pui cu vocea unei infirmiere. Tati era între joburi. Se purta de parcă ar fi căzut într-o groapă întunecată din care nu mai reușea să iasă. Își mânca în tăcere budinca de prune uscate și orez. Borcanele păreau micuțe în mâinile lui maronii mari. A scos termosul cu cafea.

Lângă noi, un bebeluș era hrănit de o femeie roșie la față și impacientată. Eticheta borcanului era albastru cu alb. Cu o înfiorare rece de oroare, am văzut că bebelușul mânca același orez cremos ca tatăl meu.

— Lasă budinca! i-am spus lui Tati. Se uită lumea la noi!

Mami mi-a aruncat o privire severă, dar n-a zis nimic.

— Termină-ți prânzul! i-a spus ea cu blândețe lui Tati. Când am sfârșit de mâncat, Mami a strâns borcanele și le-a așezat cu grijă înapoi în geanta frigorifică.

— Știi de unde sunt eu, Teddy, nu-i așa? m-a întrebat ea.

— Lacronan, am recitat eu. În Bretania. Care e în Franța.

Asta era tot ce știam. Mami nu vorbea niciodată despre locul unde se născuse.

— În satul meu era un băiat. Mami s-a uitat pe deasupra lacului, părând că nu mi se adresează mie: Părinții lui muriseră în timpul pandemiei de gripă, a continuat ea. Pandemia care ne dăduse viața peste cap tuturor, tăind în ea precum cuțitul în unt. Fiecare din noi i-a dat băiatului orfan tot ce a putut. Numai că mare lucru nu aveam nici noi. Dormea la noi în grajd, cu măgarul și oile noastre. Nu-mi amintesc numele lui. În sat i se spunea Pemoc'h, fiindcă dormea în cocină ca porcii. Pemoc'h venea în fiecare dimineață la ușa bucătăriei noastre. Îi dădeam un pahar cu lapte și o jumătate de pâine. Uneori, grăsimea rămasă de la friptura de vită de duminică. Revenea în fiecare seară. Și

îi dădeam resturi. Frunze de nap sau ouă sparte. Îmi mulţumea mereu de trei ori. Trugarez, trugarez, trugarez! *Nu o să uit niciodată vorbele astea. Câteodată era atât de flămând, încât mâinile îi tremurau atunci când lua mâncarea. Muncea toată ziua la câmp pentru tata ca să capete mizeria aia de mâncare. Ani în şir a făcut asta, şi de fiecare dată îmi mulţumea din toată inima. Era un băieţel recunoscător. Ştia cât de norocos este.*

Mami s-a ridicat de pe scaun.

— Mă duc să-mi fac plimbarea de treizeci de minute, a zis, iar Tati a dat din cap în timp ce Mami se îndepărta în rochia ei albastră frumos profilată pe albastrul cerului – Mami nu suferea niciodată de căldură.

În ciuda cafelei băute, Tati a căzut într-un somn adânc, cu faţa acoperită de pălărie. În ultima vreme începuse să doarmă mult. Fiecare clipă petrecută treaz părea să fie un chin pentru el. Femeia roşie se holba la noi. Observase că toţi trei mâncaserăm la prânz mâncare pentru bebeluşi. Mi-am zis că avea pielea roşie pentru că suferise un accident fatal, se opărise şi avea să moară în curând. Îi doream moartea cu toată fiinţa mea, însă după-amiaza s-a scurs în linişte, fără să i se întâmple nimic. Răţuştele se jucau în capătul îndepărtat al lacului, spre locul unde liziera se întâlnea cu malul. Tati sforăia. Nu ar fi trebuit să doarmă atunci când mă supraveghea.

Un băiat dispăruse acolo, la lacul acela, nu cu mult înainte. Cei de la căminul de copii îl aduceau uneori aici în weekend, împreună cu colegii lui. Poate că şi acum se mai organizează astfel de excursii. La finele zilei, băiatul nu se întorsese la autobuz. Uneori mă înfior de plăcere imaginându-mi ce i se întâmplase. Poate că alergase după o pasăre roşie drăguţă sau o căprioară, până ce se îndepărtase şi ieşise din raza vizuală a celorlalţi. Iar atunci când se împiedicase şi se prăbuşise în gol şi frig nu-i auzise nimeni strigătele. Sau poate cutreierase pe sub bolta vastă a pădurii până ce mintea i se înverzise, iar el dispăruse în lumina punctată de picăţele şi se transformase în altceva decât băiat. Deşi probabil că făcuse autostopul şi revenise în oraş. Oricum, era o pacoste, aşa susţinea toată lumea.

— Poftim, Teddy!

Atingerea lui Mami pe capul meu era blândă, dar am icnit şi am tresărit de parcă mă lovise. Mi-a pus ceva în mână şi după o secundă de orbire am văzut ce. Pisicuţa părea să-şi arcuiască spinarea de plăcere în palma mea.

Am fost străfulgerat de o bucurie atât de intensă, încă m-a durut. Am mângâiat pisicuţa cu degetul.

— Oh, pis-pis-pis!

— Îţi place?

Am simţit zâmbetul din vocea lui Mami.

— Foarte mult, am răspuns. O să am mare grijă de ea.

Odată cu bucuria, prin vene am simţit cum curge şi îngrijorarea.

— A costat mult? am întrebat, căci ştiam că în perioada aceea o duceam prost cu banii şi mai ştiam că n-ar fi trebuit să ştiu.

— E în regulă, a răspuns ea. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi mai face atâtea griji! Ai de gând să-i pui un nume?

— Da, o să-i spun Olivia.

Un nume stilat şi misterios, perfect pentru o pisică din lemn, după părerea mea.

Această mică extravaganţă a părut să ne binedispună pe toţi. M-am jucat cu Olivia fără să-mi mai pese ce gândea lumea despre noi. Mami a fredonat un cântec, şi până şi Tati a zâmbit şi a făcut trucul lui cu mersul caraghios, prefăcându-se că se împiedică în şireturile de la pantofi şi cade în nisip.

Mami susţinea că trebuie să profităm la maximum de fiecare excursie şi îşi făcuse o regulă din asta, aşa încât am zăbovit la lac până ce aproape toată lumea plecase. Umbrele se lungiseră şi dealurile începuseră să înghită soarele. La momentul plecării noastre, liliecii despicau iute aerul înserării. Maşina era ca un cuptor care înmagazinase toată căldura de peste zi. Tati a fost nevoit să acopere cu un prosop bancheta din spate opărită ca să mă pot aşeza. Am pus-o pe Olivia cu grijă în buzunarul de la pantaloni.

— O să conduc eu, i-a spus Mami blând lui Tati. Tu ai condus dimineaţă, acum e rândul meu. Aşa-i corect.

Tati a mângâiat-o pe faţă.

— Eşti o adevărată prinţesă, a zis el.

Mami a zâmbit. Avea în ochi aceeaşi privire distantă. Abia mulţi ani mai târziu aveam să-mi dau seama că nu-l lăsa niciodată pe Tati să şofeze după-amiaza sau după ce începuse să bea din termosul cu cafea şi să imite mersul caraghios.

Maşina a pornit huruind în întunericul care se lăsa peste şosea; mă simţeam fericit. Totul decurgea lin şi în regulă, atât în interiorul meu,

cât şi în afară. Copiii sunt singurii care pot trăi această senzaţie de deplină siguranţă, acum ştiu asta. Probabil că am aţipit la un moment dat, căci atunci când m-am trezit brusc a fost ca un şoc, ca o palmă încasată peste ceafă.

— Am ajuns? am întrebat.

— Nu, a răspuns Mami.

Mi-am ridicat somnoros capul şi m-am uitat în jur. În lumina aruncată de faruri, am văzut că maşina fusese trasă pe dreapta la marginea unui drum de pământ. Ne aflam într-un loc fără oameni, fără trotuare, fără alte maşini. Frunze de ferigă mari cât penele de struţ zgâriau parbrizul. Dincolo de ele erau sunetele şi mirosurile copacilor care vorbeau între ei şi ale insectelor care bâzâiau – bâz, bâz, bâz.

— S-a stricat maşina? am întrebat.

Mami s-a răsucit cu faţa spre mine ca să mă privească.

— Coboară din maşină, Teddy!

— Ce ai de gând să faci?

În tonul vocii lui Tati era teamă, deşi la momentul acela nu aveam cum s-o recunosc ca atare. Dar am simţit un dezgust profund faţă de el.

— Culcă-te la loc! s-a mulţumit să-i spună Mami. Apoi mie: Hai, Teddy! Coboară acum, te rog!

Afară, aerul părea solid, ca o bucată de bumbac umed apăsată pe obrazul meu. Mă simţeam mic în bezna atotcuprinzătoare. O altă parte din mine găsea însă că e palpitant să mă aflu acolo, în pădure, noaptea, împreună cu Mami. Mami nu se comporta niciodată la fel precum ceilalţi oameni. M-a prins de mână şi m-a tras departe de maşină, de lumină, conducându-mă printre copaci. Rochia ei pală la culoare părea suspendată cumva în întuneric. Era precum o creatură a mării care plutea pe fundul oceanului.

În pădure, până şi cele mai banale lucruri păreau stranii. Răpăitul constant umed al nopţii s-a transformat într-o picurare rece ca de temniţă. Trosnetul ramurilor copacilor a devenit foiala unor mădulare solzoase gigantice. O rămurică prinsă în hainele mele era o mână agăţată de mine – o mână cu degete osoase care-i aparţinuseră cuiva care fusese cândva copil, poate, un copil care se rătăcise în lumina verde şi nu se mai întorsese niciodată acasă. A început să mi se facă frică. Am strâns-o pe Mami de mână. Mi-a răspuns strângându-mi-o pe a mea.

— O să-ţi arăt ceva important, Teddy.

Vocea îi suna normal, ca și cum mă informa cu ce îmi preparase sendvișul în ziua aceea, așa că m-am mai liniștit. Pe măsură ce ochii mi se adaptau, totul părea să strălucească în semiîntuneric, ca și cum aerul însuși reținea lumina.

Ne-am oprit sub un brad înalt.

— Aici e bine, a spus ea.

Printre crengile care trosneau se zărea în depărtare lumina difuză aruncată de farurile mașinii.

— Astăzi ți-am cumpărat pisica pe care ți-ai dorit-o, a zis Mami, iar eu am dat din cap în semn de încuviințare. Îți place de ea?

— Da, am răspuns.

— Cât de mult?

— Mai mult decât îmi place... înghețata.

Nu am găsit alt mod de a-mi exprima sentimentele față de pisicuța din lemn.

— Ții la ea mai mult decât îți dorești ca Tati să-și găsească o slujbă? a întrebat ea. Să nu mă minți!

M-am gândit profund.

— Da, am șoptit. Da.

— O știi pe fetița aceea care are cancer și eu o îngrijesc la spital? Ții la pisică mai mult decât îți dorești ca ea să se facă bine?

— Nu, am răspuns.

Nu puteam răspunde afirmativ. Pentru că ar fi însemnat că sunt un băiat foarte, foarte rău.

Mami și-a așezat mâna rece pe umărul meu.

— Spune-mi adevărul! a insistat ea.

Mi-am simțit gâtul înțepat de zeci de cuțite. Am dat din cap o singură dată.

— Țin mai mult la pisicuță, am recunoscut.

— Bun! a spus Mami. Ești un copil sincer. Acum scoate pisica din buzunar! Pune-o pe pământ aici, în fața noastră!

Am așezat pisicuța ușurel pe mușchiul de la poalele bradului. Cu mare greutate am suportat să mă despart de ea chiar și pentru o secundă.

— Acum, hai să ne întoarcem la mașină! Mergem acasă.

Mami mi-a întins mâna.

Am dat s-o iau pe Olivia de jos, însă Mami mi-a prins încheietura mâinii ca într-o menghină.

— Nu! a zis ea. Pisica rămâne aici!

— De ce? am şoptit.

M-am gândit ce frig avea să-i fie şi cât de singură avea să se simtă acolo, în întuneric, cu ploaia care avea s-o ude şi să o facă să putrezească şi cu veveriţele care aveau să-i roadă capul frumos.

— E un exerciţiu, a răspuns Mami. Ai să vezi, o să îmi mulţumeşti mai târziu. Viaţa nu e decât o repetiţie, ca să fim pregătiţi pentru pierderile care ne aşteaptă. Numai oamenii deştepţi înţeleg asta.

M-a tras înapoi prin pădure spre maşină. Lumea era acoperită de o ceaţă întunecată. Plângeam atât de tare, încât mi se părea că inima avea să-mi sară din piept în orice clipă.

— Vreau să înţelegi puterea. Puterea de a te despărţi de ceva ce iubeşti, a spus Mami. Nu te simţi mai puternic acum?

Stelele ghimpoase ale farurilor s-au apropiat şi am auzit portiera trântindu-se. Tata mirosea a ceea ce mi-am închipuit a fi budincă de prune şi sudoare. M-a strâns tare de tot în braţe.

— Unde l-ai dus? a întrebat-o pe Mami. Ce se întâmplă? De ce plânge copilul?

Mi-a răsucit capul încolo şi încoace, în căutarea unor semne de lovituri.

— Lasă istericalele! a răspuns Mami pe tonul ei protector. Am căutat o bufniţă. Obişnuiesc să-şi facă pe aici cuiburile. Şi pe urmă Teddy a pierdut brelocul acela cu pisicuţa şi nu am reuşit să-l găsim în întuneric.

— Oh, bietul de tine! a zis Tati. Nu mai plânge, doar nu e mare scofală!

Strânsoarea braţelor lui nu mă liniştea deloc.

Am renunţat după aceea să le mai cer să-mi ia o pisică. Am încercat să mă conving că nu-mi mai doream aşa ceva. Pentru că, dacă ajungeam să ţin la ea, puteam sfârşi prin a o abandona în pădure. Sau putea muri într-o zi, ceea ce era probabil cam acelaşi lucru.

Toate acestea s-au întâmplat cu mulţi ani înainte ca Mami să înceapă să mă pregătească pentru plecarea ei. Acum o înţeleg cu mult mai bine. Acum, că sunt şi eu părinte, ştiu câte griji îţi faci pentru copilul tău. Uneori, când mă gândesc la Lauren, mă simt aproape transparent de atâta spaimă, ca un ochi de geam.

Când am ajuns acasă, Mami m-a băgat în cada de baie şi mi-a verificat metodic şi cu blândeţe tot corpul. A găsit pe pulpă o

zgârietură care sângera. A prins bucăţile de piele laolaltă şi le-a cusut la loc cu două suturi, folosindu-şi trusa medicală. Mă distrugea şi mă repara, mă distrugea şi mă repara, din nou şi din nou – asta era Mami.

A doua zi, Mami a amenajat mesele pentru păsări în curtea casei. A pus şase hrănitoare din sârmă pentru a atrage păsările mai mici. Le-a agăţat sus de stâlpi pentru ca veverițele să nu ajungă la ele și să fure mâncarea. În hrănitoarele de pe pământ a pus brânză, ţarcuri pline cu grâne, ţevi din plastic pentru împrăştierea seminţelor de floarea-soarelui, biluţe de grăsime atârnate de sfori şi un drob de sare grunjoasă.

— Păsările descind din giganţi, mi-a explicat ea. Giganţi care stăpâneau cândva lumea. Când lucrurile au luat o turnură proastă pentru ei, s-au făcut mici şi agili şi au învăţat să trăiască în vârful pomilor. Păsările sunt pentru noi o lecţie, o lecţie de perseverenţă. Sunt animale adevărate, animale sălbatice, Teddy – cu mult mai bune decât un breloc.

La început mi-a fost teamă să le hrănesc sau să le privesc.

— Ai de gând să mi le iei şi pe ele? am întrebat-o.

— Cum aş putea? mi-a răspuns ea surprinsă. Doar nu-ţi aparţin.

Am înţeles că Mami considera păsările acelea ca pe ceva ce aveam voie să iubesc.

Toate acestea s-au întâmplat, desigur, înainte de treaba cu şoarecele – şi înainte ca lui Mami să înceapă să-i fie frică de mine. Acum Ucigaşul a luat păsările cu el, cu toate că Mami mă asigurase că aşa ceva e imposibil.

Am fost nevoit să mă opresc pentru că am început să mă necăjesc povestind.

Lucrurile acestea s-au petrecut cu cincisprezece ani înainte de dispariţia Fetiţei cu Îngheţata pe Băţ de pe aceeaşi plajă de pe malul lacului. Lacul, Fetiţa cu Îngheţata pe Băţ, Ucigaşul de Păsări. Nu vreau să mă gândesc că între ele ar putea exista o legătură, însă unele evenimente iscă ecouri. Poate că în povestea asta există totuşi şi nişte secrete. Gata, o să renunţ la chestia cu înregistratul amintirilor. Nu mi-a făcut plăcere experienţa.

DEE

S-a întâmplat în a doua zi de vacanţă. mergeam spre Portland şi Tati ieşise greşit de pe şosea de două ori, însă s-au liniştit că reveniseră pe drumul bun atunci când au simţit miros de apă în aer.

Dee este cea care îşi aminteşte cel mai bine micile amănunte; îngheţata pe băţ din mâna lui Lulu, lipicioasă şi verde pe degete, şi urmele băţului din lemn pe propria ei limbă mov. Avea nisip în pantofi şi acesta îi pătrunsese şi în şort, iar asta nu-i plăcea. Pe pătura alăturată stătea o fată cam de vârsta ei şi privirile li s-au intersectat. Cealaltă fată şi-a dat ochii peste cap şi şi-a vârât un deget pe gât, prefăcându-se că vomită. Dee a chicotit. Familiile te fac mereu de râs.

Lulu a venit la Dee. Curelele de la papucii ei de plajă albi se răsuciseră.

— Te rog ajută-mă, Dee Dee!

Ambele surori moşteniseră ochii mamei: căprui cu puncte de un verde murdar, mari şi umbriţi de gene negre. Dee s-a uitat în ochii lui Lulu şi a recunoscut în ei propria neputinţă familiară. Se ştia versiunea inferioară a surorii sale.

— Sigur, a răspuns ea. Ce copil eşti!

Lulu a ţâţâit din buze şi a lovit-o în cap, însă Dee i-a aranjat totuşi curelele de la şlapi şi i-a pus papucii înapoi în picioare, s-a strâmbat şi după aceea s-au împăcat. A condus-o la fântână ca să bea apă, însă lui Lulu nu i-a plăcut apa pentru că mirosea a creioane.

— Hai să ne citim una alteia gândurile! a propus Lulu.

Era pasiunea ei nouă din vara aceea. Cu un an înainte, poneii fuseseră marea ei plăcere.

— Bine! a răspuns Dee.

Lulu s-a îndepărtat zece paşi pentru ca şoaptele să nu-i poată fi auzite. Şi-a ţinut ochii fixaţi asupra lui Dee şi şi-a făcut palmele căuş. A murmurat ceva în ele pe un ton plin de intensitate.

— Ce am spus? a întrebat ea. Ai auzit ceva?

Dee a căzut pe gânduri.

— Cred că da, a răspuns fără să se grăbească.

— Ce? Ce ai auzit, Dee Dee?

Lulu aproape că vibra de nerăbdare.

— A fost foarte ciudat. Stăteam aici şi îmi vedeam de treaba mea, când dintr-odată am auzit o voce care-mi spunea în ureche „Sunt o mare pacoste şi sora mea mai mare Dee e cea mai minunată fiinţă de pe pământ."

— Nu! N-am spus aşa ceva niciodată!

— Ce ciudat! a zis Dee. Pentru că eu exact asta am auzit.

— Nu e corect ce faci! a declarat Lulu, pe cale să izbucnească în plâns. Trebuie să joci corect!

Dee a luat-o în braţe. I-a simţit formele, oasele mici şi pielea moale încălzită de soare. Ceafa expusă, cu părul întunecat la culoare tuns scurt, băieţeşte. Lui Lulu nu-i plăcea să-i fie cald la ceafă. În vara aceea voise să se radă în cap. Mama lor câştigase bătălia doar la limită.

Lui Dee îi părea rău că o tachinase.

— Hei, am glumit, a zis ea. Hai să încercăm din nou!

Şi-a făcut mâinile căuş. Respiraţia fierbinte i-a umplut palmele.

— Îmi plac noile mele salopete cumpărate la reduceri, a şoptit ea. Dar nu le pot purta până la toamnă pentru că e prea cald pentru salopete.

Şi-a imaginat cum cuvintele călătoreau până la urechile surorii ei. De data asta încerca să facă totul ca la carte.

— Te gândeşti la şcoala de dans, a spus Lulu. Visezi la asta şi-ţi zici că Mami şi Tati sunt răi cu tine.

Dee şi-a lăsat mâinile să cadă.

— Ba nu, a replicat ea încet.

— Ba da, ţi-am citit gândurile. Haide, mai şopteşte-mi ceva, Dee Dee!

Dee şi-a coborât buzele în căuşul cald al palmelor.

— Te gândeşti la Greg, colegul tău de clasă, a spus Lulu. Vrei să te săruţi franţuzeşte cu el.

— Ştiam eu! a ripostat Dee cuprinsă de furie. Mi-ai citit jurnalul. Băgăcioaso!

Dacă Lulu le spunea lui Mami şi Tati despre Greg, cei doi aveau să se enerveze. Şi poate că se răzgândeau în privinţa şcolii de muzică şi balet. În septembrie, Dee urma să înceapă cursurile la Şcoala de Arte Pacific. Dar pentru asta trebuia să dovedească mai întâi că ştie să se poarte. Ceea ce însemna că n-avea voie să-şi dea întâlniri cu băieţii şi că trebuia să obţină note bune la şcoală, să respecte ora de întoarcere seara acasă şi să aibă grijă de sora mai mică.

— Nu, Dee Dee, a spus Lulu. N-ai voie să strigi la mine.

Vocea ei urcase cu o octavă şi acum părea a unei fetiţe mult mai mici. Era conştientă că sărise calul.

— Gata! Am terminat-o! Du-te înapoi la Mami şi Tati! Nici nu ştiu de ce mă mai obosesc cu tine...

— Dar nu vreau să mă întorc încă la ei! Mi-e sete şi vreau să mângâi pisicuţa.

— Ai băut deja apă şi nu-i nicio pisicuţă prin preajmă, a spus Dee.

Şi-a amintit însă preţ de o clipă că zărise o coadă neagră încolăcită ca un semn al întrebării dispărând în spatele unui coş de gunoi.

Pisicile negre aduc ghinion, aşa se spune, şi-a zis în sinea ei. *Sau poate noroc?*

Lulu şi-a ridicat privirea şi s-a uitat cu ochi mari la sora ei.

— Nu fi rea! a rostit ea încet.

Au pornit pe drumul de întoarcere mergând în tăcere. Lulu şi-a strecurat mâna în a lui Dee şi aceasta i-a luat-o pentru că în jur era multă lume, însă nu i-a strâns-o. Faţa lui Lulu se schimonosise de supărare. Lui Dee îi făcea plăcere s-o vadă suferind. Inima îi bătea cu putere în piept. S-a gândit la locul unde îşi ascunsese jurnalul, în capacul orificiului de aerisire din podea. Nu îl lăsa niciodată neînşurubat la loc. Lulu se chinuise probabil mult să-l găsească. Probabil că luase o şurubelniţă din trusa de scule a lui Tati ca să-l deschidă, citise jurnalul, apoi îl închisese... La gândul ăsta i-a venit să-şi plesnească sora ca să o vadă plângând. Lulu era în stare să-i *distrugă* viaţa, dacă îşi punea în cap.

Dee îşi dorea să meargă la Şcoala Pacific încă de când avea cinci ani. Îi luase unsprezece ani de pledoarii pe lângă părinţi pentru a-i convinge. Pacific era o şcoală mixtă. Dee urma să se cazeze în căminul şcolii şi să doarmă într-un dormitor comun. Părinţii ei erau înnebuniţi de îngrijorare ori de câte ori subiectul era adus în discuţie. Dee îşi dădea seama că cei doi sperau pe jumătate să se întâmple ceva care să o împiedice să ajungă acolo. Aşa că trebuia să se comporte exemplar.

— Nu o să te pârăsc, Dee Dee, a spus Lulu. Jur că nu! Şi n-o să-ţi mai citesc niciodată jurnalul.

Dar Dee a clătinat din cap. Era sigură că Lulu avea să o pârască în cele din urmă. Chiar dacă fără intenţie. Fiindcă aşa era ea. Dee trebuia să-şi îngroape jurnalul într-un coş de gunoi oarecare şi să susţină, dacă era cazul, că Lulu minte. Spera ca asta să fie de ajuns.

Lulu s-a aşezat sub umbrelă, la picioarele lui Mami. Mami moţăia cu o revistă ţinută peste piept cu o mână. Tati stătea pe scaunul din pânză în dungi şi îşi citea cartea, frecându-se la ochi. Şi el arăta obosit; capul i se bălăngănea.

Cu gura strânsă pungă, Lulu a început să sape cu lopăţica şi găleata.

— Am găsit o pietricică drăguţă, a anunţat ea. O vrei, Dee Dee?

I-a oferit-o pe podul palmei, aşteptând nerăbdătoare răspunsul.

Dee s-a prefăcut că nu o aude.

— Pot să mă duc să înot? l-a întrebat ea pe Tati.

— Jumătate de oră, nu mai mult, a răspuns el. Dacă nu te întorci la timp, o să chem poliţia.

— Bine!

Când Tati s-a răsucit cu spatele la ea, Dee şi-a dat ochii peste cap, dar doar de formă, pentru că acceptul lui o luase prin surprindere. Probabil că era mort de oboseală. În mod normal, n-ar fi lăsat-o să se îndepărteze nesupravegheată.

— Hei, nu pleca singură, Delilah! Ia-o şi pe sora ta cu tine! a strigat Mami în urma ei.

Dee se îndepărtase deja la o distanţă plauzibil de mare pentru a se preface că nu o aude şi s-a grăbit să se îndepărteze şi mai mult. Şi-a croit drum prin labirintul de pături viu colorate, umbrele şi hanorace de plajă. Nu ştia ce sau pe cine caută, doar că era important să rămână singură ca să se întâmple nişte lucruri.

A încercat să şerpuiască în paşi de dans prin mulţime. A încercat să găsească motivaţii în fiecare pas făcut. Jucase rolul Omizii din *Alice în Ţara Minunilor* în spectacolul de balet de la finele semestrului şcolar. Încă nu uitase cum paşii, *châinés,* arabescurile şi *développés* deveniseră altceva din clipa când simţise că este omidă. Aşa încât fiecare pas pe care îl făcea acum era un dans care o apropia din ce în ce mai mult de o mare iubire. Îşi imagina că e urmărită de oameni (băieţi), cu toate că nu remarca de fapt pe nimeni care să stea cu ochii pe ea. Îşi imagina ce gândesc. Cât de lung şi lucios este părul ei, cât de deosebită e faţă de celelalte fete, cât de misterioasă şi secretoasă. Se concentra puternic pentru a alunga din minte alte gânduri, ca de pildă că fundul ei e prea mare sau bărbia sa are o formă ciudată.

A ajuns la malul apei şi s-a aşezat pe nisipul umed. În apa puţin adâncă se bălăcea o flotilă de ţânci înarmaţi cu colaci prinşi de braţe. Mai departe în larg, spre geamanduri, lacul liniştit reflecta copacii din

lizieră şi cerul într-o perfecţiune întunecată, răsturnată. Îşi putea închipui cu uşurinţă că imediat sub suprafaţa lucioasă verde pândeau monştri. În aer plutea miros de burgeri fripţi pe grătar şi Dee a strâmbat din nas. Trecea printr-o fază de dezgust faţă de mâncare. Şi considera că e important să-şi afişeze permanent dezgustul, chiar şi atunci când era singură. Balerinele nu mănâncă burgeri.

— Bună!

O siluetă s-a ivit deasupra ei, aruncând o umbră înaltă pe nisip. Şi pe urmă silueta s-a aşezat, scuturându-se de nisip şi revenind la dimensiuni umane. Era un băiat. Slab şi cu păr bălai. Dee a zărit dâre de loţiune albă de plajă pe pielea lui pală.

— Bună! a răspuns ea.

Băiatul avea probabil cel puţin nouăsprezece ani. A devenit brusc conştientă de palmele care îi asudaseră şi de bătăile slabe şi agitate ale inimii. Ce ar fi putut avea ei doi în comun ca să discute?

— Eu sunt Trevor, a continuat băiatul şi i-a întins mâna, un gest stupid care a făcut-o pe Dee să zâmbească afectat, dar şi să se simtă uşurată din cauza familiarităţii gestului, care dovedea că băiatul e „bine-crescut”, cum ar fi spus Mami.

A ridicat dintr-o sprânceană, aşa cum abia învăţase să facă.

— Ce mai faci? a întrebat fără să-i întindă, la rândul ei, mâna.

Trevor s-a înroşit.

— OK, a răspuns el şi şi-a şters mâna de şort, ca şi cum asta intenţionase să facă de la bun început. Ai venit cu ai tăi?

Dee a ridicat din umeri.

— Da, dar am reuşit să scap de ei.

Trevor a zâmbit în semn că aprecia gluma.

— Unde sunt?

— Pe acolo, pe lângă platforma salvamarului, a răspuns Dee arătând cu degetul. Au adormit şi eu mă plictiseam de moarte.

— Cu cine eşti? Cu părinţii?

— Şi sora mea mai mică.

— Câţi ani are?

— Şase, a spus Dee, care nu avea chef să lungească discuţia despre familie. La ce şcoală mergi?

— University of Washington.

— Super!

Deci Trevor era la facultate.

— Eu merg la Pacific, a spus Dee, ceea ce era aproape adevărat.

— Super! a zis Trevor, şi Dee a sesizat interesul din ochii lui.

Cu ceva timp în urmă descoperise că băieţii se dădeau în vânt după balerine. Balerinele erau feminine şi misterioase.

— Nu vrei să mâncăm o îngheţată? a întrebat Trevor.

Dee a meditat asupra propunerii, apoi a ridicat din umeri, s-a ridicat şi s-a scuturat de nisip.

Trevor s-a săltat şi el în picioare, apoi a spus:

— Ăăă... Ai ceva pe tine. Pe spatele şortului.

Dee şi-a răsucit capul ca să arunce o privire. Pe şortul ei alb de dril se întinsese o pată întunecată.

— Oh, probabil că m-am aşezat pe ceva şi m-am murdărit. Şi-a scos tricoul şi l-a legat peste mijloc, apoi a spus: Ia-o tu înainte! Vin şi eu imediat.

S-a grăbit spre toaleta femeilor, unde a dat de o coadă lungă. Doamnele intrau în separeuri cu copiii mici după ele, unele cu câte trei deodată, şi toţi aveau nevoie la WC. Avea să dureze mult până îi venea rândul. Situaţia se înrăutăţea cu fiecare clipă. A simţit cum un firicel de sânge i se prelinge pe partea interioară a coapsei. A smuls pumni de prosoape de hârtie şi s-a şters. În cele din urmă, a îndrăznit să o întrebe pe femeia grasă şi transpirată aşezată în faţa ei la rând:

— Ăăă, nu cumva aveţi un tampon la dumneavoastră?

Femeia s-a holbat la ea.

— Găseşti la automatul de acolo, de lângă perete, a răspuns ea.

Dee a ieşit din rând şi s-a apropiat de automat. Maşina funcţiona numai cu fise de 25 de cenţi. Dee avea la ea un dolar şi nişte mărunţiş.

— Poate să-mi schimbe cineva un dolar?

O femeie cu un bebeluş cu faţa roşie ţinut pe umăr a răspuns:

— Unde e mama ta? Ar trebui să aibă grijă de tine.

— Nu e nimeni care să-mi schimbe un dolar, *vă rog?* a rostit Dee pe un ton sarcastic şi uşor supărat, ca să mascheze faptul că era realmente pe cale să izbucnească în plâns.

O doamnă blondă cu tunsoare bob i-a dat patru monede de 25 de cenţi. Numai că maşinăria era stricată şi la fiecare încercare monedele au căzut la loc cu un clinchet. Dee a clipit pentru a-şi îndepărta lacrimile din ochi şi i-a înapoi monedele femeii.

S-a curăţat cât de bine a putut. Femeile aflate la coadă au urmărit-o în timp ce îşi clătea şortul în chiuvetă.

Iisuse, acum era îmbrăcată doar în costumul de baie, la fel ca toată lumea! Şi-a ţinut în continuare tricoul legat peste mijloc. Ca să ascundă totul. Era OK. S-a aşezat din nou la coadă şi s-a pus pe aşteptat.

Când a ajuns la toneta cu îngheţată, nu l-a găsit acolo pe Trevor. S-a învârtit primprejur câteva minute, dar ştia dinainte că n-o să apară. Poate că zăbovise ea prea mult la toaletă şi Trevor renunţase. Dar mai probabil nu voise să-i facă cinste cu îngheţată unei fete atât de proaste, încât nu ştia nici măcar când trebuie să-i vină ciclul.

A lăsat tricoul pe mal şi a înaintat încet în apă, după care a trecut de ţâncii cu colaci de înot şi s-a scufundat până la genunchi, apoi până la şolduri şi mijloc. S-a simţit imediat mai bine – mai în siguranţă, ascunsă. În căldura zilei, a resimţit apa rece a lacului ca pe o greutate care i-a apăsat brusc umerii, un şoc care i-a adus înţepături pe şira spinării. Şi-a trecut vârfurile degetelor peste oglinda spartă a luciului de apă. Lacul se mişca în jurul ei ca o fiară leneşă. A înaintat şi mai mult, până ce apa i-a ajuns la obraz şi unduirea sa blândă ameninţa să-i salte picioarele de pe fundul pietros. Crampele i s-au părut acum aproape agreabile, cu apa aceea rece şi soarele arzător şi zumzetul îndepărtat al mulţimii de vilegiaturişti de pe mal care plutea straniu pe deasupra apei. Dintr-odată, faptul că băiatul nu o aşteptase nu mai conta. Dispoziţiile schimbătoare prin care trecea în ultima vreme o fascinau. Ajunsese să se comporte în moduri inedite şi surprinzătoare chiar şi pentru ea, ca o prietenă pe care încă nu avusese timp să o cunoască bine. Atât durerea, cât şi plăcerea aveau feţe noi. Era ca o poveste rescrisă la fiecare minut. Şi-a închis ochii sub mângâierea rece a lacului. Totul se întâmpla acum.

Ceva lucios a strălucit lângă obrazul ei. Din nou şi din nou, ca un ghiont jucăuş. Dee a deschis ochii. Solzi gri-închis şi negri i-au umplut, plutind, raza vizuală. Şi-a ţinut respiraţia. Corpul şarpelui era scufundat puţin sub suprafaţa apei, însă vietatea îşi ţinea capul sus, cumva deasupra, ca o lebădă. Şarpele i-a dat ocol încet, curios. În trecere i-a atins braţul. Fusese probabil atras de căldura corpului ei. Ce fel de şarpe putea fi? Dee şi-a forţat creierul trepidând să gândească. Arăta ca mocasinii de apă, dar asemenea şerpi nu trăiau în zona aceea. O altă idee încerca să i se insinueze în minte, dar s-a străduit din greu s-o alunge. *Şarpe cu clopoţei.* În clipa aceea şi-a dat seama că în stânga ei se iţeau alte două sau mai multe capete, apoi şi mai multe. Erau un grup, poate o familie. Câţiva pui de şarpe, alţi şerpi maturi tineri şi un

adult mare, cu cap de bătrân şi un rânjet larg fără buze. Nu şi-a dat seama cu exactitate câţi erau – inima i se oprise în piept. Un cap bont s-a apropiat graţios de faţa ei. Dee a închis ochii şi şi-a zis: *Gata, ăsta-i sfârşitul!* A aşteptat atacul colţilor veninoşi, al otrăvii, al gurii putrede. A căpătat senzaţia că simte sărutul uşor ca un fulg al unei limbi pe maxilar. Viaţa îi bubuia în urechi ca tunetul. A încercat să-i opună rezistenţă apei vălurite, să stea nemişcată, moartă, împietrită. Ceva ca o mângâiere prelungă i-a atins în trecere umărul.

Nu şi-a dat seama cât a rămas acolo, căci parcă timpul se dilatase şi se năruise în propriul hău. Când a deschis, într-un final, ochii, apa era calmă şi goală. Poate că plecaseră. Dar poate că se suceau printre braţele şi picioarele ei, nevăzuţi, ascunşi sub apă. Avea impresia că le simte atingerea pe tot corpul. A început să tremure incontrolabil, cu capul afară, prăjindu-se în soarele puternic. Picioarele i s-au îndoit sub ea şi s-a scufundat icnind, iar gura i s-a umplut de un gust metalic. S-a întors cu faţa spre mal şi a început să înainteze greoi, cu apa agăţată de ea şi încetinindu-i mersul până la un ritm chinuitor de lent. Încă îi mai simţea încolăciţi ca o ghirlandă de mădularele ei.

A ajuns pe mal. A ieşit din apă, şi greutatea propriului corp a apăsat-o din nou. S-a clătinat pe picioare şi s-a prăbuşit. S-a bucurat de atingerea nisipului sub ea, alături. S-a făcut ghem şi a plâns, neobservată de nimeni, printre copiii arşi de soare care se zbenguiau.

Şi-a croit lent drum printre pături şi umbrele. Aerul era fierbinte şi dulce şi nisipul i se lipea de glezne. Nu avea ceasul de mână la ea, dar era sigură că depăşise jumătatea de oră. Tot ce-şi dorea acum era adăpostul sigur oferit de familie. Mama ei avea să plângă, s-o strige şi să o ia în braţe. Lulu, speriată, dar în acelaşi timp surescitată, avea să o întrebe de nenumărate ori „Câţi şerpi erau? Şi de care?” Iar tatăl ei avea să fie furios şi să întrebe ce mama naibii păziseră salvamarii, iar Dee avea să se scalde în căldura furiei lui, ştiindu-se iubită. Iar aventura avea să se transforme într-o poveste demnă de a fi relatată cândva, cu glasuri înăbuşite, de către toţi, „Îţi mai aminteşti ziua aia când Dee Dee a fost atacată de şerpi?” Şi atunci povestea avea să-şi trăiască propria viaţă, în afara minţii ei, şi să nu-i mai trimită fiori reci pe şira spinării.

Şi-a dat seama de la distanţă că părinţii ei păreau să-şi fi pierdut minţile. Mami ţipa şi Tati striga. Lângă ei erau doi salvamari şi alţi bărbaţi care vorbeau în staţii de emisie-recepţie. Dee s-a ruşinat. Ce

jenant! Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu întârziase chiar aşa mult.

În timp ce se apropia, l-a auzit pe tatăl ei spunând:

— N-am aţipit decât un minut. Un minut, nu mai mult.

Dee s-a aşezat pe pătură la umbră.

— Mami? a spus ea. Îmi pare rău...

— Taci, te rog, Dee! Tatăl tău încearcă să-i convingă pe oamenii ăştia să *facă* ceva.

Mamei îi tremura gura. Rimelul i se întinsese pe faţă ca o dâră de sânge negru.

— Lulu! a strigat ea brusc, ridicându-se în picioare, iar în jurul lor, câteva capete s-au întors. Lulu! a strigat din nou.

— Are părul scurt, repeta Tati. Multă lume o confundă cu un băiat. Nu vrea să-l lase să crească.

Dee a priceput două lucruri: primul, că nu observaseră cât de mult lipsise; al doilea, că Lulu nu era acolo. A oftat şi şi-a tras o şuviţă pe după ureche. Crampele au început s-o deranjeze serios. A simţit împunsătura invidiei. Lulu şi melodramele ei ieftine! Acum nimeni nu avea s-o aline pe ea, nimeni nu avea să-i ia de pe umeri povara poveştii cu şerpii.

Pe măsură ce după-amiaza lungă şi fierbinte se scurgea, tot mai mulţi oameni s-au adunat în jurul lor şi în final a sosit şi poliţia. „Laura Walters, pe scurt Lulu”, aşa repetau în staţiile radio, după care au început să întrebe pe toată lumea şi să anunţe şi la megafonul mare montat pe stâlpul de lângă taraba cu hotdogi. „Laura Walters, şase ani, păr castaniu, ochi căprui. Poartă costum de baie, şort de dril şi maiou roşu.” Abia în amurg, când parcul s-a golit, Dee a început să înţeleagă că nu aveau s-o găsească pe Lulu în ziua aceea. Mult mai mult timp i-a luat ca să-şi dea seama că nu aveau să o găsească niciodată. Lulu plecase nu se ştie unde, cu nu se ştie cu cine, şi nu se mai întorcea.

Câteva săptămâni mai târziu, la mulţi kilometri distanţă, o familie din Connecticut a găsit un şlap alb printre lucrurile de plajă. Nimeni nu a ştiut să explice cum ajunsese acolo şi nici măcar nu s-a putut stabili că îi aparţinuse lui Lulu. Se amestecase cu hainele duse de familie la spălătorie.

Lulu ar fi avut acum şaptesprezece ani. *Are,* s-a corectat Dee. *Lulu are acum şaptesprezece ani.*

Ultimul lucru pe care Lulu i l-a spus a fost „Am găsit o pietricică frumoasă”. În unele zile, Dee nu se poate gândi decât la pietricica aceea. Cum arăta? Era netedă sau aspră, cenuşie sau neagră? Era ascuţită şi dreptunghiulară sau umpluse palmele mici ale lui Lulu cu greutatea ei rotundă? Nu o să afle niciodată, pentru că s-a sculat şi a plecat fără nicio vorbă.

Familia Walters a rămas o lună în Washington, în speranţa primirii unor veşti. Dar nu puteau face nimic, iar şeful tatălui lui Dee a început să-şi piardă răbdarea. Aşa că s-au întors în Portland. Fără Lulu, casa era ciudată. Dee uita întotdeauna să aşeze masa pentru trei persoane, nu pentru patru, şi asta o făcea pe mama ei să plângă de fiecare dată.

Mama ei a plecat de acasă la puţin timp după aceea. Dee ştia că nu suporta să o vadă zilnic pe ea, copia palidă a fiicei pierdute. A golit contul bancar şi a plecat. Dee nu a învinovăţit-o, însă tatăl ei, da. Şi pe urmă s-a întâmplat altceva.

În noaptea dinainte, zăpada se revărsa precum cenuşa din cerul liniştit. În camera de zi de la parterul casei, tatăl ei construia un aeromodel. Mirosul de răşină epoxidică plutea în sus pe scări până la Dee. Tatăl ei obişnuia să stea şi să lucreze ore în şir, până ce ochii i se înroşeau de la vapori. Nu urca să se culce decât spre zori. *O să îi spun mâine,* s-a hotărât Dee. *Trebuie să-i vorbesc.*

Ratase primul semestru la Pacific, dar putea să recupereze. Erau strâmtoraţi cu banii, însă avea ea să-şi găsească o slujbă. La urma urmei, tatăl său nu avea nevoie de ea pentru a construi aeromodele şi a se holba în gol în întuneric. Dee şi-a înghiţit senzaţia de vină care o străpungea. Aerul era plin de mirosuri amestecate de clei fierbinte şi disperare. Şi-a spus: *Asta nu-i viaţa mea. Nu poate fi. Este o viaţă de fantomă.* Lacrimile i-au săpat brazde arzânde pe obraji.

Dimineaţa, a preparat cafeaua specială pe care tatăl ei o bea în pat. Cafeaua specială se prepara în recipientul acela modern din sticlă din San Francisco, din care lichidul picura foarte încet. Cafeaua era amară şi grunjoasă ca un sediment adunat de un râu, şi tatăl ei se dădea în vânt după ea. Poate că îşi punea toată iubirea de care mai era capabil în fierbătorul de cafea pentru că ar fi fost prea dureros să-şi găsească un obiect al dragostei mai important. Dee detesta aparatul pentru că-i

amintea de vremurile când familia fusese întreagă. A turnat apa opărită peste cafeaua măcinată. Parfumul de un cafeniu întunecat a umplut bucătăria. De data asta chiar avea să discute cu tatăl ei.

Şi-a suflecat mâneca lungă a bluzei şi a vărsat icnind un pic de apă fierbinte peste încheietura mâinii. A privit brăţara de băşici roşii cum i se ridica pe piele. Asta a ajutat-o. Şi-a lăsat mâneca să cadă la loc pentru a ascunde rana şi a terminat de aşezat micul-dejun pe tavă. Astăzi avea să-i spună. Tatăl ei avea să se enerveze şi să sufere. Dar nu mai putea ţine secretul. *O pietricică drăguţă.*

A intrat în dormitorul lui şi a aşezat tava pe masă. S-a gândit că tatăl ei avea să se scoale binedispus în mirosul de cafea proaspătă. A deschis perdelele către lumea albă de afară. Casele, cutiile poştale, maşinile – marginile tuturor erau estompate de neaua albă căzută. S-a întors ca să exclame *Ia uite ce mult a nins azi noapte!* Şi atunci l-a văzut. Corpul lui zăcea întins foarte drept pe pat în lumina încă orbitoare a zăpezii. Pe faţă avea întipărită o expresie pe care iniţial nu a reuşit s-o descifreze. Şi pe urmă a recunoscut-o: era un salut de bun-venit.

Un atac cerebral, aşa i s-a spus apoi. Nu i-au spus că a fost provocat de dispariţia lui Lulu şi mai apoi de plecarea de acasă a mamei lui Dee. Nu a fost nevoie de asemenea explicaţii. Prin urmare, persoana care a răpit-o pe Lulu era cea care i-a răpit şi mama, iar mai apoi şi tatăl. Dee a fost şi ea răpită. Căci ce a mai rămas de fapt din ea după toate cele? Acum se simte ca o încăpere mare, întunecată şi goală.

A renunţat la ideea şcolii de balet pentru că n-avea bani de taxe. Nici liceul nu l-a terminat. Şi-a luat o slujbă la drogherie. Însă adevărata ei muncă este căutarea persoanei responsabile de răpirea surorii sale. Toţi bărbaţii prezenţi în ziua aceea pe malul lacului, toate privirile aruncate de ei, întreg catalogul suspecţilor. Toate acestea sunt acum treaba ei.

O sună pe Karen cea obosită în fiecare săptămână, uneori şi mai des. Karen cea obosită este detectiva însărcinată să se ocupe de cazul dispariţiei lui Lulu şi de fiecare dată vocea ei pare la telefon deopotrivă epuizată şi surescitată. Faţa ei e expresivă; pe ea se desluşeşte toată durerea la care a fost martoră, se văd toate spinările pe care le-a mângâiat în semn de încurajare, toate batistele oferite, fiecare chip schimonosit care i-a plâns pe umăr.

Pentru o vreme, ea şi Dee au fost apropiate. Detectivei îi părea rău

pentru tânăra care nu mai avea pe nimeni pe lume. „Spune-mi Karen.” Atunci când o suna, o ţinea la curent cu evoluţia anchetei. Acum se mărgineşte să-i spună „Cercetările continuă.”

TED

Nu întotdeauna ştiu cu precizie, dar acum aproape sigur sunt pe cale să fac ceva important. Îmi voi găsi un prieten. În ultima vreme, ies tot mai des din casă. Cine va avea grijă de Lauren şi Olivia dacă într-o bună zi nu mă voi mai întoarce? Sunt unu, o persoană, şi asta nu-i de ajuns.

Mami m-a luat cu ea în pădure de trei ori. Ultima oară m-a trimis singur acasă. Da, încă o mai simt pe sub bolta neagră a frunzelor. E în razele de lumină aruncate pe covorul pădurii. Şi da, câteodată şi în dulapul de sub chiuvetă. Dar adevărul este că, începând din ziua aceea, am fost pe cont propriu.

Îmi spun că ceea ce intenţionez să fac e pentru binele lui Lauren şi al Oliviei, şi aşa şi este. Dar şi pentru că nu mai vreau să fiu singur.

Aleg un moment când Lauren nu e prin preajmă. Dacă ar afla ce fac – hmm... ar fi de rău. Desfac lacătul de la dulapul din camera de zi unde ţin laptopul. În camera întunecoasă, ecranul e un pătrat de lumină fantomatică, precum o poartă spre tărâmul morţilor.

E uşor să găseşti un site. Sunt cu sutele. Dar după aceea ce urmează? Dau scroll. Feţe după feţe, ochi după ochi, nume şi vârste, mici crâmpeie de viaţă. Meditez intens la ceea ce îmi trebuie, la ceea ce ar fi cel mai bine pentru Lauren. Se spune că femeile sunt mai înţelegătoare decât bărbaţii. Bun, atunci hai să aleg o femeie! Trebuie însă să fie o femeie foarte specială, capabilă să înţeleagă situaţia noastră. Găsesc vreo două care par drăguţe. Uite, asta are 38 de ani şi-i place surfingul. Ochii ei blânzi sunt ca nişte aşchii de albastru, la fel de albaştri ca apa din spatele ei. Are pielea un pic îmbătrânită de la soare şi mare. Părul îi e de culoarea untului, iar îi sunt dinţii drepţi şi albi. Are un zâmbet fericit. Pare genul căruia îi pasă de ceilalţi. Următoarea are toate culorile pădurii. Maro, verde, negru. Poartă haine frumoase, strânse pe corp. Lucrează în PR. Rujul ei e ca o peliculă de ulei roşu.

Am dat jos oglinzile din casă în urmă cu câţiva ani pentru că o supărau pe Lauren. Dar n-am nevoie de oglinzi ca să ştiu cum arăt. Vorbele ei m-au durut. „Grasule, urâtule.” Burdihanul meu e un sac de

cauciuc. Stă atârnat de corpul meu ca prins în curele. Mă îngraş pe zi ce trece. Am pierdut şirul kilogramelor. Dărâm lucruri, mă izbesc de uşi. Nu m-am obişnuit cu spaţiul pe care îl ocup în lume. Nu ies prea des din casă, aşa că am pielea palidă. Mai nou, Lauren şi-a făcut obiceiul să mă tragă tare de păr şi pe craniu mi-au apărut pete pale lucioase printre firele castanii. Nu ţin lame de ras sau foarfeci în casă şi barba îmi ajunge până la piept. Din motive necunoscute, are o culoare şi o textură diferite de cea a părului de pe cap; este roşcată şi deasă. Pare o barbă falsă, de genul celei purtate de actori atunci când joacă roluri de piraţi. Am mâinile şi faţa acoperite de zgârieturi şi unghiile roase până la sânge. De ceva vreme nu mi-am mai adunat curajul de a mă uita la unghiile de la picioare. Cât despre restul... nici nu vreau să mă gândesc. În ultimul timp am prins un miros de pământ sau de ciuperci. Corpul mă trădează.

Continui să dau scroll. Pe undeva pe aici trebuie să fie un prieten. De pe ecran mă privesc femei cu pielea luminoasă şi ochi strălucitori. Se prezintă ca având preocupări interesante şi au postat glume haioase în profilurile lor. Încerc să mă gândesc cum m-aş putea descrie. *Tată singur,* tastez. *Amator de activităţi în aer liber.* Sunt preaplecatul supus al zeilor din copacii albi... Nu. Pe cine vreau să păcălesc?

Săptămâna trecută m-am dus la 7-Eleven ca să cumpăr bere. La un moment dat m-a luat cu leşin şi m-am aşezat doar pentru câteva clipe pe treptele de la ieşirea din magazin. Poate că nu m-am dezbărat încă de vechiul obicei. Dar adevărul e că mă simţeam obosit. Sunt mereu obosit. Când am deschis ochii, un tip tocmai îmi punea nişte monede de 25 de cenţi la picioare. Am mormăit ca ursul şi omul a tresărit speriat şi a rupt-o la fugă. Am păstrat monedele. Nu mă pot imagina în aceeaşi încăpere cu femeile astea.

Dau să închid laptopul, când aud o mişcare. Părul mi se ridică încet pe ceafă. Nu închid computerul fiindcă nu vreau să rămân singur în întuneric. Am senzaţia că nişte ochi mi se plimbă peste craniu. Mobila stă liniştită în umbra nefamiliară a luminii albastre difuze a ecranului. Nu pot scăpa de senzaţia că sunt urmărit.

Stomacul mi se strânge. Unde mă aflu, de fapt? Mă ridic încet şi arunc priviri în jur. Încep să verific: mocheta albastră urâtă e acolo. Pe poliţă, balerina zace ca moartă în ruinele cutiuţei muzicale. Bun, aşadar, acum ştiu unde sunt. Dar cine mai e aici?

— Lauren? şoptesc. Tu eşti?

Tăcere. Ce prostie, sigur că nu e ea! Olivia? Nu, n-are cum să fie.

Simt pe ceafă mâna rece a mamei, iar în ureche îi aud glasul blând: *Trebuie să-i muţi,* îmi spune. *Nimeni nu trebuie să ştie ce eşti.*

— Dar nu vreau, îi răspund.

Vocea sună la fel de plângăreaţă ca a lui Lauren până şi în urechile mele. *Nu vreau, mi-e frică şi mă întristează,* mă milogesc eu de Mami. *Nu mă obliga s-o fac!*

Fusta lui Mami foşneşte, iar parfumul ei pluteşte tot mai slab în aer. Dar n-a plecat – nu pleacă niciodată. Poate că zăboveşte un timp în amintirile împrăştiate prin casă, în nămeţi la fel de înalţi ca zăpada. Poate că s-a încolăcit în dulapul de sub chiuvetă, acolo unde ţinem bidonul de cinci litri umplut cu oţet. Nu-mi place să dau de ea acolo, rânjind în întuneric, cu voalul albastru de organza fluturându-i în jurul feţei.

Doza de bere este atât de rece, încât aproape că mi se lipeşte de palmă. Fâsâie şi trosneşte tare atunci când o deschid, iar zgomotul care răsună în casa tăcută mă linişteşte. Continui să dau scroll, tot mai jos pe ecran, printre feţele de femei, însă vocea lui Mami îmi cântă în cap şi n-are niciun rost să mai caut. Mă duc să iau lopata. E timpul să merg în poiană.

M-am întors. Ca să înregistrez, în caz că uit cum m-am lovit la braţ. Uneori uit lucruri şi atunci mă sperii.

M-a trezit un bâzâit. Ceva mi se plimba pe buze. Dimineaţa se umpluse de nori de muşte proaspăt ieşite din ouă. Pluteam ca în vis, numai că eram treaz. Soarele începutului de vară strălucea pe pânzele de păianjeni întinse între pomi. Mi-am amintit de poemul acela. „ «Vino în pânza mea», îi spuse păianjenul muştei.” *Se presupune că ar trebui să simpatizezi cu musca. Dar nimănui nu-i plac muştele.*

Braţul mi-era răsucit într-un unghi nefiresc. Cred că m-am prăbuşit pe jos. Pe limbă aveam gust de fier. Probabil că mi-am muşcat-o tare în timp ce eram leşinat. Am scuipat sângele la poalele unui eucalipt uriaş. Drept ofrandă pentru păsări, care cântau în copaci, deasupra capului meu. Sânge pentru sânge. De când cu crima, păsările nu mai vin la mine în curte. Îşi dau una alteia de veste atunci când au loc asemenea evenimente.

Cumva am reuşit să mă întorc acasă. A fost aşa de bine să aud zăvoarele trase! Şi să mă simt din nou în siguranţă.

Memoria mi-a revenit încet. Încercasem să mut zeii. Ouaseră acolo, la locul lor de odihnă, în jur de un an. N-ar trebui să rămână într-un loc mai mult de două luni – după aceea, încep să îi atragă pe oameni la ei. Şi cum vă spuneam, am pornit la drum cu gândul să-i mut. Numai că pădurea are ideile ei, mai ales pe timpul nopţii. Ar fi trebuit să nu uit asta. Pământul s-a făcut mic, iar rădăcinile s-au răsucit sub picioarele mele. Sau poate că eram prea beat şi mi s-a părut. Am căzut. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este trosnetul scos de umărul meu la impactul cu solul.

M-am zgâriat pe faţă şi braţul mi s-a acoperit de flori negre. Şi nu voia să stea drept. L-am legat într-un bandaj făcut dintr-un tricou vechi. Nu cred că s-a fracturat. Dacă te răneşti, corpul şi creierul o iau razna, chiar dacă nu simţi durerea. Ori în clipa asta gândurile mele sunt cât se poate de limpezi.

Mai devreme, când am coborât la parter, Olivia s-a ţinut scai de mine. Din curiozitate, probabil. Mare amatoare de sânge mai e şi pisica asta!

OLIVIA

— Pis-pis-pis!

Ted se sprijină de tocul uşii, o siluetă neagră proiectată pe fundalul luminos. Ceva e în neregulă în felul în care se ţine pe picioare. Aproape că se prăbuşeşte în interiorul casei, apoi se răsuceşte ca să încuie uşa cu mâini tremurătoare. Îi ia câteva încercări până ce izbuteşte să tragă toate zăvoarele.

— Mi s-a întâmplat ceva ciudat, pisicuţo, zice el.

Are braţul răsucit într-un unghi ciudat. Tuşeşte, şi un strop mic de sânge dansează prin aer. Aterizează pe mocheta portocalie şi rămâne acolo, un glob întunecat.

— Du-te şi culcă-te! îmi spune, şi urcă la etaj.

Ling pata întunecată de pe covor şi simt gustul slab de sânge. *Ooooooeeeeeeee, oooooeeeeeeee!* Ţiuitul a reînceput.

Astăzi, când sar la punctul meu de observaţie ca să mă uit afară, pisica e deja acolo, pe marginea neîngrijită a trotuarului. La vederea ei, inima mi se aprinde. Torc şi bat în geam cu laba. Blana i s-a zburlit de frig. Pare de două ori mai mare decât este. Nu îmi acordă nicio atenţie, doar adulmecă delicat în jurul stejarului din curtea din faţă şi al unei pojghiţe de gheaţă de pe trotuar. Şi pe urmă, într-un final, se uită drept spre mine. Privirile ni se întâlnesc. E un moment minunat; aş putea să mă înec în ochii ei. Cred că aşteaptă să întrerup eu tăcerea. Şi, evident, în clipa asta nu-mi vine nimic de spus în minte. Aşa că se întoarce cu spatele şi e un chin pentru mine, dar lucrurile nu se opresc aici şi situaţia se înrăutăţeşte. Motanul cel alb se apropie tacticos pe trotuar. E ăla mare, cu clopoţel la gât. Îi vorbeşte şi încearcă să-şi frece obrazul de al ei. Scot sunete şuierătoare puternice, ca de ceainic.

Motanul încearcă să-şi paseze mirosul pe blana ei, numai că draga de ea ştie să se descurce. Spinarea i se arcuieşte şi observ cum se retrage elegant din raza mea vizuală. Îmi vine să plâng de uşurare, o uşurare ce se transformă rapid în tristeţe pentru că a plecat. De fiecare dată când pleacă, durerea mea e ascuţită şi intensă.

Să vă spun câte ceva despre motanii albi. Sunt vicleni, sunt răi şi au

o inteligenţă sub medie. Sunt conştientă că n-ar trebui să spun aşa ceva fiindcă nu e CORECT DIN PUNCT DE VEDERE POLITIC, dar jur că-i adevărul gol-goluţ, aşa să mă ajute Dmz!

Fireşte că îmi amintesc cum m-am născut, doar v-am povestit deja. Însă adevărata mea naştere s-a petrecut mai târziu. Vrei să-l cunoşti pe DOMNUL? El vrea să te cunoască. Ha-ha, glumesc, foarte probabil că nici prin cap nu-i trece aşa ceva! DOMNUL e de fapt destul de pretenţios. Nu se arată oricui. Dar şi când te alege, uau!

A fost ziua când mi-am aflat menirea. Toate pisicile au una, după cum toate pisicile au abilitatea de a se face invizibile şi a citi gândurile (la asta din urmă chiar se pricep foarte bine).

Nu i-am fost dintotdeauna recunoscătoare lui Ted pentru că m-a salvat. Pentru o vreme, nu mi-am dorit deloc să fiu o pisică de apartament. După ce Ted m-a adus acasă la el, am fost singură şi plângeam mult. Îmi era dor de surorile mele pisicuţe care muriseră lângă mine în ploaie. Îmi era dor de Mama-pisică, de torsul ei scrâşnit zgomotos şi de coastele ei calde. Nu avusesem timp să ne cunoaştem bine. Ştiam că muriseră, din moment ce se întâmplase sub ochii mei, şi moartea lor lăsase în mine o tristeţe grea ca o piatră. Dar în acelaşi timp ştiam că nu muriseră. Eram convinsă că, dacă ieşeam din casă, aveam să le găsesc pe toate.

Am căutat în zadar metode de scăpare. De două ori am alergat pur şi simplu la uşă atunci când s-a deschis. Dar nu sunt genul care îşi face cu uşurinţă planuri. Ted m-a prins, m-a luat în braţe şi s-a purtat prietenos. M-a dus la canapea şi m-a mângâiat sau s-a jucat cu mine cu un mosor de aţă până ce am încetat să mă mai zbat şi să plâng. „Există oameni care ar vrea să-ţi facă rău sau să te ia de lângă mine", mi-a spus el. „Nu vrei să stai aici cu mine, pisicuţo?" Sigur că voiam. Aşa că pentru o vreme uitam de fugă. Dar momentele de fericire treceau întotdeauna, iar după aia mă enervam pe mine însămi că-l ascultasem pe Ted şi supărarea mă rodea din nou pe dinăuntru.

Aşa că m-am hotărât ca într-o zi să o fac. Planificasem totul în amănunţime, însă momentul trebuia să fie perfect ales. Şi totul depindea de tedi, ca ei să se comporte aşa cum se comportau de obicei. Ceea ce observasem că se întâmpla în majoritatea cazurilor.

Care-i treaba? Adevărul e că ştiu multe despre ce se petrece afară, chiar şi atunci când nu se petrece sub ochii mei lipiţi de gaura din

placaj. Nu văd, în schimb aud şi miros. Aşa că ştiu că la un moment anume al zilei, un ted care miroase a piele tăbăcită şi a piele umană curată trece pe stradă cu o namilă de câine zgomotos. Şi obişnuieşte să se oprească din mers ca să îl giugiulească în apropierea casei noastre. Nu am idee cum arată ei doi pentru că nu i-am văzut niciodată, dar, judecând după mirosul pe care-l lasă în urmă, câinele e foarte urât. Pute ca o şosetă veche plină cu caca. Îl aud mereu cum îşi suceşte fundul şi schelălăie atunci când dă din coadă. Sufletele de pisică trăiesc în cozi, iar tedii îşi ţin eurile în spatele ochilor lor mari şi umezi, dar câinii mari îşi păstrează cele mai adânci sentimente în funduri.

Tedul ăsta îi vorbeşte câinelui ca unui om. „Bună, campionule! Eşti cuminte? Da-da, eşti un băieţel cuminte, da-da, prostovane." Deşi nu foarte adesea îi zice „prostovane". Aud plescăitul limbii câinelui şi îi simt iubirea ce-i emană din piele. Iar asta dovedeşte câtă dreptate are tedul lui. Câinii sunt nişte... namile prostovane, scuzaţi expresia! Căci Campionul nu-şi doreşte nimic mai mult pe lume decât să mă ucidă. Asta o ştiu din moşi-strămoşi, mi-a fost lăsată moştenire. Tedii nu prea ţin minte astfel de lucruri, dar noi, pisicile, da.

Am aşteptat până ce am învăţat pe dinafară ordinea derulării evenimentelor. Ted iese ca să ia bomboane şi bere la un moment anume din zi. Iar când se întoarce şi se pregăteşte să urce treptele spre verandă, tedul şi câinele lui trec uneori prin faţa casei. Uneori, tedul îl salută şi Ted îi răspunde cu un mormăit.

Ziua cea mare a sosit şi inima îmi zumzăia ca o pasăre colibri, însă ştiam că planul avea să meargă. Eram absolut convinsă.

La momentul acela nu crescusem prea mult. Încă mai puteam păşi pe sub canapea fără s-o ating pe dedesubt cu vârfurile urechilor. M-am ascuns în suportul de umbrele de pe hol. Ce obiect nefolositor! De câte umbrele poate avea nevoie Ted? Dar, pe de altă parte, e o ascunzătoare bună.

Am auzit sunetul paşilor lui Ted, zăngănitul şi pocnetul micilor bucăţi de lume de sub ghetele lui. O luase devreme. Ceea ce era bine. Pentru că în felul ăsta avea să se mişte încet. (Atunci când bea, merge târşâit. Aproape ca un dans dintr-alea foarte simple – poate că unul ţărănesc.) M-am ghemuit şi mi-am încordat coada. Coarda s-a întins în aer prin spatele meu. În ziua aceea avea o nuanţă de portocaliu ars şi am simţit-o cum trosnea ca focul în vatră în timp ce mă mişcam.

M-am încolăcit, pregătită de salt. Ted fredona ceva în barbă şi cheile

îi zornăiau în mână în timp ce deschidea lacătele. Am simţit mirosul de afară, cu strălucirea lui pământoasă. L-am simţit pe prostovanul de câine, cu răsuflarea lui de ouă vechi stricate. Un firicel de lumină s-a strecurat în bezna de pe hol în timp ce ușa începea să se deschidă. Am rupt-o la goană spre ea cât de iute m-au purtat lăbuţele. Planul era să fug până la stejarul din curtea din faţa casei, și după aceea, ei bine, urma să fiu liberă.

M-am oprit alunecând în pragul înecat într-un alb orbitor. Nu puteam vedea absolut nimic. Lumea era o crăpătură îngustă de lumină dureroasă. În clipa aceea mi-am dat seama că-mi petrecusem cea mai mare parte a vieţii în atmosfera difuză a unei case. Ochii mei nu suportau soarele. M-am zbătut și i-am închis strâns. Am simţit o briză rece ciudată care îmi mângâia nasul. Poate că reușeam să fug cu ochii închiși?

Ușa se deschidea acum mai larg. Probabil că aerul purtase mirosul meu afară; câinele cel mare și prostovan a scos un urlet. I-am perceput exaltarea, bucuria anticipării morţii. I-am auzit zvâcnetul nebunesc al cozii. Presupun că se cambrase și se pregătea să sprinteze în sus pe scările casei noastre. În jur, totul a încetinit, aproape c-a încremenit. Am simţit apropierea morţii în focul alb orbitor.

Fusese un plan cât se poate de prost, am înţeles atunci. N-aveam cum să ajung la stejar. Nici măcar nu puteam să deschid ochii ca să-l văd. Câinele se apropiase; îi simţeam gura căscată ca o grotă lungă și murdară și dinţii stricaţi. Am simţit cum un cerc de foc mi se împrăștie pe gât. Era coarda care sfârâia de fierbinţeală. Iute precum o plesnitură de bici, coarda a ars și m-a tras adânc în siguranţa umbroasă a casei. L-am auzit pe Ted cum trânteşte ușa.

Am deschis ochii. Eram din nou înăuntru – în siguranţă. Ted era afară și răcnea. Câinele scheuna și lătra, apăsându-și faţa de partea de jos a ușii. Duhoarea lui s-a strecurat pe dedesubt, pătrunzând peste tot. Eram supărată foc pe mine. Cum de crezusem că am un plan bun? Cu corpul meu fragil și oasele mici, cu venele mele delicate, cu ochii mei frumoși? Cum de mă gândisem să dau toate acestea pe o lume în care un câine mare mă putea înfuleca dintr-o înghiţitură?

— Hei! a strigat Ted. Controlează-ţi javra!

Era furios. Și nu vrei să te pui cu Ted atunci când se înfurie.

Lătratul și duhoarea s-au mai domolit. Presupun că tedul trăsese câinele mai departe.

— Fiica mea e înăuntru, a continuat Ted. Şi s-a speriat foarte tare. Ar trebui să ai mai multă grijă.

— Scuze! a spus tedul. E foarte jucăuş, de aia...

— Ţine-l în lesă! a mârâit la el Ted.

Mirosul câinelui a început să se risipească, amestecat cu parfumul îndepărtat al pădurii. Şi pe urmă a dispărut cu totul. Ted a intrat repede în casă. Zăvoarele au pocnit unul după altul. Am fost atât de fericită să le aud!

— Biata pisicuţă! a zis Ted. Cred că te-ai speriat de moarte.

M-am cocoţat în palmele lui. Am simţit cum coarda fierbinte se întinde şi ne cuprinde într-un pântec orbitor.

— Vezi, de asta nu trebuie să ieşi afară, a zis el. Fiindcă-i periculos.

Îmi pare rău! *i-am răspuns.* Nu am ştiut.

Bineînţeles că nu înţelegea ce spun. Dar am considerat important s-o spun oricum. În jurul nostru, căldura radia. Ne aflam într-un ghem de foc galben fierbinte.

Atunci L-am văzut. Acolo, în inima flăcării, mai era cineva cu noi. Cineva care arăta diferit de tot ce văzusem până atunci. Şi la fel ca tot ce văzusem. Faţa Lui se schimba în fiecare clipă. O clipă arăta ca un uliu cu cioc galben, şi-n clipa următoare ca o frunză galbenă de arţar, şi apoi ca un ţânţar. Ştiam că faţa mea se găseşte şi ea acolo, printre multe altele. Nu voiam să o văd. Fiindcă ştiam că ar fi fost momentul final. Atunci când aveam să-mi trag ultima suflare. El mi se va arăta atunci şi faţa pe care o va purta va fi a mea.

Locul tău e aici, *mi-a spus DOMNUL.* Te-am salvat cu un scop anume. Voi doi trebuie să vă ajutaţi unul pe celălalt.

Am înţeles, *am spus eu.*

Era perfect logic. Ted are într-adevăr nevoie de mult ajutor. E vai de capul lui.

Din ziua aceea, noi doi am făcut echipă bună. Avem grijă unul de celălalt. Mi s-a făcut cam foame, aşa că acum o să mă opresc.

Bogătaşul are ochi albaştri pătrunzători.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârşit, Delilah! zice el.

Are părul orbitor de alb, strâns într-o coadă de cal pe ceafă; poartă o pereche de pantaloni şi o bluză largi, din olandă. Terasa care îi încercuieşte casa frumoasă din sticlă şi lemn de cedru de un roşu intens e sus, la nivelul vârfurilor de copaci. Este exact genul de loc unde lui Dee i-ar plăcea să trăiască. Aerul miroase a verde viu şi însorit, amestecându-se cu aroma limonadei din carafa aşezată lângă ei. Pe suprafaţa limonadei plutesc rămurele de mentă. Cuburile de gheaţă scot sunete înalte, plăcute la auz. Menajera bogătaşului le-a adus carafa fără niciun cuvânt imediat ce s-au aşezat.

Plicul galben stă pe masă, lângă limonadă. Un strop de condens s-a prelins pe carafa rece şi i-a întunecat marginile cu umezeala sa. Dee nu-şi poate lua ochii de pe pată şi nu se poate gândi la nimic altceva. Dacă e ceva în neregulă cu conţinutul?

— E singurul exemplar despre care am eu cunoştinţă, zice bărbatul pe un ton liniştitor, urmărindu-i privirea. Individul care a făcut-o a murit de infarct acum câţiva ani. Ziarul local e mic şi n-are arhivă. Aşa că e posibil ca ăsta să fie singurul exemplar existent.

Bărbatul nu îndepărtează plicul de carafă şi Dee se forţează să nu întindă mâna ca să-l ia.

— OK, o să arunc o privire şi pe urmă o să plec, replică ea. Şi aşa v-am răpit prea mult timp.

Bărbatul clatină din cap.

— Poţi să-l păstrezi. Ia-l cu tine! Vei avea nevoie să-l studiezi în linişte.

— Vă mulţumesc foarte mult! spune Dee uimită. E foarte... Mulţumesc!

— Sper că incidentul acela din Oregon nu se va repeta. Te-ai lăsat luată de val atunci. Ai avut noroc că n-ai sfârşit în închisoare.

Dee se cutremură. Deşi, fireşte, ăsta e genul de lucru pe care el l-ar şti. Bărbatul din Oregon care se aflase în ziua aceea la lac. Karen cea obosită lăsase să-i scape nişte detalii de faţă cu Dee, localizarea

cabanei lui de vânătoare.

Dee cunoaşte pe dinafară profilul răpitorului lui Lulu. În jur de 27 de ani, necăsătorit. Şomer sau muncitor necalificat. Marginalizat social. Posibil cazier cu infracţiuni violente. Motivaţia primară pentru răpirea unui copil străin este... Dee refuză să se gândească mai departe. Cu timpul, a ajuns să stăpânească arta de a-şi goli complet creierul după propria voinţă.

Bărbatul din Oregon se potrivea perfect profilului din toate punctele de vedere. Dee nu avusese cum să ştie că omul se aflase în Hoquiam, la mai mulţi kilometri distanţă, cu o pană de cauciuc, atunci când Lulu fusese răpită. Şi că avea nouă martori. Bărbatul nu depusese plângere. Dar după aceea Karen începuse să se poarte distant cu ea.

— Cât? întreabă Dee uitându-se în ochii albaştri placizi ai bogătaşului.

Bărbatul o observă cum îl urmăreşte. Toarnă încet limonadă într-un pahar cu o mână tremurătoare. Fragilitatea lui e de faţadă. Are antebraţe musculoase.

— Nu vreau bani, ci altceva, răspunde el.

Carnea lui Dee începe să se înfioare.

— A, nu, nu te gândi la asta! zâmbeşte el cu indulgenţă. E foarte simplu. Ştii ce hobby am. Colecţionez tot felul de curiozităţi. Dar partea cea mai importantă a colecţiei mele, inima ei, o păstrez în casă. Vreau să arunci o privire. Să faci o plimbare prin ea, doar o dată.

— Dar pot să vă plătesc. Pot să vă dau bani, obiectează Dee.

— Nu-i de ajuns, răspunde bărbatul cu blândeţe. Haide, fii rezonabilă!

Dee se uită la panorama ce se deschide pe deasupra vârfurilor de copaci, la hainele lui imaculate, îi remarcă siguranţa de sine, o siguranţă dobândită cu bani, şi ştie că bărbatul are dreptate. Nu întreabă de ce ar trebui să aibă încredere în el sau cum ar putea fi sigură că plicul conţine ce susţine el. Au depăşit faza asta.

Încuviinţează cu o mişcare din cap pentru că pur şi simplu n-are de ales.

O ia înainte şi o conduce în jos spre centrul casei. Odată ajuns la baza scărilor, descuie o uşă ce pare a fi din granit, deşi aşa ceva e imposibil. Dee se înfioară. Dacă încuie uşa în urma ei şi o lasă singură acolo?

O galerie se întinde în faţa lor pe toată lungimea casei. Nu are ferestre. Aerul e răcoros, temperatura fiind controlată cu mare precizie, până la o fracţiune de grad. De-a lungul pereţilor se înşiră vitrine şi fotografii, fiecare luminată de un singur spot amplasat la mică înălţime. Este colecţia bărbatului, muzeul său, aşa cum îi place lui să spună. Dee a auzit de ea. Este bine-cunoscută de către cei interesaţi. Bărbatul e capabil să obţină lucruri pe care nimeni altcineva nu poate. Lucruri care n-ar trebui văzute de nimeni. Colecţionează artefacte ale morţii. Fotografii, flacoane cu sânge furate din probele adunate de poliţie, scrisori transcrise pe clişee de cupru zimţate datând din epoca victoriană, bucăţi prelevate din cadavre care n-au fost revendicate de nimeni pentru a fi înmormântate sau bucăţile pe care ucigaşul nu a mai avut timp să le mănânce înainte de a fi arestat.

Încăperea arată ca un coridor din coşmarurile lui Dee. Fiecare obiect în parte e o relicvă a ceva îngrozitor ce ar fi putut să i se întâmple lui Lulu. Dee îşi aruncă ochii spre poza alb-negru de pe peretele din stânga ei. Apoi îşi fereşte iute privirea.

— Trebuie să te uiţi, zice bărbatul. Aşa ne-am înţeles.

Ştie exact ce simte ea. Dee îşi dă seama din tonul lui.

Dee străbate galeria. Se uită la fiecare exponat exact trei secunde, apoi merge mai departe. Îşi goleşte mintea complet. Bărbatul o însoţeşte, păşind foarte aproape. Pielea lui emană un miros metalic slab. Pare că-şi ţine respiraţia.

Ajung în capătul coridorului luminat difuz şi Dee se răsuceşte către el şi întinde mâna. Bărbatul rămâne nemişcat preţ de o clipă şi privirea lui albastră fixă o măsoară din cap până în picioare. Dee realizează că o colecţionează, pe ea şi momentul. Nu toate clipele pot fi strânse şi ţinute captive într-o vitrină. Îşi zice: *Gata, nu mă mai pot abţine. O să vomit.* Şi pe urmă el dă uşor din cap şi îi aşază plicul în mână.

Simte cum lumina şi aerul o orbesc. Îi vine să plângă de recunoştinţă la vederea copacilor. Însă refuză să îi ofere această satisfacţie.

— Drum bun! îi urează bărbatul, după care se întoarce în palatul său din lemn.

A căpătat ce şi-a dorit, şi Dee nu mai prezintă niciun interes pentru el. Tânăra se îndreaptă încet spre maşină şi aşază neglijent plicul pe locul pasagerului. Se forţează să conducă fără viteză printre copaci. Se gândeşte că bărbatul poate sta în continuare cu ochii pe ea. Piciorul îi zvâcneşte pe acceleraţie şi respiră agitat.

În clipa când iese de pe lungul drum forestier în şosea, apasă cu putere pe pedală. Motorul mugeşte furios.

Lasă panglica neagră a şoselei să o poarte tot mai departe, până ce pădurea le face loc luncilor şi cailor şi hambarelor, iar ei le cedează locul la rândul lor centrelor comerciale pe un singur nivel. În aer pluteşte un miros greu de benzină. Când pune suficienţi kilometri între ea şi ochii aceia albaştri ca de gheaţă, opreşte într-un refugiu. Îşi lasă capul pe volan şi icneşte cu răsuflarea tăiată. Pe drum trec huruind camioane uriaşe ce-i zgâlţâie maşina mică. Le e recunoscătoare pentru că acoperă sunetele pe care le scoate ea însăşi.

Într-un târziu, respiraţia îi revine cât de cât la normal. Dee se aşază mai bine în scaun. E timpul să cerceteze ce a cumpărat. Îşi înăbuşă un val de greaţă, deschide plicul şi scoate fotografia dinăuntru.

Şi iat-o, imaginea familiară, dar fără explicaţia din ziar: CASA SUSPECTULUI, PERCHEZIŢIONATĂ. Şi iată-l şi pe suspect, care îşi acoperă ochii pentru a şi-i feri de soare. Dee cunoaşte poza. A întrebat-o despre ea pe Karen de mai multe ori.

Bărbatul avea alibi, i-a spus Karen cea obosită, iar la percheziţia casei sale nu se descoperise nimic. Aşa încât au fost nevoiţi să urmeze alte piste.

— Dar e posibil ca oamenii care l-au văzut în faţa băcăniei să se fi înşelat, a obiectat Dee. Erau obişnuiţi să-l vadă stând acolo, se aşteptau să-l vadă în locul acela. Poate că au umplut locul gol de pe trotuar cu o imagine familiară, chiar şi în absenţa lui.

Dee înţelege asta mai bine ca oricine.

— Mai e şi înregistrarea de pe camera de supraveghere, i-a atras atenţia Karen.

— Dar pentru întreg intervalul? a întrebat Dee. Spune-mi, Karen, înregistrarea acoperă tot intervalul?

Karen nu a răspuns, dar nici nu era nevoie. Dee a desluşit nu-ul în felul cum şi-a încovoiat umerii. Asta se petrecea pe vremea când Karen încă îi mai oferea informaţii, înainte de incidentul cu bărbatul din Oregon.

Karen şi-ar face griji dacă ar şti ce ţine Dee acum în mână. Fotografia nu a fost decupată, fiind destinată publicării în ziar. Poate că este chiar originalul făcut de fotograf.

Poza surprinde o imagine mai amplă, care include şi marginile

scenei, ascunse în reproducerea din ziar. Inima îi bubuie în piept. Se forţează să nu se grăbească, să privească atent fiecare detaliu în parte; să-l vadă, să-l reţină, să îl înţeleagă.

În spatele casei, în fundal, se zăresc nişte copaci. O îngrămădeală de arbori groşi, specifici zonei Pacificului de Nord-vest. O femeie cu pălărie pe cap este înfăţişată din spate mergând pe trotuar şi trăgând după ea un terrier flocos în lesă. La ferestrele unei case mai îndepărtate se iţesc nişte figuri mici, pale, curioase. Feţe de copii.

Dee observă detaliul cel mai important abia la sfârşit, de parcă mintea ei ar refuza să absoarbă un asemenea succes după atâţia ani de eşecuri chinuitoare. Într-un colţ al pozei, perfect vizibil, este un indicator stradal. Strada Needless.

Dee înţelege pentru prima oară în viaţa ei ce înseamnă să leşini, cum se petrece asta; e ca o lumină albă ce îi străfulgeră creierul, urmată de un şoc întunecat. Acum ştie unde locuia suspectul, şi unde locuieşte poate şi în ziua de azi. Respiră sacadat, superficial. Deja ar fi de ajuns pentru moment, însă mai e ceva.

— Am trecut pe acolo atunci, şopteşte Dee. Tati greşise drumul.

Gura i se umple de gustul amintirilor şi al gumei de mestecat. A mestecat probabil vreo treizeci de gume în călătoria aceea lungă. La volan era Tati, care a greşit la un moment dat drumul şi s-au pomenit rătăcind prin suburbiile cenuşii nesfârşite ce mărgineau pădurea. Şi pe urmă şirurile de case pe un nivel le-au făcut loc unora coşcovite în stil victorian şi izul de vegetaţie sălbatică a devenit tot mai puternic. Au străbătut străzi care nu duceau nicăieri. Îşi aminteşte că au trecut pe lângă acest indicator şi că atunci şi-a spus: *Da, porcăria asta îşi merită numele de Needless, este complet inutilă.* Strada s-a dovedit o fundătură. Iar Tati şi-a şters sudoarea de pe frunte, a înjurat în barbă şi a întors maşina, luând-o înapoi pe acelaşi drum.

Au găsit curând Autostrada 101 şi numele străzii s-a retras într-un sertar din adâncul minţii lui Dee, alături de alte informaţii nefolositoare – culoarea uniformei omului de la benzinărie, numele colegilor de şcoală care o plăceau sau cel al băiatului care cânta la chitară bas într-o formaţie oarecare.

Pentru o clipă îşi zice că ar putea fi vorba de o simplă coincidenţă. Însă respinge apoi cu putere ideea. Nu, trebuie să existe o legătură. Trebuie!

Oare suspectul i-a observat dând încet ocoluri pe acolo? A văzut pe

geam chipul plictisit al lui Lulu şi i-a urmărit apoi până la lac? Poate că Tati i-a vorbit. Poate că se oprise ca să-i ceară indicaţii. Iar atunci suspectul nici nu ar fi avut de ce să-i urmărească. Le-ar fi ştiut destinaţia şi s-ar fi îndreptat direct spre lac. Dee se forţează să-şi amintească dacă Tati a tras maşina pe dreapta. Dar la fel cum părţi anume din ziua aceea i-au rămas întipărite în memorie, ca arse cu fierul roşu pe piele, altele îi sunt îndepărtate şi neclare. Strada părea aidoma tuturor fundăturilor. Iar ea şi Lulu nu erau decât nişte copile plictisite cărora le era foarte cald. N-aveau habar că îşi trăiau ultimele clipe de pace înainte ca fulgerul să despice lumea şi totul să se schimbe pentru totdeauna.

Raţiunea îi spune că ar trebui să meargă la poliţie. Să o sune pe Karen cea obosită, care răspunde şi acum de caz. Lulu este persoană dată dispărută. Cadavrul ei n-a fost găsit. (Pentru un timp, Dee a fost convinsă că a fi dat dispărut este mai bine decât a fi găsit mort, dar după atâţia ani lungi nu mai gândeşte aşa.)

— N-ar fi trebuit să am parte de un asemenea caz, i-a spus Karen odată. Cei mai mulţi poliţişti nu se întâlnesc niciodată în toată cariera cu un caz de răpire de copil. E ceva ce te stoarce de puteri într-un mod incredibil. Uneori mă întreb: *De ce aici? De ce a căzut pacostea asta pe capul meu?*

Dee i-a răspuns:

— Am şi eu o întrebare. De ce nu vă faceţi treaba ca lumea?

Karen s-a înroşit.

— Lulu n-a fost prima fată dată dispărută, a continuat Dee. Am cercetat. Aveţi o problemă cu dispariţiile aici, la lac.

Poate că acela a fost momentul când relaţiile dintre ele s-au răcit. Dar indiferent de asta, Dee ştie că ar trebui s-o sune imediat pe Karen.

Numai că n-are de gând s-o facă. Este un cadou primit de ea, un cadou numai al ei. Simte cum se insinuează din nou în ea senzaţia aceea de furie. Dacă poliţia nu ar fi ţinut-o mereu la distanţă, poate că şi-ar fi amintit numele străzii cu ani în urmă şi ar fi făcut legătura. Atâta timp irosit!

Fotografia îi mai relevă încă un secret. Dee studiază cu atenţie cămaşa suspectului. Apropie fotografia, aşa granulată cum este, şi ochii îi protestează. Vede însă un înscris brodat pe buzunarul de la piept al cămăşii. Probabil că la ziar l-au estompat. Descifrează scrisul. Este Ed. Sau poate Ted, Banner şi alte câteva litere.

E ca o lovitură de graţie la capătul unei lupte foarte lungi. Are un nume sau o parte dintr-un nume şi o stradă. Dee îşi dă seama brusc că plânge, ceea ce e lipsit de sens, din moment ce certitudinile îi dau acum atâta energie. Preţ de o clipă, cât o bătaie a inimii, o simte pe Lulu lângă ea. Un obraz moale şi grăsun îi atinge propriul obraz. Simte mirosul de păr proaspăt spălat al surorii ei şi îi adulmecă dulceaţa respiraţiei.

— Aşteaptă-mă, că vin! îi spune Dee.

TED

E ziua programării, aşa că dimineaţă merg la omul-gândac. L-am găsit la anunţurile online de oferte de serviciu. Nu costă la fel de mulţi ca ceilalţi, aşa că-mi permit o şedinţă la fiecare două săptămâni. Şedinţele au loc întotdeauna foarte devreme dimineaţa, înainte ca restul lumii să se trezească – şi când, presupun eu, nimeni nu e dispus la aşa ceva. Îmi plac şedinţele astea. Îi povestesc omului-gândac despre Olivia şi cât de mult o iubesc, şi despre ce seriale am urmărit la televizor şi ce bomboane am mâncat, şi ce păsări au venit în zori în curtea casei. Uneori îi vorbesc chiar şi despre Mami şi Tati. Dar nu prea mult. Şi fireşte, nu-i povestesc nimic despre Lauren sau zei. De fiecare dată strecor câte o întrebare reală în grămada de prostii. Mă apropii treptat de întrebarea cea mare. Pe care i-o voi pune în curând. Treaba cu Lauren se înrăutăţeşte pe zi ce trece.

Câteodată am impresia că discuţiile astea cu el chiar mă ajută. Şi întotdeauna îmi dă pastile, ceea îmi e de un real folos.

Până acolo drumul pe jos durează 45 de minute, dar mă descurc. Încă nu a început să plouă, însă o ceaţă caldă putredă pluteşte în aer. Farurile aruncă sclipiri prăfuite pe drumul umezit şi râme roz şi lucioase se zvârcolesc pe trotuar.

Omul-gândac îşi are cabinetul într-o clădire care arată ca o îngrămădeală aiurită de cuburi pentru copii. Sala de aşteptare e goală, aşa că mă aşez bucuros pe un scaun. Îmi place genul ăsta de spaţiu unde te afli între două locuri. Holuri, săli de aşteptare, birouri de recepţie şi aşa mai departe; încăperi unde se presupune că nimic nu se poate întâmpla. Locuri care eliberează o bună parte din presiunea care mă apasă şi mă lasă să gândesc.

Aerul miroase puternic a produse de curăţenie, o imitaţie chimică a parfumului unei lunci înflorite. Îmi spun că e posibil ca la un moment anume în viitor nimeni să nu mai ştie cum miroase cu adevărat o luncă. Poate că până atunci nici nu vor mai exista lunci adevărate şi florile vor trebui manufacturate în laboratoare. Şi atunci le vor face, bineînţeles, să miroasă a produse de curăţenie pentru că vor crede că aşa trebuie, şi pe urmă o vor lua de la capăt. Genul ăsta de gânduri interesante îmi

trece prin minte atunci când stau în săli de aşteptare, la treceri de pietoni ori la coadă la băcănie.

Omul-gândac îşi face apariţia şi mă conduce în cabinetul lui în timp ce-şi aranjează cravata. Cred că îl fac să se simtă inconfortabil. Din cauză că sunt enorm. De cele mai multe ori reuşeşte să-şi mascheze starea de nelinişte. Are o burtă mică şi rotundă, ca pernuţele decorative care îi plăceau aşa de mult lui Mami. Păr rar şi blond. În spatele ochelarilor, i se văd ochii albaştri aproape perfect rotunzi.

Evident, nu reuşesc să-i reţin numele. Arată ca o ploşniţă de câmp mică şi prietenoasă sau ca un gândac cerb. Aşa că în sinea mea îi spun omul-gândac.

Cabinetul este zugrăvit într-o nuanţă pastelată pală şi conţine mult mai multe scaune decât ar fi nevoie. Asta mă face să agonizez de fiecare dată, nedecis pe care să-l aleg. Mă întreb dacă aşa încearcă omul-gândac să-mi discearnă starea de spirit. Uneori mă străduiesc să gândesc ca Lauren, să ghicesc pentru ce scaun ar opta ea. Deşi probabil că le-ar azvârli pe toate pe jos.

Aleg un scaun metalic rabatabil cu fundul scobit. Sper ca opţiunea aceasta severă să îl convingă pe omul-gândac de seriozitatea cu care tratez şedinţele noastre şi progresul pe care îl fac.

— Ţi-a căzut iarăşi părul, remarcă el pe un ton blând.

— Am senzaţia că pisica mă trage de păr noaptea.

— Şi ai o vânătaie mare pe braţul stâng. Ce s-a întâmplat?

Ar fi trebuit să mă îmbrac cu o cămaşă cu mânecă lungă. Unde mi-a fost capul?

— Am ieşit la o întâlnire şi ea a trântit din greşeală portiera peste mâna mea.

De fapt, încă nu am fost la nicio întâlnire, dar simt că, dacă rostesc asta cu voce tare, cresc probabilitatea să se întâmple, ca un fel de vrajă care m-ar forţa să o fac.

— Ce ghinion! zice el. Dar lăsând asta la o parte, crezi că întâlnirea a decurs bine?

— O, da, îi răspund. M-am distrat bine. M-am uitat la televizor la un serial nou. Despre un bărbat care omoară oameni, dar numai dacă o merită. Adică numai oameni răi.

— Ce anume crezi că te atrage la serialul ăsta?

— Dar nu mă atrage, îi răspund. Cred că e o prostie. Nu poţi judeca oamenii după ceea ce fac. Poţi face lucruri rele fără să fii un om rău. Iar

oamenii răi pot face uneori fapte bune. Nu poţi să ştii niciodată, eu aşa cred. Observ că omul-gândac trage aer în piept, pregătit să-mi pună o nouă întrebare, aşa că mă grăbesc să i-o iau înainte: Şi m-am uitat la un alt serial unde un tip omora o mulţime de oameni, dar după aceea a avut un accident şi s-a lovit la cap, iar când s-a trezit a crezut că era mai devreme cu zece ani. Nu-şi amintea să fi ucis toţi oamenii ăia, nu-şi amintea de noile tipuri de telefoane mobile sau că avea nevastă. Era o persoană total diferită de cea care ucisese femeile acelea. Prin urmare, fusese vina lui, din moment ce în clipele acelea îşi pierduse controlul?

— Simţi că acţiunile îţi scapă uneori de sub control?

Atenţie mare! îmi spun.

— Şi mai e un alt serial despre un câine vorbitor, adaug. Chestia asta mi se pare, într-un fel, mult mai realistă decât probabilitatea de a face deosebirea între oameni buni şi răi. Uite, pisica mea nu vorbeşte, propriu-zis – trebuie s-o recunosc. Însă înţeleg întotdeauna ce vrea. De parcă mi-ar vorbi.

— Pisica asta înseamnă mult pentru tine, remarcă omul-gândac.

— Este prietena mea cea mai bună, îi răspund, şi ăsta e probabil singurul lucru adevărat pe care i l-am împărtăşit în cele şase luni de când vin aici.

Se lasă tăcerea, dar nu una pe deplin neplăcută. Omul-gândac scrie ceva în blocnotesul său galben format A5, dar bănuiesc că e o listă de cumpărături sau ceva de genul ăsta, căci nu-i ofer în realitate nicio informaţie utilă.

— Totuşi, îmi fac griji cu pisica.

Omul-gândac îşi ridică ochii.

— Cred că e... şovăi eu. Cred că pisica mea e... cum se spune? Homosexuală? Gay? Cred că pisica mea e atrasă de pisici, nu de motani.

— Ce te face să crezi aşa ceva?

— Stă mereu cu ochii pe o altă pisică. O urmăreşte tot timpul pe fereastră. O iubeşte, sunt sigur de asta. Mami ar fi tare supărată dacă ar şti că am o pisică homosexuală. Ea avea păreri foarte ferme în privinţa asta.

Un miros de oţet pluteşte pentru o clipă în aer şi-mi vine să vărs. Îmi pare rău că i-am povestit omului-gândac despre temerile mele în legătură cu pisica.

— Deci ai impresia că pisica ta e...?

— Nu vreau să mai discut despre asta, îi răspund.

— Păi...

— Nu. Nu, nu, nu, nu. NU!

— E în regulă, zice el. Dar fiica ta ce mai face?

Tresar. Am menţionat o dată numele lui Lauren în trecere şi fără să vreau. Mare greşeală, căci omul-gândac mă pisează de fiecare dată cu ea.

— Petrece mult timp la şcoală. N-am prea văzut-o în ultima vreme.

— Să ştii, Ted, că şedinţa asta este pentru tine. Şi tot ce discutăm aici este confidenţial. Poţi spune orice. Unii oameni consideră locul acesta singurul în care se pot exprima cu adevărat. În viaţa de zi cu zi e dificil uneori să le împărtăşim celor apropiaţi ceea ce gândim sau simţim. De aceea experienţa aceasta e una singulară. Când ţii secretele în tine, te poţi simţi singur. Şi tocmai de asta este important să ai un loc sigur ca acesta. Mie poţi să-mi spui orice.

— Păi... Aş vrea să împărtăşesc cu cineva cândva anumite părţi din viaţa mea. Cu cineva, nu cu tine.

Ridică din sprâncene.

— Aseară m-am uitat la monştri pe roţi la televizor şi mi-am zis: *Monştrii pe roţi sunt grozavi. Sunt mari, sunt zgomotoşi şi amuzanţi. Ce minunat ar fi dacă aş cunoaşte într-o zi pe cineva care să se dea în vânt după camioanele mari!*

— Uite un bun obiectiv pentru tine!

Ochii îi sticlesc. Arată ca două bile albastre.

Săptămâni în şir, adun cele mai plictisitoare idei care îmi trec prin minte pentru a i le povesti omului-gândac. Uneori e o treabă obositoare să strângi suficiente gânduri pentru a umple o oră. Dar ultimul mi-a venit spontan.

— În cartea mea, zice omul-gândac, demonstrez că disocierile pot de fapt să ne *protejeze...*

Ştiu că a sosit momentul când nu mai este cazul să îl întrerup, aşa că tac. Omului-gândac îi place să vorbească despre cartea lui. Nu e publicată. Nici măcar nu cred că a terminat-o. Tot scrie la ea de când îl cunosc. Presupun că avem cu toţii ceva la care ţinem mai mult decât orice. La mine e vorba de Lauren şi Olivia. La omul-gândac, de cartea lui interminabilă.

La finalul şedinţei îmi dă o pungă din hârtie maro la fel precum cele în care copiii îşi aduc prânzul la şcoală. Ştiu că înăuntru sunt patru cutii cu pastile şi asta mă face să mă simt cu mult mai bine.

Trebuie să recunosc că ceea ce fac cu omul-gândac e o treabă destul de deşteaptă. Ideea mi-a venit cu ceva timp în urmă, nu mult după povestea cu Fetiţa cu Îngheţata pe Băţ.

Lauren avea o fierbinţeală uşoară de câteva zile. Voiam să-i cumpăr antibiotice, dar nu ştiam cum să procedez. Niciun doctor nu putea înţelege situaţia noastră. Speram să se facă bine singură, dar zilele treceau fără nicio ameliorare. Starea ei de sănătate se înrăutăţea, de fapt. Am găsit pe internet o clinică gratuită aflată în partea opusă a oraşului.

— Cum te simţi? am întrebat-o pe Lauren. Descrie-mi cu exactitate!

— Am febră, mi-a răspuns ea. Simt gândaci care mi se târăsc pe piele. Nu pot gândi. Nu vreau decât să dorm. Obosesc chiar şi dacă nu fac altceva decât să vorbesc cu tine.

Am sesizat o mică răguşeală în vocea ei. Am ascultat cu mare atenţie fiecare cuvânt rostit de ea. Am notat totul şi am vârât hârtia în buzunar.

După ce s-a întunecat, am pornit spre clinica gratuită.

Am fost primit în cabinet abia după vreo două ore, dar nu m-a deranjat. Sala de aşteptare era goală şi mirosea un pic a urină. Însă în jur era linişte. Am rămas un timp singur cu gândurile mele. Aşa cum am spus deja, cele mai bune gânduri îmi vin uneori în sălile de aşteptare.

Când doamna aceea supărată mi-a strigat numele, am scos hârtia din buzunar. O citisem de trei ori. În speranţa de a-mi aminti totul. Am intrat într-un cabinet minuscul unde mă aştepta un doctor obosit. M-a întrebat ce simptome am. I-am răspuns încet, cu o voce uşor răguşită: „Am fierbinţeli. Pe piele mi se târăsc gândaci. Nu pot gândi. Nu vreau decât să dorm. Mă oboseşte până şi discuţia asta.” Am repetat ce îmi spusese Lauren. Cuvânt cu cuvânt. Şi stratagema a funcţionat! Mi-a prescris antibiotice şi odihnă la pat. Am mers la mica farmacie de alături şi am făcut reţeta. Eram aşa de uşurat, încât aproape că dansam printre rafturile cu medicamente. Mi-am ţinut capul sus în timp ce mă întorceam acasă – mi-am permis să privesc lumea din jur. Am văzut o reclamă drăguţă din neon cu o floare, o tarabă la care se vindeau fructe tăiate în formă de steluţe. Am văzut o femeie care ţinea un căţeluş negru într-o geantă mare, roşie. Am mers strângând la piept punga de hârtie cu antibiotice.

Am ajuns pe strada mea mort de oboseală. Mersesem pe jos cincisprezece kilometri sau mai mult până la clinică şi înapoi. I-am dat lui Lauren antibioticele ascunse în mâncare. S-a făcut bine rapid. Planul meu avusese succes!

Când situaţia lui Lauren s-a înrăutăţit iar, mi-am dat seama că trebuie să obţin răspunsuri. Nu despre corpul ei de data asta, ci despre mintea ei. Şi uite aşa mi-a venit ideea de a merge la omul-gândac şi a pretinde că vorbesc despre mine, când de fapt îi puneam întrebări despre Lauren. Este la fel ca atunci când am reuşit să capăt antibioticele, numai că acum informaţia este medicamentul pe care încerc să-l obţin.

M-am întors. Am ajuns pe strada mea. În faţa ochilor am din nou o casă galbenă cu şarpantă verde. Este a doamnei cu Chihuahua, şi am în mine aceeaşi senzaţie, de parcă aş şti ceva. E ca şi cum aş avea în creier nişte furnici care mărşăluiesc prin el cu picioruşele lor.

Văd un afiş prins cu capsatorul pe un stâlp de telefon. Mă duc să mă uit fiindcă de obicei e vorba de pisici dispărute. Chiar dacă par foarte capabile şi independente, pisicile au nevoie de noi.

De data asta nu e vorba de pisici. O faţă se repetă până departe în fotocopii şterse, stâlp după stâlp. Îmi ia o clipă ca s-o recunosc. Fireşte, în poză arată mult mai tânără şi n-are alături niciun câine, dar este doamna cu Chihuahua. E într-un loc însorit şi stă rezemată zâmbitoare de un zid. Are un aer fericit.

Ultima dată când am văzut fluturaşi lipiţi pe stâlpii de telefon a fost când cu Fata cu Îngheţata pe Băţ.

Intru în casă şi o găsesc pe Lauren aşteptându-mă.

— Unde ai fost?

Observ că respiră sacadat.

— Linişteşte-te, pisicuţo! Ai grijă să nu leşini.

I s-a mai întâmplat.

— Te vezi cu o femeie! ţipă ea. O să mă părăseşti.

Îmi ia mâna, o vâră între dinţii ei ascuţiţi şi mi-o muşcă.

Într-un final reuşesc să o potolesc şi să o duc la culcare. Încerc să mă uit la serialul cu monştri pe roţi, însă a fost o zi epuizantă. O zi prea grea din cauza atâtor sentimente.

În toiul nopţii, mă trezesc brusc fără suflare. Simt întunericul ca pe o

atingere pe piele. Am lăsat casetofonul să ruleze banda încontinuu de la capăt la sfârşit, însă e un obiect vechi sau poate că n-am ştiut eu cum să-l programez. O aud pe Lauren cum se târăşte pe podea în tăcere. Dinţişorii ei ascuţiţi clănţăne.

— Răule! şopteşte ea. Să pleci de aici, să pleci, să pleci!

Încerc să o liniştesc şi să o culc din nou. Ţipă şi mă muşcă iar de mână, şi de data asta îmi dă sângele. Se zbate şi ţipă toată noaptea.

Îi spun:

— Chiar dacă m-aş vedea cu cineva, tot pe tine te-aş iubi cel mai mult.

Îmi dau seama pe loc că am făcut o greşeală.

— Aha, e adevărat, te vezi cu cineva!

Lauren mă zgârie şi continuă să se zbată în braţele mele până ce zorii se strecoară cenuşii în încăpere.

Întâmpin noua zi obosit şi plin de vânătăi. Lauren doarme până târziu. Folosesc răgazul pentru a completa jurnalul. E un obicei insuflat de Mami.

Mami obişnuia să examineze casa de sus până jos o dată pe săptămână. Examinarea trebuia făcută de două ori, susţinea ea, pentru a evita erorile umane. Nimic nu-i scăpa. Fiecare fir de praf, fiecare păianjen, fiecare crăpătură din faianţă. Totul era notat în jurnal. Şi pe urmă îi dădea jurnalul lui Tati, ca să repare stricăciunile în săptămâna ce urma. Îi spunea *jurnalul cu lucruri stricate.* Engleza ei era aproape perfectă; rareori se întâmpla să nu priceapă înţelesurile mai ascunse ale unui cuvânt. Iar atunci când se întâmpla, nici eu şi nici Tati nu o corectam.

Aşa încât în fiecare zi de sâmbătă, imediat ce se luminează, iau jurnalul şi examinez casa. Repet acţiunea seara, cu puţin înainte să se întunece. Dau ocol casei ca să mă asigur că gardul şi toate celelalte de afară sunt în regulă, după care descriu un cerc mai strâns în interior ca să verific dacă nu sunt cuie scăpate pe jos, găuri de şobolani sau şerpi, urme de termite şi alte chestii de genul ăsta. Nu e ceva complicat, dar e important, aşa cum am mai spus.

Cele trei încuietori de la uşa din spate se deschid cu zgomot. *Zdrang, zdrang, zdrang!* Rămân nemişcat. Niciodată nu ştiu la ce să mă aştept din partea lui Lauren, ce anume o trezeşte din somn. De data asta continuă să doarmă. Afară, lumina este orbitoare, iar pământul,

pârjolit şi tare sub picioare, crăpat precum pielea îmbătrânită. Hrănitoarele stau atârnate goale. Nicio briză nu clatină ramurile copacilor şi toate frunzele zac nemişcate şi tăcute în dogoarea îngrozitoare. E ca şi cum moartea şi-ar fi pus degetul pe strada mea şi ar fi marcat-o. Încui uşa în urmă şi ocolesc casa spre şopronul unde îmi ţin uneltele.

În şopronul slab luminat e răcoare şi în aer pluteşte un miros greu de rumeguş şi ulei. Aşa miros toate şoproanele. Trebuie să fiu atent – mirosul poartă cu sine amintiri. Prea târziu; Tati stă, înalt şi tăcut, într-un colţ umbrit. Întinde mâna după o cutie cu şuruburi şi după sticla maronie din spatele ei. Micul Teddy îl trage de mână. Vrea să se urce în maşină şi să plece, însă Tati are de rezolvat mai întâi treaba aceea cu Mami.

Înşfac rapid trusa de scule şi ies, clipind uşurat în soarele arzător. Încui uşa şopronului. *Stai aici. Tati! Şi tu, Micuţule Teddy! N-aveţi ce căuta afară.*

Notez totul în jurnal cu maximă claritate. Sigur, nu e acelaşi caiet ca al lui Mami. Îmi ţin jurnalul cu lucruri stricate într-un manual de şcoală vechi de-al lui Lauren. Scriu peste hărţile din el.

Şoarecele din bucătărie s-a întors, notez cu mare grijă peste marea albastru-pal de pe ţărmul Papuei Noua Guinee. *Chiuveta din baie – robinetul picură. Biblia a căzut iar de pe masă?!?!?! De ce? Picioarele mesei nu sunt egale?!?!?!*

Şi aşa mai departe. Balamalele de la uşa dormitorului scârţâie; trebuie să le ung. O bucată de placaj de la o fereastră din camera de zi s-a desprins şi trebuie s-o bat din nou în cuie. Două ţigle au căzut de pe acoperiş. Ratonii sunt de vină; ei sunt cei care umblă pe acolo pe sus şi mişcă ţiglele din loc. Dar îmi plac mânuţele lor negre şi dibace.

Fac ce pot acum şi las restul pentru mai târziu în săptămâna următoare. Trebuie să fiu şi mamă, şi tată pentru Lauren. Îmi place să lucrez la casă, să repar găurile, de parcă aş face-o impermeabilă. Nimic nu intră şi nu iese de aici decât cu permisiunea mea.

Clătitele cu fulgi de ciocolată sunt gata exact când se trezeşte Lauren. Pentru mine, clătitele sunt o pierdere de vreme, fiind ca şi cum aş mânca bucăţi fierbinţi de cârpe de vase. Dar Lauren le adoră.

Îi spun:

— Hai să ne spălăm mai întâi! Eu am lucrat pe afară, iar tu ai pedalat

pe bicicletă şi te-ai murdărit pe mâini.

Lauren e foarte isteaţă. Se întinde pe burtă pe scaun şi braţele i se agită în apă. Face totul numai după capul ei.

— Aşa e mai uşor, îmi explică ea.

O sărut.

— Ştiu. Te descurci bine şi te mişti foarte repede.

Ne spălăm mâinile la chiuveta din bucătărie şi curăţăm cu peria murdăria adunată sub unghii.

Lauren mănâncă în tăcere. Ieri a avut o zi proastă; supărarea a epuizat-o. Mâine va pleca, şi perspectiva absenţei sale ne face pe amândoi să fim foarte abătuţi.

— Astăzi putem face tot ce vrei tu, mă pomenesc rostind fără să gândesc.

Devine instantaneu mai atentă.

— Vreau să mergem cu cortul.

Un val fierbinte de neajutorare mă cuprinde. Nu putem merge cu cortul. Şi Lauren ştie. De ce trebuie să mă piseze întruna? Să tragă de mine, să nu mă lase o clipă în pace, ca acei căţeluşi care se ţin după tauri şi se încurcă printre picioarele lor? Nu-i de mirare că mă enervez aşa de des.

Dar tristeţea nu-mi dă nici ea pace. Nu e deloc just. Sunt atâţia copii care merg în pădure şi fac focul şi dorm în cort şi aşa mai departe! Şi pentru ei nu e ceva deosebit. Poate că treaba asta cu ucigaşul e cea care m-a întristat sau poate că m-am plictisit de stat în casă, nu ştiu, dar mă trezesc spunând:

— Sigur. Hai să mergem cu cortul! Plecăm când se înserează.

— Pe bune? Chiar mergem, Tati?

— Sigur că da, îi răspund. Doar am zis că putem face tot ce vrei tu.

Străluceşte de fericire.

Îndes lucruri folositoare într-un rucsac. O lanternă, pătura, foile de cort, batoane energizante, apă îmbuteliată, hârtie igienică. În spatele meu aud foşnind poalele unei fuste. Oh, nu! Strâng tare din pleoape.

Mâinile ei sunt precum lutul rece pe ceafa mea. *Nu lăsa pe nimeni să vadă cine eşti!* spune Mami.

— N-o să-i las, îi răspund. Nu vreau decât să o răsfăţ un pic pe Lauren. Numai de data asta, îţi jur! O să mă asigur că nu va mai dori să repete experienţa niciodată.

Trebuie să-i muţi de acolo.

Soarele coboară încet peste copaci. Mă uit prin gaura făcută în placajul ferestrei din partea de vest a casei, cea care dă spre pădure. Când soarele e gata să apună îmi aşez rucsacul pe spate şi stâng luminile.

— E timpul să plecăm, îi spun lui Lauren. Dă-mi creioanele şi cariocile, te rog!

Mi le aşază în palmă, unul câte unul, şi eu le pun deoparte. Le-am numărat, nu lipseşte niciunul.

— Vrei să bei nişte apă înaintea să plecăm? Sau ai nevoie la toaletă? Ultima strigare.

Clatină din cap. Aproape că simt exaltarea ţâşnind din ea în mici rafale.

— Va trebui să mă laşi să te car în spinare.

Trebuie să înţeleagă că bicicleta roz nu îi va fi de niciun folos în pădure.

— Cum zici tu.

Ieşim pe uşa din spate a casei, pe care o încui în urmă. Verific cu atenţie strada înainte de a ne strecura afară din umbră. Drumul e pustiu. Musculiţe dansează în jurul felinarelor zumzăitoare. Casa învecinată se holbează la noi cu ochii ei din hârtie de ziar. Mai încolo, totul e însă diferit. Obloanele sunt ridicate, iar dinăuntru răzbat zgomote şi lumini calde. Prind sunetul îndepărtat al unui pian şi mirosul slab de cotlete de porc fripte.

— Am putea merge să batem la o uşă, propune Lauren. Să-i salutăm pe cei dinăuntru. Poate că ne vor invita să rămânem la cină.

— Am crezut că vrei să mergi cu cortul, îi răspund. Hai, pisicuţo!

Ne îndreptăm spre locul unde copacii se profilează pe cerul purpuriu. Ne strecurăm pe poarta din lemn şi iată-ne acum în pădure. Lanterna aruncă o rază largă şi anemică pe cărare.

Curând, lăsăm în spate orice urme ale oraşului. Suntem încercuiţi de copaci. E ora când suflarea pădurii prinde viaţă. Aerul întunecat e plin de ţipete de bufniţă, trosnituri şi cântece. Broaşte, greieri, lilieci. Lauren se înfioară şi o simt că se minunează de ceea ce vede şi aude. Îmi place la nebunie să o am aşa de aproape. Nu-mi amintesc când a fost ultima dată când mi-a permis să o ţin în braţe fără să se opună. Urăşte să se simtă neajutorată.

— Ce faci dacă cineva se apropie de tine? o întreb din nou.

— Rămân tăcută şi te las pe tine să vorbeşti, recită ea. Ce-i cu duhoarea asta?

— Un dihor, îi răspund.

Animalul ne însoţeşte pe cărare un timp; poate că e curios din fire. După care se îndepărtează în pădurea întunecată şi mirosul slăbeşte treptat.

Nu înaintăm prea mult, cam un kilometru şi jumătate. La vreo cincizeci de metri de cărare se află luminişul. Ascuns de blocuri de rocă stâncoasă şi tufişuri dese, aşa că trebuie să ştii unde să cauţi. Iar eu ştiu locul foarte bine. Aici trăiesc zeii.

Un parfum de cedri şi lămâiţă, la fel de puternic precum cel de vin, pluteşte în aer. Însă copacii care încercuiesc luminişul nu sunt cedri sau brazi. Sunt fantome palide şi slăbănoage.

— Tati, şopteşte Laure. De ce sunt albi copacii ăştia?

— Sunt mesteceni de hârtie, îi răspund. Sau mesteceni albi. Uite!

Cojesc scoarţa unui trunchi şi îi arăt bucata de lemn. Îi mângâie suprafaţa foşnitoare. Nu-i spun că numele adevărat al copacilor este *mesteceni-os.*

Locul pe care-l caut se află în colţul nord-vestic al luminişului, şi acolo întind pătura peste pământul cald încă după arşiţa de peste zi. Ne aşezăm. O conving să bea nişte apă şi să mănânce un baton energizant. Ramuri de copaci se iţesc printre stele deasupra noastră. Lauren tace. Ştiu că le simte prezenţa. A lor, a zeilor.

— Ce drăguţ! îi spun. Amândoi aici, împreună. Îmi aminteşte de când erai tu mică. Ce vremuri frumoase!

— Eu nu îmi amintesc să fi fost aşa, ripostează ea.

Simt un val de frustrare. Mă respinge mereu. Însă îmi păstrez calmul.

— Te iubesc mai mult decât orice pe lume, îi spun.

Şi aşa este. Lauren e specială. E singura persoană pe care am adus-o aici, în luminiş.

— Tot ce vreau este să te ştiu în siguranţă.

Îmi răspunde:

— Dar, Tati, nu vreau să mai trăiesc aşa. Uneori simt că nu vreau să mai trăiesc deloc.

Când îmi recapăt suflul, rostesc pe cel mai natural ton cu putinţă:

— Să-ţi spun un secret, pisicuţo. Toată lumea simte aşa ceva

câteodată. Câteodată lucrurile iau o întorsătură proastă şi ai senzaţia că nu poţi s-o scoţi la capăt. Totul pare înceţoşat, precum cerul într-o zi ploioasă. Numai că viaţa merge înainte, şi încă foarte repede. Nimic nu rămâne aşa pe veşnicie, nici măcar lucrurile rele. Norii se vor împrăştia. Întotdeauna, te asigur.

— Dar eu nu sunt ca toată lumea, rosteşte Lauren cu o voce atât de tăioasă, încât m-ar putea despica în două. Cei mai mulţi oameni pot merge aici singuri, în timp ce eu nu pot. Treaba asta nu se va schimba niciodată, şi nici nu se va *împrăştia.* Va rămâne întotdeauna la fel. Nu-i aşa, Ted?

Mă cutremur. Nu există răspuns la o asemenea întrebare. Urăsc când îmi spune Ted.

— Hai mai bine să ne uităm la stele, pisicuţo!

— Va trebui să mă laşi să mă descurc singură, Tati. Să mă laşi să cresc.

— Uite ce-i, Lauren, îi spun în timp ce simt cum furia se înalţă în mine. Nu e corect din partea ta. Ştiu că ai impresia că eşti matură. Dar încă ai nevoie de supraveghere. Mai ţii minte ce s-a întâmplat atunci la mall?

— Dar asta a fost în urmă cu nişte ani. Acum suntem afară şi mă port cum trebuie.

După puţin timp, ea e prima care simte.

— M-a muşcat ceva, zice pe un ton deocamdată doar surprins, dar nu înspăimântat.

Sunt şi eu înţepat în picior de două ori, în succesiune rapidă. Fireşte că nu simt nimic, doar văd cum pielea mi se înroşeşte şi se umflă. Acum se târăsc peste tot pe noi. Lauren începe să ţipe.

— Ce sunt astea? Oh, Dumnezeule, Tati, ce se întâmplă?

— Sunt nişte furnici de foc. Probabil că ne-am aşezat peste un muşuroi.

— Ia-le de pe mine! strigă Lauren. Mă doare, ia-le de pe mine!

Înşfac iute rucsacul şi fug cu ea în braţe printre copaci. Rădăcinile şi rugii mi se agaţă de picioare. Când ajungem înapoi pe cărare, mă opresc ca să mă scutur şi să o perii bine şi pe Lauren. Torn apă peste pielea expusă.

— Ţi-a intrat vreuna pe sub haine? o întreb.

— Nu, nu cred, răspunde ea, iar vocea i se îneacă în lacrimi. Acum putem merge acasă, Tati?

— Sigur că da, pisicuţo.

O ţin strâns la piept tot drumul înapoi. Observ că nu-mi mai zice „Ted”.

Spune:

— Treaba asta cu mersul cu cortul a fost o idee proastă. Mersi că m-ai scos de acolo!

— Este de datoria mea.

Obosită după atâta tevatură, adoarme înainte de a ajunge acasă. Aplic loţiune peste muşcături, atingându-i pielea adormită cu mare grijă. Un şir de pustule de un roşu-aprins i s-a întins de pe gambă în sus până la îndoitura genunchiului, însă în rest totul e în regulă. Apucaserăm să fugim înainte ca situaţia să degenereze. Îmi spun că tinerii simt atât de intens durerea pentru că n-au încă idee cât de adâncă poate fi.

E dimineaţă şi a venit momentul să ne luăm la revedere. Lauren se agaţă de mine.

— Te iubesc, Tati! Îi simt respiraţia umedă în barbă în timp ce adaugă: Nu vreau să plec.

— Ştiu că nu vrei.

Simt gustul lacrimilor ei pe buzele mele. Sentimentele se înalţă în mine ca un val oceanic. Sunt aşa de puternice, încât trebuie să închid ochii.

— Ne vedem săptămâna viitoare, îi spun. Nu-ţi face griji, pisicuţo! Fii fată cuminte! Timpul o să treacă repede şi, cât ai clipi din ochi, te vei întoarce.

Fiecare hohot de plâns de-al ei mă face să mă simt ca lovit în cap cu o cheie fixă.

Mă aşez pe canapea ca să ascult muzică şi mă simt îngrozitor. După o vreme, pe dosul palmei simt atingerea uşoară a unor mustăţi. Un cap mătăsos mă împunge în palmă.

Olivia a ieşit din ascunzătoare şi ştie că am nevoie de ea.

Ies din casă şi merg în pădure cu un bidon de cinci litri plin cu piretrină. Pădurea arată altfel în timpul zilei. Lumina e împrăştiată pe pământ ca o mână de grăunţe aruncate pe jos. O căprioară îşi iţeşte capul din frunziş şi mă priveşte cu ochii ei mari şi negri, după care o ia la sănătoasa. Curând, descopăr motivul fugii când trec pe lângă

bărbatul cu părul de culoarea sucului de portocale, ieşit la plimbare cu câinele lui. Câinele rânjeşte la mine, aşa cum face întotdeauna. A ţinut minte incidentul acela, când Olivia a vrut să fugă de acasă. Pe urmă depăşesc o familie plecată în excursie, îmbrăcată în jachete roşii asortate. Copiii au feţe mici şi serioase, iar tatăl, un aer obosit. Mama merge în faţă cu paşi mari, de parcă ar fi singură.

Trec de locul unde ies de obicei de pe cărare pentru a porni spre luminiş, apoi mă aşez pe o buturugă şi aştept. Familia trece pe lângă mine în tăcere. Tatăl dă din cap în direcţia mea. Acum sunt sigur că se află în toiul unei certe. Familiile sunt nişte chestii foarte complicate.

Când veşmintele lor roşii dispar printre copacii luminaţi de soare, mă întorc în luminiş. Pătura e tot acolo. Zace boţită pe resturile vegetale precum pielea unui monstru mort. Peste ea mărşăluiesc şiruri de furnici grăbite. Nu pot să stau aici. Aş atrage atenţia asupra acestui loc. Iau un băţ lung şi răsucesc pătura făcută grămadă în jurul lui. O salt aşa cum e, înfăşurată pe băţ, şi o arunc în sacul de gunoi cu care am venit.

Mă iau după furnici pe cărarea lor până la intrarea în muşuroi. În lumina soarelui, sunt aproape translucide, nişte fiinţe micuţe şi aparent inofensive. Greu de crezut ce dureri pot provoca. „Îmi cer iertare!” le spun. Vărs piretrina peste muşuroi, în găurile din pământ şi în sacul în care am îndesat pătura.

Nu ştiam dacă urmează să mai găsesc muşuroiul furnicilor de foc tot aici, în colţul nord-vestic al luminişului. Dar mă gândeam că aşa va fi. Furnicile sunt creaturi cu comportament teritorial. Mi-a venit greu să o aud pe Lauren plângând, să fiu martor la durerea provocată de înţepăturile lor. Totuşi, a fost un lucru necesar – Lauren trebuie să înveţe cum merg treburile pe lumea asta.

Trebuie însă să recunosc că se simte mult mai bine în ultima vreme. Incidentul de la mall nu s-a mai repetat.

Sunt în picioare în mijlocul luminişului, care e totodată şi centrul vieţii zeilor. E locul unde lumina soarelui pătrunde permanent. Le dau bineţe zeilor şi le simt puterea. Iar ei se întind spre mine de acolo de unde stau sub covorul de frunze. E ca şi cum ar trage de mine în diverse direcţii cu nişte fire subţiri. Are dreptate Mami. De cum mi se va însănătoşi braţul, le voi căuta o altă casă. Oamenii au început să-i simtă. Familia aceea s-a apropiat prea mult.

Urc treptele spre verandă şi observ că sunt goale. Vântul a îndepărtat de pe ele frunzele şi celelalte lucruri. Nu e în regulă. Trebuie să aud dacă se apropie oameni de casă. Aşa că zdrobesc două decoraţiuni de Crăciun şi împrăştii cioburile pe scară. Vor scoate un clinchet ascuţit şi vesel dacă va călca cineva pe ele şi astfel voi fi avertizat din timp de apariţia vizitatorilor. Nu e ceva periculos. Oamenii poartă pantofi. Mă rog, ştiu că deunăzi am ieşit din casă în picioarele goale, însă majoritatea oamenilor nu procedează aşa. Este un fapt.

În timp ce împrăştii cioburile de fibră de sticlă, surprind o mişcare cu coada ochiului. Mă răsucesc ca să arunc o privire, în speranţa că m-am înşelat. Dar nu. În casa părăsită de alături, ziarul care acoperea una dintre ferestrele de la parter a dispărut. Mă uit şi văd cum o mână palidă îndepărtează şi alte ziare, lăsând fereastra neacoperită, ca un ochi de o întunecime adâncă. O mână pusă pe treabă deschide geamul şi scutură praful afară. Urmează zgomot de măturat energic.

Intru la mine în casă şi încui uşa din faţă. Îmi lipesc ochiul de gaura făcută în placajul ferestrei dinspre est, care dă spre casa goală. Un tufiş de timoftică crescut peste măsură s-a aplecat peste fereastră, dar încă mai am o perspectivă bună. Observ un camion alb care se opreşte în faţa casei vecine. Pe laturi are pictat cu utere portocalii înscrisul *EZ Moving.* O femeie coboară din el, sărind cu uşurinţă de pe scară, apoi se duce şi descuie uşa din spate a camionului. Are gura strânsă pungă şi privirea fixă. Arată probabil mai în vârstă decât este. Pare să fi rămas în urmă cu somnul. Un bărbat într-o uniformă maro coboară de pe locul şoferului. Şi, împreună, încep să descarce. Cutii, lămpi, un toaster. Un fotoliu. Nu foarte multe lucruri.

Femeia aruncă o privire înspre locul unde stau în aşteptare. Ochii ei par să sfredelească paravanul de timoftică şi să pătrundă în încăperea întunecoasă în care mă găsesc. Mă retrag, cu toate că n-are cum să mă vadă. Nu e deloc bine. Oamenii au ochi cu care văd şi urechi cu care ascultă, iar femeile văd şi ascultă cu mai mare atenţie decât bărbaţii.

Sunt aşa de supărat, încât simt nevoia să merg în bucătărie ca să-mi prepar un cocteil bullshot. Îmi pare rău că nu am inventat eu cocteilul ăsta. Presupun că puteţi găsi singuri reţeta, dar i-am adus câteva modificări, aşa încât cred că n-ar fi lipsit de interes să o înregistrez.

După o îndelungată căutare, găsesc casetofonul sub pat. Probabil că l-am împins acolo din greşeală cu piciorul.

Reţeta de cocteil bullshot a lui Bannerman. Fierbeţi puţin sos de friptură de vită şi asezonaţi-l cu piper şi Tabasco. Puteţi adăuga o linguriţă de muştar. Mie îmi place să pun şi seminţe de ţelină măcinate şi sărate. Turnaţi peste compoziţie un shot de burbon. Sau poate două. În reţetă zice că trebuie şi suc de lămâie, dar cei cărora le place sucul de lămâie sunt aceiaşi care se dau în vânt după salate. Nici nu vreau să aud de aşa ceva!

Beau trei cocteiluri unul după altul şi abia după aceea îmi revin un pic. Pentru a întări efectul, îmi iau şi pastila, şi uite aşa mă pomenesc dând din cap satisfăcut. Mami spunea că, dacă te doare ceva, trebuie să iei medicamente. Şi dacă te tai, ai nevoie de copci. Asta o ştie oricine.

Mami obişnuia să-mi povestească despre Ankou, zeul cu multe feţe care trăia în cimitirele din ţara ei. E înspăimântător să ai mai mult de o faţă. Cum poţi şti cine eşti cu adevărat? Când eram mic, mi se năzărea uneori că îl văd noaptea pe Ankou la mine în cameră, în întuneric; un bătrân cu un cuţit lung în mână, a cărui lucire i se reflecta în ochi. În alte dăţi era un cerb cu coarne ascuţite, umede de sânge. Sau o bufniţă ce se holba la mine. Ankou era un monstru. Nu-mi amintesc exact ce-mi povestea Mami despre el – sau ce părţi din istorie născoceam eu noaptea. Gândul la el mă face să tremur şi acum. Numai că acum o am pe Olivia. Când îi mângâi blana sau doar îi aud târşâitul uşor plictisit prin casă, ştiu că sunt în siguranţă şi că Ankou e departe.

Picotesc şi vorbele omului-gândac mi se rostogolesc prin minte iar şi iar, ca o bandă de telegraf. „Când ţii secretele în tine, te poţi simţi singur.” Ce ciudat: într-un fel, sunt foarte singur, dar în acelaşi timp am parte şi de companie de care m-aş lipsi bucuros câteodată.

Aproape că sunt adormit în clipa când soneria întrerupe brusc tăcerea ca un ciocan pneumatic.

OLIVIA

Afurisita de sonerie sună şi ted nu se scoală. Întotdeauna cade lat şi doarme mult când vine din pădure. Sforăie ca o tobă mică. I-auzi, din nou. *BRRRRRRRRR!* Nu, nu sforăie ca o tobă. Mai degrabă ca un ferăstrău sau un pistol cu cuie pus la tâmplă. Zău aşa, tedul cu degete mari opozabile trebuie să se trezească şi să răspundă la sonerie. Eu nu am cum. Doar sunt pisică. Ce mama naibii!

Fug în sus pe scări şi păşesc peste faţa lui până ce îl trezesc. Geme de la efortul de a-şi trage hainele pe el. Calc pe conturul lăsat de corpul lui cald pe cearşafuri în timp ce paşii îi bocănesc cu un bubuit ca de tunet în jos pe scară. Încuietorile se descuie una după alta. *Zdrang, zdrang, zdrang!* Deschide uşa. Aud o altă voce; rosteşte ceva pe un ton de rugăminte. Cred că un ted feminin. Aştept cu încredere. Ted o să îi facă vânt! Urăşte să-i sune cineva la uşă. La urma urmei, unii tedi sunt periculoşi. Mi-a explicat asta de nenumărate ori.

Numai că, spre oroarea mea, ÎL INVITĂ PE CELĂLALT TED ÎN CASĂ. Uşa se închide în urma lui şi se porneşte tunetul. Se cutremură toată casa. Covorul alunecă de sub mine. Dau din labe şi mă *zbat* să găsesc ceva de care să mă agăţ. Căpriorii din acoperiş gem şi se vaită, iar pereţii trepidează. Totul ameninţă să se năruie.

Treptat, lumea revine la normal. Dar eu nu-mi pot părăsi ascunzătoarea de sub pat. Am împietrit de groază şi inima îmi bubuie în piept. Duhoarea nouă a tedului feminin umple casa, umplându-mi nările. E arzătoare şi înţepătoare ca piperul negru. Tedul ăsta îmi provoacă prea multe senzaţii – cine sau ce este ea?

La parter, cei doi tedi continuă să discute ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cred că sunt în bucătărie. Fireşte, nu mi-am propus să trag cu urechea, dar n-am cum să mă împiedic să-i aud. Doamna ted va locui în casa de alături. Pe urmă povesteşte ceva despre o pisică vârâtă în maşina de spălat. Nu-mi vine să cred! Pentru numele lui Dmz, este o psihopată, aşa cum am văzut la televizor!

Ted vorbeşte acum pe un ton ciudat. Nu ştiu ce e la mijloc – o fi interes? Fericire? Oricum, sună groaznic. Dacă o invită să revină? Dacă aşa vor decurge lucrurile mereu de acum înainte? Conversaţia pare să

se prelungească la infinit, şi-mi zic în sinea mea: *Uau, la fel de bine ar putea să o poftească* să *se mute aici, cu noi!* Într-un târziu, vocile revin pe hol. Şi el o conduce afară.

În timp ce îşi ia la revedere, doamna ted zice „Dacă ai nevoie de ajutor” şi încă ceva ce nu înţeleg despre o mână fracturată.

Într-un final, Ted închide uşa în urma ei.

Uau! Nu e deloc în regulă. E rău, chiar foarte rău. Scâncesc a jale şi sunetul ajunge la o înălţime care îmi dă senzaţia că o să explodez. A fost o încălcare grosolană a încrederii noastre reciproce – iar dacă nu avem încredere unul în altul, ce ne-a mai rămas? Dacă doamna ted e o criminală? Dacă va vrea să se întoarcă în casa noastră? Inacceptabil!

Ted urcă la etaj, şi aud cum patul scârţâie prietenos deasupra capului meu. A revenit la somnicul lui, desigur. Mă strigă, dar sunt aşa de supărată, încât fug din dormitor. E clar, e complet insensibil, din moment ce peste câteva minute se pune iar pe sforăit.

Mă fâţâi de colo-colo prin camera de zi. Găurile din placaj se chiorăsc la mine de parcă ar avea ochi. Nimic nu mai pare a fi în siguranţă. Trag de firele din mocheta drăguţă, dar nici măcar asta nu îmi aduce alinare, aşa cum se întâmplă de obicei. Sunt atât de supărată, încât nici ochii nu îmi mai funcţionează aşa cum trebuie. Văd greşit culorile: pereţii mi se par verzi şi mocheta, albastră.

Trebuie să-l învăţ minte. De data asta nu e de ajuns să sparg lucruri.

Mă arunc nebuneşte de pe blatul de bucătărie în direcţia uşii de la frigider. Reuşesc să prind clanţa cu o labă şi uşa se deschide. Scot un mic *prrp!* de satisfacţie. Răceala năvăleşte afară. Pe vremea asta, totul se va topi şi se va scurge pe podea. Berea se va încălzi. Laptele şi carnea se vor strica. Foarte bine. Ia uite, castronelul meu e gol! Lasă să vadă şi el cum e.

După asta, mă simt mai bine. Mă întorc în camera de zi şi constat cu uşurare că vederea mi-a revenit la normal. Mă încolăcesc pe mocheta portocalie ca să trag un pui de somn pe care, pentru Dmz, îl merit din plin după toate cele prin care am trecut!

DEE

Ceva cedează cu o trosnitură sub picioarele ei. Printre frunzele şi prin praful care acoperă treptele s-au strecurat nişte cioburi strălucitoare. Ca şi cum o întreagă cutie cu decoraţiuni de Crăciun ar fi fost împrăştiată pe jos. Ceea ce nu face decât să adauge o tentă de haos irealităţii deja palpabile.

Dee se întreabă dacă îşi va da seama în clipa când îl va vedea. E sigură că adevărul va emana din carnea lui ca o miasmă.

Sună de treizeci sau poate de patruzeci de ori la uşă. Zăreşte mişcare la fereastră, dar nu vine nimeni să-i deschidă, aşa că se gândeşte să plece. O parte din ea se încovoaie de uşurare. Numai că nu crede că mai poate trece încă o dată prin asta. *Hai odată, fă-o, Dee Dee!* Vocea tatălui ei îi răsună în cap. Crezul lor îndârjit din acea lungă jumătate de an când au rămas singuri, numai ei doi. *Fă-o;* oricât de neplăcut ar fi, oricât de tare îţi bate inima în piept noaptea, orice ai visa. *Fă-o!* Îşi îndreaptă un pic spinarea şi în aceeaşi clipă aude un târşâit în interiorul casei. Un sunet slab şi ascuţit – poate de pisică? Şi pe urmă nişte zgomote mai grele, un corp masiv lăsând urme pe scări, pe pereţi, pe scândurile din duşumea.

Trei încuietori diferite zornăie şi uşa se întredeschide. Un ochi căprui înceţoşat i se înfăţişează, încadrat de un chip palid în care au încolţit fire de păr. Barba e roşie, mult mai deschisă la culoare decât şuviţa castanie linsă care îi cade peste ochi – aceasta lasă pe faţă o umbră atrăgătoare care îi conferă un aer de pirat aproape stilat.

— Bună! zice ea.

— Ce e?

Vocea lui e mai ascuţită decât se aşteptase.

— Sunt noua ta vecină. Dee. Am venit... ăăă... ca să te salut şi nişte plăcintă să-ţi aduc.

Se înfioară, dar rezistă tentaţiei de a menţiona că e, fără să ştie, poetă. Se mulţumeşte să-i întindă cutia cu plăcinta de dovleac pe care a cumpărat-o de la băcănie, deşi încă nu e sezonul. Cutia este prăfuită, abia acum observă asta.

— Plăcintă, spune el.

O mână pală se strecoară prin deschizătura uşii ca să îi smulgă plăcinta. Pentru o clipă Dee are impresia că pielea bărbatului va începe să sfârâie în lumina soarelui. Nu lasă din mâini cartonul înmuiat şi preţ de câteva secunde sunt prinşi amândoi într-un soi de joc cu trasul funiei.

— Îmi cer scuze că te deranjez, zice ea, dar casa mea nu va fi racordată la reţeaua de apă decât după-amiază! Pot să-ţi folosesc baia? Am făcut un drum lung cu maşina până aici.

Ochiul clipeşte.

— Nu e momentul potrivit.

— Da, ştiu, zâmbeşte Dee. Noua vecină abia a sosit, şi deja se dovedeşte a fi o pacoste. Scuze! Am sunat la alte două case de pe stradă, dar se pare că toată lumea este plecată la serviciu.

Se deschide uşa. Bărbatul rosteşte pe un ton băţos:

— E-n regulă. Însă grăbeşte-te!

Dee păşeşte într-o atmosferă de infern: o grotă adâncă, unde raze stinghere de lumină se abat asupra unor movile ciudate de lucruri stricate cu margini neregulate. Toate ferestrele sunt bătute în cuie şi în placaje au fost date găuri pentru a lăsa să pătrundă lumina.

Aruncă o privire în stânga, către camera de zi. Pe măsură ce ochii i se obişnuiesc cu întunericul, vede pe podeaua din lemn teancuri de cărţi şi grămezi de preşuri vechi. Distinge pe pereţii îngălbeniţi porţiuni mai deschise la culoare unde au stat cândva agăţate tablouri sau oglinzi. Pereţii sunt zugrăviţi într-un verde intens, ca de pădure. Zăreşte un şezlong uzat şi un televizor. Pe podea este întinsă o mochetă albastră murdară ce pare a fi făcută din pastile mici. Întregul loc miroase a moarte, nu a putregai sau sânge, ci a os uscat şi praf; e ca un mormânt vechi şi uitat de mult, lăsat în paragină. Totul în jur se dezintegrează. Până şi încuietoarea de la una din ferestrele din spate este complet ruginită. Pe pervaz sunt pete de un roşu-închis. Vocea lui Karen, detectiva cea obosită, îi răsună în cap. „Foarte probabil provine dintr-o familie disfuncţională. Necăsătorit. Marginalizat social.”

Uşa din faţă se închide în spatele ei. Îl aude pe Ted cum zăvorăşte cele trei încuietori. Fiecare fir de păr i se ridică individual încet pe ceafă.

— Copii? întreabă ea arătând din cap spre bicicleta roz, căzută pe o parte.

— Lauren, răspunde el. N-apuc să o văd pe cât de des aş vrea.

— Cred că ţi-e greu, adaugă Dee.

Bărbatul e mai tânăr decât se aşteptase, poate doar cu puţin trecut de treizeci de ani. Asta înseamnă că în urmă cu unsprezece ani abia dacă împlinise douăzeci.

— Baia e mai încolo pe hol. Pe aici.

— Ce muzică frumoasă! comentează ea în timp ce îl urmează.

Melodia care se aude de undeva din casă e o altă surpriză: muzică country cântată din toată inima de o voce frumoasă. Vede bucăţi de piele goală pe ceafa lui Ted, ca şi cum cineva i-ar fi smuls de pe cap mici smocuri de păr. Dintr-un motiv necunoscut, asta o face să simtă atingerea uşoară, eterică, a groazei.

Odată ajunsă în baie, deschide ambele robinete. Îl simte stând în spatele uşii, aşteptând-o să iasă. Îi simte tristeţea, răsuflarea animalică. Este conştientă de fiecare detaliu al propriului corp; de pielea ei, atât de fermă în unele locuri, precum călcâiele sau vârfurile degetelor pline de bătături, şi atât de subţire în altele, ca de exemplu pleoapele. Îşi simte firele delicate de păr de pe antebraţ, globii oculari moi; limba şi gâtul lungi, organele împurpurate şi muşchii inimii care îi pompează sângele roşu prin vene. Inima ei pompează acum iute. Toate acele lucruri vulnerabile care pot fi sparte sau găurite; sângele ce poate ţâşni; osul ce se poate transforma într-un tăiş zimţat, sfărâmat; pupilele ce pot exploda sub apăsarea a două degete mari. Caută din ochi o oglindă ca să se asigure că mai este întreagă şi nevătămată. Dar nu găseşte niciuna deasupra chiuvetei sau în oricare alt loc din baia cea întunecoasă şi murdară.

Trage apa la toaletă, apoi se spală pe mâini şi deschide uşa.

— Îmi poţi da un pahar cu apă? întreabă ea. Mi s-a uscat gâtul. Aşa de cald e pe aici tot timpul? Credeam că e un loc cunoscut ca fiind ploios.

Bărbatul se răsuceşte pe călcâie fără o vorbă şi se îndreaptă cu pas greoi către bucătărie.

Dee bea apa şi se uită în jur.

— Mergi des la vânătoare? Sau la pescuit?

— Nu. După o clipă o întreabă: De ce?

— Pentru că văd că ai nevoie de mult spaţiu pentru congelare, din moment ce ţii două aparate frigorifice.

Pare că numai combinaţia mică frigider-congelator e funcţională.

Celălalt obiect – un răcitor vechi tip ladă – e gol şi deschis, cu capacul rezemat de perete.

Bărbatul adoptă un aer stânjenit.

— Oliviei îi place să doarmă înăuntru, îi explică el. Olivia e pisica mea. Ar fi trebuit să arunc răcitorul atunci când s-a stricat, dar îl adoră. O face să toarcă fericită. Aşa că-l ţin. Ştiu, e o prostie din partea mea.

Dee se uită înăuntru. Lada e căptuşită cu lucruri moi – pături şi perne. Zăreşte un fir de păr pe o perniţă – e castaniu sau castaniu-roşcat. Nu pare păr de pisică.

— Olivia doarme afară? întreabă ea.

Nu vede niciun castron de mâncare sau apă în bucătărie.

— Nu, îi răspunde el jignit. Sigur că nu, ar fi periculos pentru ea. E o pisică de apartament.

— Îmi plac pisicile, zâmbeşte Dee. Deşi pot fi o pacoste. Mai ales când îmbătrânesc.

Bărbatul izbucneşte brusc într-un râs gângav.

— Mda, şi Olivia a început să îmbătrânească. O am de mult. Când eram copil, nimic nu mi-am dorit mai mult pe lume ca o pisică.

— Pisica noastră obişnuia să doarmă în uscătorul de rufe, spune Dee. Tati avea coşmaruri din pricina asta. Se temea să n-o confunde cu vreun pulover şi...

Mimează că se învârte pe loc şi face o faţă de pisică înspăimântată care se holbează prin sticlă.

Bărbatul scoate din nou un mic râs înăbuşit şi Dee plusează cu un soi de dans, mimând o pisică ce se zbate prin rufele ce se rotesc în uscător.

— Eşti amuzantă, remarcă el. Zâmbeşte pieziş, tremurător şi nesigur, ca şi cum n-ar fi făcut asta de mult timp. Şi eu mă temeam de ceva, să nu se încuie pe dinăuntru. Dar acum nu se mai poate sufoca.

Îi arată găurile făcute în capacul lăzii.

— Ce ingenios! spune Dee şi-şi trece degetele peste una din pături, care e galbenă cu imprimeu de fluturi albaştri şi pare moale ca puful de răţuşcă la atingere.

Bărbatul închide capacul lăzii încet, dar cu un gest ferm care o obligă să-şi mute mâna. Ea îi observă o vânătaie pe cale să se vindece pe antebraţ şi mâna umflată.

— Hei, eşti rănit. Cum s-a întâmplat?

— Portiera maşinii se trânteşte peste braţul meu. Vreau să zic că s-a

trântit. Parcasem pe un deal. Dar măcar nu e fracturată, sau cel puţin aşa cred.

Dee mimează înfiorarea.

— Pun pariu că te doare chiar şi aşa. Mi-am rupt şi eu braţul o dată. Şi ştii, a fost destul de neplăcut şi dificil să deschid borcane cu o singură mâna şi toate celelalte. Eşti dreptaci? Să-mi dai de veste dacă ai nevoie de ajutor.

— Ăăă! face el, iar ea lasă tăcerea ce urmează să se prelungească. Cu ce te ocupi? o întreabă într-un târziu.

— Pe vremuri visam să ajung balerină, răspunde Dee. Dar n-am ajuns nimic.

Ce ciudat că tocmai acum şi-a permis să recunoască adevărul cu voce tare!

El dă din cap.

— Eu visam să ajung bucătar. Dar viaţa...

— Da. Viaţa...

În prag, îi strânge mâna.

— La revedere, Ted!

— Ţi-am spus cum mă cheamă? întreabă el. Pentru că nu îmi amintesc.

— Ai numele brodat pe cămaşă.

— Am lucrat la un atelier de reparaţii auto. M-am obişnuit să port mereu cămaşa asta. *Muncitor necalificat sau şomer.*

— Mersi oricum! zice Dee. Ai fost foarte amabil. Promit să nu te mai deranjez!

— Cu plăcere şi altă dată! răspunde el.

Tresare apoi, părând speriat. Încuie repejor uşa în urma ei.

Zdrang, zdrang, zdrang!

Dee traversează încet curtea pârjolită. Este sigură că el o priveşte. Îi simte greutatea privirii pe spinare. E nevoită să facă apel la toată puterea voinţei ei pentru a nu o lua la fugă. Întâlnirea a zdruncinat-o mai mult decât se aşteptase. Fusese convinsă că el n-avea să o poftească în casă.

Închide uşa în spate cu mâini tremurătoare şi se întinde cu faţa în sus pe podeaua prăfuită. Încearcă să respire, să se liniştească, însă are senzaţia că şi-a cedat corpul altcuiva. Îşi încleştează şi descleştează mâinile. Valuri fierbinţi îi traversează craniul. Un icnet răguşit îi scapă

din gâtlej. Inima îi bubuie în urechi. *E un atac de panică,* îşi zice vag în sinea ei. *Trebuie să mă adun.* Însă e ca şi cum s-ar cufunda din ce în ce mai adânc într-o dună de nisip de unde pare incapabilă să iasă.

Într-un târziu se calmează. Tuşeşte şi trage aer în piept. Simte un miros înţepător în casă, un amestec de iarbă uscată şi arbore de piper, nuiele şi ploşniţe. Exteriorul a pătruns înăuntru, acolo unde nu îi este locul. Se saltă de jos, slăbită ca o pisicuţă, şi adulmecă mirosul, în căutarea sursei. Un ochi de geam e lipsă la fereastra din camera de zi prăfuită. Pe duşumeaua zgâriată, vântul a purtat cu sine frunze uscate. Ceva şi-a făcut culcuş aici. Probabil nu un dihor, îşi zice Dee, ci altceva. Un oposum sau un raton.

— Nu, şopteşte ea în încăperea goală. N-avem camere libere pentru tine aici la han.

Împinge o mică bibliotecă în faţa ochiului de geam spart, blocându-l. Va trebui probabil să repare singură fereastra. Proprietarul nu pare genul dispus să îşi complice existenţa. Nu o deranjează. Cu atât mai bine dacă o lasă în pace.

Cu titlu de experiment, dă roată cu privirea camerei de zi, cu pereţii ei înnegriţi de la fumul de ţigară impregnat în urmă cu mult timp şi colţurile din care atârnă praful, şi-şi spune *Asta este casa mea.* Aproape că-i vine să râdă. Nu-şi aminteşte ultimul loc pe care l-ar fi putut numi acasă. Poate cel în care trăise la începutul adolescenţei, când Lulu încă mai dormea în camera alăturată cu degetul mare bine vârât între buzele strânse, scoţând mici sforăituri răsunătoare.

Constată cu surprindere că i s-a făcut deja racordarea la gaze. Îşi pregăteşte o friptură, fasole verde şi un cartof copt în aragazul alb şuierător din bucătărie. Mănâncă repede şi fără plăcere. Nu pune preţ pe mâncare, însă are grijă de corpul ei. A învăţat importanţa acestui lucru din proprie experienţă. Aragazul încă mai fâsâie după ce îl închide şi bucătăria miroase un pic a gaz. Alt lucru ce trebuie reparat. O va face mâine – dacă nu va muri la noapte. Decide să se lase în voia sorţii.

Se lasă înserarea, iar Dee se aşază cu picioarele încrucişate pe podeaua din camera de zi. Noaptea pluteşte înăuntru, se revarsă în colţuri, se împrăştie pe podea în valuri. Se uită în întuneric şi întunericul se uită la ea. Cerculeţele din ferestrele casei lui Ted se aprind. Vede printr-unul pâlpâiri şi mişcare – presupune că e

televizorul. Mai târziu, micile cercuri se întunecă la parter şi preţ de câteva minute două lumini rotunde ca luna strălucesc la etaj. Se sting la ora zece. Deci Ted se culcă devreme – nu se uită la televizor, şi nici nu citeşte în pat. Dee urmăreşte casa alte câteva secunde. E întunecată, dar nu poate scăpa de senzaţia că nu se află în repaos. E ceva dement în nemişcarea ei. Continuă să privească şi nu se întâmplă nimic. Mădularele îi zvâcnesc de oboseală; în faţa ochilor ei, întunericul pare să se rotească. Ar fi cazul să meargă şi ea la culcare. Mai are multe de făcut.

Baia e placată cu faianţă albă veche şi crăpată. Deasupra capului stă atârnat un tub de neon bâzâitor, plin de molii şi de muşte moarte. Aşază pături şi perne în cada de baie. „Locul cel mai sigur în caz de cutremur", aşa cum obişnuia să spună tatăl ei. Oricum, nu are pat. Pune ciocanul cu vârf despicat alături, pe gresia rece. Închide ochii şi exersează mintal întinderea braţului după ciocan, antrenându-şi memoria musculară, imaginându-şi că a fost trezită din somn de o siluetă întunecată aplecată ameninţător deasupra ei.

Şi-o imaginează pe Lulu şi felul în care expresiile se fugăreau pe chipul ei precum norii care acoperă soarele cu mişcarea lor.

Citeşte *La răscruce de vânturi.* Mai are doar câteva pagini până la sfârşit. După ce termină, deschide cartea undeva la mijloc, la întâmplare, şi continuă să citească. E singura carte pe care o citeşte. Îi place să citească, dar nu ştii niciodată ce efect poate avea o carte asupra ta, şi nu-şi poate permite să lase garda jos. Măcar personajele din *La răscruce de vânturi* înţeleg că viaţa e făcută din alegeri îngrozitoare pe care trebuie să le faci zilnic. „Lasă-mă să intru!" imploră Catherine. „Lasă-mă să intru!"

Stinge lumina şi e învăluită complet în beznă. În jurul ei, casa respiră ca un om, iar scândurile gem, eliberând căldura adunată peste zi. Stele se holbează înăuntru prin ferestre. Casa nu se găseşte de fapt în oraş – e foarte aproape de pădure. Iar ea se află aproape de locul unde s-a petrecut totul. Aerul pare să fi păstrat cumva amintirea acelui eveniment. Particulele sale sunt purtate de vânt şi se aştern pe pământ, pe copacii bătrâni şi pe muşchiul umed.

Visele lui Dee sunt pline de soare arzător şi de teama pierderii. Părinţii ei merg mână în mână prin deşert sub un cer înstelat. Dee îi urmăreşte cât poate de mult, însă la un moment păsările roşii îşi iau zborul şi cerul se albeşte, iar sunetul aripilor lor devine un foşnet

hârşâit slab. Se saltă în şezut în întunericul desăvârşit, cu inima bubuindu-i în piept. Picături de transpiraţie i se preling pe spate şi între sâni. Sunetul o urmăreşte şi după ce s-a trezit. Îl aude urcând din nou de la parter. Nu e foşnet de aripi, ci zgomot precum cel scos de o unghie lungă care zgârie lemnul.

Îşi simte palma alunecoasă pe mânerul ciocanului. Se furişează în jos pe scară. Fiecare scândură îi scârţâie tare sub picioare şi scoate un zgomot ca de împuşcătură. Sunetul continuă să se audă; sunt gheare sau unghii ascuţite care râcâie lemnul. Între lumi s-a produs un soi de hiatus critic, îşi dă seama Dee. „Lasă-mă să intru – lasă-mă să intru!” Şuviţe subţiri de argint se strecoară prin ferestrele neacoperite de perdele din camera de zi. Zgârieturile s-au înteţit acum, au devenit mai insistente. I se pare că desluşeşte un alt sunet în spatele lor – un sunet înalt, spart. Hohote de plâns, poate. Rafturile de bibliotecă se zgâlţâie, ca şi cum forţa din spatele lor ar fi căpătat şi mai multă furie, şi mai multă energie.

— Am să te las să intri, şopteşte Dee.

Trage biblioteca deoparte. Se mişcă scoţând un scârţâit ca un geamăt. Vede ce anume stă ghemuit afară, în faţa ferestrei, holbându-se înăuntru. Lasă ciocanul să-i scape din mână. Îngenunchează şi ajunge faţă în faţă cu el, cu copilul cu pielea alb-argintie marmorată în lumina lunii, cu gura ca o cireaşă neagră şi ochi strălucitori ca lămpile, pline de lumina morţii, cu scalp dezgolit şi rănit în locurile unde păsările i-au smuls smocuri de păr de pe ţeastă.

— Vino! murmură Dee şi întinde braţul.

Copilul sâsâie la ea, un sunet nepământesc, şi Dee icneşte. Spaima o străbate, o spaimă atât de rece, încât se teme că inima i se va opri în loc. Gura copilului se deschide, iar mâna lui biciuieşte aerul, pregătit să înşface braţul lui Dee, să o tragă în lumea lui, la ceea ce o aşteaptă dincolo. Dee îi vede dinţii albi ca perlele şi maxilarele puternice. Vede degetele boante, schilodite. Mica faţă palidă pare să se unduiască în lumina incertă, ca şi cum ar înota.

Dee ţipă, şi sunetul o face să se trezească din vis sau ce o fi fost. Vede că la fereastră nu se află niciun chip de fată moartă. E o pisică ce sâsâie şi blana ei pufoasă străluceşte alb în lumina lunii. Pisica se repede spre ea, şi Dee vede că labele mutilate îi sunt lipsite de gheare. Face un pas în spate şi scoate sunete liniştitoare. Pisica se răsuceşte cu spatele, gata să plece, dar mai întâi aruncă o privire înapoi spre Dee cu

faţa ei ascuţită şi sinistră în beznă. După care se face nevăzută, topindu-se sprinten în grădina întunecată.

Dee se sprijină pe călcâie şi tremură.

— Nu-i decât o pisică, îşi spune. Ai face bine să nu mai citeşte poveşti de groază înainte de culcare, ai înţeles, Dee Dee? N-a fost nimic. Nu merită să-ţi baţi capul.

E un obicei vechi de-al ei – rostitul cu voce tare a ceea ce tatăl ei ar fi vrut să audă, ţinându-şi ascunse sentimentele reale. Nu e momentul pentru o cădere nervoasă. Se gândeşte din nou la Lulu şi asta funcţionează. Faptul că şi-a stabilit un scop o ajută să se calmeze. Răpăitul inimii se domoleşte.

Se uită afară pe fereastră la tufişurile încurcate care ocupă toată curtea din spate a casei. Sunt sălbatice, impenetrabile şi parfumate pe timp de noapte. Orice poate sta ascuns între ele. Şi să întindă doar un deget ascuţit şi... Observă că unii vecini au smuls toată vegetaţia din curţile lor. Probabil pentru a împiedica şerpii şi animalele dăunătoare să-şi facă acolo cuib. Se înfioară. Curtea lui Ted este la fel de lăsată în paragină ca a ei. Se holbează la tufele care au năpădit grădina lui. În lumina lunii, par să se mişte, să se unduiască uşor. Clatină din cap, cuprinsă de greaţă. Ziua aceea la lac i-a răpit aproape totul, dar i-a şi lăsat ceva. *Ofiofobie,* aşa i se spune; spaima necontrolată faţă de şerpi. I se pare că-i vede peste tot, încolăciţi în umbră. Teroarea îi încetineşte mintea şi inima până la un ritm glacial.

Îşi face palmele căuş şi le ridică încet la buze, acoperindu-şi gura cu un soi de mască. Şopteşte iar şi iar în palme un nume şi o întrebare. Norii împrăştiaţi de vânt peste lună aruncă lumini şi umbre peste faţa ei, peste luciul umed al lacrimilor.

În dimineaţa următoare îşi reia postul de observaţie la fereastra din camera de zi. Ţine perdelele trase tot timpul şi nu aprinde lumina după lăsarea întunericului. Ştie că o fereastră luminată străluceşte noaptea ca un far. Ted ştie şi el asta, din câte se pare. Din cauza ferestrei acoperite cu placaj, casa pare să se fi întors deliberat cu spatele la ea şi cu faţa spre pădure.

A început să-i înveţe obiceiurile. Câteodată Ted merge în pădure şi nu se întoarce în noaptea aceea sau după alte câteva. În alte dăţi merge în oraş, iar vizitele acelea sunt în general mai scurte, de numai câteva ore sau o seară. Şi uneori se întoarce foarte beat. Într-o dimineaţă îl

vede cum stă pur şi simplu în picioare în curtea din faţă şi mănâncă ceva ce aduce a castravete murat uns cu unt de arahide. Se holbează în faţă, privind în gol, şi maxilarele i se mişcă mecanic. În curte sunt hrănitoare atârnate şi măsuţe pentru păsări, dar nu vede niciodată păsări. Ce or şti ele şi ea nu a aflat?

Caută informaţii pe internet. Descoperă că Ted trimite uneori comentarii despre ceea ce a văzut la rubrica specială cu alerte de păsări rare din ziarul local. Mama lui e infirmieră. E foarte frumoasă, într-un fel demodat ce pare a nu avea nimic de-a face cu lucruri mărunte precum carnea de pe corp sau mâncarea. În fotografia granulată ţine între degetele delicate un certificat. Infirmiera Anului din Comitat. Dee se întreabă cum i-a fost să aibă un copil ca Ted. Oare încă îl mai iubeşte? Şi unde e acum?

Prima dată când încearcă să-l urmărească pe Ted în pădure, el se opreşte în capătul cărării şi aşteaptă în întuneric. Dee îl aude cum respiră. Încremeneşte. E sigură că el îi aude bătăile inimii. După un timp, Ted scoate un sunet ca de animal leneş şi se afundă în pădure. Dee ştie că nu e cazul să îl urmărească, nu acum. A simţit-o.

În ciuda speranţelor pe care şi le-a făcut, se simte uşurată. Pădurea întunecoasă pare plină de urme alunecoase de şerpi. Se întoarce acasă şi vomită.

După aceea, se mulţumeşte să-i ţină casa sub observaţie. În fond, nu pentru el a venit aici. Aşteaptă cu răbdare. Ţine în poală *La răscruce de vânturi,* dar nu o deschide. Nu scapă casa din ochi nicio clipă, memorând fiecare strat de vopsea care se cojeşte de pe şindrila veche, fiecare cui ruginit, fiecare rămurică de coada calului şi păpădie care se unduiesc lovind uşor zidurile.

Trec două zile şi e pe cale să renunţe. Însă apoi, dincolo de bâzâitul greierilor, albinelor şi muştelor, dincolo de ciripitul vrăbiilor şi de zumzăitul îndepărtat al maşinilor de tuns iarba, desluşeşte ceva ce sună a clinchet de sticlă spartă. Fiecare fibră a corpului i se încordează. Oare sunetul a venit dinspre casa lui Ted? Este aproape sigură că da. E foarte aproape sigură de asta.

Se ridică de pe podea, amorţită de la veghea prelungită. Decide să meargă acasă la el. I s-a părut că aude zgomot de fereastră spartă; s-a gândit că ar putea fi nişte hoţi şi a vrut să-i întoarcă favoarea şi să se poarte ca o vecină cumsecade... Ar fi ceva cât se poate de firesc.

În clipa când se hotărăşte să iasă, îl vede pe Ted venind pe stradă. Păşeşte în mod deliberat cu mare atenţie, ca şi cum ar fi beat sau rănit. Ţine în mână o pungă de plastic cu mâner.

Dee se lasă din nou iute pe podea. Ochii i se înceţoşează la colţuri la vederea lui şi îşi simte mâinile unsuroase şi alunecoase. Reacţiile la spaimă ale corpului sunt extrem de asemănătoare cu cele de iubire.

Ted deschide uşa cu aceeaşi grijă stranie. Câteva clipe mai târziu, din casă răzbat hohote de râs. Poate de la televizor. O voce înaltă care acoperă zgomotul rosteşte clar „Nu vreau să fac exerciţii de algebră!"

Urmează murmurul jos al unei voci masculine. Ar putea să-i aparţină lui Ted. Dee se concentrează. Capul o doare de efort. Întinderea de aer văratic dintre cele două case pare acum densă şi impenetrabilă precum aluatul. O fată tânără începe să cânte un cântec despre păduchii de lemn. În toate zilele de când urmăreşte casa, Dee nu a văzut pe nimeni ieşind sau intrând în afară de Ted.

Uşurarea şi oroarea o inundă atât de puternic, încât le simte gustul în gură ca pe o băltoacă de noroi. Cea mai neagră temere şi cea mai mare speranţă îi sunt adeverite. Un copil care nu iese niciodată locuieşte în casa lui Ted. *Deocamdată asta e tot ce ai aflat,* se dojeneşte ea singură. *Ia-o pas cu pas, Dee Dee!* Dar nu se poate stăpâni. *Lauren. Lulu.* Numele din certificatul de naştere, *Laura. Lulu, Laura, Lauren.* Sunete atât de apropiate, aşezate parcă unul peste altul!

În clipa aceea, pentru Dee cântecul fetei sună exact ca vocea surorii ei. Timbrul, uşorul hârâit sunt la fel.

— Nu vreau să fac exerciţii de algebră!

Lauren se îmbufnează şi face figura aia cu scosul buzei un pic în afară care mă scoate din minţi.

— Nici să nu te gândeşti! îi spun. Şi să nu te mai prind că te vaiţi, ai priceput? Azi ai algebră şi geografie, aşa că gata cu cântatul! Bun, acum vreau să te văd la masa din bucătărie cu manualele în faţă.

Vocea îmi sună mai aspru decât am intenţionat. Sunt obosit şi nu suport să o aud vorbindu-mi pe tonul ăsta. Nu şi-a ales bine momentul. Am rămas, fără să ştiu, în pană de pastile.

— Mă doare capul, zice ea.

— Păi atunci ai face bine să nu-ţi mai smulgi părul din cap!

Îşi ia în gură o şuviţă castanie şi îi ronţăie vârfurile. Şi pe urmă trage tare de ea. Are mici smocuri de păr lipsă pe ţeastă. Marea ei plăcere este să smulgă părul din cap. Al meu, al ei, nu contează.

— Vrei să te trimit înapoi mai devreme? o ameninţ. Pentru numele lui Dumnezeu, fii fată cuminte!

— Scuze, Tati!

Îşi apleacă acum capul peste pagină. Probabil că nu face niciun exerciţiu de algebră, dar măcar are decenţa să se prefacă. Rămânem tăcuţi pentru un timp, apoi spune:

— Tati?

— Da?

— În seara asta o să pregătesc eu cina. Pari obosit.

— Mulţumesc, Lauren!

Îmi şterg lacrima din ochi înainte ca să o vadă. Îmi pare rău că m-am purtat aşa de arţăgos. Nu-mi rămâne decât să sper că a început să capete interes pentru mâncare.

Fireşte că face o mizerie de nedescris. Foloseşte toate tigăile din bucătărie şi, când le arde fundurile, un miros acru puternic umple casa.

— Nu mai sta cu ochii pe mine, Tati! zice ea. Mă descurc.

Ridic braţele în semn de capitulare şi mă retrag.

Pastele sunt doar pe jumătate fierte şi sosul noroios nu are niciun

gust. Şi are mici cocoloaşe de carne rece. Mănânc tot.

— Cea mai bună cină din viaţa mea! declar la sfârşit. Mersi frumos, pisicuţo! Ai gătit antricotul pe care l-am cumpărat azi, nu-i aşa?

Dă din cap în semn de încuviinţare.

— Mmm! Dar văd că nu prea ai mâncat.

— Nu mi-e foame, răspunde ea.

— Mama spunea „Bucătarului nu-i e niciodată foame". Bunica ta. Obişnuia să tot repete fraza. Asta şi „Niciodată să nu-i spui unei femei că e nebună."

— Nu era bunica mea, rosteşte Lauren pe un ton calm.

Las să treacă de la mine, mulţumit de efortul pe care l-a făcut azi.

Strâng masa şi fac curat, ceea ce durează un pic, după care ne instalăm ca să petrecem o seară liniştită împreună. Lauren stă aşezată pe jos în mijlocul bucătăriei. S-a înserat şi pare că se face tot mai cald în loc să se răcorească. Avem amândoi pielea umedă de transpiraţie.

— Pot să deschid fereastra, Tati?

— Ştii bine că nu.

Deşi în sinea mea regret, aerul e îngrozitor de fierbinte.

Scoate un *îhh!* de dezgust şi-şi scoate bluza. Lenjeria ei de corp s-a murdărit; e cazul să mă mobilizez şi să fac o tură de spălat rufe. Sunetul uscat al cariocii pe hârtie e alinător. Când nu îl mai aud, ridic capul. În jurul ei se întinde o mare de creioane colorate, un curcubeu de carioci, toate cu capacele scoase.

— Lauren! Pune capacele la loc, te rog! Cariocile nu cresc în copaci.

Însă o văd cum se holbează în gol cu ochi sticloşi.

— Eşti bine, pisicuţo?

Nu îmi răspunde, doar scoate un mic icnet care aproape că îmi face inima să se oprească în loc. Îmi pun mâna pe fruntea ei; e rece şi cleioasă, ca partea dinăuntru a unei pietre.

— Hai sus! îi spun. Mergem la culcare...

Dă să spună ceva, însă din gură îi iese un şuvoi fierbinte de vomă. Nici măcar nu încearcă să se ferească, rămâne pur şi simplu acolo unde stă. Dau să o mişc din loc şi din gură îi ţâşnesc alte lucruri care n-ar trebui. Curăţ mizeria aşa cum mă pricep mai bine, apoi o răcoresc tamponându-i faţa cu apă şi încerc să-i dau aspirină şi ibuprofen ca să îi ţin temperatura sub control, dar le vomită imediat.

— Hai la culcare, pisicuţo! îi spun, dar ceva ciudat se întâmplă exact când rostesc aceste vorbe.

Vocea îmi sună foarte îndepărtată. O lance albă şi fierbinte mă străpunge, traversându-mi corpul. Înăuntrul meu, totul începe să clocotească şi să ardă. Dumnezeule mare! Mă scufund într-o mare roşie şi neagră. Rămânem amândoi întinşi pe podea şi gemem cu măruntaiele întoarse pe dos.

Eu şi Lauren bolim o zi şi o noapte întreagă. Tremurăm şi năduşim rând pe rând. Timpul încetineşte, se opreşte şi-şi reia mersul, târându-se ca un vierme.

Când ne mai liniştim, îi dau apă şi o băutură pentru sportivi pe care o găsesc în dulap. Seara ung cu unt nişte sărăţele şi i le vâr în gură bucată cu bucată. Ne ţinem în braţe.

— A sosit momentul să pleci.

Bujorii au început să îi revină în obraji.

— Trebuie? şopteşte ea.

— Fii cuminte! îi spun. Ne vedem peste o săptămână.

Stă nemişcată în braţele mele. Şi dintr-odată se porneşte să ţipe. Mă zgârie şi se zvârcoleşte. Ştie că o mint.

O ţin strâns.

— E pentru binele tău, îi spun. Te rog nu te mai zbate, pisicuţo!

Însă continuă, iar eu îmi pierd cumpătul.

— Până îţi bagi minţile în cap, eşti pedepsită. Ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

Capul mi se învârte şi măruntaiele mi s-au topit. Dar trebuie să ştiu. Mă uit în sacul de gunoi în care am aruncat antricotul stricat atunci când am uitat uşa de la frigider deschisă. Viermi albi fojgăiesc în mizeria maronie. Cantitatea de carne rămasă în sac este considerabil mai mică decât a zi-dimineaţă. Un nod fierbinte mi se pune în gât, dar mă abţin.

Scot gunoiul afară, un lucru pe care ar fi trebuit să-l fac încă de atunci. Lumea se clatină în jurul meu, iar aerul pare solid. În viaţa mea nu m-am mai simţit atât de rău.

Sunt nişte ani de când Lauren a încercat aşa ceva ultima oară. Mă simt ca un idiot; îmi închipuiam că am devenit prieteni între timp. N-ar fi trebuit să las lucrurile să-mi scape de sub control.

Caseta hârşâie în tăcerea aşternută. Vocea femeii umple casa. Nu-mi place melodia asta. Exagerează cu tamburina. Dar las caseta să se

deruleze.

Verific totul cu atenţie. Cuţitul e la locul lui, în dulapul montat sus pe perete. Şi lacătul de la dulapul în care ţin laptopul e bine încuiat. Numai că metalul arată cumva... mat, ca şi cum cineva şi-ar fi plimbat mult timp peste el mâinile transpirate, încercând diverse combinaţii. Îmi iubesc fiica. Însă sunt aproape sigur că a intenţionat să ne otrăvească pe amândoi.

Număr creioanele şi cariocile şi descopăr că lipseşte o cariocă roz. Mai rău decât atât, atunci când merg să le încui în dulap, văd lista mea cu suspecţi de crimă aşezată deasupra cutiilor cu carioci. Ştiu sigur că n-am pus-o eu acolo. O iau în mână şi observ că un alt nume a fost adăugat cu o cariocă într-o nuanţă bolnăvicioasă de roz.

Lauren, aşa a scris cu mâna ei tremurătoare. Evident, de asta mă temusem de la bun început.

Mă încolăcesc pe canapea ca un păduche de lemn; vederea mi se înceţoşează în colţurile ochilor. Stomacul meu face tumbe. Totul a ieşit la iveală, sfârşitul se apropie, de acum sunt convins. O, Doamne!

OLIVIA

Ştiu că nu-i ora ei de ieşit, dar tot mă uit pe gaura făcută în placaj. Iubirea înseamnă şi speranţă. Cer cenuşiu, petice de iarbă, un triunghi de trotuar îngheţat. Pare destul de rece acolo, afară. Într-o zi ca asta parcă nu e aşa de rău să fii pisică de apartament.

Aud televizorul în spatele meu. Ceva despre plimbatul în zori pe străzi. Ted îl lasă uneori aprins ca să îmi ţină de urât. Uneori aparatul se porneşte singur. E cam vechi. Poţi învăţa o groază de lucruri de la televizor. În plus, mă bucur pentru că înăbuşă ţiuitul scrâşnit care acum mă însoţeşte permanent. Eeeeee, eeeeee!

Probabil că am aţipit, fiindcă tresar când aud o voce adresându-mi-se. La început cred că e DOMNUL şi mă ridic iute. Da?

— Trauma trebuie investigată, rosteşte vocea. Trebuie ajuns la rădăcinile ei. Trebuie revăzută şi reanalizată pentru a fi eliminată.

Casc. Tedul ăsta apare câteodată la televizor şi e tare plicticos. Nu-mi plac ochii lui. Rotunzi ca nişte găuri de privit pe furiş. Am întotdeauna senzaţia că îl pot mirosi atunci când îl văd la TV, şi coada mă furnică de fiecare dată. Omul duhneşte a praf şi lapte stricat. Deşi cum ar putea să fie aşa? Doar nu ai cum să îi miroşi pe tedii care apar la televizor.

Emisiunile de dimineaţă sunt foarte proaste. Cred că e un canal cu acces public sau ceva de genul ăsta. Păcat că nu îl pot schimba!

Cred că ar trebui să am propria emisiune de televiziune, ceea ce ar fi cu adevărat amuzant. I-aş zice Te PISăm cu Olivia *şi aş descrie ce am mâncat în fiecare zi. Aş vorbi despre iubirea mea pentru ochii ei de tigru şi mersul ei domol. Şi aş discuta despre tipurile şi calităţile somnicurilor, fiindcă sunt multe şi diferite. Scurte şi adânci – genului ăstuia îi spun „binecuvântarea". Moţăielilor foarte uşoare, numai pe jumătate adormit, care pot dura ore întregi, le spun „role de patinaj". Puiul de somn pe care îl tragi aşezat la televizor la o emisiune bună (nu ca ASTA) şi cumva înţelegi ce se petrece, cu toate că şi dormi în acelaşi timp, se cheamă „clevetitorul". Iar când eşti mângâiat ca să adormi şi sunetul pe care îl scoţi torcând se amestecă intens cu glasul adânc al pământului... Ei bine, pentru asta încă n-am găsit un nume potrivit.*

Deşi e o senzaţie nemaipomenit de plăcută.

În fine, ce vreau să zic este că eu consider că ar fi bine să-mi pot împărtăşi experienţele şi toate lucrurile valoroase pe care le-am învăţat. Cam la fel cu ce fac acum, numai că în mediu vizual, şi asta fiindcă sunt extrem de fotogenică.

TED

Îmi e îngrozitor de dor de Lauren. am depăşit şocul iniţial şi acum ştiu că n-are cum să fie ea Ucigaşul. Nu că n-ar fi în stare de aşa ceva, numai că n-are cum. Lauren nu poate ieşi din casă. Cum ar fi putut să pună capcanele? Fără ca eu să aflu? Nu, e imposibil. Şi-a trecut numele pe listă ca să mă enerveze. Îi place să mă scoată din sărite.

Deocamdată, până ce voi decide ce să fac cu ea, va trebui să o ţin departe.

Până la următoarea şedinţă cu omul-gândac dau jos kilogram după kilogram. Mă simt slăbit, dar reuşesc să merg pe jos fără să mă clatin. Ceea ce-i bine. Pentru că am de pus întrebări.

Încep să vorbesc aproape înainte ca să închidă uşa.

— E un serial nou la televizor. M-am uitat şi mi s-a părut foarte bun.

Omul-gândac îşi drege glasul. Îşi împinge ochelarii în sus pe nas cu un gest teatral. Sunt pătraţi, cu rame negre, groase, şi probabil scumpi. Mă întreb ce fel de viaţă duce şi dacă nu s-a săturat să audă oameni vorbind mereu numai despre ei înşişi.

— Aşa cum ţi-am mai spus, dacă vrei să-ţi pierzi vremea povestindu-mi despre ce ai văzut la televizor, n-ai decât – tu decizi cum vrei să petreci ora asta. Dar...

— Serialul e despre o fată, îl întrerup eu. O adolescentă care are... nişte apucături. Adică e violentă. Îi place să le facă rău oamenilor şi animalelor. Mama ei o iubeşte foarte mult şi încearcă să o protejeze şi s-o împiedice să ucidă. Într-o zi, mama ei o răneşte şi fata nu mai poate merge pe picioarele ei. Un accident nefericit, dar fata o urăşte pentru asta. Crede că mama a făcut-o dinadins. Ceea ce nu-i corect, după părerea mea. În fine, rezultatul este că fata trebuie să stea în casă din cauza acestei dizabilităţi. Şi încearcă în repetate rânduri să-şi omoare mama. Iar mama îşi petrece viaţa încercând să muşamalizeze apucăturile violente ale fiicei şi să o protejeze, ascunzându-i adevărata natură.

— Pare o situaţie complicată, comentează omul-gândac.

— Aşa că mă întrebam – dacă asta s-ar întâmpla în viaţa reală, ce ar putea face mama pentru a-şi ajuta fiica să fie mai bună? Pentru a o împiedica să fie violentă? Şi mă mai întrebam dacă treaba asta e ereditară. Adică e din pricina faptei mamei? Sau e ceva ce vine din interior?

— Eterna întrebare: născut sau dobândit? Grea întrebare, Ted! Ca să-ţi răspund ar trebui să ştiu mai multe despre situaţia celor două, răspunde omul-gândac.

Mă priveşte foarte atent cu ochii lui rotunzi ca de greiere. Aproape că îi văd antenele bălăbănindu-se deasupra capului.

— Păi, altceva nu ştiu. Ţi-am spus că serialul abia a început.

— Înţeleg. Nu crezi că e acum momentul să discutăm un pic despre fiica ta?

— Nu!

Mă priveşte lung. Ochii lui rotunzi par să se fi aplatizat şi arată ca nişte monede false.

— În fiecare dintre noi se află un monstru, Ted, zice el. Dacă l-ai lăsa pe al tău să iasă, s-ar putea să descoperi că n-o să te înghită.

Dintr-odată nu mai e aceeaşi persoană. Pare un cărăbuş otrăvitor, nu un gândac mic şi inofensiv. Am dificultăţi de respiraţie. Cum de şi-a dat seama? Doar am fost foarte precaut.

— Nu sunt atât de prost pe cât mă crezi, rosteşte el pe un ton calm. Îţi depersonalizezi fiica.

— Ce înseamnă asta?

— Că-ţi e atât de greu să o vezi ca pe o persoană, încât atribui sentimentele şi pornirile ei unei pisici.

— Dacă nu poţi să mă ajuţi, recunoaşte-o şi gata!

Îmi dau seama că ţip. Trag aer adânc în piept. Omul-gândac mă priveşte concentrat, cu capul înclinat pe un umăr.

— Scuze! spun apoi. Am fost nepoliticos. Sunt în toane proaste. Serialul ăla stupid m-a supărat.

— Aici e locul cel mai sigur pentru a-ţi exprima supărarea, replică el. Hai să continuăm!

Acum arată mic şi inofensiv, ca întotdeauna. Probabil că schimbarea n-a fost decât în imaginaţia mea. E din nou doar omul-gândac şi atât.

Trăncăneşte despre traume şi memorie, şi toate celelalte chestii pe care le-am mai auzit, aşa că nu-l ascult. Am tot încercat să-i spun că n-am niciun fel de traumă, dar nu m-a băgat în seamă. În astfel de

momente am învăţat că e mai bine să-l ignor.

Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul în faţa lui. Am fost distras şi n-am obţinut răspunsurile pentru care am venit. Lauren mă stoarce de puteri. E greu să trăieşti alături de cineva care încearcă să te ucidă.

Fluturaşii de pe stâlpii de telefon s-au zdrenţuit şi înnegrit odată cu trecerea vremii. Chipul doamnei cu Chihuahua a devenit tot mai fantomatic. Trec pe lângă casa ei fără să-i arunc nicio privire. Mi-e teamă să nu se holbeze înapoi la mine. Ţin strâns în mână punga de hârtie maro primită de la omul-gândac.

OLIVIA

Prin gaura din placajul care acoperă fereastra văd că cerul e complet întunecat, fără stele şi lună. Ted încă nu s-a întors acasă. Cât a trecut? Două zile? Trei? Cred că este cam iresponsabil.

În bucătărie, nişte fiinţe puturoase se agită în castronelul meu. Nu pot să mănânc aşa ceva. Ling puţină apă de pe robinetul care picură. Ceva fojgăieşte în pereţi. Mi-e foarte foame.

Sigur, aş putea să fac ceva ca să mi-o astâmpăr... Oftez. Îmi displace să îl las să iasă. Sunt o pisică paşnică. Ador dungile de lumină lăsate de soare pe podea şi uneori e agreabil când sunt mângâiată, dar cel mai mult mă încântă senzaţia aceea când îmi ascut ghearele de stâlpii balustradei. Sunt pisica lui Ted şi încerc să-l fac fericit pentru că aşa mi-a zis DOMNUL, şi atunci când eşti într-o relaţie trebuie să îl asculţi pe celălalt, nu-i aşa? Detest să ucid. Însă îmi e îngrozitor de foame.

Închid ochii şi îl simt imediat. Stă mereu în aşteptare, încolăcit ca o grămadă sinilie undeva în adâncul minţii mele.

Este momentul meu acum? întreabă el.

Da, îi răspund fără niciun chef. *Este momentul tău.*

Oi fi eu pisica lui Ted, dar am de la natură propria-mi fire. Deocamdată nu pot lăsa acea latură din mine să preia controlul. Poate că toţi avem un eu sălbatic şi ascuns. Al meu se cheamă Timpul Nopţii.

Se ridică dintr-o singură mişcare fluidă. E negru, la fel ca mine, dar fără dungă albă pe piept. E dificil de distins, având în vedere că face parte din mine, dar am impresia că e mai mare. Poate cât un linx. Ceea ce ar fi logic. Doar este amintirea a ceea ce am fost şi noi cândva. Este un ucigaş.

Îi spun: *Vânează!*

O limbă rozalie mângâie Timpul Nopţii cu dinţi albi ascuţiţi. Şi iată-l ieşind din întuneric cu mersul său graţios.

Îmi revin în simţiri şi râgâi. Nu ştiu cum am ajuns în baie. Uşa este deschisă şi prin ea întrezăresc fereastra basculantă de deasupra holului. Afară e încă întuneric beznă; cerul nu s-a înroşit spre răsărit.

În faţa mea, pe dalele din gresie, zace un morman de oase

sângerânde. Sunt golaşe, toată carnea de pe ele a fost hăpăită. M-am ghiftuit cu mâncare nocturnă. Mă întreb ce fel de animal o fi fost. Poate că şoarecele care cântă mereu în pereţii din bucătărie. Sau poate o veveriţă. Şi-au făcut cuib în pod. Le aud uneori flecărind şi alergând pe grinzi. Cred că sunt veveriţe, însă la fel de bine ar putea fi nişte fantome. Nu intru niciodată în pod. Acolo nu sunt geamuri, şi mie nu-mi plac decât încăperile cu ferestre. Timpului Nopţii nu-i pasă de chestii dintr-astea.

Gândul la fantome mă supără şi mă face să mă simt ciudat. Mormanul de mizerie din faţa mea nu mai pare resturi de şoarece. Ci oasele de la o mânuţă de om.

Ceva se târăşte pe tavan. Pare mult prea greu pentru a fi o veveriţă. Fug în jos pe scară cât mă ţin labele de iute şi mă adăpostesc în cutia mea cea drăguţă şi călduroasă.

Ted habar nu are de Timpul Nopţii – vreau să zic că nu-i în stare să facă deosebirea între noi doi. Şi evident, eu nu-i pot explica, căci între noi există o barieră a limbii. Şi ce-aş putea să-i spun, la urma urmei? Timpul Nopţii e parte din fiinţa mea; suntem două naturi care împărţim acelaşi corp. E o chestie pisicească, aşa cred.

Noaptea încă nu s-a sfârşit şi tot îmi mai e foame.

Este din nou momentul meu?

Este momentul tău.

Timpul Nopţii revine, iar acum păşeşte plin de voioşie.

TED

Femeia cea blondă acceptă. sunt surprins. Mă aşteptam să fie mai prudentă. Dar oamenii sunt creaturi încrezătoare. Ne-am trimis mesaje toată noaptea. *E foarte plăcut să cunoşti pe cineva care iubeşte oceanul la fel de mult ca mine,* aşa mi-a scris. Recunosc, nu am fost pe deplin cinstit cu ea, dar o să-i explic când ne vom întâlni.

Dar când şi unde ne vom întâlni? Şi cu ce o să mă îmbrac? Chiar o să vină? Întrebările astea se năpustesc pe neaşteptate asupra mea şi dintr-odată mă îngrozesc. Mă uit în jos la hainele pe care le port. Cămaşa este foarte veche. E de la service-ul auto unde am lucrat. S-a decolorat şi nuanţa ei roşu-închis a devenit acum aproape roz, iar bumbacul e ros pe alocuri şi subţire ca hârtia. În plus, mai are şi numele meu brodat pe buzunar. Ha-ha, foarte convenabil, ce să zic, în caz că aş uita cum mă cheamă! Cred totuşi că unei femei nu i-ar plăcea să vadă aşa ceva. Blugii sunt cenuşii de la atâta purtat, cu excepţia unor pete întunecate, probabil de ketchup. Au găuri în dreptul ambilor genunchi, dar nu sunt găuri dintr-acelea la modă. Totul pe mine e vechi şi decolorat. Iar eu vreau să arăt viu colorat, precum mocheta mea portocalie.

Femeia asta cu ochi albaştri şi păr blond mă face să mă simt îngrozitor. Cum de mă poate supune unui asemenea chin? De ce m-a ales tocmai pe mine pentru o întâlnire? Deja îmi imaginez ce mutră va face când va da cu ochii de mine. Probabil că se va răsuci pe călcâie şi se va face pur şi simplu nevăzută.

Mami şi Tati mă privesc dinăuntrul ramei argintate. Este o ramă din argint masiv. Am tot amânat, dar acum a venit momentul. Scot cu grijă din ea poza cu Mami şi Tati. Îi dau un sărut, apoi o fac sul şi o ascund la adăpost în interiorul cutiuţei muzicale. Mica balerină zace spartă şi moartă în sicriul ei muzical.

Am învăţat cum să amanetez lucruri după plecarea mamei. Linguri de argint; ceasul de buzunar al lui Tati, cadou de la tatăl lui. Toate s-au dus. Peste tot în casă sunt locuri goale. Rama foto e ultima relicvă.

Magazinul de pe strada caldă şi prăfuită e întunecos. Omul de acolo

îmi dă bani pentru ramă. Mult mai puţini decât am nevoie. Însă va trebui să mă mulţumesc cu ei. Îmi plac locurile unde oamenii nu pun întrebări. Îmi place senzaţia pe care mi-o dau bancnotele foşnitoare în mână. Încerc să nu mă gândesc la faţa tot mai ştearsă a lui Mami holbându-se în întunericul cutiei muzicale.

O iau spre vest şi merg până ce văd un magazin cu haine în vitrină. Intru. Au o mulţime de lucruri. Undiţe, muşte, cutii cu momeli, cizme de cauciuc, puşti, gloanţe, lanterne, aragaze portabile, corturi, purificatoare de apă, pantaloni galbeni, pantaloni verzi, pantaloni roşii, cămăşi albastre, cămăşi în carouri, tricouri, jachete reflectorizante, pantofi mărimi mari, pantofi mărimi mici, bocanci maro, bocanci negri... Şi asta doar la prima vedere. Inima îmi bate prea repede în piept. E prea mult pentru mine. Nu sunt în stare să aleg.

Bărbatul din spatele tejghelei poartă o cămaşă maro în carouri asortată cu o pereche de blugi maro şi o haină verde, dar fără mâneci. Are o barbă ca a mea, poate că şi seamănă un pic cu mine, şi aşa îmi vine ideea.

— Aş putea să cumpăr lucrurile astea? îl întreb arătând cu degetul spre el.

— Poftim?

Sunt un om răbdător de felul meu, aşa că repet întrebarea îmi răspunde:

— Ah, cele pe care le port eu? E ziua ta norocoasă, le avem pe toate pe stoc. Presupun că-mi stă bine în ele, nu-i aşa?

Adevărul este că nu mă dau în vânt după ele. Însă atâta timp cât nu voi fi nevoit să merg la întâlnire cu numele înscris pe buzunar ca un copil de grădiniţă, atunci e bine.

— Le vreau pe cele pe care le porţi, îi răspund. Dacă ai vrea să ţi le scoţi.

Gâtul i se îngroaşă şi pupile se micşorează. Toate mamiferele reacţionează la fel la supărare.

— Ia ascultă, amice...

— Am glumit, mă grăbesc să adaug. Aşa-i că te-am păcălit, amice? Hmm, ia spune-mi, vindeţi şi rochii? Dintr-alea colorate? Eventual albastre?

— Nu vindem decât echipamente pentru exterior, îmi răspunde el uitându-se lung şi atent la mine.

Se pare că am încurcat-o. Smulge în tăcere haine de pe bare. Nu-mi

pierd timpul probându-le; arunc dolarii pe tejghea şi plec.

Ajung la locul cu pricina mai devreme şi mă aşez la bar. De o parte şi de alta a mea stau bărbaţi solizi care-şi câştigă existenţa şofând şi care poartă pălării de camionagiu sau haine de piele. În hainele mele noi par la fel ca ei, şi ăsta e motivul pentru care am şi ales acest bar. E plăcut să te simţi integrat.

Barul se află chiar la ieşirea de pe autostradă şi are în curtea din spate bănci lungi din lemn. Acolo fac grătarele. M-am gândit că ar fi o alegere bună, având în vedere că a fost foarte cald în ultima vreme. Au atârnat luminiţe în copaci şi curtea arată bine. Femeilor le plac asemenea detalii. Dar îmi dau seama repede că locul nu e potrivit pentru întâlniri. Tocmai în seara asta s-a găsit să plouă – e o furtună cu fulgere, caldă şi îngrozitoare. Toată lumea a fost nevoită să se adăpostească înăuntru. Şi fără bănci, fără căldura din aer, fără luminiţe în copaci, locul arată complet diferit. E tăcut, cu excepţia câte unui râgâit ocazional. Nu se aude nicio muzică, iar tuburile fluorescente se arcuiesc strălucitoare deasupra noastră, aruncând raze de lumină peste mesele din aluminiu pline cu pahare şi doze de bere goale. Podeaua acoperită cu linoleum e alunecoasă de la urmele lăsate de bocanci înnoroiaţi. M-am gândit că o să fie un decor, ştiţi voi, pitoresc, dar acum văd că nu-i deloc drăguţ.

Comand un whisky ieftin. În spatele barului e atârnată o oglindă, şi ăsta-i încă unul dintre motivele pentru care am ales acest bar şi locul anume unde m-am aşezat. De aici, uşa se vede perfect.

Femeia intră şi aduce cu ea un aer proaspăt de ploaie. O recunosc imediat. Arată exact ca în fotografie. Păr galben de culoarea untului şi ochi albaştri, blânzi. Se uită în jur, şi prin ochii ei văd locul şi mai limpede. E singura femeie prezentă. Şi locul mai şi pute, un lucru pe care nu îl sesizasem mai înainte. O duhoare de cuşcă de hamster care trebuie curăţată – sau poate de şoareci. (Nu. Nu te mai gândi la asta!)

Se îndreaptă spre o masă de aluminiu şi se aşază. Deci e o optimistă de felul ei, sau o fi disperată. Mă întreb dacă va pleca imediat ce va vedea că bărbatul care-i zâmbea din poza de pe net nu o aşteaptă. (Nu-mi folosesc propria fotografie; am învăţat rapid lecţia asta. Am găsit poza pe care am postat-o pe pagina web a unei firme oarecare de contabilitate. Bărbatul se preface că semnează un document, însă se uită în acelaşi timp la cameră şi zâmbeşte cu dinţii lui mari şi albi.) O

văd cum îi comandă ceva chelneriţei obosite. Un pahar cu sifon! Optimistă şi pe deasupra cu bun-simţ. Părul îi cade pe umeri şi îi acoperă faţa cu un văl galben-crem. Şi poartă o rochie albastră. Femeile obişnuiesc să poarte uneori blugi sau cămăşi în carouri, şi nu asta îmi doresc eu de la ele. Însă femeia aceasta a făcut ceea ce trebuie. Rochia nu îi flutură propriu-zis în jurul picioarelor, nu este din organza, ci e croită dintr-un material mai gros, gen catifea reiată sau denim, iar în picioare poartă botine, nu sandale. Însă arată oricum destul de bine.

Am pus totul la cale cu mare grijă în timpul schimbului nostru de mesaje. I-am povestit despre albumul acelei cântăreţe – albumul cu titlul *Albastru.* Albumul meu preferat, aşa i-am scris. Şi care îmi plăcea fiindcă albastru este culoarea ochilor fiicei mele. Când discuţia s-a mai animat, i-am scris că am remarcat că albastru e şi culoarea ochilor ei. *Ca o mare calmă şi blândă,* aşa am scris. Era adevărat, chiar are ochi frumoşi. Fireşte, remarca mea i-a făcut plăcere.

Ce-ar fi să venim la întâlnire îmbrăcaţi în albastru? i-am scris. *Ca să ne recunoaştem mai uşor.*

I s-a părut o idee grozavă.

Cămaşa mea din flanel e maro cu galben. Iar pe cap port o şapcă verde. Până şi blugii de pe mine sunt maro. Noile haine mă mănâncă, dar măcar nu au numele meu înscris pe ele! N-aş suporta s-o văd făcând acelaşi lucru pe care l-a făcut prima – să intre, să-mi arunce o privire şi s-o şteargă. Aşa că trişez. Îmi pare rău că o fac. Dar o să-i explic peste o secundă, când o să mă ridic de pe scaun. După cum o să-i explic şi că de fapt nu am nevoie de o femeie, ci de o prietenă. O să-mi cer scuze şi o să râdem împreună de toată întâmplarea. Sau poate nu. Capul îmi zvâcneşte de atâta stres.

Se uită pe telefon. Crede că n-o să vin. Sau, mai corect, că tipul cu dinţi albi nu o să vină. Totuşi, continuă să aştepte, pentru că n-au trecut douăzeci de minute, şi trebuie întotdeauna să acorzi o marjă de întârziere de douăzeci de minute, este o chestie universal acceptată. Şi pentru că, se ştie, speranţa moare ultima. Sau poate că doar se încălzeşte un pic înainte să iasă iar în ploaie. Îşi soarbe sifonul şi se strâmbă. E clar, nu-i băutura ei obişnuită. Comand încă un whisky. *E cazul să mă apropii,* îmi spun. Încă o băutură, doar una, ca să-mi fac curaj.

După exact 35 de minute o văd că se ridică de la masă. Ochii i s-au

îngustat de dezamăgire. Mă simt îngrozitor fiindcă am întristat-o. Vreau să mă ridic şi s-o opresc, dar cumva nu pot. O urmăresc în oglindă cum îşi înfăşoară o chestie albastră mătăsoasă în jurul gâtului. E prea îngustă pentru o eşarfă, aduce mai degrabă a fundă sau cravată. Aşază o bancnotă de cinci dolari pe tejghea şi iese. Se mişcă hotărât şi păşeşte iute. Se îndreaptă către suliţele verticale de ploaie.

În clipa când uşa se închide în urma ei, mă simt de parcă aş fi fost eliberat. Dau băutura pe gât, îmi iau jacheta pe mine şi mă reped după ea. Îmi pare tare rău că am lăsat-o singură, că am lăsat emoţiile să mă copleşească. Mă grăbesc să o ajung din urmă şi alunec pe linoleumul ud. Nu trebuie s-o las să plece. Pot să-i explic, şi va înţelege, sunt convins. Ochii ei sunt atât de albaştri, atât de blânzi! Mă imaginez gătind pentru ea. Aş prepara un curry de pui cu sos de ciocolată. Nu toată lumea agreează genul ăsta de mâncare, dar pun pariu că ea o face.

Ies în fugă în furtună.

E după-amiaza târziu, dar norii aruncă umbre peste tot, aşa că pare că se înserează. Ploaia răpăie peste băltoace ca nişte gloanţe. Parcarea e plină de camioane şi camionete şi n-o zăresc nicăieri. Şi pe urmă o descopăr; este în capătul îndepărtat şi stă aşezată în bula caldă şi luminată a micului ei automobil. Are faţa udă de la ploaie sau poate plânge. Încă nu a închis portiera din dreptul şoferului, de parcă nu s-a decis dacă să plece sau nu. Îşi aranjează chestia aia albastră în jurul gâtului, scotoceşte în geantă şi scoate un şerveţel. Îşi tamponează faţa şi îşi suflă nasul. Sunt foarte mişcat de ţinuta şi de curajul ei. Şi-a înfruntat destinul venind la întâlnire cu mine – iar destinul i-a servit o lecţie, pentru că eu n-am apărut –, şi totuşi iat-o. Se şterge pe faţă – se adună. Ăsta e genul de om pe care Olivia şi Lauren s-ar putea baza. Acestea sunt calităţile pe care le caut eu la un prieten. Să fie cineva lângă ele două, în caz că eu aş dispărea.

Cu capul aplecat în ploaia torenţială, mă îndrept spre ea pe lângă şirul de maşini parcate.

DEE

— Mi-ai promis că mă ajuţi, zice ted.

— Ce?

E duminică dimineaţa devreme şi Ted a apărut în pragul uşii lui Dee. Inima ei porneşte să bubuie împroşcând zgomotos. În clipa asta e convinsă că bărbatul ştie cine e ea şi de ce se află acolo. *Vino-ţi în fire, Dee!* îşi spune. *Nimeni nu e ucis într-o dimineaţă cenuşie de duminică.* Deşi, desigur, nu-i aşa. Cască pentru a-şi masca spaima şi se freacă la ochi pentru a alunga somnul.

Ted îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Pare şi mai gras şi mai roşu ca de obicei, iar pielea îi este şi mai albă, şi are ochii parcă şi mai mici şi mai înceţoşaţi.

— Ai spus că dacă e ceva cu care să nu mă pot descurca singur, ăăă, din cauza braţului, ai să mă ajuţi. Poate că n-ai vorbit serios.

— Ba da, răspunde ea. Despre ce e vorba?

— Borcanul ăsta. Nu pot să-l deschid.

— Dă-l încoace!

Dee răsuceşte cu putere capacul, care cedează rapid. Înăuntrul borcanului gol este un bileţel. Pe care stă scris cu majuscule citeţe hai să ieşim la un pahar.

— Ce drăguţ! spune Dee, dar nu lasă să i se întrevadă nimic pe chip în timp ce mintea îi goneşte.

— Ca prieteni, se grăbeşte Ted să adauge. Diseară?

— Ăăă!

— Ştii, eu ies des în oraş.

— Oh!

— Însă curând cred că voi sta mai mult la locul meu de weekend.

— Ce e? O cabană? întreabă ea.

— Da, cam aşa ceva.

— Pe malul lacului, probabil. Ce loc frumos!

Inima ei bubuie.

— Nu, răspunde el. E în alt loc, n-ai cum să-l ştii.

— Bun, atunci e cazul să ieşim la un pahar până ce nu dispari.

— Hai să ne vedem la barul de la ieşirea de pe şoseaua 101!

propune el. La şapte seara e bine?

— OK. Ne vedem acolo.

— Super! Grozav! *Sayonara!*

Se împiedică un pic în timp ce se îndepărtează şi aproape cade, dar se reechilibrează la timp.

— Ca să vezi, spune Dee în timp ce intră în cameră de zi. M-am pricopsit cu o întâlnire.

Pisica îşi ridică ochii galbeni. Se înţelege bine cu Dee. Au ceva în comun: nici uneia dintre ele nu-i place să fie atinsă.

— Va trebui s-o fac diseară, înainte să repare fereastra, adăugă Dee.

Se întreabă pe cine încearcă să convingă. *Fă-o!*

E ora şase seara şi în semiîntunericul argintiu Dee stă ghemuită în camera ei de zi lângă fereastra acoperită cu obloane, cu ochii aţintiţi asupra casei lui Ted. În lumina aceasta, totul a căpătat o tentă de catifea. Lumea pare magică şi interesantă. Are crampe în picioare, însă continuă să aştepte până ce aude zgomotul celor trei zăvoare la casa de alături. Uşa din spate se deschide şi se închide la loc. Zăvoarele sunt trase. Zgomotul paşilor lui Ted se stinge treptat şi îl aude cum îşi porneşte camioneta. Aşteaptă cinci minute, apoi se saltă în sus pe zid, cu muşchii tremurând de efort. Iese tăcut pe poarta din spate a curţii ei şi păşeşte peste gard în curtea din spate a lui Ted. Este parţial ascunsă de eventualii privitori de pe alee de timoftică şi iarba de pampas care au crescut fără măsură în zona asta. Ar face bine să se grăbească. Merge la fereastra din spate a camerei de zi a lui Ted şi scoate ciocanul cu vârf despicat din buzunarul de la salopetă. Smulge cuiele din placajul de lemn care acoperă geamul. Cuiele cedează protestând cu mici scârţâituri, dar în final placajul se desprinde şi Dee îl îndepărtează. Încuietoarea de la fereastră a ruginit de tot. A remarcat asta atunci când a fost acasă la Ted. Probabil că Ted nu i-a mai dat importanţă după ce a bătut placajul în cuie. Împinge în sus canatul. Firişoare de vopsea se împrăştie pe jos ca nişte fulgi de zăpadă sau ca scrumul de la o ţigară.

„Lasă-mă să intru – lasă-mă să intru!” Însă fantoma de la fereastră este acum Dee. Îşi aruncă un picior peste pervaz. Odată intrată, e copleşită imediat de senzaţia că e urmărită. Rămâne în picioare în camera de zi verde, inhalând praful, şi-şi plimbă ochii peste tot în întuneric. Casa lui Ted emană un miros puternic de supă de legume şi

aer vechi şi stătut. Dacă tristeţea ar avea miros, îşi zice, atunci aşa ar mirosi.

— Pis, pis! rosteşte ea încet. Unde eşti, pisicuţo?

Nimic nu se mişcă în jur. Îşi spune că ar trebui să ia cu ea pisica atunci când va pleca. Biata de ea, ce viaţă duce! Pentru o clipă i se pare că zăreşte nişte ochi strălucind într-un colţ al încăperii, însă nu e decât reflexia unui felinar într-o cutie de argint zimţată. Care e singurul obiect de pe poliţa de deasupra şemineului. Pe suprafaţa prăfuită vede un petic de culoare mai închisă, în locul unde presupune că s-a aflat o ramă foto sau ceva asemănător.

Se mişcă iute; nu are prea mult timp la dispoziţie. Traversează camera de zi, apoi bucătăria. Congelatorul stă cu uşa deschisă proptită de perete. Casa pare să nu aibă pivniţă. Saltă mochetele şi se uită dedesubt, păşind cu atenţie pe scândurile podelei, în căutarea unui chepeng.

Urcă la etaj. Mocheta se opreşte pe palierul făcut din scânduri prăfuite. Dee se întoarce ca să se strecoare pe lângă şifonierul mare ce se înalţă ameninţător deasupra holişorului. Îl încearcă, dar este încuiat şi nu zăreşte nicio cheie. Casa nu pare să aibă nici pod.

În dormitor stau înşirate la perete pungi de cumpărături. Din ele se revarsă haine. Într-un dulap, descoperă un umeraş rupt, dar nicio haină. Pare că Ted abia s-ar fi mutat în casă, numai că toată dezordinea emană un aer de siguranţă atemporală. Ceva care a existat dintotdeauna şi va continua să existe.

Patul nu e făcut şi păturile încă păstrează momentul când au fost azvârlite deoparte cu piciorul. Peste cearşafuri i se pare că este aruncată o mână de monede. Se apropie şi vede că nu sunt monede, ci mici stropi întunecaţi. Se forţează să-i miroasă. Fier vechi. Sânge.

Baia este, aşa cum şi-o aminteşte, prost dotată, doar cu o bucată crăpată de săpun, un aparat electric de bărbierit şi diverse medicamente în tuburi farmaceutice de culoarea ambrei. Un petic alb pe perete, în locul unde s-a aflat oglinda. Ar fi trebuit să facă poze, îşi zice, însă nu şi-a adus cu ea telefonul sau o cameră foto. Încearcă să memoreze cât mai mult cu putinţă din ceea ce vede. Pulsul i se accelerează.

Un al doilea dormitor conţine un birou şi un scaun rotativ. Pe canapea sunt aşternute pături roz, iar pe pereţi stau atârnate desene de calităţi diferite reprezentând inorogi. Găseşte şi aici dulapurile

încuiate, de data asta cu încuietori cu combinaţii din trei cifre. Se apleacă pentru a le examina. Atinge uşor cu degetele un cadran.

O scândură scoate un oftat sus la etaj şi o mână se încleştează în jurul inimii lui Dee. Ceva se mişcă în pereţi şi ţipă. Ţipetele răsună ca nişte icnete. Picioare de şoarece care aleargă. Nu, de fapt, par mai grele decât cele de şoarece. Poate de şobolan. Se reazemă de perete şi încearcă să-şi păstreze mintea limpede, în ciuda pulsului care a luat-o razna. Cât timp va fi dispus Ted s-o aştepte la bar? Şi-l imaginează întorcându-se acasă şi urmărind-o în întuneric. Se gândeşte la ochii lui goi şi la încheieturile puternice ale mâinilor. E cazul să plece.

Se furişează în jos pe scară în vârfurile picioarelor. Se aşteaptă în fiecare clipă să audă cheile răsucite în încuietori. Respiraţia îi este întreruptă de mici sughiţuri. Simte că e pe cale să leşine, atât de ameţită e de ciudăţenia locului. Prinde cu coada ochiului imaginea unei siluete întunecate şi zvelte ce o pândeşte din colţul camerei de zi şi inima i se opreşte în piept pentru o clipă.

— Pis, pis! şopteşte ea pentru a sparge tăcerea. Ia spune-mi, n-ai văzut pe aici o fetiţă?

Însă în colţul încăperii nu e decât umbră şi praf. Fie pisica s-a fofilat, fie nu a fost niciodată acolo. Dee îşi croieşte drum spre fereastră şi scoate un mic ţipăt răguşit când mocheta albastră ţepoasă îi fuge de sub picioare. Se ridică şi înjură când se loveşte cu capul de tocul ferestrei, după care trage în jos canatul, uşurată, închizând casa în urma ei. Aerul nopţii îi pare dulce şi moale, iar cerul ce dă să se întunece, superb.

Ridică placajul cu mâini tremurânde. Cuiele vechi sunt îndoite, ruginite şi inutile. Dee le îndepărtează cu atenţie. Bate placajul înapoi în cuiele pe care le-a adus cu ea în buzunarul salopetei. Sunt cuie argintii ascuţite, proaspăt cumpărate de la magazinul de bricolaj. Zgomotul pe care îl face bătându-le în placaj o face să se gândească la sicrie şi să se înfioare. Nu e momentul potrivit să-şi piardă concentrarea. Trebuie să bată cu precizie cuiele noi în găurile vechi. Şi să se grăbească să termine înainte ca vreun trecător să audă loviturile sau să o vadă cum se împleticeşte în asfinţit afară din casa aceea stranie.

Se întoarce acasă tremurând din toată încheieturile, de parcă ar avea febră. Chiar îi e frig. Aprinde şemineul cu lemne şi se ghemuieşte în faţa lui. Are crampe şi frisoane. Pe vremuri, credea că se îmbolnăvise

atunci când i se întâmpla aşa ceva. A ajuns însă să înţeleagă că ăsta e felul în care corpul ei se manifestă în momente de tristeţe.

Lulu nu e în casa lui Ted. Dee îşi dă seama abia acum că şi-a imaginat-o în tot acest răstimp pe sora ei ca fiind foarte aproape. Şi-a imaginat-o respirând alături. Voinţa i-a fost redusă la dorinţa de a-şi vedea sora prizonieră în acea casă. Faptul că a fost împinsă spre această concluzie i se pare total injust. Are noduri în gât. Încearcă să-şi pună ordine în gânduri. Dacă Lulu nu e acolo, înseamnă că se află în altă parte.

— Cabana, şopteşte Dee.

Acesta e răspunsul, trebuie să fie.

Îşi face palmele căuş, apoi şi le duce la gură şi şopteşte în ele în timp ce căldura se înalţă roşie într-o flacără în spatele sticlei.

Vin la tine! promite ea.

OLIVIA

Eram la geam, în aşteptarea pisicii, când zgomotul a reînceput. Este precum cel scos de muştele de carne, numai că mai ascuţit, ca un mic ac înfipt în capul meu. Am alergat prin casă. Vocea aceea mică gemea şi înjunghia. Am desfăcut faţa de pe o perniţă de canapea şi am sfâşiat o pernă din dormitor. Unde naiba e drăcia aia?

Am derulat caseta înapoi. Geamătul se aude clar pe înregistrare. Bun, deci nu e o închipuire. E ceva real. E o uşurare, şi în acelaşi timp nu aduce deloc a aşa ceva. N-o să mă las, o să dezleg eu cumva misterul. Cred că aş fi fost un bun detectiv, ca ăia de la televizor, ştiţi voi, şi asta fiindcă posed un simţ al observaţiei foarte fin şi...

S-a întâmplat un lucru absolut îngrozitor.

Cum vă spuneam, stăteam liniştită, cu labele la cap, încercând să scot afară cu ghearele sunetul ăla din urechi, când am auzit clinchetul repetat al unei chei ce împungea încuietoarea. A fost nevoie de mai mult încercări. Şi pe urmă zdrang! *Încuietorile de la uşa din faţă descuiate una după alta.* Zdrang, zdrang! Dmz, *mi-am spus,* de data asta chiar fierbe de furie!

— Bună, Lauren! a strigat el.

Am început să torc şi m-am grăbit să-l întâmpin. M-a mângâiat pe cap şi m-a gâdilat pe ureche.

— Scuze, pisicuţo! a spus el. Am uitat. Olivia.

Dmz, ce respiraţie urât mirositoare!

Sper să nu te apropii de vreo flacără deschisă! *I-am atenţionat.*

Întotdeauna îi spun ce gândesc. Onestitatea e un lucru extrem de important, chiar dacă el nu înţelege niciun cuvânt de-al meu.

A intrat împleticit, apoi i-a sărutat pe Părinţi acolo unde stau, în spatele sticlei, şi s-a dus să se aşeze pe canapea. Avea ochii pe jumătate închişi.

— Ea n-a venit, a spus. Am aşteptat-o o oră. Toată lumea se uita la mine. Uite-l şi pe fraierul ăla care aşteaptă într-un bar. Într-un bar, a repetat el ca şi cum ăsta ar fi fost lucrul cel mai rău. Nu am pe nimeni

pe pământ, numai ţie îţi pasă de mine.

M-a pocnit uşurel pe cap cu palma lui umedă.

— Te iubesc, pisicuţo! Noi doi împotriva întregii lumi. Mi-a tras clapa. De ce naiba?

A oftat. Întrebarea părea să-l istovească. Ochii i s-au închis. Şi-a lăsat mâna să cadă cu palma în sus şi degetele uşor împletite, ca într-o rugăciune. Respiraţia i-a încetinit, redusă la şuierături grele ce împingeau aerul înăuntru şi afară din plămâni. Când doarme pare mai tânăr.

În spatele nostru, pe hol, uşa din faţă se legăna încet în briza serii. Nu o închisese bine.

Am sărit jos de pe canapea. Coarda dintre noi era subţire azi şi de un purpuriu elegant. Am mers la uşă şi am simţit cum mi se strânge în jurul gâtului. Când am ajuns în prag, abia mai respiram. Uşa deschisă ardea ca o lumină albă. O mână grea mi s-a aşezat pe cap. Ted m-a mângâiat stângaci pe urechi. Deci nu adormise buştean.

— Hei! a zis. Ce vrei să faci, pisicuţo? Să ieşi afară? Ştii bine că e periculos. Se întâmplă lucruri rele acolo, şi tu trebuie să rămâi în siguranţă. Dar dacă aşa vrei...

Dar nu voiam să ies afară*, am spus eu.* DOMNUL mi-a zis să n-o fac, şi eu îi respect poruncile.

A scos un hohot de râs.

— Dar mai întâi trebuie să te facem frumoasă. Să te aranjăm.

Am dat să mă retrag, căci ştiu cum se comportă când e în toane proaste, dar m-a înşfăcat cu braţele lui puternice şi m-a strâns ca într-o menghină. A mers să încuie uşa, zdrang, zdrang, zdrang, *apoi m-a dus în bucătărie şi lumea întreagă a părut că se prăvăleşte ameţită atunci când el s-a clătinat pe picioare. A întins mâna spre dulapul de sus şi a scos ceva din el. Cuţitul avea lama lată şi strălucitoare. Am auzit un mic clinchet când a despicat aerul cu ea. M-am zbătut în braţele lui, încercând să îl apuc cu ghearele şi dinţii.*

Mi-a înţepat blana de pe ceafă şi a tras-o în sus. Cuţitul a scos un sunet uşor şi plăcut când a pătruns în păr. Aerul s-a umplut de fire închise la culoare din blana mea mătăsoasă. Ted a strănutat, dar a continuat să taie smocuri de blană de pe gâtul meu, de pe spinare şi din vârful cozii. Reuşea cumva, numai el ştie cum, să mă ţină şi pe mine şi cuţitul, şi în acelaşi timp să înşface smocuri de păr din blana mea. Se concentrează bine atunci când este beat.

Şi pe urmă totul s-a oprit în loc. Braţul care mă strângea a înţepenit. Faţa lui Ted a împietrit şi ochii i-au dispărut.

M-am strecurat afară din strânsoarea lui, evitând cu grijă lama suspendată în aer la câţiva centimetri de spinarea mea. L-am lăsat stând în picioare în bucătărie, nemişcat ca o statuie, cu mâna încleştată pe cuţit. Smocuri moi de păr pluteau prin aer.

M-am târât departe de el. Coarda m-a urmat, îngălbenită şi murdară de acum şi subţire ca un şiret vechi de pantof.

Simt aerul rece pe bucăţile de piele tunsă de pe corp. Pot să îi iert atacurile asupra demnităţii mele, asupra sentimentelor pe care le am. Aşa ar vrea DOMNUL. Însă există nişte limite. Nu ar fi trebuit să-şi bată joc de felul cum arăt. Acum put, put îngrozitor. Iartă-mă, DOAMNE, dar Ted nu e decât o grămadă de rht *egoist şi va trebui să înveţe că acţiunile lui au consecinţe!*

Merg în camera de zi şi sar pe raftul de bibliotecă. Dărâm sticla de burbon pe jos. Se sparge de podea în mii de cioburi frumoase. Mirosul este la fel de puternic precum cel de gaz. Îmi face ochii să lăcrimeze. Pentru o clipă îmi revine în minte o scenă neplăcută, un fel de vis pe care poate l-am avut, cu mine încuiată într-un loc întunecos şi un criminal care turna acid peste mine... Coada mi se bălăngăneşte – fie c-a fost un vis sau un serial văzut la televizor, amintirea mă face să mă simt rău.

Sar pe poliţa şemineului şi trântesc păpuşa monstruos de grasă pe jos. Se prăbuşeşte cu un pocnet, aruncându-şi copiii în aer. Se zdrobesc în fărâme ce se împrăştie pe podea. E un masacru. Încerc să dărâm şi rama foto cu Părinţii. Ştiu că n-am cum să reuşesc, dar nu mă pot abţine. Sunt o optimistă. Nu ştiu ce i-a făcut de a fixat-o aşa de bine – poate că a turnat superglue? Veveriţele de pe rama de argint par mai fantomatice ca oricând. Obiectul e din argint; mă mir că Ted nu l-a vândut încă. Poate că nici el nu poate să-l mai mişte din loc!

În fine, nu contează, pentru că-mi vine o altă idee. Urc în tăcere la etaj până în dormitorul lui, apoi intru în şifonier şi mă piş pe toate perechile de pantofi.

Ştiu că DOMNULUI nu-i va plăcea, dar dreptatea trebuie făcută.

Ted strigă acum după mine, însă nu merg la el, chiar dacă vocea îi e plină de ghimpi negri.

TED

Mă întorc cu forja unei lovituri – sunt cu respiraţia tăiată, de parcă aş fi fost pocnit în vintre. Într-o mână ţin încleştat un cuţit. Este cuţitul acela mare pe care l-am ascuns în fundul dulapului înalt din bucătărie. Nimeni în afara mea nu ştie de existenţa lui. Lama e lată, bine lustruită, şi străluceşte puternic. Lumina cenuşie a zilei dansează pe întreaga sa lungime şi muchia scânteiază malefic. Cuţitul a fost recent ascuţit.

— Încetişor, măi Teddy, puişor! şoptesc.

Rima mă face să râd.

O să o iau cu începutul. Unde şi când sunt? „Unde” e simplu. Examinez camera de zi. Mocheta de un portocaliu strălucitor şi vesel. Balerina care stă dreaptă şi semeaţă pe scena cutiuţei muzicale. Găurile din placajul cu care am acoperit ferestrele sunt ca nişte cercuri gri pline cu apă de ploaie. OK, este în regulă. Deci sunt acasă, la parter.

„Când” se dovedeşte a fi ceva mai complicat. În frigider găsesc doi litri de lapte îngălbenit şi acru. Un borcan cu murături. Şi nimic altceva. În coşul de gunoi sunt şaptesprezece doze de bere goale. Deci am mâncat şi băut tot ce am avut în casă cât timp ce am fost plecat. Totuşi, se pare că am fost surprinzător de ordonat. Bucătăria e curată. Mai mult decât atât, simt miros de înălbitor.

— Hai, pisicuţo, vino încoace! o chem eu.

Olivia nu vine. Prin cap îmi trec tot felul de gânduri negre. S-o fi îmbolnăvit? Sau te pomeneşti că e moartă? Acest din urmă gând mă face să intru într-o panică teribilă. Mă forţez să respir rar. *Linişteşte-te! Sigur se ascunde pe undeva prin casă.*

De data asta am pierdut zile. Trei, probabil. Verific deschizând televizorul. Da, şi e aproape ora douăsprezece ziua. Aşadar, vreo trei zile în total.

Străbat casa şi verific încuietorile de la dulapuri şi frigider şi tot restul. Am făcut ceva stricăciuni cât timp am fost plecat. Am făcut praf mocheta portocalie zgâriind-o şi am spart păpuşile ruseşti ale lui Mami în mici fărâme. Îmi verific şifonierul din dormitor şi descopăr că unii pantofi sunt umezi. A plouat înăuntru? Am traversat vreun râu sau aşa ceva? *Sau poate un lac,* îmi şopteşte mintea. Alung rapid gândul. Merg

să caut ceva de băut. Se pare însă că am spart şi sticla cu burbon. Nu contează. Scot una nouă şi mă servesc cu o mărătură.

Încep să mănânc, dar murătura îmi scapă din mână. Când mă aplec ca s-o adun de pe jos, zăresc o strălucire albă. Sub frigider este ceva. Ştiu ce. Şi n-are ce căuta acolo.

De sus, din pod, se aude un plânset. Sunt băieţii verzi. În ultima vreme au stat liniştiţi, însă acum au început să facă tărăboi.

— Tăceţi! urlu eu. Tăceţi! Nu mi-e frică de voi!

Dar adevărul e că îmi este. Am coşmaruri în care mă trezesc în pod înconjurat de băieţii verzi şi de degetele lor lungi şi dispar încet, pierind în acel verde. Scot şlapul alb de sub frigider şi îl arunc la gunoi. Colcăie de amintiri neplăcute precum fungii.

Nu pun cuţitul înapoi în dulapul înalt. Merg şi-l îngrop în schimb în curtea din spate *la adăpostul întunericului.* Nu-i aşa că-i o expresie minunată? Face ca noaptea să pară ca o pătură caldă, presărată cu stele. Găsesc locul potrivit sub un arbore de soc.

Supărarea nu mi-a trecut, astfel încât mănânc o altă mărătură în faţa televizorului şi aşa mă calmez treptat. De acum nu mă mai pot opri. Probabil că femeile acelea nu erau prietenii cei mai potriviţi pentru mine, dar n-am de gând să renunţ.

OLIVIA

Ted e iar plecat de acasă. pe bune, în ultima vreme a început să piardă prea mult timp pe afară.

Zgomotul a devenit insuportabil. *Eeeeeeeeee!* Îmi simt capul ca o cavernă de sunete. Am nevoie disperată de îndrumare. Dărâm cu laba Biblia de pe masă. Pocnetul este atât de puternic, încât am senzaţia că o să-mi sară ochii din cap. Casa pare să se cutremure din temelii. Pârâiturile sunt puternice şi pare că lumea sau cerul ameninţă cu dezmembrarea. Sunetul continuă să se amplifice şi-mi zic: *Este sfârşitul a tot şi a toate.* Ce oribil! Şi înspăimântător!

Când zgomotul începe să se stingă, sunt foarte uşurată. Jur că mă simt ca o râşniţă de sare uzată! Trebuie să mă aşez pentru o clipă ca să îmi las stomacul să se liniştească.

Mă aplec în faţă. Versetul care îmi apare în faţa ochilor e următorul:

> Şi când s-a sculat el, Aod şi-a întins mâna sa stângă şi a scos sabia de la coapsa sa dreaptă şi a împlântat-o în pântecele lui. Aşa încât a intrat după ascuţişul sabiei şi mânerul, iar grăsimea a acoperit rana pe unde intrase sabia, căci Aod n-a scos-o din pântecele lui; şi a ieşit mizeria.

Ei bine, dacă tot ce face DOMNUL ar fi mereu *perfect* de limpede, credinţa n-ar mai avea niciun rost, nu-i aşa? Ţiuitul continuă. Sună aproape ca strigătul de ajutor al unei albinuţe. Casa pare acum complet în neregulă, ca şi cum cineva ar fi mutat totul peste noapte cu câţiva centimetri la stânga ca să îmi joace o festă.

Dinspre camera de zi se aude cineva vorbind şi îmi dau seama că Ted a lăsat televizorul pornit ca să-mi ţină de urât.

— Trauma trebuie revăzută şi investigată, rostește vocea. Ştiţi ce se spune: singura cale de ieşire e dinăuntru. Abuzul de minori trebuie excavat şi scos la lumină.

Poate că ţiuitul vine din televizor. O, dar l-am verificat de sute de ori. Totuşi, *ceva* trebuie să fac. De pe poliţa de deasupra şemineului, păpuşa rusească mare se holbează la mine cu faţa ei inexpresivă şi

corpul rotofei. Pare mai încântată ca oricând să-şi ţină prizonieri înăuntru micuţii prieteni. Părinţii se uită în jos din rama lor oribilă de deasupra şemineului. *Căraţi-vă de aici!* le şoptesc, dar nu mă ascultă niciodată.

Când văd cine e la televizor, mă opresc şi-mi las urechile pe spate. E el, din nou. Ochii albaştri rotunzi privesc înspre afară. Dă din cap cu seriozitate la o întrebare neauzită. Camera se umple de mirosul acela familiar de lapte stricat şi praf. Ştiu că nu-i decât o poză pe un ecran, dar îl simt ca şi cum ar fi pe undeva, pe aici. Şi atunci mă aşez pur şi simplu pe canapea şi încep să-mi ling laba. Asta mă face întotdeauna să mă simt mai bine. *Aş putea face un serial mult mai bun ca tine,* îi spun. *N-ai pic de carismă.*

Zâmbeşte ca în chip de răspuns. După aia nu mai am chef să-i vorbesc. Nu ştiu de ce – doar televizorul n-are cum să m-audă. Sau poate mă aude? Mirosul e totuşi foarte puternic. Nu miroase a ted, ci a ceva lăsat prea mult afară din frigider.

Şi pe urmă le aud de pe hol. Nişte sunete mici şi slabe făcute de cineva în faţa uşii din faţă. Un ted masculin. Nu bate la uşă, nici nu sună la sonerie. Şi atunci, ce caută acolo? Duhoarea a pătruns peste tot, strecurându-se prin uşă şi invadându-mi nasul sensibil. Este acelaşi miros precum cel care a emanat din televizor mai devreme. Cumva, tedul e la TV şi în acelaşi timp în faţa casei mele. Probabil că serialul a fost înregistrat.

Tedul respiră în spaţiul dintre uşă şi uscior. Inhalaţii lungi, delicate. Bănuiesc că şi-a împins faţa chiar în crăpătură. E ca şi cum ar adulmeca uşa. Oare mă poate mirosi, îmi poate simţi prezenţa? Ted al meu m-a avertizat de o mulţime de ori cât de periculoasă este lumea de afară. Cred că la aşa ceva se referea. Pentru că totul mi se pare periculos în clipa asta. Micile monede albastre ale tedului se holbează din televizorul din camera de zi.

— În fiecare din noi este un monstru, zice el.

Trebuie neapărat să mă ascund. Într-un loc cât mai întunecat. Mă târăsc în sus pe scări şi traversez palierul. Deasupra capului meu, una dintre fantomele din pod îşi trece un deget lung pe suprafaţa podelei, făcându-mă s-o iau la goană.

Galopez până în dormitorul lui Ted şi mă reped sub pat. Îl aud în continuare pe tedul celebru de la TV cum bate câmpii jos, în faţa casei, trăncănind despre lucrurile rele pe care oamenii mari le fac micilor

tedi, ţinând discursuri unei încăperi goale. Sau poate că vorbeşte prin uşă?

Atunci când sunt agitată, fac unu din două lucruri. Consult Biblia, sparg un lucru de-al lui Ted sau mă culc. Mă rog, trei lucruri. Ei bine, n-am de gând să mă mai apropii vreodată de Biblie. A fost o experienţă înfricoşătoare. Şi deja am spart păpuşa rusească o dată pe săptămâna asta şi cutiuţa muzicală de două ori. Regret, într-un fel.

Aşa că mă decid asupra unui pui de somn lung, lung. Cred c-ar fi cazul şi să-l iert pe Ted. În ultimele două zile abia dacă i-am vorbit. Dar ziua asta m-a speriat cumplit şi coada mea a luat-o razna. Am nevoie de mângâiere.

Nu pot să adorm. Mă tot răsucesc şi torc, şi închid ochii, dar degeaba. Totul îmi pare în neregulă şi coada mea bâzâitoare nu-mi dă pace.

TED

Stau cu Olivia pe canapea şi ne uităm la monştri pe roţi. Sunt un pic îngrijorat din pricina Oliviei. Pare agitată, şi asta-i ceva neobişnuit la ea. Mă face să mă simt inconfortabil. Olivia e întotdeauna OK. Asta e chestia cu pisicile, nu-i aşa? Nu sunt ranchiunoase.

Poate că totul nu e decât în mintea mea, şi asta fiindcă azi îmi e atât de dor de Lauren. Ştiu că îi e mai bine acolo unde este, însă-i atât de greu pentru un părinte să fie despărţit de copilul său! O strig, dar vrea să mă pedepsească şi nu-mi răspunde. Iar asta mă doare. De fapt, e mai mult decât o durere, e ca o menghină care îmi strânge şi îmi sfâşie inima.

Sunt încă supărat pe doamna vecină. Nu că mi-aş fi închipuit că o să ne împrietenim pe loc. Dar m-am gândit că măcar am putea încerca. M-am întrebat cum ar arăta îmbrăcată în rochie. Una albastră, poate. În schimb, am stat la bar şi am aşteptat-o, iar ea nu a venit. Am arătat ca un tont. În general, misiunea de căutare a unui prieten nu decurge deloc bine.

Olivia e prima care îl aude. Dispare sub canapea. Mie îmi mai ia o clipă ca să înţeleg. Sunetul nu vine dinspre televizor, ci umple aerul. Se apropie nişte motoare mari. Excavatoare sau poate tractoare? Prea puternice, prea aproape. Ce caută aici? În capătul acesta al străzii nu sunt decât două case până la pădure. Ele continuă însă să se apropie. Mă duc şi mă uit pe o gaură din placaj şi le văd trecând huruind, galbene ca moartea, cu maxilarele lor mari pline de cruste de pământ. Continuă să înainteze. Trec de casă şi se îndreaptă spre pădure. Un bărbat sare jos din cabină şi scoate lanţurile de la porţi. E ceva rău, ceva oficial în gesturile lui. Deschide larg porţile şi lasă maşinăriile să treacă. Şi pe urmă excavatorul şi buldozerul duduie şi-şi croiesc drum hârâind pe cărarea din pădure.

Ies în fugă pe uşa din faţă a casei, şi sunt atât de supărat, încât aproape că uit să o încui cu trei zăvoare (îmi amintesc totuşi la timp). Doamna vecină şi alţi oameni din cartier s-au adunat pe trotuar şi se uită la cele două excavatoare care se îndepărtează printre copaci, cu tot cu zgomotul lor infernal.

— Ce se întâmplă? o întreb.

Sunt aşa de îngrijorat, că uit pentru o clipă că se purtase nepoliticos cu mine.

— N-au voie să meargă acolo. E rezervaţie naturală protejată.

— Amenajează locuri de odihnă de-a lungul cărării, îmi explică ea. Vor face o zonă de picnic. Ca să vină mai mulţi excursionişti, mai mulţi turişti. Ascultă, azi-dimineaţă am primit din greşeală corespondenţa ta. Vrei să trec mai târziu să ţi-o aduc?

O ignor. Fug în pădure, luându-mă după zgomotul scrâşnit al motoarelor. Când dau cu ochii de maşinării, le urmăresc de la distanţă. După vreo doi kilometri, le văd că ies de pe cărare şi încep să dea iama prin tufişuri. Copacii tineri crapă şi cedează. E ca şi cum aş asculta nişte copii ţipând. Excavează pământul la mai puţin de un kilometru de luminiş. Nu vor ajunge acolo azi, dar mâine s-ar putea s-o facă. Un bărbat într-o haină de un portocaliu aprins se întoarce şi se uită la mine. Ridic o mână şi îi fac un semn prietenos, apoi mă răsucesc pe călcâie şi mă îndepărtez, încercând în tot acest timp să mă port ca o persoană normală. Zgomotul mă urmăreşte înapoi pe cărare mult timp după ce dispar din raza lui vizuală. Fălci care înghit pădurea.

Îmi vine să-mi dau palme. Am ştiut eu – i-am lăsat pe zei îngropaţi în luminiş prea mult timp. Oamenii îi simt, fie că-şi dau seama sau nu. Sunt atraşi spre ei ca de un fir de aţă. N-am idee dacă braţul mi s-a vindecat. Parcă mă simt ceva mai bine. Vânătăile s-au mai estompat. Oricum, nu mai am timp. În noaptea asta trebuie să-i mut.

După-amiaza se scurge îngrozitor de încet; îmi pare că trec ani până coboară soarele. Dar într-un final apune, lăsând în urmă crestături rubinii pe cer.

Până şi în întunericul blând al nopţii, pădurea nu mai pare a fi a mea. Simt mirosul de excavatoare şi şantier cu mult înainte de a ajunge acolo – pământul negru răscolit şi seva copacilor ucişi. Maşinăriile stau tăcute printre ruine ca nişte râme galbene uriaşe. Îmi vine să le distrug. Meditez un timp asupra ideii. Dacă aş turna nişte perhidrol în rezervorul de motorină, le-aş termina. Dar i-aş face totodată rău pădurii, şi nu vreau asta.

Ajung în luminiş şi mă uit în jur la copacii albi. Sunt trist. Locul ăsta a fost o casă bună pentru zei. Dar dacă-i las aici, mai devreme sau mai târziu vor fi găsiţi. Poate că nu mă pricep prea bine la alte lucruri, dar

de ceva anume sunt foarte sigur – că nimeni nu va înţelege care e treaba cu zeii.

Dau lopata jos de pe umăr, desfac trusa de scule şi încep să sap. I-am îngropat în formaţiune sacră, în cincisprezece locuri diferite. Păstrez în minte ca ars cu fierul fiecare loc în parte, de parcă aş fi memorat dispunerea stelelor pe cer. Nu aş putea să le uit niciodată.

Scutur cu grijă praful de pe suprafaţa rotunjită a primului zeu. Solul din care l-am scos e negru şi fertil. Zeii hrănesc pământul. Îmi apropii urechea şi ascult. Zeul şopteşte secrete cu o voce ce picură ca ploaia. „Te păstrez în inima mea”, îi şoptesc.

Îl aşez cu atenţie într-o pungă de gunoi pe care o pun apoi în rucsac. Merg spre locul următor. E înspre est, lângă stânca ce seamănă cu un deget. Zeul acesta e mai fragil. Las lopata deoparte şi sap cu mâinile. Nu l-am îngropat prea adânc. Îmi place să-l dezgrop din când în când şi să mă uit la el. Desfac plasticul în care este învelit. Ţin în braţe rochia de un gri-închis în lumina slabă a lunii. Aş vrea s-o pot vedea din nou în lumina soarelui, să îi admir culoarea adevărată, bleumarinul intens ca de ocean, aşa cum apare pictat în tablouri. Dar fireşte, n-aş putea face aşa ceva în timpul zilei. Îmi şterg mâinile pe blugi şi mângâi ţesătura. Captez vorbele rochiei prin vârfurile degetelor mele. Fiecare zeu are propriile amintiri şi sentimente. Ochii îmi sunt încordaţi şi sticloşi. Zeul ăsta mă face întotdeauna să mă simt trist. Dar şi nerăbdător, aproape entuziasmat. „Te păstrez în inima mea”, îi susur, dar sunetul pe care-l scot este prea puternic.

Urmează gentuţa de lângă mijlocul luminişului, spre stânga. Mă ocup de ea cât de repede pot. Are înăuntru lucruri ascuţite şi strălucitoare şi şopteşte cu o voce ca de urzică sau oţet.

Continui să sap, şi unul după altul zeii umplu aerul cu vocile lor. „Te păstrez în inimă”, şoptesc eu iar şi iar. Şi de fiecare dată e ca şi cum aş parcurge acelaşi drum: momentul făuririi zeului, apoi tristeţea.

Într-un final golesc luminişul. Tremur. Acum toţi zeii sunt în inima mea, iar sacul s-a îngreunat. Partea asta mă face întotdeauna să mă simt de parcă aş fi pe cale să explodez. Umplu găurile cu pământ şi presar pietriş peste sol ca să dau impresia că nişte marmote sau iepuri de câmp au trecut pe acolo. Nimic altceva decât natura care îşi urmează cursul. Ridic cu grijă sacul.

Pătrundem mai adânc în pădure. Copacii se termină la vest, pe malul lacului, aşa că o iau în direcţia opusă. Chiar şi acum, după atâţia

ani, nu vreau să mă apropii de lac.

Trebuie să găsesc locul potrivit. Zeii nu pot trăi oriunde. Raza lanternei dansează peste iederă şi tufişurile uscate. În noaptea asta aerul este atât de fierbinte, încât pădurea pare că emană căldură. Saltă în spirală din trunchiurile de cedri şi se înalţă din frunzele moarte. Îmi scot puloverul. Pe deasupra braţelor şi gâtului meu zboară nori cenuşii de musculiţe şi ţânţari, însă nu se aşază pe pielea mea expusă. Liliecii ne dau târcoale, năpustindu-se în jos atât de razant, că aproape că mă ating pe obraz cu corpurile lor moi. Ramuri de copaci tresar şi se îndepărtează la atingerea mea, croindu-ne drum liber în faţă. Când mă opresc o clipă ca să-mi recapăt răsuflarea, un şarpe maro mi se încolăceşte afectuos în jurul vârfului bocancului. În noaptea asta sunt parte din pădure. Pădurea mă păstrează în inima ei.

Aud izvorul şi clipocitul sticlos al apei pe piatră cu mult înainte de a-l vedea. Nu îmi dau seama în ce direcţie se află; sunetul pare să vină de peste tot din jur, aşa cum se întâmplă adesea atunci când te afunzi adânc într-o pădure. Sting lanterna şi rămân nemişcat în beznă. Sacul se mişcă pe spinarea mea, incomodat de acest repaos. Ceva ascuţit mă împunge în şira spinării. Zeii sunt nerăbdători. Vor o casă nouă. Merg încotro îmi spun ei, înaintând printre rugi şi tufişuri agăţătoare. Semiluna e acum strălucitoare; cerul s-a înseninat. Văd pădurea aşa cum arată în culorile nopţii, gravată în linii argintii delicate, şi fără ajutorul lanternei.

În faţă se vede lucind o rază de scoarţă pală. Aici cresc mesteceni albi, copacii-os. E semnul pe care l-am aşteptat; am găsit locul.

Izvorul ţâşneşte din piatră neagră umedă şi curge gălăgios şi repede prin şănţuleţul său, pe sub frunze lunguieţe de ferigă. Deasupra, în stâncă, sunt nişte scobituri întunecoase. Fiecare gaură este exact de mărimea şi forma unui zeu. Îi vâr cu grijă, unul câte unul, în noile lor case. Tremur un pic – e greu să ţii aşa putere în braţe.

Până să termin, zorii încep să se prelingă rozalii pe cer spre răsărit. Mă dau în spate ca să-mi admir opera. Simt cum zeii murmură în spatele stâncii, întinzându-şi mlădiţele de putere. Mestecenii albi şi înalţi stau şi ne urmăresc tăcuţi din pâlcurile lor. Sunt foarte obosit. De fiecare dată când sunt nevoit să fac asta, sunt distrus. Dar e de datoria mea. Trebuie să am grijă de ei. Mami a fost foarte explicită în privinţa asta.

Pădurea se trezeşte la viaţă. Drumul spre casă şi spre rutina zilnică

e tare lung în ziua asta nouă. Mă las purtat de veselia furioasă a trilurilor de pasăre. „Mi-e dor de voi”, le spun păsărilor. Dar măcar aici sunt la adăpost de ucigaş. Trec pe lângă maşinăriile galbene fără să le acord atenţie. N-au decât să scurme pământul. Zeii şi-au găsit un nou refugiu.

Dau de casetofon în frigider. Nu cred... Nu, nici măcar n-o să *încerc* să înţeleg ce s-a petrecut.

Nicio reţetă azi. Dar m-am gândit c-ar trebui s-o spun, în caz că uit – i-am mutat.

Poate că fac asta fiindcă simt nevoia de a vorbi cu cineva. Când sunt cu zeii, mă simt mai singur decât atunci când sunt singur. Lauren e plecată, şi am nevoie de lucruri care să-mi amintească cine sunt. Mi-e groaznic de teamă că aş putea dispărea într-o zi şi nu m-aş mai întoarce niciodată.

Gândurile astea nu mă fac să mă simt deloc mai bine. Mă simt ca un prost, aşa că mă opresc aici.

DEE

Toată lumea de pe strada Needless a primit câte un fluturaş strecurat pe sub uşă. Şi totuşi, la apariţia excavatoarelor galbene mugind pe drum ca nişte lei, i se taie brusc răsuflarea. Gurile metalice uriaşe sunt încă acoperite de crusta murdară a vechilor omoruri.

Dee iese din casă şi se uită. I se pare că e cumva mai în siguranţă afară decât înăuntru. Alţi doi vecini au ieşit şi ei şi urmăresc scena cu gurile căscate şi ochi mari.

Un bărbat cu păr portocaliu păşeşte în faţa unuia dintre excavatoare. Îi strigă ceva excavatoristului. Câinele lui masiv se încordează şi scheaună, aşa că îl prinde de zgardă.

— Sper că nu aveţi de gând să folosiţi vopsea fosforescentă ca să marcaţi copacii! îi strigă el excavatoristului şi arată spre nişte canistre din vehicul. Chestia aia e toxică.

Excavatoristul ridică din umeri şi îşi potriveşte mai bine casca pe cap.

— Eu sunt ranger, continuă bărbatul cu păr portocaliu, în timp ce câinele tremură de nerăbdare în braţele sale. Ce faceţi voi este un lucru dăunător pentru ecosistem.

— Trebuie să marcăm într-un fel drumul, răspunde neimpresionat celălalt. Neonul se distinge şi în lumina zilei, şi a nopţii.

Dă din cap şi motorul huruie din nou. Excavatorul se îndepărtează încet ca un dinozaur.

Respiraţia lui o gâdilă pe Dee pe gât, ridicându-i părul pe ceafă. Stă atât de aproape de ea, încât, în clipa când se întoarce înfiorată, barba lui aproape că-i mângâie obrazul. Îi simte tristeţea care îi urzică pielea. Ted se clatină pe picioare. Dee observă că e foarte beat.

— Nu, spune el. Nu se poate, n-au voie să facă aşa ceva.

Zice şi alte lucruri, şi Dee îi răspunde, deşi nu are idee ce. Nu aude, căci în cap îi răsună bâzâitul excavatoarelor. Recunoaşte privirea aceea, e cea a unui secret recent revelat. Îl vede în ochii lui Ted.

Când Ted porneşte să alerge pe cărare în urma excavatoarelor, Dee îşi ţine răsuflarea. E sigură că el aleargă cu un scop. Ceva este ascuns în pădure. Ştie că nu poate să-l urmărească. Pentru că ar observa-o, şi

atunci s-ar termina totul. Nu îi rămâne decât să spere că ceea ce se ascunde acolo, în pădure, indiferent ce ar fi, nu poate fi atins în lumina zilei.

Intră în casă şi se aşază la punctul ei de observaţie, muşcându-şi buza de jos până la sânge. Poate că a greşit renunţând să-l urmărească. Poate că şi-a ratat şansa, şi în clipa asta Ted merge să o mute pe Lulu, să o ducă undeva în sălbăticie... Dee priveşte pădurea cu ochi arzători.

O jumătate de oră mai târziu, Ted revine în raza ei vizuală pe cărarea umbrită. Inima lui Dee arde şi îi tresaltă din piept. În fiecare pas al lui ghiceşte tristeţe. Îl vede cum clatină din cap de parcă ar duce o luptă interioară. Indiferent ce a intenţionat să facă, n-a făcut-o. Nu a ratat nimic. În seara asta va avea parte de acţiune.

Dee îşi pune în picioare bocancii de drumeţie, îşi pregăteşte pulovere şi o jachetă de culoare închisă şi-şi vâră în buzunar un bidon cu apă şi câteva nuci. Rămâne apoi împietrită, cu ochii pe casa lui Ted. Norii se preling pe cer şi soarele coboară peste linia copacilor. Se lasă asfinţitul.

În clipa când aude triplul zdrăngănit al încuietorilor şi scârţâitul uşii, este gata. Îl simte, mai degrabă decât îl vede ieşind din casă în întuneric. Când trece pe sub felinar, observă că are un rucsac în spate. E umplut cu ceva şi umflat în unghiuri şi curbe ciudate. Ce ar putea să fie? Unelte, o cazma, o lopată? Înaintează pe drum mergând pe porţiunea umbrită. Aici nu mai sunt felinare, au rămas doar noaptea molatică şi, deasupra, luna strălucitoare ca o monedă de cinci cenţi.

Îl urmăreşte de la distanţă; lanterna o ghidează ca o stea. Când Ted se opreşte la intrarea în pădure pentru a se uita în jur, Dee se opreşte şi ea, adăpostindu-se în spatele unui trunchi de copac. Ted stă nemişcat şi aşteaptă mult timp, dar ea lasă noaptea să vorbească, să îi spună că e singur. Când el se decide să-şi continue drumul, îl urmează.

Trec de şantier, şi Dee îl aude cum se opreşte. Copacii s-au rărit; probabil că a ajuns într-un luminiş. Se ghemuieşte printre buldozere. Din faţă, dinspre est, vine un sunet de lopată care muşcă din pământ. Aude şoapte. Se înfioară. Nu poate fi decât Ted, dar vocea îi sună ciudat, ca nişte frunze foşnitoare sau ca scârţâitul lemnului viu. Are crampe în gambe şi coapse, dar nu îndrăzneşte să se mişte. Din moment ce ea îl aude pe Ted, înseamnă că şi el o poate auzi. Luna urcă pe cer şi noaptea este parcă mai caldă. Vremea perfectă pentru şerpi.

Taci! îşi ceartă Dee mintea cu asprime. Ce naiba face Ted acolo? Se gândeşte să se furişeze mai aproape, însă fiecare mişcare pe care ar face-o ar răsuna ca o împuşcătură. Rămâne pe loc şi ascultă. Timpul se scurge, n-are idee cât, poate o oră sau mai mult. Şoaptele lui Ted şi zgomotele ritmice ale lopeţii lui care sapă pământul se contopesc cu sunetele nocturne ale pădurii.

Într-un târziu, aude zgomot de bocanci care se apropie şi tresare. Picotise. Îşi forţează picioarele amorţite să se târască iute sub un excavator. Luna s-a ascuns sub paravanul subţire ca un văl al unui nor, dar tot mai poate vedea destul de bine. Ted cară ceva greu în spinare. Lopata pe care o ţine în mână e acoperită de o crustă de pământ. A dezgropat ceva. Dee se saltă în picioare cât de silenţios poate.

Luna a ajuns în punctul maxim pe cer şi străluceşte la vest peste apa nemişcată. Lacul e la mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă. O *oră de mers pe jos de la casa lui Ted până la locul dispariţiei lui Lulu,* îşi zice Dee. Arde pe dinăuntru. În seara asta, Ted a dovedit că se poate deplasa rapid cu o greutate mare în spate. Şi totuşi, poliţia l-a lăsat liber. Şi indiferent ce le-ar spune ea, probabil că şi acum ar proceda la fel. Poliţiştilor nu le pasă. L-au etichetat: e leneş, cu minţile rătăcite, incompetent... Dee îşi dă seama că tremură. Întinde braţul orbeşte şi se sprijină de o rămurică. Pădurea pare plină de şoapte şuierătoare. De sunetul uscat al târâtului unui pântec lung ce alunecă peste frunze. *Ofiofobia,* îşi zice ea. *Nu-i decât ofiofobia, Dee Dee.* Dar acum până şi cuvântul pare un şarpe. I se încolăceşte în gură.

Se forţează să facă un pas. Încearcă să nu se gândească la ceea ce ar putea să stea ascuns şi s-o pândească undeva în faţă. *Aici nu sunt şerpi,* îşi repetă cu hotărâre în gând. *Toţi şerpii dorm sub pământ. Le e mai frică de tine decât îţi e ţie de ei.* Respiră însă sacadat. Picioarele i s-au sudat de pământ. Se teme de pădure, se teme să nu se piardă printre copaci, să rămână singură cu un ucigaş. Cel mai teamă îi e de rădăcinile de pomi, care par că zvâcnesc şi se holbează la ea în lumina lunii cu pupilele lor verticale.

Nu vă prostiţi! Mergeţi! le comandă ea picioarelor. *N-o să daţi peste niciun nenorocit de şarpe.* Dar e paralizată, împietrită ca marmura. Ceva foşneşte în mucegaiul de frunze din apropiere. Aproape că simte corpul lui ce se îndreaptă spre ea. *Mergi!* îşi porunceşte cu ultimele puteri.

În faţa ei, raza lanternei lui Ted pâlpâie şi apoi dispare printre pomi.

Dee rămâne singură cu ceea ce se mişcă în întuneric. Aude sunetul uşor şi constant al unui corp musculos care alunecă spre ea.

Deschide gura mare, şi mai mare, până ce maxilarele i se încordează şi pârâie. Ţipă în tăcere. Se răsuceşte şi o ia la goană spre casă. Sunetul şoptit o urmăreşte îndeaproape, tăind aerul în viteză.

Încuie uşile şi ferestrele. Îşi ia ciocanul cu vârf despicat şi se aşază la postul de observaţie. Respiră hârâit în încăperea goală. Se uită la ambalajele vechi de mâncare şi la cutiile de iaurt goale împrăştiate pe podea. Furnicile fojgăiesc printre ele. *Am ajuns ca el,* îşi zice Dee tremurând dezgustată. Şi la fel de laşă.

Ted ajunge acasă în zori. Descuie uşa din spate. Când intră, Dee îl aude strigând „Vino aici, pisicuţo!” Are vocea relaxată, prietenoasă. Dee face o listă cu lucruri de care va avea nevoie. Îi va fi greu, mintea se va opune voinţei sale, însă data viitoare când Ted va merge în pădure, ea nu va mai da greş.

OLIVIA

Lauren n-a mai fost pe aici de câteva săptămâni.

O fi în vacanţă cu mama ei ted? Nu ştiu, de obicei nu o ascult atunci când vorbeşte despre sine. Fără bicicleta roz răşchirată în camera de zi ca o vacă moartă, fără notiţe pe tabla albă, fără ţipete, fără mizerie. Linişte şi pace – ce grozav e!

Mă bucur că Lauren nu e aici pentru că Ted a ieşit foarte des din casă în ultima vreme. Şi lui Lauren nu-i place deloc asta. Ţipă la el. Dmz, e cel mai nesuferit ted mic de pe lume!

Niciun semn sau miros de la tedul de la televizor cu ochi precum nişte monede albastre moarte. Cred că în privinţa lui mi-am lăsat imaginaţia să zburde prea tare. Am o imaginaţie atât de bogată şi minunată, că nu e de mirare că a mers prea departe.

Totul ar fi perfect dacă aş scăpa de ţiuitul din cap. E ca un obiect înţepenit acolo, ca un cui sau un cuţit. EEEEoooeeee!

Cred că m-am liniştit suficient cât să pot consulta din nou Biblia. După cele petrecute ultima dată, când casa s-a zguduit din temelii, sunt cam agitată. M-am speriat aşa de tare atunci, că n-am mai îndrăznit să mă apropii de carte. Dar nu mai pot să amân, DOMNULUI nu i-ar plăcea. Trebuie să fiu curajoasă! Urează-mi noroc, casetofonule!

Împing cartea jos de pe masă cu ochii strânşi, pregătită de impact. Dar pocnitura şi cutremurările, atunci când vin, sunt îndepărtate şi adânc în pământ. Când cartea se deschide, citesc:

> ...dacă sarea se va strica, cu ce se va săra? De nimic nu mai e bună decât să fie aruncată afară şi călcată în picioare de oameni.

Acum simt miros de sare şi grăsime. O iau la goană în sus pe scări în căutarea lui Ted. Aşa cum mă aşteptam, îl găsesc în pat, mâncând cartofi prăjiţi cu o mână. Sar în poala lui şi aterizez fără probleme pe burta sa, abandonându-mă cu totul, DOMNUL nu mă lasă de izbelişte niciodată.

Ted icneşte:

— M-ai speriat, pisicuţo.

Lasă din mână obiectul cu care s-a jucat până atunci. O chestie albastră, prea subţire pentru o eşarfă, mai degrabă o cravată mătăsoasă sau aşa ceva. Mă instalez pe burta lui şi încep să torc. În ultima vreme, eu şi Ted am fost foarte fericiţi împreună. Da, cred că totul e pe cale să revină la normal.

TED

În seara asta trecutul e aproape. Membrana timpului se umflă şi se încordează. O aud pe Mami în bucătărie, stând de vorbă cu doamna cu Chihuahua. Mami îi povesteşte despre treaba aia cu şoarecele. Atunci a început totul. Îmi acopăr urechile cu palmele şi deschid televizorul, dar tot îi aud vocea. Îmi amintesc toată povestea cu şoarecele, şi asta e ceva neobişnuit. În general, memoria mea e ca un şvaiţer.

Fiecare clasă avea un animal de companie. Un fel de mascotă. O clasă avea un şarpe de porumb cu o moacă sperioasă, foarte mişto şi evident mult mai OK decât un şoarece alb cu ochi mici injectaţi.

În weekendul acela era rândul băiatului cu aluniţe să ia şoarecele acasă, numai că el nu venise vineri la şcoală. Mama lui spusese că era răcit, dar toată lumea ştia că trebuia să meargă la doctor ca să-şi îndepărteze aluniţele de pe faţă. În fine, nu contează, ideea e că următorul în ordine alfabetică eram eu. Bulgăre de Zăpadă, aşa îl chema. Pe şoarece, nu pe băiat.

L-am luat acasă pe Bulgăre de Zăpadă. L-am strecurat înăuntru. Mami nu mi-ar fi dat voie. Dacă ţineai animale domestice în casă, le transformai în sclavi. Şi pe urmă ceva s-a întâmplat şi luni nu l-am adus înapoi la şcoală.

N-am dat de bucluc din cauza asta. Nimeni n-ar fi avut ce să-mi reproşeze. La urma urmei, fusese un accident – se deschisese uşa de la cuşcă. Mă supărasem foarte tare, dar în acelaşi timp nutream şi alte sentimente, mai plăcute. Descoperisem o latură nouă în mine. Îmi amintesc privirea din ochii profesorului din ziua aceea. Văzuse cine sunt. Un lucru periculos.

Bulgăre de Zăpadă a fost înlocuit de un hamster. Profesorul a schimbat metoda prin care elevii luau hamsterul acasă pe perioada weekendului – acum numele noastre erau trase la sorţi dintre bileţelele puse într-o şapcă de baseball. Cumva, numele meu nu a fost niciodată extras. Profesorul nostru a devenit peste ani directorul şcolii. Iar când am lovit pe cineva pe coridor, lângă dulapul meu, a profitat de poziţia sa. Nici măcar nu-mi amintesc pe cine am lovit. Oare îl lovisem

cu pumnul sau cu piciorul? Însă ideea e că era a treia încăierare în care fusesem implicat şi am fost exmatriculat. Ştiam că profesorul aşteptase ocazia de a scăpa de mine încă de când cu povestea cu şoarecele.

Arunc o privire spre casete. Sunt aşezate frumos în şir pe raftul de bibliotecă. Mă gândesc la caseta pe care am ascuns-o în dulapul înalt. Dacă aş avea mai mult curaj, poate că aş asculta-o. Ultimele ei cuvinte.

Gândurile sunt o poartă prin care trec morţii. O simt acum, îi simt degetele reci plimbându-se pe gâtul meu. *Lasă-mă în pace, Mami, te rog!*

Trebuie să mă concentrez. Îmi scutur mâinile şi-mi răsucesc palmele în sus. Îmi privesc mâna – mă uit la fiecare deget, la baza moale a degetului mare, la palma uscată ca pielea argăsită. Examinez fiecare parte şi respir adânc. E un exerciţiu pe care omul-gândac m-a sfătuit să-l încerc şi, surprinzător, funcţionează.

Iau laptopul din dulapul în care îl ţin şi-l pornesc. Imediat îmi apare în faţă poza bărbatului care rânjeşte aşezat la biroul său. Nu pare deloc o imagine reală. Dar oamenilor singuri nu le pasă ce e real şi ce nu. Regret din nou că folosesc o fotografie falsă, dar nimeni n-ar accepta să ne întâlnim dacă aş posta poza mea.

Poate că am procedat greşit până acum. M-am concentrat pe păr de culoarea untului şi ochi albaştri şi aşa mai departe, când de fapt ceea ce-mi trebuie e o persoană cu care să am mai mult în comun. Un părinte singur. Schimb criteriile de căutare şi feţele dinainte dispar, înlocuite de altele noi. În majoritate, mai vârstnice. Fac două încercări, însă femeile acestea noi par mai prudente decât cele fără copii şi mai puţin entuziaste.

Într-un final găsesc pe cineva. O femeie dispusă să ne întâlnim în seara asta. Îmi răspunde repede, în trei secunde, un lucru de care până şi eu îmi dau seama că e o greşeală. E de acord să ne vedem la o cafenea după ce îşi termină orele de program. Arată drăguţ tipa asta. Are o faţă molatică şi maxilare păstoase. S-a vopsit cam de multişor, aşa că rădăcinile se iţesc cenuşii prin părul ei negru mat. E târziu, dar va încerca să-şi convingă sora să stea cu copilul. Are o fiică de doisprezece ani.

Şi eu am o fiică, îi spun. *Lauren. Pe fiica ta cum o cheamă?*

Îmi spune numele şi-l tastez. *Ce nume drăguţ! Mă bucur să pot discuta cu un părinte singur. Uneori mă simt foarte izolat.*

Exact! replică ea. *În unele zile nu-mi vine să fac altceva decât să zac*

și să plâng.

Dacă sora nu poate sta cu fiica ta, poți să vii cu ea, tastez eu. *Mi-ar face plăcere să o cunosc. Aș putea să vin și eu cu Lauren.* (Fireşte, n-am cum s-o iau cu mine pe Lauren. Dar pot invoca scuza că nu s-a simţit bine.)

Uau, ce înțelegător ești! răspunde ea. *Îmi dau seama că ești un om bun.*

O să port o cămașă albastră, tastez apoi. *Poate că și tu ai putea veni îmbrăcată în albastru, ca să te recunosc mai ușor.*

Sigur, pare o idee drăguță.

Poate că totuși nu blugi albaștri, pentru că toată lumea poartă așa ceva.

OK...

Ai cumva vreo rochie albastră?

N-am mai făcut duş de ceva vreme, aşa că mă vâr sub apă şi acompaniez duşul cu melodia frumoasă cântată de femeie. Şi iau două pastile în plus. Nu vreau să dau greş şi de data aceasta.

Înainte de a pleca, beau repede o bere. O dau pe gât dintr-o înghiţitură, stând în picioare în faţa frigiderului deschis. Pe blaturile de bucătărie sunt urme de pete negre. Problema cu şoarecele s-a agravat. Nu mă deranjează şoarecii de care se pot ocupa pisicile, dar aici, în casă, nu este cazul. Uneori, atunci când nu bagi în seamă problemele, ele dispar de la sine. Alteori e exact opusul. Ar trebui să scot jurnalul ca să notez panseul ăsta. Numai că n-am timp!

Încui uşa din faţă de trei ori şi ies din casă pe strada întunecată şi tăcută. Casa doamnei cu Chihuahua e şi acum goală. Trec pe lângă ea şi trage de mine într-un fel ciudat, ca şi cum ar vrea să intru, ca şi cum un zeu şi-ar trimite spre mine mlădiţele de putere.

OLIVIA

Ted e din nou plecat. De o zi şi o noapte. Mi-e dor de lada mea drăguţă şi întunecoasă, dar a îngrămădit nişte greutăţi peste ea. Cât egoism din partea lui! Mi-am lins castronelul atât de mult, încât am gust metalic pe limbă. Şi oh, fireşte, fireşte că ţiuitul acela e tot aici, în capul meu! Se ridică şi coboară, dar nu mă părăseşte niciodată în ultima vreme. Uneori am impresia că printre sunetele acelea oribile disting cuvinte. Zgomotul e însă acum suportabil. Foamea e mai rea. Îmi roade stomacul.

Televizorul e pornit; rulează o chestie înspăimântătoare despre un ucigaş care urmăreşte o fată într-o parcare. E întuneric şi plouă. Actriţa care interpretează rolul fetei este destul de bună. A adoptat o expresie speriată. Nu-mi plac chestiile de genul ăsta, aşa că ies în cameră. Dar sunetul încă îl aud: alergatul, ţipetele. Sper ca fata să scape. Acum, pe bune, cine se uită la porcăriile astea? Pe lume sunt oameni bolnavi la cap, aşa să ştiţi. Îi mulţumesc DOMNULUI că Ted al meu nu-i aşa.

Mi-e groaznic de foame.

Fac turul casei. Coarda pluteşte în spatele meu. Astăzi atârnă şi e cenuşie, ceea ce mi se pare potrivit. Nu e comestibilă. Am încercat. Am mâncat tot ce am găsit de mâncare în casă. Ba chiar am dărâmat şi capacul de la coşul de gunoi, dar n-am găsit înăuntru decât nişte bandaje murdare. De la Cina aceea Rea, Ted scoate gunoiul din casă de două ori pe zi. Oricum, am mâncat bandajele.

Patrulez prin casă şi adulmec orice miros de sânge. Cobor până şi în atelierul din beci, un loc pe care nu-l agreez prea tare pentru că e lipsit de ferestre. Motorul stă pe bancul de lucru, sub spotul de lumină, ca o creatură strălucitoare a mării. De-a lungul pereţilor se înşiră cutii. Urc pe şi în ele. Majoritatea sunt goale sau pline cu piese de schimb vechi. Chiar şi în starea de tulburare în care mă găsesc, cutiile din carton tot mă fac să torc un pic. Fac un efort zdravăn să nu mă instalez confortabil într-una dintre ele pentru un pui de somn.

Mă târăsc sub canapea şi arunc o privire pe sub calorifere. Mă vâr sub patul lui Ted, unde dozele de bere se rostogolesc printre smocurile

de praf. Deschid sertarele şi scotocesc printre şosete, boxeri şi maiouri. Râcâi în partea din fund a dulapului. Nu găsesc nimic. Pic de sânge, nici măcar mirosul lui Lauren.

În faţa uşii de la pod mă opresc cu coada dreaptă şi speriată. Dinăuntru nu răzbeşte niciun sunet. Mă forţez să vin mai aproape. Îmi vâr nasul catifelat delicat sub uşă şi trag aer în piept. Praf şi iar praf, nimic altceva. Trag cu urechea, dar peste tot e tăcere. Îmi imaginez aerul nemişcat, grinzile groase care oftează, lucrurile abandonate care se revarsă afară din cutii. Mă înfior. E ceva oribil în imaginea unei încăperi goale şi în beznă. *OOoooeeeee!* sună cântecul în creierul meu. Drăcia dracului, dacă domnul urmăreşte vreun scop cu zgomotul acesta aproape constant, aş vrea să binevoiască să mi-l releve şi mie cât mai curând.

Îmi dau seama că sub frigider nu am verificat. Şi desigur, după vreo două încercări, reuşesc să agăţ cu o gheară un pişcot rânced. Oho, ce moale e!

Mestec şi dintr-odată privirea îmi e atrasă de ceva în întunericul prăfuit. Îmi las laba să alunece uşor, îmi întind ghearele cât pot de mult şi cotrobăi printre capacele de sticle şi un ghem de scame moi cenuşii. Bag laba adânc în el. Suprafaţa cedează şi laba mea pătrunde adânc în el. *Un corp mic* e primul gând care îmi trece prin minte. *Un şoarece? Ooh...* Dar chestia nu are carne, e un lucru mai subţire şi mai poros. Îl trag afară. E un şlap alb de copil. Trebuie să fie al lui Lauren. Lauren nu poate merge, dar câteodată îi place să poarte pantofi.

Ce mare scofală, îmi spun, *la urma urmei nu-i decât un şlap!* Mirosul metalic puternic care îmi umple nările îmi semnalează însă altceva. Răstorn şlapul pe partea cealaltă fără niciun chef, împingându-l cu nasul. Talpa e ţeapănă, închegată cu o substanţă uscată maro închis, îmi spun: *Poate că-i gem sau ketchup, sau altceva, poate că nu-i sânge.* Însă nările mi se umplu de mirosul bine-cunoscut. Vreau să-l mănânc. În urechi, aud cum tonul şi volumul ţiuitului se înalţă.

Ţin şlapul între labele din faţă şi mă zgâiesc la el de parcă aş găsi acolo scris răspunsul. Cu toate că n-am nimic de-a face cu el. Presupun că Lauren s-a rănit. Nu simte nimic în picioare şi de asta nu are grijă să şi le protejeze. Totuşi, nu mă pot abţine să nu mă gândesc la oase mici şi la gustul pe care Timpul Nopţii îl lasă în fundul gâtului meu. La cât de des a preluat controlul în ultima vreme, iar eu l-am lăsat. Coada mi se umflă agitată ca o perie de curăţat sticlele. În mod normal, ăsta este

exact genul de situaţie în care aş căuta îndrumare de la DOMNUL. Dar nu şi acum. În clipa asta, nu ştiu din ce motiv, nu vreau să îşi abată atenţia asupra mea.

Nu mai e sânge nicăieri în bucătărie. Sunt sigură de asta. De fapt, locul e neobişnuit de curat. Simt chiar miros de înălbitor. Şi asta e tare ciudat, căci Ted nu face curat niciodată.

Eşti acolo? întreb.

Ochii îi lucesc verzi în întuneric.

E momentul meu?

Nu.

Deşi poate că e. Înaintează cu un aer jucăuş şi încearcă să preia controlul. Mă împotrivesc – cu toate că, sincer vorbind, îmi e mai greu decât înainte. O fi devenit mai puternic?

Nu cumva ai...? Fac o pauză şi-mi ling labele. Îmi simt limba uscată şi lemnoasă. *Nu cumva am rănit-o pe Lauren?*

Nu, răspunde el, şi imediat sunt străbătută de acea pulsaţie pe care o simt de fiecare dată când Timpul Nopţii râde. *Sigur că nu.*

Uf. Dar uşurarea mea e de scurtă durată. *Atunci, cum îţi explici,* îl întreb eu pe Timpul Nopţii, *că am găsit un şlap îmbibat de sânge sub frigider?*

Ridică din umeri şi întreg interiorul minţii mele urcă şi coboară precum valurile în ocean.

Nu ştiu. S-o fi rănit? Ştii cum sunt copiii.

Mda, poate, răspund eu. *Dar de ce n-am mai văzut-o pe aici în ultima vreme?*

Nu-i treaba mea să-ţi ofer ţie explicaţii, zice el. *Întreabă pe altcineva!*

Se răsuceşte, pregătit să se întoarcă în întuneric.

Pentru Dmz, nu-mi eşti de niciun ajutor! strig eu în urma lui.

La naiba, pe cineva altcineva aş putea să întreb?

Discuţia nu m-a liniştit. Dimpotrivă. Timpul Nopţii a fost aşa de puternic! Părul mi se ridică pe gulerul de la gât.

Ted intră împleticit în bucătărie. Lumina se aprinde orbitoare. Nu îmi dădusem seama că se întunecase deja.

— Ce ai găsit?

Ia şlapul însângerat din labele mele şi încremeneşte cu ochii pe el.

— Credeam că l-am aruncat, spune. Ce caută aici, de ce s-a întors? Nu vreau să-l văd, nu vreau să-l vezi!

Pune şlapul în buzunar şi mă ridică în braţe. Îi simt răsuflarea fierbinte pe blana mea. Mă zbat şi ţip, dar inutil.

Mă aşază în ladă. Coboară capacul. Îl aud cum îngrămădeşte lucruri peste el. Nu face NICIODATĂ aşa ceva când eu sunt înăuntru. *Protestez* în mod politicos, pentru că sunt convinsă că la mijloc este o greşeală. N-am cum să ies din ladă. Dar Ted nu se opreşte. Ted mă blochează în ladă! De ce?

Mârâi la nesfârşit în semn protest, însă tăcerea e singurul răspuns pe care-l capăt. Ted a plecat. M-a încuiat aici, în întuneric. Încerc să nu intru în panică. O să îi treacă şi mă va lăsa să ies. Şi doar îmi place lada mea, nu-i aşa?

Nu pot să adorm. Mă răsucesc de pe o parte pe alta, convinsă că mai este cineva cu mine în ladă. Cineva care se foieşte lângă mine în întuneric.

TED

Nu-mi amintesc exact ce vârstă aveam atunci când mi-am dat seama că Mami e frumoasă. Cred că nu mai mult de cinci ani. Am înţeles nu privind-o, ci din expresiile celorlalţi copii şi părinţi. Când venea să mă ia de la şcoală, parcarea era întotdeauna plină şi toată lumea se uita la ea.

Descoperirea asta mi-a provocat sentimente amestecate. Era limpede că celelalte mămici nu erau ca ea. Mami a mea avea pielea netedă şi ochi mari care păreau că te văd numai pe tine atunci când te privea. Nu purta blugi şi pulovere largi. Purta rochii albastre şi poalele îi foşneau în jurul pulpelor precum marea, sau uneori bluze simple prin care răzbăteau raze de căldură emanate de cavernele umbrite ale corpului ei. Vorbea foarte încet şi blând şi nu ţipa niciodată, aşa cum făceau celelalte mămici. Consoanele ei accentuate şi vocalele aplatizate erau exotice. Eram mândru că toată lumea se uita la ea. Dar privirile acelea aprindeau totodată un mic loc fierbinte în pântecele meu. Voiam ca lumea s-o privească, şi în acelaşi timp nu voiam. Mi-a fost mai uşor după ce am început să merg la şcoală cu autobuzul.

La şcoală mă purtam protector faţă de ea. Însă eram mai gelos când Mami se întorcea acasă după ce-şi termina tura. Mi-era teamă că ceilalţi copii pe care îi îngrijea la spital aveau să profite la maximum de ea şi pentru mine nu avea să mai rămână nimic.

Şi într-un fel, aşa s-a şi întâmplat. Mami a fost distrusă atunci când a fost concediată. Economia era la pământ, toată lumea era conştientă de asta. Nu erau bani. Tati mi-a spus să o las pe Mami în pace. Avea nevoie de spaţiu, aşa mi-a zis. Şi, într-adevăr, Mami parcă se micşorase. Strălucirea ei naturală pălise. La vremea aceea aveam probabil în jur de paisprezece ani.

Doamna cu Chihuahua şi Mami erau prietene bune. Dacă nu era de serviciu, Mami se ducea în fiecare dimineaţă acasă la ea. Beau împreună cafea neagră, fumau ţigări Virginia Slims şi vorbeau. Dacă vremea era frumoasă, stăteau pe veranda acoperită. Dacă vremea era mohorâtă sau rece, aşa cum se întâmpla de obicei, se aşezau la masa

din sufragerie şi rămâneau acolo până ce aerul se îngroşa atât de tare de fum şi secrete, că puteai să-l tai cu cuţitul. Ştiam toate acestea pentru că în unele weekenduri pierdeau noţiunea timpului şi trebuia să merg să o aduc pe Mami acasă ca să pregătească prânzul. Chiar dacă asta nu implica decât deschiderea unor borcane cu hrană pentru bebeluşi, tot era o treabă muierească, aşa susţinea Tati. La momentul acela, ajunsese să bea mult.

După concediere, doamna cu Chihuahua a fost mai scandalizată decât Mami. A încercat s-o convingă pe Mami să protesteze.

— Eşti cea mai bună dintre infirmiere, a spus ea. Ştii să te porţi cu copiii. Sunt nebuni dacă te lasă să pleci. E o crimă.

Ochii ei căprui mari debordau de optimism. Doamna cu Chihuahua dădea mereu pe afară de atâta energie.

— Ai putea să-i trimiţi o scrisoare consiliului de administraţie, a continuat ea. Zău aşa! Nu poţi să te dai bătută. Eşti un bun de preţ pentru spital.

Şi eu, şi Tati îi ţineam isonul.

— Eşti cea mai bună, Mami, am declarat eu. Ei n-au idee cât de bună eşti.

— Aşa e în firea lucrurilor, a răspuns Mami în felul ei blând. Nenorocirile trebuie acceptate cu graţie.

Aveam deja probleme la şcoală, însă părinţii mei încă nu începuseră să le ia în serios. Bănuiesc că din cauză că mă purtam aşa frumos acasă, încât îşi închipuiseră că la mijloc nu era decât o greşeală. Eram săritor şi politicos, sau măcar încercam să fiu întotdeauna aşa.

— Cred că Teddy a sărit peste adolescenţă, obişnuia să spună Mami mângâindu-mă pe obraz. Suntem aşa de norocoşi!

Într-o dimineaţă, doamna cu Chihuahua a venit la noi acasă înainte să plec eu la şcoală. Stăteam la blatul din bucătărie şi-mi mâncam cerealele. Mami purta rochia aceea bleu vaporoasă care foşnea atunci când se mişca. Doamna cu Chihuahua s-a aşezat pe un taburet şi şi-a turnat trei pliculeţe cu îndulcitor în cafea. Aburii s-au înălţat în rotocoale în jurul capului ei. Îi plăcea cafeaua foarte fierbinte şi ucigător de dulce. A scos căţelul din geantă şi l-a aşezat pe blat. Căţelul avea o faţă netedă, întunecată şi inteligentă. A adulmecat delicat ceştile cu cafea şi a clipit, deranjat de ceaţa albăstrie a fumului de ţigară.

— Nu ştiu cum poţi să faci aşa ceva, a comentat Mami. Cum poţi ţine sărmana creatură în captivitate? Nu vezi în ochii lui ce tare suferă? E

monstruos să creşti şi să ţii în casă animale sălbatice.

— Eşti tu prea miloasă din fire, a replicat doamna cu Chihuahua.

(Deşi, desigur, acum îmi dau seama că scena asta a fost pre-Chihuahua. La vremea aceea era doamna cu teckelul, deci aşa am să-i spun.)

Doamna cu Teckelul i-a aruncat o privire şi Mami a spus:

— Hai să mergem dincolo! Teddy, termină-ţi tema la matematică!

Au mers în camera de zi şi Mami a închis uşa de la bucătărie în urma lor. Am auzit-o spunând:

— Oh, bietul câine! Nici n-am inimă să-l privesc. Nu-l lăsa să se aşeze pe scaunele tapiţate din sufragerie! Nu e igienic.

Am scos caietul de matematică. Aveam o migrenă. Mă sâcâia de câteva zile, înţepenită ca o broască râioasă în partea din faţă a craniului. M-am holbat la pagina de caiet, care pulsa şi înota sub ochii mei. Îmi era greu să mă concentrez cu aşa pulsaţii în creier. Se părea că în seara dinainte făcusem măcar nişte tentative de a rezolva problemele, însă acum vedeam că le greşisem pe cele mai multe. Am oftat şi am luat guma de şters. Vocea doamnei cu teckelul plutea înăuntru şi afară din bucătărie. Uşa era din scândură subţire de pin.

— Ceva e în neregulă, a spus ea. Toată săptămâna au fost şedinţe mari şi ieri a venit poliţia. Interoghează pe toată lumea, îi ia rând pe rând, în salonul infirmierelor. Nu-i deloc convenabil. Trebuie să mergem până la cantină ca să ne luăm cafea. Adică la trei etaje mai jos cu liftul, şi tot atâtea la întoarcere. Drumul ăsta îmi mănâncă pauzele.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Mami. Dar ai idee despre ce e vorba?

— Nu ştiu. Încă nu au ajuns la mine; au luat-o în ordine alfabetic[. Şi fetele nu vor să spună nimic. Dar păreau toate supărate când au ieşit de la interogatorii.

— Să ştii că nu mă mir, a zis Mami.

— Nu?

Aproape că am auzit-o pe doamna cu teckelul cum se apleacă în faţă, nerăbdătoare.

— Ia gândeşte-te! Toată povestea asta cu lipsa de bani. Unde s-au dus banii, asta aş vrea să ştiu. Ne ocupăm de acelaşi salon dintotdeauna, cu acelaşi buget. Şi atunci, cum se face că dintr-odată nu mai sunt bani?

— Uau! a făcut doamna cu teckelul cu răsuflarea tăiată. Crezi că se

petrec nişte chestii necurate la spital, că la mijloc e o... escrocherie sau aşa ceva?

— Nu-i treaba mea să mă pronunţ, a rostit mama pe tonul ei cel mai blând. Dar pot să mă întreb.

Am auzit-o pe doamna cu teckelul scoţând un plescăit cu limba.

— Niciodată nu am înţeles de ce te-au concediat. Ţi-am zis de un milion de ori. Dar asta ar explica totul.

Mami nu a răspuns, şi mi-am imaginat-o dând din cap şi zâmbind cu zâmbetul acela ironic şi blând al ei.

Conversaţia asta m-a supărat, deşi n-aş şti să spun de ce. Aşa că m-am băgat în vechea ladă frigorifică. Am tras capacul deasupra şi m-am simţit instantaneu mai bine.

Am pierdut ceva timp după aceea. Când m-am întors eram tot în lada frigorifică sau poate că mă vârâsem din nou înăuntru. Am auzit vocea doamnei cu teckelul şi mirosul de fum de ţigară s-a strecurat dinspre camera de zi în bucătărie. Bucătăria arăta un pic altfel. Lalelele de pe pervazul ferestrei dispăruseră. Şi pereţii păreau mai murdari.

— Ce scandalos, spunea Mami. Auzi, să arunce cu pietre! Au spart toate felinarele de pe stradă. Părinţii sunt de vină. Copiii trebuie disciplinaţi.

Am împins uşa de la bucătărie. Cele două femei şi-au ridicat ochii spre mine, surprinse. Mami purta o bluză verde şi o pereche de pantaloni largi. Prin ferestrele încadrate de ramuri golaşe am văzut că era o zi rece. Terrierul cel flocos aşezat lângă doamna cu teckelul nu era un teckel. L-am văzut cum îşi saltă capul maro cu alb şi clipeşte mărunt în fumul de ţigară. Acum doamna cu teckelul devenise doamna cu terrierul.

— Du-te şi continuă-ţi treaba! Teddy, a spus Mami cu voce blândă. N-ai de ce să-ţi faci griji. Termină-ţi cererea de angajare!

Am închis uşa şi m-am întors în bucătărie, unde cererea mea de angajare la service-ul auto din oraş zăcea pe blat pe jumătate completată.

Nu era aceeaşi zi şi eu nu mai mergeam la şcoală. Fusesem exmatriculat pentru că mă bătusem cu un băiat lângă dulapurile elevilor. Mami era de părere că era oricum mai bine să stau acasă. Aşa puteam s-o ajut. Nu pierdusem niciodată atât de mult timp dintr-odată. Am încercat să-mi adun crâmpeiele de informaţii rămase în memorie.

Aveam douăzeci sau douăzeci şi unu de ani. Mami nu mai lucra acum la spital, ci la o grădiniţă. De fapt, nu mai lucra, pentru că tocmai fusese din nou concediată, şi asta fiindcă oamenii erau răi.

Simţeam transformările petrecute în corpul meu. Eram mai solid. Mult mai solid. Braţele şi picioarele mele cântăreau mult. Pe faţă aveam păr roşcat. Şi aveam mai multe cicatrice ca înainte. Le-am simţit pe spatele care mă mânca pe sub tricou.

— Meeeeeeexic! o aud pe doamna cu terrierul rostind de dincolo de uşă. O să beau zilnic un cocteil la micul-dejun. Un cocteil cu umbreluţă.

De săptămâni în şir aştepta cu nerăbdare vacanţa.

— Henry, băiatul acela drăguţ care ambalează pungile la Stop and Go, vine cu mine. Are 25 de ani. Ce părere ai de chestia asta?

— Eşti o femeie îngrozitoare, răspunde Mami.

Sună a compliment şi a critică totodată. Mă gândesc ce înseamnă să ai 25 de ani şi pe urmă ce vârstă ar putea avea doamna cu terrierul. Dezgustător! Cred că se apropie de patruzeci de ani.

— Aşa crede şi Sylvia, spune doamna cu terrierul, care pare să se fi întristat brusc. Nu mi-am închipuit că fiica mea va ajunge vreodată să mă judece atât de aspru. În copilărie era o dulceaţă.

— Eu am mare noroc cu Teddy, zice Mami, şi sufletul mi se umple de iubire pentru ea. E atât de respectuos!

Mă întreb unde e Tati, dar pe urmă îmi amintesc. Tati ne-a părăsit pentru că l-am pocnit în cap. Îmi amintesc cum i-au pârâit oasele la contactul cu încheieturile pumnului meu şi mă uit la vânătăile din palmă. E pentru a nu ştiu câta oară când mă bucur că sunt incapabil să simt durerea. Nu ca Tati. Ştiu că şi-a meritat pedeapsa, dar trebuie să-mi storc creierii ca să îmi amintesc motivul. Străfulgerările de memorie îmi sar în ajutor. Fusesem nevoit să-l bat pentru că urlase la Mami. Îi aruncase vorbe grele, îi spusese că e nebună.

— Ţţţ! face Mami, întrerupându-mi şirul gândurilor şi făcându-mă să-mi ridic ochii şi să o privesc, recunoscător că a venit lângă mine. Te-ai tăiat cu cuţitul, Teddy.

Tresar şi pun cuţitul înapoi în sertar. Nu-mi amintesc să-l fi scos de acolo.

— N-am nimic, Mami.

— Cu sănătatea nu te joci, zice ea. Trebuie să te dezinfectez şi să te cos. Mă duc să-mi iau trusa.

Nu, asta nu s-a petrecut atunci. În clipa asta mă aflu într-o altă

amintire. „Să nu-i spui niciodată unei femei că e nebună”. Atingerea mâinilor reci ale lui Mami pe faţa mea şi parfumul puternic al pădurii primăvara. Nu, nici asta nu e amintirea bună. Mă chinui să reiau firul întâmplărilor din ziua aceea. Aproape gâfâi de atâta frustrare. S-a petrecut ceva important atunci. Numai că nu ştiu ce.

A doua oară când Mami m-a dus în pădure a fost din cauza lui Bulgăre de Zăpadă. Eram în camera de zi şi plângeam lângă cuşcă. Rămăşiţele şoarecelui zăceau scânteietoare într-un colţ. Rumeguşul era maro şi se adunase în ghemotoace. Atâta sânge într-un corp aşa de mic! Îmi amintesc gustul mucilor mei din nas şi al spaimei. Îmi ţineam pătura strâns lipită de faţă şi o udasem fleaşcă; fluturii albaştri sclipeau de tristeţe.

Am ridicat ochii şi ea era acolo, în prag, urmărindu-mă în tăcere. Purta rochia albastră, cea care îi flutura pe pulpe; îi spunea rochia ei de ceai. Nu ştiam ce să fac. Şi cum să-i explic.

— Nu te uita la mine! i-am spus. Nu am făcut-o eu.

— Ba da.

Am scos un ţipăt şi am înşfăcat păpuşa rusească de pe poliţa şemineului. Am aruncat-o în Mami. Păpuşi mici au zburat în toate direcţiile. Niciuna nu a nimerit ţinta şi nu a lovit-o în cap. S-au izbit de peretele din spatele ei şi s-au făcut fărâme. Am scos un alt ţipăt şi am înhăţat cutiuţa muzicală. Dar m-am speriat de tulburarea ce se zvârcolea în mine. Am lăsat cutia să cadă pe jos. S-a spart cu un pocnet zgomotos.

— Uite ce-ai făcut!

Era calmă.

— Tu, Theodore, îmi iei totul. Totul. Ai terminat?

Am dat din cap.

— Du-te şi ia o cutie de pantofi din dulapul meu! a zis ea. Scoate mai întâi pantofii din ea! Şi pe urmă aruncă în cutie tot ce a fost în cuşcă!

Era bine că-mi dădea instrucţiuni atât de precise. Aveam nevoie de ele, incapabil, cum eram, să gândesc. Creierul îmi ardea de ruşine, dar şi de bucurie. Bietul Bulgăre de Zăpadă! Descoperisem însă un secret adânc.

Am cărat cu grijă cutia de pantofi într-o mână. Mami m-a prins de cealaltă. M-a tras după ea, dar într-un mod nu lipsit de blândeţe.

— Hai să ne grăbim! a spus.

Am ieşit pe uşă şi am pornit pe stradă.

— N-ai încuiat casa, i-am atras eu atenţia. Dacă intră cineva? Dacă ne fură din lucruri?

— N-au decât, a răspuns ea. Lucrurile nu au importanţă. Doar tu şi eu contăm.

Dar Tati? mi-am zis, dar fără să rostesc întrebarea cu voce tare.

Când am ajuns la poarta de intrare în pădure, am tras de ea înapoi.

— Nu vreau să merg acolo. M-am pus iar pe plâns, zicând: Mi-e frică de copaci.

Mi-am amintit de povestea cu pisicuţa de lemn. Ce îmi va cere azi să las în pădure? Poate că Mami va trebui să rămână acolo, iar eu voi fi nevoit să mă întorc singur acasă. Nici că se putea gând mai rău.

— N-ai de ce să-ţi fie frică, Teddy, a spus Mami. Eşti mai înspăimântător decât orice creatură care trăieşte aici, în pădure. În plus, ai să vezi, o să te simţi mai bine dacă scapi de căldura asta sufocantă.

M-a strâns de mână. În cealaltă mână ţinea mistria ei de grădinărit, cea cu mâner roz.

Am mers pe cărarea cu pete de lumină şi umbră precum cele de leopard. Avea dreptate, începusem să mă simt mai bine sub copacii răcoroşi. Supărarea nu îmi trecuse totuşi. Şoarecele fusese tare mic, şi eu ştiam că fiinţele mici au nevoie de bunătatea noastră. Aşa că am luat-o de la capăt cu plânsul.

Am ajuns într-un luminiş mărginit de bolovani şi copaci albi ca nişte săgeţi de apă sau lumină. De cum am păşit în interiorul acelui cerc, am ştiut că ceva avea să se întâmple acolo. Era un loc al transformărilor, unul în care unde zidul dintre lumi se subţiase. Am simţit asta imediat.

Mami a luat mistria roz şi a săpat o groapă într-un petic de pământ însorit, şi am îngropat în ea rămăşiţe şoarecelui. Carnea de pe oase dispăruse cu totul; oasele golaşe străluceau aproape transparente pe firele tinere de iarbă. În timp ce pământul roditor cădea peste cutia de pantofi, acoperind-o, s-a întâmplat ceva. Am văzut că ceea ce fusese un simplu şoarece se schimbase. Resturile lui se transformaseră în ceva preţios şi puternic. Şoarecele era acum parte a morţii şi pământului. Devenise zeu.

Mami s-a aşezat şi a bătut cu palma pe pământ lângă ea. Îmi amintesc mirosul de sevă de pe mâinile ei în timp ce îmi cuprindea capul între ele. Bănuiesc că era primăvară.

— Tu crezi că sunt prea aspră cu tine, a zis ea. Nu-ţi place că am reguli şi că îţi amintesc mereu de realitatea lucrurilor. Că mă îngrijesc de sănătatea ta şi că nu te las să aduci animale în casă ori să mănânci hotdogi precum ceilalţi băieţi americani, că nu ne permitem să mergem la doctori şi că eu sunt cea care îţi cos mereu tăieturile. Mă încăpăţânez să fac toate astea în ciuda văicărelilor tale. Am grijă de sănătatea ta fiindcă e de datoria mea. Dar aşa cum am grijă de corpul tău, tot aşa mă îngrijesc şi de mintea ta. Şi astăzi am descoperit amândoi că ai o boală acolo. Probabil că ţi-ai jurat să nu mai faci asta niciodată. Crezi că ai cedat impulsurilor numai de data asta... Şi poate că aşa va fi. Totuşi, nu te amăgi cu gândul ăsta! Ai o boală care e în familia noastră de mult timp. Tatăl meu – bunicul tău – a avut-o şi el. Am sperat că va dispărea odată cu el. Sau poate că mi-am spus că voi ispăşi eu păcatele lui. O lume nouă, o viaţă nouă. M-am făcut infirmieră pentru că voiam să salvez vieţi.

— Ce boală am?

M-a privit, şi strălucirea atenţiei ei era ca o mare caldă.

— O boală care te face să doreşti să le faci rău fiinţelor vii, a răspuns ea. Am văzut cum se manifestă în noaptea când l-am urmărit pe tata într-un loc vechi, la mormintele de sub *iliz.* Atunci am văzut ce ţinea el acolo...

Mami şi-a acoperit gura cu palma. A răsuflat greu în palmă.

— Ce înseamnă *iliz?*

Suna rău, ca un nume de demon.

— Înseamnă biserică, mi-a răspuns Mami cu aceeaşi blândeţe dintotdeauna, ca şi cum limba ei rememora lucruri din trecut.

Nu o auzisem niciodată vorbind în altă limbă decât engleza. Am înţeles atunci că în ea sălăşluia un alt eu, ascuns, făcut de trecutul ei – ca o fantomă şi un om viu legaţi pe vecie.

— Îţi plăcea satul unde te-ai născut? Ţi-e dor de locurile alea? am întrebat-o.

A clătinat din cap, nerăbdătoare.

— „Plăcut” şi „dor” – ce cuvinte slabe! Locuri de genul ăsta pur şi simplu există. Şi n-are nicio importanţă ce simţi faţă de ele. În ţara asta, toată lumea se teme de moarte. Dar moartea e ceea ce suntem. E centrul tuturor lucrurilor de pe lume. În Locronan, aşa era. În *iliz,* aveam sculptată în altar statuia zeului Ankou. Îi lăsam lapte lângă morminte ca să bea cu una dintre multele lui feţe. Cimitirul era inima

satului. Acolo mergeam să discutăm, să ne drăgostim, să ne certăm. Nu aveam locuri de joacă sau parcuri pentru copii. În schimb, ne jucam de-a v-aţi ascunselea printre morminte. Trăiam viaţa în mijlocul morţii, ele două mereu împreună. Dar se întâmplă câteodată să fie mult prea apropiate cele două. Ca linia care le desparte să se şteargă. Aşa că, atunci când oamenii auzeau noaptea nişte sunete venind dinspre *iliz,* nu ziceau nimic, pentru că asta era în firea lucrurilor. Când dispăreau câini, spuneau „Este în firea lucrurilor". Viaţă în moarte, moarte în viaţă. Dar eu n-am acceptat aşa ceva.

Mami a tăcut un timp.

— Într-o dimineaţă, a continuat ea, Pemoc'h, băiatul care dormea în grajd cu animalele, nu a venit la uşă ca să-şi primească laptele şi coaja de pâine. Am plecat să-l caut. Nu era în grajd. Am văzut pete de sânge pe paie. L-am căutat toată ziua. Nu avea pe nimeni căruia să-i pese de el în afară de mine. Am căutat în şanţuri, în caz că fusese trântit acolo de vreo maşină, şi apoi în coteţul găinilor, cu gândul că poate adormise printre corpurile lor calde – şi, oh, în multe alte locuri. Nu era nicăieri. Tata m-a găsit după-amiaza în pătuţ şi m-a tras în sus de urechi. „Ai de gătit şi de spălat rufe. De ce stai şi leneveşti?" „Îl caut pe băiat, pe Pemoc'h", i-am răspuns. „Mi-e teamă că i s-a întâmplat ceva rău." „Du-te la bucătărie!" mi-a poruncit el. „Îţi neglijezi îndatoririle. Mi-e ruşine de tine." M-a privit. Am văzut că în spatele fiecărui ochi ardea o mică lumânare. În noaptea aceea, când a ieşit din casă, l-am urmărit. A luat-o peste câmp, apoi a intrat în sat, s-a dus în cimitir şi la locul acela de sub biserică. Atunci i-am văzut adevărata natură.

— Ce ai văzut acolo, în biserică? am şoptit eu. Ce ai văzut, Mami?

— Am văzut cuştile, mi-a răspuns ea fără să mă privească. Animalele de companie ale tatei. Am văzut ce se alesese de bietul Pemoc'h. Duminică, la biserică, l-am denunţat. M-am ridicat în faţa congregaţiei şi le-am povestit ce făcuse tata. Le-am spus să meargă să se uite, să verifice, dacă nu mă credeau. Nu s-au dus. Aşa mi-am dat seama că ştiau deja.

Mami a tăcut iar.

— Preferau să închidă ochii, a reluat ea povestea. Preferau să-şi piardă câinii rătăciţi, chiar şi copiii rătăciţi, aşa cum se întâmpla adesea. Aşa fusese dintotdeauna. Aşa era în firea lucrurilor. Oamenii care trăiesc împreună de multe generaţii au în comun un tip anume de nebunie. Totuşi, când eu am rostit adevărul cu voce tare, au fost

obligaţi să reacţioneze. În noaptea aceea am fost trezită din somn de un incendiu. Cinci bărbaţi cu feţele acoperite cu basmale şi torţe în mâini. Cred că m-au lovit în cap. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că mergeam pe drum în furgonul zdrăngănitor al tatei. Care păstrase mirosul tutunului lui. Am mers toată noaptea. Dimineaţa am ajuns într-un oraş. „Eşti nebună", aşa mi-au spus. „Du-te şi spune-ţi povestea pietrelor de pavaj şi noroiului! Noi suntem oameni cumsecade şi n-avem timp s-o ascultăm." Şi m-au lăsat acolo, pe o stradă dintr-un oraş necunoscut. Fără bani, fără prieteni. Nici măcar limba locului nu o vorbeam, ştiam doar limba veche.

— Dar de ce au făcut asta? N-a fost deloc corect din partea lor! am exclamat eu furios.

Mi-ar fi plăcut să-i bat pe oamenii ăia.

— Corect, ce vorbă! a zâmbit ea. Pentru că încălcasem jurământul tăcerii, de asta. I-am înţeles.

— Şi ce ai făcut? am continuat eu cu întrebările. Ce ai mâncat şi unde ai dormit?

— M-am folosit de ceea ce aveam, a răspuns Mami. De faţa mea, de sănătatea mea, de minte şi voinţă. Aveam ceva talent în îngrijirea bolnavilor şi ştiam cum să cos frumos o tăietură. Aşa că m-am descurcat mai bine decât ar fi fost de aşteptat. Dar aş fi putut să fiu alungată oricând, ca un câine vagabond, căci asta şi eram, de fapt, dacă tatăl tău n-ar fi trecut prin oraş. Dacă n-ar fi fost el, aş fi rămas acolo până în ziua de azi. El e cel care m-a adus aici.

— Am simţit cum Ankou mă urmăreşte peste ocean şi pe uscat, până la acest ţărm îndepărtat. Odată ce te vede, Ankou nu te va lăsa niciodată în pace. Noi, cei din Locronan, ştim lucrurile astea. Aşa-zisa lume nouă le-a uitat. În ziua când Ankou va veni la mine cu braţele deschise şi purtând chipul meu, voi fi pregătită.

Vorbele ei nu m-au supărat, ferm convins cum eram că Mami n-avea să moară niciodată. Mă temeam însă pentru mine. M-am uitat în jos la pământul răscolit sub care zăcea micul zeu care fusese cândva Bulgăre de Zăpadă.

— Cu mine ce se va întâmpla? am şoptit.

— Într-o zi, poate curând sau poate când vei fi bărbat în toată firea, vei vrea să faci din nou acest lucru. Poate că te vei opune, dar în final vei ceda dorinţei, şi o vei face iar şi iar. Şi cu timpul vei ajunge să tânjeşti după prăzi mai mari decât un şoarece. Poate câini, apoi vaci şi

în final oameni. Aşa se va întâmpla – ştiu pentru că am văzut cu ochii mei. Indiferent cum vor evolua lucrurile, dorinţa te va acapara, va deveni una cu fiinţa ta, va fi tu, şi cu timpul vei deveni neglijent. Iar asta îţi va atrage sfârşitul, într-o zi, după ce vei merge prea departe, mult dincolo de orice dram de raţiune, vei fi prins. Poliţia, procesul, închisoarea, asta te aşteaptă. Nu eşti suficient de deştept ca să le ocoleşti. Adevărata ta natură va fi descoperită, îţi vor face rău, te vor închide. Ştiu că nu le vei putea supravieţui acestor chinuri. Aşa că va trebui în schimb să ai mare grijă. Nu va trebui să laşi niciodată garda jos, va trebui să nu arăţi niciodată cine eşti cu adevărat.

Într-un fel, a fost o uşurare pentru mine să o aud pe Mami vorbindu-mi aşa. Ştiusem dintotdeauna că ceva e în neregulă cu mine. Eram ca o urmă lăsată pe foile ei de copt sub care alunecase cartea de benzi desenate; liniile se rotiseră peste pagină şi desenul se transformase într-o versiune monstruoasă a mea.

— Înţelegi ce-ţi spun? m-a întrebat Mami, iar degetele ei erau uşoare şi reci pe obrazul meu. Nu trebuie să vorbeşti niciodată cu cineva despre asta. Nici cu prietenii de la şcoală, nici cu tatăl tău. Va trebui să rămână un secret între mine şi tine.

Am încuviinţat din cap.

— Nu plânge! a zis Mami. Hai, vino cu mine!

M-a tras cu putere în sus.

— Unde mergem?

— Nu *mergem* nicăieri. Ne *plimbăm.* Atunci când te vei simţi copleşit, să vii în pădure ca să te plimbi! Tonul de infirmieră i s-a strecurat cumva în voce la acel moment: Mişcarea e bună atât pentru corp, cât şi pentru minte, a adăugat ea. Îţi recomand treizeci de minute zilnic. Te va ajuta să-ţi stăpâneşti pornirile.

Am mers un timp pe cărare în deplină tăcere. Rochia albastră a lui Mami flutura în vânt. Acolo, printre copaci, părea desprinsă dintr-un mit.

— Dacă lumea ar şti cine eşti, ar spune că eşti nebun, a reluat ea. Ce cuvânt! Îl detest! Promite-mi că n-o să-i spui niciodată unei femei că e nebună, Theodore!

— Promit! Acum pot să mă întorc acasă?

Mi-am amintit labele roz şi ochii lui Bulgăre de Zăpadă. Ochii mi s-au umplut iar de lacrimi. Încă mai ţineam o mulţime de sentimente în mine.

— Nu încă, a răspuns Mami. Să continuăm plimbarea până ce nevoia de a plânge o să-ţi treacă! Să-mi spui când!

Am prins-o de poalele rochiei cu amândoi pumnii şi aşa ne-am continuat plimbarea. Aveam mâinile încă murdare de la mormântul săpat. Au lăsat pete pe rochia albastră din organza.

— Îţi mulţumesc că nu te-ai înfuriat pe mine! am spus eu cu gândul la rochie, la şoarece, la tot.

— Să mă înfurii? a rostit Mami gânditoare. Nu, nu m-am înfuriat. Vezi tu, am bănuit de mult timp că boala e în tine. Şi acum am căpătat confirmarea. E o uşurare pentru mine. De acum înainte nu voi mai fi nevoită să mă gândesc la tine ca la fiul meu. Nu mai trebuie să-mi caut în inimă o iubire pe care n-am cum să o simt.

Am început iar să plâng şi lacrimile mi s-au adunat fierbinţi în ochi.

— Doar nu vorbeşti serios! am implorat-o. Te rog, nu spune aşa ceva!

— Ăsta e adevărul.

De data asta s-a uitat în jos la mine. Avea o privire îndepărtată şi gravă.

— Theodore, eşti un monstru. Totuşi, am responsabilităţi faţă de tine. Voi continua să fac tot ce pot pentru tine pentru că e de datoria mea şi nu m-am sustras în viaţa mea de la obligaţii. Nu voi permite să ţi se spună că eşti „nebun”. În ţara asta, mai ales, lumea aruncă vorba asta ca pe o minge.

A aşteptat răbdătoare în timp ce plângeam. Când m-am mai potolit, mi-a oferit o batistă şi mâna ei.

— Haide să ne plimbăm! a adăugat.

Nu ne-am întors acasă decât atunci când au început să mă doară picioarele.

Am încercat să lipesc păpuşile, ba chiar şi cutiuţa muzicală, cu Crazy Glue, inspirându-mă dintr-o carte despre ceasurile de perete. Dar erau complet distruse şi nu mai puteau fi reparate. Mami a păstrat cutia muzicală, dar a aruncat păpuşile la gunoi, aşa că au dispărut pentru totdeauna; încă o parte din ea pe care nu o voi recupera niciodată, încă un lucru pe care l-am stricat şi nu mai poate fi reparat.

Am tot vrut să înregistrez reţeta de sendviş cu oţet şi căpşuni, dar gândul nu-mi stă acum la asta.

OLIVIA

În sfârşit se face lumină. Mâinile lui Ted pe mine, ridicându-mă din întuneric. Duhneşte a burbon.

— Bună, pisicuţo! şopteşte el în blana mea. Promiţi să fii cuminte? Sper că da. Mi-a fost tare dor de tine. Hai, vino să te uiţi cu mine la televizor! Uite ce-ţi propun: eu o să te mângâi şi tu o să torci. Ce zici, nu-i aşa că sună bine?

Mă zbat şi-i scap din mâini, zgâriindu-l cu ghearele pe faţă. Îi crestez braţele şi pieptul, îi smulg bumbacul de pe piele, simt cum îi dă sângele. Pe urmă fug şi mă ascund sub canapea.

Mă strigă:

— Te rog, ieşi de acolo, pisicuţo!

Aduce o farfurie cu două aripioare de pui şi o aşază în mijlocul camerei, lângă fotoliu. Ciripeşte şi mă cheamă:

— Pis, pis, pis...

Aripioarele miros foarte bine, dar nu mă clintesc din loc. Mi-e foame şi sete, dar supărarea este mai puternică.

Nu te mai recunosc, *te porţi aşa ciudat!* rostesc, deşi, fireşte, tot ce aude el este un sâsâit. Într-un final renunţă, şi asta-i ceva tipic pentru Ted. Nu-şi asumă niciodată responsabilitatea pentru nimic.

Când pleacă, văd că ceva cade din manşeta de la pantalonii lui. E ceva mic şi alb, dar nu-mi dau seama ce. Obiectul saltă pe podea şi coada mea zvâcneşte. Am chef să-l vânez. Ted nu bagă de seamă nimic.

Aud dinspre bucătărie pocnetul surd al unei doze de bere care se deschide, ghiorăielile gâtului său în timp ce înghite şi mersul greoi şi bocănit cu care urcă scara. Casetofonul prinde viaţă. Femeia cea tristă începe să cânte cu vocale alungite ceva despre dans. Ştiu că o să stea întins în pat, ascultând muzică şi bând până ce nu va mai avea ce.

În clipa asta stau ascunsă sub canapea, deşi ghemotoacele de praf mă gâdilă rău la nas. Trebuie să înregistrez chestia asta.

Fireşte că m-am dus să iau lucrul acela care a căzut din manşeta pantalonilor lui Ted. Nu am putut rezista tentaţiei. Ştiţi şi voi cum se zice, curios ca o pisică.

M-am apropiat tiptil, cu burta lipită de podea, de obiectul cu pricina. Mirosul se înălţa din el în valuri. Era acelaşi miros de care încerc să scap lingându-mă pe labe şi fălci după ce Timpul Nopţii a fost cu mine. Acelaşi miros ca al micului şlap alb. Aşa mi-am dat seama că era ceva rău, foarte rău.

Am luat obiectul în gură. S-a dovedit a fi o bucată pătrată de hârtie împăturită de atâtea ori, încât părea un mic pelet dur. De ce ar purta Ted aşa ceva în manşetele de la pantaloni? *m-am întrebat.* Foarte ciudat!

M-am întors în siguranţă sub canapea şi am reuşit să desfac hârtia trăgând de ea cu o labă. S-a dovedit a nu fi o bucăţică de hârtie, ci o scoarţă de copac, una albă, subţire şi frumoasă. Însă fusese folosită pe post de hârtie.

Pe suprafaţa crem am văzut că era scris un cuvânt cu o cariocă roz. Am îngheţat, fiindcă am recunoscut literele mâzgălite. Le-am văzut destul de des pe tabla albă din bucătărie.

E scrisul lui Lauren. Deasupra cuvântului scris cu cariocă roz sunt trei pete maronii de forme neregulate, ca nişte insule menite să sublinieze mesajul. Nasul îmi spune despre ce e vorba. Picături de sânge.

Am împins biletul de mai multe ori, încercând să pretind că nu există. L-am luat în gură şi l-am recitit, sperând de fiecare dată că îmi va spune altceva. Dar nu. Conţinea un singur cuvânt.

Ajutor.

TED

Beau burbon direct din sticlă, căci n-am timp pentru pahar sau gheaţă. Lichidul mi se scurge pe faţă, iar ochii mă ustură din cauza vaporilor. E un adevărat dezastru. Trebuie să opresc totul. Sunt urmărit. Mai mult decât atât, am fost invadat. Poate că nu mi-aş fi dat seama dacă Mami nu m-ar fi instruit atât de bine. La prima inspecţie de dimineaţă cu jurnalul, n-am observat nimic, ceea ce dovedeşte câtă dreptate a avut ea. Totul mi s-a părut în regulă. Ferestrele erau bine închise, placajul era bine bătut în cuie ca să le acopere, iar găurile din el erau curate. Am fost realmente binedispus.

La tura de seară m-am grăbit. Câteva gogoşi şi o sticlă nouă de burbon mă aşteptau şi la şase începea la televizor un raliu de monştri pe roţi. Aşa că am fost nerăbdător să vină seara şi am dat un pic rasol cu inspecţia. Cine mă poate învinui? Tocmai intram înapoi în casă când am sesizat ceva cu coada ochiului.

Poate că n-aş fi remarcat nimic dacă soarele n-ar fi ieşit din nori chiar în acel moment, în exact unghiul potrivit. Dar a ieşit, iar eu l-am văzut. Era acolo şi strălucea argintiu. O înţepătură de lumină, un picur de culoare pe placajul pătat de trecerea timpului cu care acoperisem fereastra din living.

Mi-am croit drum prin încâlceala deasă de rugi şi buruieni agăţate de casă. Am strâns la piept jurnalul, încercând să-l protejez. Pe planeta asta or exista şi lucruri care nu ţin morţiş să mă zgârie? Totuşi, înaintarea printre plante n-a fost aşa de dificilă pe cât mă aşteptasem. O parte din rugi fusese smulsă şi atârna trist, ca şi cum cineva trecuse de curând pe acolo. Alte rămurele zăceau rupte în praf, călcate parcă în picioare. La vederea lor m-a cuprins tulburarea.

Am ajuns la fereastră şi am tras de placaj, dar era zdravăn prins în cuie şi nu a cedat. M-am retras un pas şi m-am uitat. Ceva era clar în neregulă, dar ce anume? Şi pe urmă soarele a ieşit iar din nori. Şi razele lui au căzut pe capetele cuielor. Care au început, noi-nouţe, să strălucească.

În clipa aceea mi-am dat seama – cineva fusese aici. Cineva se strecurase până la casă printre ghimpi şi stejarii otrăvitori şi rugi.

Scosese cu grijă cuiele din ramă şi ridicase canatul, apoi intrase în casă. Mai târziu, la ieşire, bătuse cuiele la loc. Făcuse o treabă bună. Aproape că mă păcălise. Totuşi, nu se gândise să folosească aceleaşi cuie vechi. Le înlocuise cu altele noi şi strălucitoare. Nu aveam cum să aflu când se petrecuseră aceste lucruri. Dar gândurile care au dat năvală peste mine m-au făcut să mă simt ca şi cum aş fi fost pocnit în mod repetat peste ceafă.

Oare eram urmărit şi acum? M-am uitat în jur, dar totul părea tăcut şi liniştit. De undeva mai de departe răzbătea zumzetul unei maşini de tuns iarba.

Mi-am croit drum afară din încâlceala de plante şi m-am îndreptat spre uşa din spate. Am simţit pe spinare greutatea unor ochi nevăzuţi. Nu am fugit – cu toate că aşa aş fi vrut, fiecare muşchi din mine arzând de nerăbdare să o ia la goană şi pielea mâncându-mă de dorinţa fierbinte de a o şterge cât mai iute de acolo. Am intrat în casă, am închis încet uşa în urma mea şi am încuiat-o. *Zdrang, zdrang, zdrang!* Dar sunetul scos de încuietori nu mai însemna acum siguranţă. Am mers la fereastra din living. Am pipăit cu degetele până ce am dat de ivărul din partea de sus a canatului. Nu era strâns fixat. Am tras de el şi s-a desprins imediat într-o mică ploaie de praf maroniu. De-a lungul timpului, ruginise. Oricine îl putea deschide.

Deşi, desigur, eu nu deschid ferestrele niciodată. De fapt, uitasem că se deschid. Ce greşeală! Am auzit un sunet ca de icnet şi mi-am dat seama că venea de la mine. Am început să mă fâţâi de colo-colo prin living, dând fără rost cu piciorul în ghemotoacele din mocheta albastră. Dintotdeauna mă temusem că ziua aceasta avea să vină. Mami mă prevenise de asta în pădure, după incidentul cu şoarecele. În ziua când temerile despre adevărata mea natură i se confirmaseră. „Vei fi prins, Teddy.” Ce mult sperasem că se înşală!

Ce anume văzuse intrusul? Mă urmărise? Văzuse cum îmi preparam salata de pui cu struguri, mă privise când mă uitam la televizor ori când dormeam? Deşi adevărata şi singura întrebare care se pune e, fireşte, dacă le văzuse pe Lauren şi Olivia. Imposibil! Aş fi aflat până acum. Pentru că ar fi existat consecinţe.

Într-o asemenea situaţie, Mami m-ar fi sfătuit să caut variabilele. Vecinii, poliţia – sunt ani buni de când nu m-au mai deranjat. Şi atunci, ce schimbare a intervenit?

Doamna vecină. Cea nouă. Ea e variabila. N-a vrut să ne

împrietenim. Mi-a tras clapa la bar. Mă holbez gânditor la casa ei.

Intenţionasem să-i ridic pedeapsa lui Lauren şi să o las să vină acasă în weekend – evident, acum nu mai e cazul. Şi va trebui să renunţ pentru moment şi la întâlnirile cu femei. N-aş fi în siguranţă.

— Lauren n-are voie afară să se joace, improvizez eu un text pe muzica pe care o ascult.

Pe urmă îmi dau seama că-i cam urât din partea mea, aşa că mă opresc. Am fost un prost, e limpede, dar de acum înainte voi fi cu mult mai precaut.

Ocupă-te de probleme rând pe rând! Mai întâi Lauren şi pe urmă intrusul. Poate că intrusul e doamna vecină sau poate nu.

Mi se pare că aud un Chihuahua lătrând pe stradă şi îmi lipesc ochiul de gaura din placaj. Poate că doamna cu Chihuahua s-a întors! Ar fi o grijă în minus pentru mine. Lătratul se aude din nou – este mai gros şi mai puternic decât cel al unui Chihuahua. Bărbatul cu părul de culoarea sucului de portocale îşi face apariţia în raza mea vizuală; se duce în pădure ca să-şi plimbe câinele. Aruncă un ochi spre casa mea şi pentru o clipă am senzaţia că privirile ni se intersectează, ca şi cum m-ar vedea. Dar n-are cum să mă vadă prin gaura din placaj, îmi spun. Şi pe urmă îmi vine o altă idee: bărbatul nu locuieşte pe strada noastră, deci ce caută mereu pe aici? Să fie el Ucigaşul de păsări sau intrusul, ori poate amândoi? Mă aşez pe jos, cu spatele rezemat de perete şi inima galopând. Nervii mei cântă ca o bucată de metal bătută de fierar.

Un pic de burbon, doar atât cât să mă liniştesc. Merg în curte, beau în picioare şi mă uit la casa vecinei. N-are decât să mă privească şi ea.

DEE

N-a mai avut visul de când s-a mutat pe strada Needless. În noaptea asta visul vine imediat ce adoarme, ca un fel de reacţie la un impuls îndelung aşteptat.

Dee se plimbă pe malul lacului. Copacii se apleacă peste el, aruncând reflexii întunecate, sticloase. Libelule sărută suprafaţa apei, creând cercuri strălucitoare. Cerul e un hău dureros. Nisipul de sub picioarele ei, un milion de cioburi de sticlă, o înţeapă. Sângerează, dar nu simte durerea. Sau poate că în ea s-a strâns prea multă suferinţă şi nu mai ia în seamă tăieturile. Continuă să meargă. Ar da orice să se poată opri, să se întoarcă, să se trezească. Dar trebuie să ajungă la copaci şi la păsări şi la cuiburi; nu este cale de întoarcere. Trebuie să vadă cu ochii ei.

Liziera pădurii se apropie, iar aerul se cutremură dintr-odată de la forţa adunată din toate cele. Vede acum păsările, care sunt mici şi frumoase, nişte săgeţi de culoare printre copaci. Nu ciripesc. Sunt tăcute ca peştii dintr-un iaz. Lacul se îndepărtează în spate şi acum se află în locul umbrit dintre copaci. Ace de pin s-au aşternut pe covorul de frunze. Covorul e moale sub piciorul ei, moale ca pământul de morminte proaspăt săpate. Deasupra capului, păsările alunecă şi ţâşnesc în zbor. Dee ajunge la luminiş sub cerul întunecat şi ameninţător, şi acolo iată-l, copacul cel alb. E un mesteacăn argintiu, zvelt şi frumos. Îşi aminteşte că unor asemenea copaci li se mai spune uneori mesteceni de hârtie. Ce gânduri ciudate îţi pot trece uneori prin cap atunci când visezi! La îmbinarea a două ramuri se află un cuib complicat. O pasăre rubinie cu ochi şi cioc aurii aterizează în el. Ţese cu grijă firele de iarbă uscată aduse în cioc, pregătind învelişul moale din interiorul cuibului unde îşi va cloci ouăle.

Dee începe să geamă. Încearcă să se trezească, căci ştie că partea care urmează e cea mai urâtă. Nu reuşeşte. Se împotriveşte, însă e trasă şi mai aproape de copac, de cuib, de pasăre. Îşi acoperă gura din vis cu mâna din vis. Se pare că până şi în vis poţi simţi o durere groaznică de stomac.

Încearcă să se răsucească pe călcâie, să o ia la fugă. Dar oriunde se întoarce, vede păsări rubinii care foşnesc printre copacii de oase

ţinând în ciocuri fire de iarbă care nu e iarbă şi căptuşindu-şi cuiburile cu părul surorii ei moarte.

Se trezeşte la o atingere uşoară pe obraz, pe frunte, pe nas. Când deschide ochii, nu vede decât blană şi mustăţi. Pisica stă foarte aproape de nasul ei. O atinge încă o dată pe nas cu pumnul ei catifelat, ca să se asigure că Dee s-a oprit din ţipat.

— Scuze, pisico! zice Dee, apoi tresare. Ce cauţi aici?

Pisica se aşază în fund şi o priveşte fără să clipească. E slabă şi flocoasă, cu urechile zdrenţuite de la luptele purtate. Ochii îi sunt roşiatici, o nuanţă plăcută şi liniştitoare. Nu s-ar zice că-i o pisică tocmai frumoasă, e de părere Dee. Dar e o luptătoare.

Pisica îşi înclină capul într-o parte şi toarce întrebător: *pprrrrp?*

— Pe bune? rosteşte Dee mirată, însă pisica nu-şi ia ochii de pe ea, şi toată lumea ştie ce înseamnă la o pisică o astfel de privire.

Dee merge în bucătărie şi găseşte o conservă de ton în dulap. O goleşte într-o farfurioară. Pisica mănâncă delicat, mişcând aerul cu coada.

— Ai nume? întreabă Dee.

Pisica o ignoră. Îşi linge buzele cu limbuţa ei rozalie şi păşeşte tacticos în camera de zi. Dee clăteşte mai întâi farfurioara, apoi o urmează. Nu durează decât câteva secunde, însă, când intră, pisica nu e de găsit. A plecat.

Dee ştie că sora ei nu s-a întors la ea sub chipul unei pisici vagaboande jegoase. Sigur că nu. Ar fi o nebunie. Totuşi, nu poate scăpa de senzaţia că pisica a trezit-o din somn. Şi că a ajutat-o în felul ei.

Merge la postul de observaţie de la fereastră. O lumină ceţoasă, secretă, învăluie lumea. N-are idee cât e ceasul; nu ştie dacă e în zori sau la apus. De ceva vreme programul ei de somn nu este unul regulat. Icneşte şocată, iar inima îi tresaltă în piept.

Ted stă în picioare în curtea din faţă a casei lui. Picuri de burbon i se preling pe barbă. Ridică încet o mână şi arată cu degetul spre ea. Ochii lui par să străpungă umbrele. Dee se cutremură, de parcă privirea lui ar fi atins-o.

Ştie că Ted n-are cum să vadă prin geam în interiorul întunecat al casei. Simte totuşi atingerea spaimei, uşoară ca pana roşie a unei aripi

de pasăre. Şi, odată cu ea, un val de sfidare. *Sunt cu ochii pe tine,* îi zice ea tăcut lui Teddy. *O ştii şi tu.*

Scoate un scâncet şi tresare la auzul telefonului ei mobil. Este surprinsă că bateria nu s-a descărcat şi că telefonul nu s-a închis. A trecut mult de când l-a folosit ultima oară. Verifică numărul apărut pe ecran. Se strâmbă, dar răspunde:

— Bună!

— Delilah. Vocea lui Karen pare chiar şi mai obosită decât de obicei: Ce mai faci?

— O, nimic deosebit, răspunde Dee.

Nu îi oferă alte explicaţii. Vrea să o facă să muncească pentru a le obţine.

— Unde eşti acum?

— Mă mut des. Dacă rămân într-un loc, mă copleşesc gândurile.

Lacrimile îi umplu ochii în timp ce zice asta. Cuvintele îi ies din gură fără să fi vrut. Îşi freacă ochii furioasă ca să-şi alunge lacrimile. Adevărul e alunecos precum mercurul. Pare să găsească întotdeauna o cale să-ţi scape din gură. *Adună-te, Dee!*

— În clipa asta sunt în Colorado.

Colorado i se pare o alegere bună, e suficient de departe de locul unde se găseşte de fapt.

— Să-mi dai de veste dacă ai nevoie de ceva!

Cuvintele i se adună şi o ustură în gât, dar Dee le înghite. Karen n-a reuşit niciodată să-i ofere singurul lucru de care avea nevoie cu adevărat. Pe Lulu.

— Tu ce mai faci? întreabă Dee în schimb.

— Avem un val de căldură aici, în Washington, răspunde Karen. De ani buni n-a mai fost aşa de cald.

Din anul dispariţiei lui Lulu, numai că niciuna din ele nu rosteşte asta cu voce tare.

— Ştiu că perioada asta a anului e grea pentru tine şi m-am gândit să te sun ca să văd ce mai faci.

— Să vezi ce mai fac sau să mă verifici? întreabă Dee, care ştie că detectiva se gândeşte la incidentul cu bărbatul din Oregon.

— Poftim?

— Nimic. Mulţumesc, Karen, îţi apreciez grija!

— Mă gândesc deseori la tine. Mai deunăzi aş fi putut să jur că te-am zărit într-o băcănie din oraş. Ce feste îţi poate juca mintea, nu-i aşa?

— Aşa e, răspunde Dee, simţind cum îi bubuie inima în piept. N-o să mă prinzi în partea aia de lume, Karen. Nu o să mă mai întorc acolo niciodată.

— Înţeleg, oftează Karen. Dee, promiţi c-o să mă suni dacă ai nevoie de ajutor?

— Promit!

— Ai grijă de tine!

Conversaţia se întrerupe.

Dee tremură şi înjură în barbă. Oare Karen poate să afle unde este urmărindu-i telefonul? Poate, însă de ce ar face-o? Doar Dee nu a făcut nimic rău.

Trebuie totuşi să fie mai prudentă. Dacă detectiva ar afla unde e ea acum, totul s-ar duce de râpă. Va trebui să nu mai iasă din casă pe lumină. Şi să ia autobuzul până în oraş pentru cumpărături. Îşi jură să facă toate astea. Sâsâie enervată. Când se uită din nou pe fereastră, Ted nu mai este.

TED

Este intrusul ucigaşul? Mă tot gândesc şi n-ajung la nicio concluzie.

N-am fost aşa speriat de când cu incidentul de la mall. Atunci a fost ultima oară când a fost cât pe-aici să fiu descoperit – să fiu văzut drept ceea ce sunt.

Lauren plângea şi-mi arăta găurile din şosete. Crescuse şi hainele nu-i mai veneau bine, iar cele pe care i le cumpărasem eu nu-i plăceau deloc. Ce tată poate să-i refuze fiicei plăcerea de a merge la cumpărături? Aşa încât, cu toate că eram conştient de greşeală, am acceptat.

Am ales un mall mai mic, situat un pic în afara oraşului, şi o dimineaţă de luni, când speram că nu va fi foarte aglomerat. Lauren era aşa de încântată înaintea plecării, încât am crezut că o să facă pe ea de emoţie. Voia să-şi agaţe tot soiul de chestii roz în păr, dar eu am refuzat-o, explicându-i că există totuşi nişte limite.

— N-aş putea să fiu văzut cu tine arătând în asemenea hal, i-am spus imitând vocea unei doamne din înalta societate, iar ea a chicotit, ceea ce dovedea în ce stare de spirit bună era, căci Lauren nu râde niciodată la glumele mele.

Mi-am pus o şapcă de baseball şi ochelari de soare şi m-am îmbrăcat cu haine obişnuite în culori neutre. Ştiam că sesiunea de cumpărături prezenta riscuri şi nu voiam să atragem atenţia.

Pe drumul către mall Lauren s-a purtat bine, uitându-se afară pe geam şi îngânând cântecul ei despre păduchii de lemn. N-a mai încercat nicio şmecherie, aşa cum făcuse în trecut, când întinsese mâna să prindă volanul ca să ne proiecteze într-un şanţ sau zid. Prin urmare, mi-am permis să sper că totul avea să decurgă bine.

Când am ajuns la mall, la început nici n-am văzut clădirea, atât de uriaşă era parcarea în care lăsasem maşina exact în capătul cel mai îndepărtat. Lauren era nerăbdătoare să intre şi n-a vrut să urce înapoi în maşină, aşa încât am mers pe jos. Probabil că distanţa era de vreo cinci sute de metri şi se apropia amiaza. Cutia pătrăţoasă a construcţiei devenea tot mai mare pe măsură ce ne apropiam. Pe ea stătea scris

ceva cu litere elegante de-o şchioapă, ca semnătura unui uriaş. Lauren m-a tras de mânecă.

— Mai repede! Hai *odată,* Tati!

La momentul când am ajuns la uşă, transpiram deja foarte tare. Aerul rece şi pardoseala din marmură au fost o uşurare. Alesesem bine; mallul era aproape pustiu. Câteva femei supărate cu copii mici agăţaţi de ele. Bărbaţi cu mutre suspecte care păreau că n-au nimic de făcut decât să lâncezească acolo toată ziua.

Am găsit un panou mare de plastic cu o hartă pe el şi am rămas în faţa lui, încercând să descifrez planul etajului. Eram însă prea tulburat şi tot ce vedeam se dizolvase în linii şi culori (asta se întâmplase înainte să-l cunosc pe omul-gândac, cel care îmi dă pastilele). Lauren nu-mi era de niciun ajutor, tot foindu-se de colo-colo şi uitându-se în dreapta şi în stânga în încercarea de a cuprinde totul dintr-o singură privire.

M-am dus la o femeie îmbrăcată într-o uniformă maro cu ecuson pe piept şi am întrebat-o:

— Scuzaţi-mă, unde e magazinul Contempo Casuals?

Femeia a clătinat din cap.

— Au închis. În urmă cu mulţi ani, din câte îmi amintesc. De ce întrebaţi?

— Pentru fiica mea, am răspuns eu. Are treisprezece ani. Vrea să-şi cumpere nişte haine.

— De unde? De la Contempo Casuals? De ce? A fost în comă în ultimii ani?

Femeia se purta foarte nepoliticos, aşa că m-am îndepărtat.

— Magazinul ăla nu e aici, i-am spus lui Lauren.

— Nu contează, mi-a răspuns ea. Ia uite, Tati, nu-i aşa că-i grozav?

Vorbea prea tare, şi una dintre mamele acelea obosite a întors capul spre noi.

— Dacă vrei să n-avem probleme, va trebui să te porţi frumos, am avertizat-o. Să nu vorbeşti. Să stai pe aproape. Fără istericale. Şi faci aşa cum îţi spun eu. Ne-am înţeles?

Lauren a zâmbit şi a dat din cap, fără o vorbă. Fiica mea are o mulţime de defecte, dar e fată isteaţă.

Am mers şi am tot mers pe lângă vitrine şi ne-am uitat la tot ce aveau acolo. Erau aşa de multe lucruri, încât puteai să-ţi petreci lejer toată ziua plimbându-te prin mall. Din coloanele albe răzbătea o

melodie interpretată la pian care reverbera în podeaua din marmură. Aveau şi o fântână cântătoare. Lui Lauren îi plăcea atmosfera, şi sincer să fiu, şi mie. Era minunat să ne plimbăm împreună fără să ne ascundem, ca o pereche obişnuită tată şi fiică. Am mers la zona goală de luat masa şi am cumpărat câte un suc Orange Julius pentru fiecare. Un miros neplăcut de zahăr ars şi sos de soia plutea în aer. Mesele erau necurăţate, pline de ambalaje de burgeri, de furculiţe de plastic şi firimituri, ca şi cum oamenii abia se ridicaseră şi plecaseră. Totuşi, în jur nu era nimeni.

Am intrat într-un magazin universal uriaş şi gol şi eu am ales câteva perechi de şosete şi nişte maiouri. Alb anost pentru mine, roz şi galben pentru Lauren. Maiourile erau imprimate cu inorogi.

Ca s-o distrez, am început să născocesc nume şi poveşti despre vânzătorii cu moace plictisite din spatele tejghelelor. Fata cu dinţii ieşiţi în afară pe maxilarul de sus se numea Mabel Worthington şi muncea peste program pentru a-şi ajuta fratele mai mic să-şi împlinească visul de a deveni dansator pe gheaţă. Tipul cu două aluniţe mari pe faţă era Monty Miles şi tocmai ajunsese aici direct din micul său sat de pescuitori la copcă din Canada.

— Fetele alea două blonde sunt surori, am spus eu. Au fost despărţite la naştere, fiind date spre îngrijire la două familii, şi acum tocmai s-au regăsit.

— Povestea asta nu-mi place, a şoptit Lauren tristă. Nu e drăguţă, Tati. Schimb-o!

— Nu eşti cam pretenţioasă, pisicuţo?

Am încercat să inventez altă poveste despre cele două fete, dar Lauren m-a tras tare de mână. M-am întors şi am văzut o pereche de colanţi atârnaţi pe un stativ din apropiere. Erau într-o nuanţă intensă de albastru şi aveau imprimaţi pe ei fulgere aurii strălucitoare. Lauren îi privea cu respiraţia tăiată.

— Bine, poţi să-i probezi, am zis eu. Dar va trebui să vin cu tine în cabină.

Toţi colanţii de pe stativ erau prea mici pentru Lauren. M-am uitat neajutorat în jur. Cele două vânzătoare s-au apropiat de noi. Văzute de aproape, nu mai semănau aşa de mult. Erau amândouă blonde şi atât.

Cea mai înaltă dintre ele a spus:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Asta e tot ce aveţi? am întrebat.

— Da, aşa cred, mi-a răspuns.

— Eşti sigură?

Îmi dădusem seama cât de mult îi plăceau colanţii lui Lauren şi ştiam că va fi foarte dezamăgită dacă nu-i avea.

— Nu aveţi alte mărimi în spate?

I-am oferit cel mai frumos zâmbet de care eram în stare şi i-am spus mărimea pe care o purta Lauren. Fata cea scundă a surâs afectat.

— Ce e aşa de amuzant? am întrebat-o.

În clipa aceea chiar speram ca fata zâmbăreaţă să fi fost despărţită de sora ei şi dată în îngrijire unei familii. Din fericire, Lauren îşi îndreptase iar atenţia spre colanţi şi nu m-a auzit.

Fata mai înaltă şi-a ignorat prietena şi mi-a răspuns pe un ton profesionist:

— Mă duc să verific.

Am observat că ochiul stâng îi zvâcnea; probabil avea un soi de tic. Poate că tocmai din această cauză era mai amabilă. După un timp a revenit cu mai multe perechi de colanţi înfăşurate pe antebraţ, ca un chelner de la un restaurant cu pretenţii care-şi serveşte clienţii ducând farfuriile pe un şervet alb.

— Poate că astea o să i se potrivească, a spus ea.

Cabinele de probă erau lungi şi tăcute, despărţite de restul magazinului de perdele albe.

— Pleacă de aici, Tati! a zis Lauren când am intrat într-una din ele.

— Ştii că nu pot să te las singură, pisicuţo.

— Măcar nu te uita! TE ROG!

Am ascultat-o şi am închis ochii. Foşnet, apoi tăcere. Şi pe urmă am auzit-o rostind tristă:

— Nu-mi vin.

— Îmi pare foarte rău, pisicuţo! am spus, şi chiar aşa era. Lasă, o să-ţi găsim altceva.

— Ba nu. Hai să mergem acasă! Am obosit.

Am lăsat colanţii acolo unde zăceau pe podea într-un morman trist de cer albastru şi fulgere. Am urmat indicatoarele de ieşire prin ceea ce au părut a fi kilometri întregi de culoare pustii: articole de pielărie, lenjerii de pat, apoi decoraţiuni interioare.

Când am ajuns la ieşire, am auzit în urmă zgomot de paşi alergând. Cineva a urlat „Stop!” M-am răsucit şi am văzut-o pe blonda cea înaltă care traversa în fugă livingul expus în magazin.

— Scuzaţi-mă! a zis ea. Ce-i asta? O glumă sau ce?

Vocea îi tremura. Ochiul i se zbătea furios.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o.

Mi-a întins o mână de materiale albastru cu auriu.

— Asta s-a întâmplat, mi-a răspuns ea şi a întors colanţii pe dos.

Colanţii erau căptuşiţi cu un material elastic de culoare albă. Lauren folosise căptuşeala pe post de coală de hârtie. Scrisese pe ea cu carioca ei roz preferată:

Rog ajtor. Ted ma răpit. Îmi spne Lauren dar nu aşa mă cheam.

Iar dedesubt desenase o hartă cu strada şi casa noastră. O hartă destul de exactă. Probabil că fusese foarte atentă pe drumul cu maşina către mall.

— Nu e nimic amuzant aici, a spus fata cea blondă şi înaltă. Ce e de râs la copiii daţi dispăruţi de familiile lor?

Am simţit cum Lauren devine deranjată de ţipetele fetei şi de blestemele ei, aşa că am răspuns:

— Îmi cer scuze! Nu ştiu cum s-a întâmplat. Fireşte, am să plătesc colanţii.

Am pus în mâna vânzătoarei blonde o hârtie de douăzeci de dolari şi una de zece, cu mult mai mult decât costau colanţii, şi i-am luat. Fata a clătinat din cap cu buzele strânse şi o privire cruntă.

Am străbătut parcarea pustie. Soarele se ridicase de acum pe cer şi asfaltul strălucea sub razele lui. Când am ajuns la maşină i-am spus lui Lauren:

— Urcă şi pune-ţi centura de siguranţă!

M-a ascultat fără să scoată o vorbă.

Am pornit aerul condiţionat. Răceala lui mi-a uscat transpiraţia de pe frunte şi l-am lăsat să mă aline. Când am avut certitudinea că pot purta o conversaţie pe un ton rezonabil, am spus:

— Probabil că pui asta la cale de mult timp. Dă-mi carioca!

— Am lăsat-o în magazin, a răspuns Lauren.

— Ba nu, am replicat eu.

A scos carioca din şosetă şi mi-a a dat-o. Pe urmă a început să plângă în tăcere. M-a durut să o văd aşa, căci era ca o lance înfiptă drept în inima mea.

— Trebuie să înveţi că acţiunile tale au consecinţe, am adăugat.

Spinarea ei se ridica şi cobora în ritmul hohotelor uriaşe de plâns. Lacrimile îi curgeau şuvoaie pe faţă.

— Te rog, nu mă da afară din casă! a zis.

Am răsuflat adânc şi am spus:

— Şase luni. N-ai voie să vii acasă timp de şase luni.

Lauren a gemut. Un sunet trist, care mi-a adus lacrimi în ochi.

— E pentru binele tău, i-am spus. E o decizie la fel de dureroasă şi pentru mine. Am încercat să te cresc aşa cum trebuie. Însă se pare că am dat greş. Vandalizare, minciuni sfruntate. Trebuie să înţelegi că nu ai voie să faci asemenea farse. Dacă fata aia chiar ar fi crezut că te-am răpit?

Despărţirea care a urmat a fost atât de dureroasă, încât am încercat să mi-o şterg cu totul din minte. Nu discutăm niciodată despre asta. În lunile acelea, păsările care veneau dimineaţa în curte mi-au adus un nesperat şi uriaş confort. Aveam nevoie de ceva pe care să-l iubesc.

După acel episod întunecat şi întoarcerea lui Lauren, îmi iau mereu precauţii suplimentare. Încui întotdeauna uşa cu trei zăvoare şi ţin laptopul sub cheie. Număr întotdeauna cariocile înainte de a le pune deoparte. Nu mi-e uşor, dar aşa o ţin în siguranţă pe Lauren.

Lauren a părut un pic schimbată după aceea. Rămăsese certăreaţă, însă ţipetele ei se goliseră cumva de conţinut, ca răbufnirile unui copil mult mai mic. Fiica mea se învăţase minte, mi-am zis.

În seara asta sunt foarte supărat, aşa că îmi prepar nişte ciocolată caldă cu mentă.

Reţetă de ciocolată caldă cu mentă, de Ted Bannerman. Încălziţi laptele. Rupeţi bucăţi de ciocolată şi puneţi-le în lapte ca să se topească. Adăugaţi creme de menthe, *atâta cât doriţi. Puteţi adăuga şi burbon. Că tot s-a înserat şi nu aveţi oricum de gând să ieşiţi din casă! Amestecaţi până obţineţi o substanţă cremoasă omogenă. Dacă vă place, puteţi adăuga şi mentă proaspătă. Turnaţi compoziţia într-un pahar înalt cu toartă. Dacă nu aveţi aşa ceva, puteţi folosi o cană. (Eu, unul, n-am pahare înalte în casă.) Presăraţi deasupra frişcă, fulgi de ciocolată şi biscuiţi zdrobiţi. Preparatul se consumă folosind lingura.*

Îmi place să nu mă grăbesc când fac ciocolată caldă, aşa că amestec îndelung şi între timp mă las în voia gândurilor, şi asta fac şi acum, când îmi vâr mâna în buzunar. Fac gestul ăsta des, căci mă ajută să

gândesc, însă de data asta degetele mele dau peste o bucată de hârtie. O scot din buzunar şi tresar. *Ucigaşul.* Este lista cu suspecţi pe care am făcut-o după uciderea păsărilor. Am încuiat-o în dulap, sub cretele lui Lauren. Cum de-a ajuns în buzunar? Un nume a fost adăugat la listă, sub cel al lui Lauren. Nu recunosc scrisul.

Mami

Ce glumă crudă şi înspăimântătoare! Dacă e ca cineva să nu poată fi pus sub acuzaţia de uciderea păsărilor, atunci acea persoană ar fi Mami. Mami nu mai este.

Rup lista şi o arunc la coş. În clipa asta nici măcar ciocolata caldă cu mentă nu îmi mai e de ajutor.

LAUREN

Vă rog veniţi să-l arestaţi pe Ted pentru crimă şi alte lucruri urâte! În statul ăsta există pedeapsa cu moartea. Ştiu pentru că Ted mă pune să studiez ştiinţele sociale. Când o să termin cu asta, o să încerc să strecor caseta în fanta prin care poştaşul introduce corespondenţa. Sper s-o găsească cineva.

Ted îşi ia întotdeauna cuţitul atunci când merge în pădure. Poate că o să-i fac de petrecanie sau poate că o să-mi facă el mie. Oricum ar fi, totul se va sfârşi în pădure, unde i-a pus pe ceilalţi. Ne vom stinge ca o mică lumânare, lăsând în urma noastră nimic altceva decât întunericul paşnic. Într-un fel, abia aştept. Sunt făcută din durere, pentru durere. Nu am alt ţel, decât să mor.

Ted crede că nu-l aud atunci când sunt aici, jos, dar îl aud. Sau poate uită că exist în clipa când închide uşa. E un handicapat, cu tot cu reţetele lui idioate. Nu el a inventat sendvişul cu căpşuni şi oţet. Până şi eu ştiu asta, am aflat de la canalele TV de gastronomie. Îl aud cum îi povesteşte pisicii că ar vrea să ţină un jurnal de – ce credeţi? – sentimente. E aşa de TÂMPIT! Dar, pe de altă parte, aşa mi-a venit ideea, şi deci se poate spune că am avut noroc. Nu sunt genul care şi-a dobândit inteligenţa citind multe cărţi, dar sunt perfect capabilă să fac planuri.

Am găsit casetofonul în dulapul înalt. E singurul dulap pe care Ted nu-l ţine încuiat. Presupun că motivul e acela că nu e nimic înăuntru, cu excepţia unui vraf de ziare vechi. Totuşi, am dat de maşinărie acolo şi mi-am zis: Asta e şansa mea.

În clipa asta stau în întuneric, aşa încât să pot pune totul la loc dacă apare Ted. Caseta e foarte veche şi are o etichetă galben cu negru. Pe ea e scrisul ei. Note. N-am ascultat-o; ştiu ce conţine. Simt fierbinţeală în stomac. Ideea de a înregistra peste vorbele ei mă bucură. Deşi mă face şi să mă tem.

Mă întreb cum e să fii om normal – să nu-ţi fie frică tot timpul. Deşi poate că toată lumea se teme tot t... O, Doamne, l-am auzit! Tocmai intră...

OLIVIA

Încerc să-mi înregistrez gândurile, dar ţiuitul e prea puternic. S-a transformat într-un ţipăt. Simt că-mi plesneşte capul. Nu pot, pur şi simplu nu pot.

Oooeeeeeeooo! Scrâşnet de metal pe metal, tortură pentru bietul meu creier, pentru urechile mele moi, pentru oasele mele delicate. Sunetul ăsta e ca un ciocan care îmi bate în craniu. Aşa încât atunci când vocea începe să vorbească, susurând pe sub ţiuit, la început n-o aud.

— Olivia, rosteşte vocea. Olivia.

Un glas uşor ca aripa de fluture. *Ooooooeeeeeooo!*

Alo? Mă strecor afară de sub canapea. *Unde eşti?* întreb prosteşte. E ca şi cum aş încerca să vorbesc cu televizorul din care un ted îmi rosteşte numele fără să înţeleagă ce-i răspund.

— Aici, Olivia.

Inima bate de să-mi spargă pieptul. Sunt pe cale să fac o descoperire. Dacă o fac, nu-mi voi mai putea împărtăşi niciodată experienţa de viaţă. O parte din mine tânjeşte să se ascundă din nou sub canapea. Dar nu pot. Nu ar fi just.

Recunosc vocea şi ştiu de unde vine. În viaţa mea nu mi-am dorit mai mult să mă înşel.

Merg la lada mea din bucătărie. Care, fireşte, nu e propriu-zis o ladă, dar eu aşa îi spun. E unul dintre modelele alea vechi de răcitoare. Îmi place să dorm în el – îmi place întunericul, liniştea. Numai că Ted aşază uneori lucruri peste el. Greutăţi. Ca acum.

Îmi lipesc urechea de ladă. Ţiuitul e ascuţit ca glasul unei doamne care cântă o arie de operă. Dar chiar şi aşa, tot aud vocea.

— Alo? rosteşte vocea înecată în lacrimi şi slabă ca o şoaptă. Olivia?

Abia disting cuvintele, vocea pare slăbită şi tristă, însă o recunosc. Mi-o imaginez încolăcită acolo, în întuneric. Îi aud răsuflarea umedă.

— E furios din cauza cinei pe care i-am pregătit-o, zice Lauren, iar glasul îi sună straniu prin găurile de capac. E furios pe mine. Nu-mi amintesc să fi fost aşa de furios decât atunci, la mall...

Scoate acel mic icnet involuntar pe care oamenii îl scot atunci când obosesc de atâta plâns.

Mintea mea refuză să funcţioneze aşa cum trebuie, alergând precum şoarecele din perete. Blana mi se ridică măciucă.

Linişteşte-te, Olivia! îmi spun. *S-a încuiat singură în răcitor. Copiii sunt extrem de neatenţi.*

— Nu m-am încuiat singură, zice Lauren.

Fac un mic salt în aer.

Poţi să m-auzi? Şi înţelegi limbajul pisicesc? O, doamne!

— Ascultă-mă! Ted m-a încuiat aici...

Ce accident stupid! spun eu uşurată. *Pun pariu că o să-i pară foarte rău când va vedea că... OK. Acum calmează-te! Mă duc să îl trezesc pe Ted şi el o să-ţi dea drumul de aici.*

— Nu, te rog, nu îl trezi!

Vocea ei e ca un ţipăt, dacă ţipătul ar putea fi scos în şoaptă. E un sunet oribil. Are în el mici şlapi însângeraţi şi mâzgălituri care cer *ajutor.* Mi se face frig şi-mi vâr coada între labe. Lauren scoate o serie de mici icnete, de parcă încearcă să-şi adune forţele.

Dar n-ai cum să rămâi tot timpul încuiată aici, declar eu pe un ton rezonabil. *Ăsta e locul meu. Apropo, să ştii că eşti cam egoistă. Mama ta va veni să te ia sau cei de la şcoală... Mergi la şcoală, nu-i aşa? Scuze, am uitat!*

— Nu, Olivia, şopteşte ea. Te rog, gândeşte-te!

Mă uit la răcitor, măsurându-l din priviri. Mă uit şi la găurile făcute de Ted în capac pentru mine. Dar oare pentru mine erau? Simt cum răspunsul se retrage prin uşa metalică groasă, prin închiderea etanşă din plastic. Înţelegerea se răsuceşte în mine, printre organe, carne şi oase.

De fapt, tu nu pleci nicăieri atunci când nu eşti aici, în casă. De fapt, stai aici, spun eu.

— Când nu poţi tu să intri înseamnă că sunt eu aici. Facem cu schimbul, zice Lauren.

Meditez la asta: Lauren zăcând tăcută în întuneric, ascultându-ne pe Ted şi pe mine, care ne vedem de treburile noastre.

Nu te-am văzut de mai mult de o lună, îi spun.

— Atât de mult a trecut? Aici, în întuneric, timpul pluteşte în derivă şi-i greu de spus dacă eşti mort sau nu. Chiar m-am întrebat. Dar pe urmă te-am auzit cum ai trecut prin zid şi mi-am zis nu, încă nu...

Oh! spun eu. *Oh, oh!*

— Am tot încercat să-ţi vorbesc, continuă Lauren. Trebuia să găsesc un moment în care Ted să nu mă fi legat prea strâns la gură, când dormea şi muzica nu era dată foarte tare. Am scris bileţele. Le-am strecurat în buzunarele lui, în pantaloni, oriunde am putut... Presupun că nu ai dat de ele, dar nici el nu le-a găsit, şi asta-i bine. Din fericire e mereu beat.

Miorlăi fără rost şi mă rotesc în cerc. *Îmi pare rău! Îmi pare tare, tare rău...*

Oftează şi-i simt umezeala din gât.

— Ţie îţi pare rău tot timpul, zice pe un ton ce-mi aminteşte de felul ei obişnuit de-a fi. Tot timpul încerci să-l faci să se simtă bine.

Oh, dar cum a putut să facă aşa ceva? Să-şi încuie propria fiică şi...

Scoate un mic hohot de râs obosit.

— Fii serioasă! Nu sunt fiica lui.

Dar îi spui Tati.

— Când sunt cuminte el îmi spune „pisicuţo" – ce, asta înseamnă că sunt pisică?

Mă înfior şi coada mea biciuieşte aerul. Şi mie îmi spune „pisicuţo".

— Ştiu, zice Lauren. De-a lungul anilor au trecut multe pisici pe aici.

Îmi amintesc de noaptea când Ted m-a găsit, un pui de pisică rătăcit în pădure, noaptea când coarda ne-a legat unul de altul. Îmi amintesc de manşetele lui acoperite de noroi proaspăt. De mirosul înşelător venit dinspre bancheta din spate a maşinii, ca şi cum ceva stătuse acolo şi tocmai plecase. De ţesătura galbenă cu fluturi albaştri. Ted mă înfăşurase într-un pled de copii. Probabil că ar fi trebuit să mă întreb ce căuta el noaptea în pădure cu noroi pe manşete şi un pled de copii.

Întreb: *De când eşti aici?*

— Nu ştiu, răspunde ea. De când eram mică.

Atât de mult! adaug. E ca şi cum te-ai uita într-o oglindă ca să descoperi că în realitate există o uşă. În clipa asta mă gândesc că aş putea să-i fac rău lui Ted, să-i fac rău cu adevărat. *O, ce Dmz,* şoptesc, *este* îngrozitor!

— Nici n-ai idee. Lauren respiră adânc şi continuă: Uite ce-i, o să-ţi spun povestea mea. O singură dată. Nu o s-o mai repet apoi.

— Pe vremuri locuiam cu familia mea. Nu-mi amintesc prea bine acea perioadă. A fost acum mult timp, iar eu eram mică. Nu-mi

amintesc prea multe nici din ziua când m-a răpit el, doar că era așa de cald, încât puteai să prăjești un ou pe trotuar. Cred că Mami obișnuia să folosească expresia asta, dar nu sunt sigură. Numele meu nu este Lauren. Dar nu mi-l amintesc pe cel real. Îmi amintesc în schimb cum m-a adus el aici. Mi-a plăcut casa, căci era murdară și plină de praf, și Mami nu mă lăsa niciodată să mă joc în praf. Mi-au plăcut găurile din placaj; m-am gândit că arată ca hublourile de la vapoare. I-am zis, și el m-a lăudat că sunt foarte deșteaptă. Mi-a spus că-l cheamă Ted și că va avea grijă de mine cât timp părinții mei vor fi plecați. Nu m-am gândit că ar putea fi ceva rău. De ce m-aș fi gândit? Mi se mai întâmplase să fiu lăsată cu alți oameni, vecini și așa mai departe. Părinții mei mergeau la multe petreceri. Mami venea întotdeauna la mine în cameră ca să mă sărute înainte de culcare, înainte să iasă seara în oraș. Îmi amintesc parfumul ei. Mușcate. Nu puteam să pronunț bine cuvântul, ziceam „mucate”. Doamne, ce prostuță eram când eram mică! Cred că de asta am și ajuns aici. În fine, ce ziceam?

Îmi povesteai de ziua când Ted... te-a... luat.

Fiecare cuvânt pe care-l scot scrâșnește ca pietrișul în gura mea.

— Mda, spune Lauren. Era așa de cald în ziua aceea, încât costumul meu de baie sau ce purtam atunci mă mânca. M-am plâns lui Ted, zicându-i că simt că dau în clocot. Mi-a zis că are înghețată în răcitor și că pot să merg să-mi iau. În bucătărie era o mizerie de nedescris, un morman de farfurii nespălate în chiuvetă și resturi de mâncare la pachet îngrămădite pe blat. Mi-a plăcut; mi-am zis că Ted nu era ca ceilalți oameni mari. Era într-un colț, un răcitor mare cu lacăt pe el. Văzusem așa ceva în garaje și beciuri. Dar niciodată în bucătării. Lacătul era desfăcut, așa că am ridicat capacul. Mă așteptam la un val de aer rece care să-mi sufle în față, dar n-a fost așa. Și pe urmă am observat că răcitorul nu era băgat în priză. Am simțit două brațe care m-au prins de subsuori și pe urmă am zburat în sus și am aterizat în răcitor. Aveam pledul meu. Mă lăsase să-l iau cu mine. Era galben cu fluturi albaștri. Moale. Acum fluturii s-au decolorat. Pe urmă capacul a căzut și m-am trezit singură. Am văzut stele în beznă, și erau ca niște plăgi înjunghiate pe cer. Erau găurile pe care le făcuse el în capac. I-am strigat să mă lase să ies. „Ești în siguranță acum”, mi-a răspuns el. „E pentru binele tău.” Mi-am amintit numele lui și știam că numele sunt cu adevărat importante pentru oamenii mari, așa că am încercat să-i spun „Te rog, lasă-mă să ies, Ted!” Numai că la vremea aceea nu

pronunţam bine „d”-ul. Aşa că am pronunţat „Teb”. Iar când a refuzat să mă lase, mi-am zis că era din cauza asta – fiindcă îi pronunţasem greşit numele şi îl înfuriasem. Mi-a luat o vreme până ce am priceput că nu avea să mă lase niciodată să ies, indiferent cum i-aş fi pronunţat numele. La început, timp de mult vreme, am locuit în ladă. El îmi picura apă prin găuri, iar eu deschideam gura şi beam. În acelaşi fel mă hrănea şi cu bomboane. Uneori cu biscuiţi sau aripioare de pui. Toată ziua şi toată noaptea asculta muzică dată tare. Cântecele acelei femei triste. M-am gândit că poate ajunsesem în iadul despre care fuseserăm preveniţi la şcoala de duminică. Dar ni se spusese că iadul e plin de foc, în timp ce în ladă era umed şi rece, un frig care te pătrundea până la oase. După un timp am ajuns să nu mai bag în seamă frigul şi nici măcar mirosul. Timpul s-a turtit, nu a mai fost o linie. Am fost nevoită să învăţ o limbă nouă pentru minte şi corp. Limba lăzii. În loc să merg, îmi mutam picioarele cu câţiva centimetri. Asta însemna o călătorie pentru mine. În loc să sar în sus şi în jos sau să dansez, lucruri care îmi plăcuseră cândva, m-am obişnuit să-mi încleştez şi descleştez pumnii. Uneori îmi muşcam obrazul ca să simt gustul sângelui. Pretindeam că e mâncare. Dacă făceam zgomot sau dădeam cu piciorul în pereţii lăzii, turna apă fiartă peste mine prin găuri. N-aveam cum să văd, dar ştiam că arsurile erau grave pentru că pielea mi se cojea. Ca pielea de şarpe, cumva. Mirosea urât şi mă durea de moarte. Într-o zi s-a oprit muzica. Lumina a explodat deasupra capului meu. Era aşa de strălucitoare, încât am fost nevoită să închid ochii. Stătusem prea mult timp în beznă. L-am auzit spunând „Hai să te speli!” M-a scos din ladă. Am ţipat, pentru că am crezut că o să arunce iar apă fiartă peste mine, însă apa era rece, de la robinet. Cred că m-a spălat ţinându-mă în picioare în chiuvetă. Pe urmă mi-a uns arsurile cu alifie şi le-a acoperit cu tifon. „Am bătut ferestrele în scânduri pentru tine”, a zis el. „Lumina e slabă. Poţi să deschizi ochii.” Aşa am făcut – mai întâi am crăpat ochii, apoi i-am mijit. Casa era mare şi cufundată în semiîntuneric. Totul trepida şi se cutremura. Ochii mei uitaseră să măsoare distanţele pentru că stătusem prea mult închisă în ladă. Mi-a dat un sendviş – şuncă, brânză şi roşie. Era prima legumă pe care o mâncam după mai multe săptămâni şi m-am înviorat. În viaţa de dinainte obişnuiam să plimb roşia prin farfurie. Când mă gândesc la asta, acum îmi vine să râd. Cât am mâncat, el a curăţat lada şi a aşternut un pled nou înăuntru. M-am înfiorat – mi-a venit să ţip. Însemna că avea să mă pună iar înăuntru. În

clipa când am terminat de mâncat sendvişul, a dat iar drumul la muzică. Femeia aia. O urăsc. „Intră!” a zis el. Am clătinat din cap. „Ţi-am aranjat totul, ai să vezi ce frumos e înăuntru. Hai, intră!” Am refuzat şi a vărsat ceva dintr-o cană de cinci pe litri pe fundul lăzii. Ceva cu miros acru care m-a ars pe gât. „Uite, pledurile sunt ude fleaşcă”, a spus Ted. „Din vina ta. Ce pierdere de vreme!” M-a luat apoi pe sus, m-a aşezat înapoi în ladă şi a trântit deasupra capacul. Nu o să uit niciodată sunetul scos de lacăt, drept în urechea mea. *Hârşt!* Ca o lamă care crestează un măr. Fundul lăzii mustea de oţet. L-am simţit ca focul pe pielea arsă. Vaporii mi s-au adunat în gâtlej şi ochii mi-au lăcrimat. A turnat apă fierbinte prin găuri. A fost foarte rău, ca şi cum aerul devenise acid. „Când vei auzi muzică, vei intra aici şi vei sta cuminte”, a zis el. „Fără să tragi de timp. Fără să ripostezi. Tot timpul cât va cânta muzica vei sta înăuntru tăcută şi cuminte.” Nu mai ştiu de câte ori am trecut prin ritualul ăsta. Probabil că m-am deprins eu greu cu el. Treptat, am cedat. Era ca şi cum corpul meu abia începuse să se supună. Acum nu pot să ies de aici cât timp cântă muzica, oricât de mult mi-aş dori. Nici măcar dacă ar lua foc casa. Sunt capabilă să suport mai multe decât celelalte, aşa că am rezistat mai mult decât ele, zice Lauren.

Disting un strop de mândrie în vocea ei.

— Ted zice că din cauza „problemelor mele de natură psihologică”. Dar supravieţuirea nu e de ajuns. Vreau să trăiesc. O să ies de aici, şi tu ai să mă ajuţi.

Capul îmi vâjâie de la toată povestea asta. Fac eforturi să mă concentrez.

Sigur că o să te ajut, îi spun. *O să te scoatem de aici.*

— Măcar putem să încercăm, zice ea.

Vorbeşte ca un adult doborât de oboseală. Şi asta face ca povestea să pară cât se poate de reală. O simt în coadă, în oroarea spuselor ei.

Sus, în dormitor, Ted geme. Presupun că îl doare rău capul. Patul scârţâie când se răsuceşte pe o parte. Picioarele lui izbesc podeaua cu zgomot. Îl aud cum şi le târşeşte goale pe plăcile de gresie. Porneşte duşul.

— Olivia! strigă el cu voce adâncă. Hei, pisicuţo!

Muzica se aude şi mai tare.

— Trebuie să te duci la el, spune Lauren. Trebuie să te porţi normal.

Din cutie răzbate un sunet foarte slab care ar putea fi un hohot de

plâns. Lauren încearcă să-l înăbuşe cu disperare.

Urc la etaj şi intru în baie. Aburul se înalţă în spirale, iar apa izbeşte gresia. Ştiu că există pisici care nu suportă apa, dar mie mi-a plăcut întotdeauna aici, în baie. Parfumurile interesante, aburul care tiveşte aerul în smocuri delicate, gustul picăturilor calde din robinet.

Ted stă sub jet, iar părul îi e lipit de cap şi trupul îi luceşte ca al unei foci. Apa îl izbeşte cu săgeţi metalice. E în chiloţi şi maiou, ca întotdeauna. Ţesătura udă se adună în cute transparente ca o a doua piele care nu i se potriveşte. Corpul lui nu vede niciodată lumina. Cicatricele arată ca nişte încreţituri. Beţia se evaporă din el în valuri şi aproape că o văd cum se întrepătrunde cu aburul.

Caut cu înfrigurare semne ale schimbării majore intervenite între noi. Dar Ted arată la fel ca întotdeauna când se întoarce în trecut şi rămâne blocat acolo.

— Teddy s-a dus la lac cu Mami şi cu Tati, zice el cu capul rezemat de perete.

Vocea lui e mică şi îndepărtată.

— Şi Coca-Cola era rece şi îngheţată în pahar. Gheaţa dansa ritmat pe marginea lui. Şi Tati a spus: „Bea până la fund, Teddy, o să îţi facă bine!”

Închide robinetul de la duş şi geme, de parcă gestul i-ar provoca durere. Merge în dormitor. Îl urmez îndeaproape, de parcă nu l-aş fi întâlnit niciodată. Poate că aşa şi este. Stă cu capul plecat şi spinarea i se ridică şi coboară. Cred că plânge.

Misiunea mea este să torc şi să mă încovrig în jurul lui, şi să-l împung cu capul până ce-l fac să râdă. Numai că pereţii par acum să vâjâie şi să se încovoaie. Lucruri rele îmi fojgăiesc prin minte şi peste tot. Ura pentru el mă copleşeşte cu asemenea forţă, că mă transformă într-un arc înalt şi blana mi se ridică măciucă. Mi-aş dori ca să fi fost legată cu coarda de oricine altcineva.

De ce-i faci asta lui Lauren? îi spun, şi mă întreb dacă îmi va răspunde. Nu există răspuns bun la această întrebare, iar la cele rele nici nu vreau să mă gândesc.

Dar trebuie să mă port normal. Trebuie să mă străduiesc. Torc şi îi împung mâna cu capul. Toate locurile în care carnea noastră se întâlneşte sunt reci. Ted dă muzica mai tare.

Deci ăsta e motivul pentru care domnul mi-a cerut să rămân aici în ziua aceea când am vrut să fug. Crezusem că pentru a-l ajuta pe Ted,

dar de fapt e pentru Lauren.

TED

Azi am cam luat-o razna. Noaptea trecută, băieţii verzi au făcut tărăboi în pod. Aşadar, nu e de mirare că în dimineaţa asta am simţit nevoia să ies un pic din casă. Stresul.

Când m-am întors, am ştiut unde sunt chiar dinainte de a deschide ochii. Am simţit mirosul străzii şi al pădurii, al asfaltului, mirosul putred de gunoi din tomberoane. E ziua când vin gunoierii. Ştiam ce o să văd când aveam să deschid ochii. Şi iată-mă acolo unde mă aşteptam să fiu, în faţa casei galbene cu şarpantă verde şi cu obloanele lăsate, casa a cărei goliciune pare să răsune ca un ecou pe stradă şi în toată lumea.

Poate că doamna cu Chihuahua a murit. Poate că fantoma ei e cea care mă împinge către casa asta. Îmi las imaginaţia să zboare. Ochii îmi sunt goi, iar mâna ei cenuşie, transparentă, o prinde pe a mea şi mă conduce pe locul acela de pe trotuarul din faţa casei ei, făcându-mă să revin mereu acolo până ce îmi dau seama că... ce?

Singurul mod de a pune capăt stresului este să înţeleg care e treaba cu Lauren. Va trebui aşadar să-i pun întrebarea omului-gândac. Am încercat să ajung treptat la ea, însă lucrurile au început să scape de sub control. Trebuie să descopăr ce e Lauren. Şi ceilalţi, presupun.

Între timp iau o decizie: nu-mi pot pune viaţa în aşteptare de dragul fiicei şi pisicii mele. Din când în când trebuie să fac ceva şi pentru mine, altfel voi fi nefericit, iar un părinte nefericit nu-i un părinte bun.

Aşa că pentru mâine am stabilit o întâlnire. Şi am ceva pe care să-l aştept cu nerăbdare!

OLIVIA

Sunt nevoită să aştept câteva zile înainte de a putea vorbi cu ea din nou. Ted pare să fie tot timpul prin preajmă, bând şi acompaniind cântecele triste de pe casetofon cu propriile-i cuvinte. Când miorlăi prin uşa răcitorului, Lauren nu-mi răspunde.

După trei seri, Ted iese în oraş. Fluieră şi poartă o cămaşă curată. Uşa se închide în urma lui şi cele trei încuietori zăngănesc când sunt trase. Unde s-o duce?

Număr până la o sută ca să-i dau timp să se îndepărteze sau să se întoarcă fiindcă şi-a uitat portofelul sau altceva. Doamna de pe casetofon îşi jeleşte încetişor oraşul natal. Alerg în bucătărie şi zgârii cu ghearele pe răcitor.

Eşti bine? miorlăi eu de neputinţă. *Eşti acolo?*

— Sunt aici. Vocea ei e slabă, acoperită de cea a femeii de pe casetofon: Eşti sigură că a plecat?

Da, îi răspund. *Şi-a pus o cămaşă curată. Asta înseamnă de obicei că merge la o întâlnire.*

— S-a dus la vânătoare, zice Lauren.

Nu-i place ca Ted să meargă la întâlniri. Acum ştiu de ce.

Bun, zic eu în timp ce mă plimb de colo până colo. *Hai să vedem ce opţiuni avem. Poţi să strigi după ajutor?*

— Da, răspunde Lauren. Sau cel puţin am încercat mai de mult. Dar n-a venit nimeni. Zidurile sunt groase. Nu cred că se aude de afară zgomotul. Gândeşte-te, tu ai urechi de pisică! Şi totuşi, la un moment dat m-am temut că nici măcar tu nu o să mă auzi.

Hmm! Ai dreptate. Hai să tăiem asta de pe listă!

— Ce altă opţiune mai avem? întreabă ea.

Mă simt îngrozitor acum pentru că n-am altă variantă. *De fapt, asta e toată lista.*

— Nu-i vina ta.

Lauren încearcă să mă consoleze, şi coada mea resimte asta şi mai dureros cumva.

— La urma urmei, nici nu e chiar aşa de rău uneori, adaugă ea. Îmi place bicicleta roz şi am voie să o călăresc peste tot prin casă. Şi mai e

și televizorul. Iar dacă nu e supărat pe mine, primesc și mâncare, chicotește Lauren. Mai mult, uneori mă lasă să intru pe net. Cu condiția să fiu „supravegheată”.

Ceea ce simt acum în gât și coadă este mai rău decât un ghemotoc de păr. Ce aș putea să fac? miorlăi distrusă. Am fost întotdeauna fericită că sunt pisică, dar acum nu mai sunt așa sigură.

Dacă aș avea mâini, aș putea să te trag de acolo, îi spun lui Lauren.

— Iar eu, dacă aș mai avea picioare, aș putea să ies singură, replică ea. Dar să știi că poți să mă ajuți, Olivia. N-ai de făcut decât un singur lucru.

Spune-mi ce și promit că o să fac!

— Să-l faci să dea muzica mai încet. Trage aer adânc în piept și apoi adaugă: Asta e tot ce trebuie să faci. Când cântă muzica, eu nu pot face nimic. Ted s-a asigurat de asta în urmă cu mult timp. Înțelegi? Muzica trebuie oprită, sau măcar dată atât de încet, încât abia să o aud.

OK! Și pe urmă?

Mormane de greutăți și contragreutăți de plumb stau pe capacul răcitorului, ca niște castele părăsite dintr-un tărâm urât și rău.

— Poți să mă scoți de aici, Olivia. Doar să faci ceea ce faci tu de obicei cu Biblia.

Ar fi bine să înregistrez toate astea, în caz că mi se întâmplă ceva. Numai că nu îndrăznesc.

Ted se uită la televizor la mașinile care huruie prin praf și nivelul burbonului din sticlă scade constant. A lăsat casetofonul pornit. Pe sub urletul motoarelor răzbate o melodie despre baruri și iubire, acompaniată de un banjo. Ochii i se închid. Burbonul și oboseala l-au ajuns din urmă, își împletesc brațele în jurul lui și-l trag în jos, spre pământ.

Torc și mă apropii. Dar mă opresc și coada mi se zburlește. Mă transform într-un arc. Când banjoul răsună iar cu putere, miaun.

— Ce s-a întâmplat?

Întinde mâna spre mine.

Banjoul urlă iar și mă reped sub canapea.

— Mare prostuță ești! zice el.

Schimbă cântecul; acum e unul de jale interpretat de vocea aceea drăguță. Plâng și eu odată cu cântecul, plâng cât pot eu de tare.

— Proasto! zice Ted.

Banjoul vibrează şi eu miorlăi la unison cu el o notă lungă.

— Pe bune?

Dă casetofonul mai încet, şi pianul şi femeia sunt acum fantome ce şoptesc în aer.

Miaun fără să ies din ascunzătoare.

— Ia ascultă, Olivia, spune el exasperat, ce sunt eu? Valetul tău?

Dar dă casetofonul şi mai încet. Cred că mai mult nu voi obţine.

Ies de sub canapea.

— Oh! mă întâmpină el călduros. Iată-te! Te-ai decis să ne onorezi cu prezenţa?

Încep să fac încet şi pe rând toate lucrurile care ştiu că îi plac. Trasez cifra opt dând ocol picioarelor lui şi între timp torc. Se apleacă şi îmi scarpină urechile. Urc şi-mi frec capul de faţa lui. Pentru o clipă mă gândesc că ar putea fi un truc. Poate că îmi va lua capul între mâini şi îl va răsuci până ce-mi rupe gâtul.

— Hei, pisicuţo!

Duioşia din glasul său mă întristează, îmi frânge şira spinării şi coboară până în coadă. Ted mă cunoaşte la fel de bine ca propria mea blană mătăsoasă sau ca Timpul Nopţii. Am crezut că e salvatorul meu. Am crezut că facem parte din viaţa celuilalt. Gândul mă face să tuşesc.

— Ce-i cu tine? Ai un os în gât? Ia să văd!

Mă saltă blând în poală şi îmi deschide fălcile.

— Nu, n-ai nimic, pisicuţo.

Torc şi mă frec de corpul lui, iar el îşi plimbă mâna drăgăstos în sus şi-n jos pe spinarea mea.

— Am lipsit prea mult de acasă, zice. Am stat prea mult timp despărţiţi. O să stau mai mult pe acasă, îţi promit! Începând de acum.

Miorlăi cu furie şi torc.

— Vrei să închid televizorul? mă întreabă.

Torc şi mai zgomotos. *O să plecăm de aici,* îmi vine să-i spun, însă mă răzgândesc. Dacă şi el, la fel ca Lauren, înţelege limbajul pisicesc? Ce gând oribil – că în tot acest timp m-a spionat.

— Trebuie să dau muzica mai tare, rosteşte el somnoros, dar eu îi mângâi cu coada partea de jos a bărbiei.

Ştiu exact ce am de făcut ca să-i aduc liniştea, întotdeauna am ştiut cum trebuie să procedez, şi ochii lui se închid, aşa cum mă aşteptasem. Respiraţia îi e acum lentă şi regulată şi bărbia îi întâlneşte pieptul. Îl urmăresc pentru o clipă şi încerc între timp să-mi dau seama ce simt.

Presupun că ceva sau cineva l-a făcut să fie aşa cum este, dar asta nu are nicio importanţă acum.

Pare cu mult mai tânăr atunci când doarme.

Am reuşit, îi spun lui Lauren. *Doarme.*

— Chiar doarme tun? întreabă Lauren? Suntem în siguranţă?

Trag cu urechea. Din camera de zi aud respiraţia lui Ted; e grea şi regulată. Acum sau niciodată, îmi spun. *Ooooeeeeeoooo!* Ţiuitul mi-a revenit cap, e ca o viespe nebună care mi-a intrat în ureche.

Da, îi răspund lui Lauren. Sper să nu mă fi înşelat. Clatin din cap şi-mi frec urechile.

— Vezi cum stă răcitorul sprijinit de blatul de bucătărie? *Da.*

— Dărâmă greutatea din vârful grămezii. O să facă ceva zgomot, dar nu prea tare. Nu o lăsa să cadă pe podea! Împinge-o de pe răcitor pe blat! Ai înţeles?

Uit că nu mă poate vedea şi dau din cap în semn de încuviinţare. *Am înţeles,* îi spun.

Prima greutate se desprinde din grămadă cu un bufnet. E ceva mic ce vrea să se rostogolească. O prind între labe şi o împing pe blat. Următoarea la rând. Asta e grea. O împing prea tare şi alunecă de pe răcitor pe podea cu o bubuitură ca de plumb ce pare să zgâlţâie lumea. Rămânem amândouă nemişcate ca moartea. Ascult cu atenţie. Mi-e greu cu ţiuitul ascuţit din urechi. Aerul intră şi iese tremurător din pieptul lui Lauren. Ted sforăie în camera de zi. *Nu s-a trezit,* rostesc eu fără vlagă, dar uşurată.

După o clipă, Olivia zice:

— Ai grijă să nu le scapi pe jos! OK, Olivia?

Bine! şoptesc eu. *N-o să le scap.*

După asta mă mişc mult mai prudent. Ultima greutate, cea de la fundul grămezii, este atât de grea, încât mă dor labele când o împing. Câştig fiecare centimetru după o luptă cruntă. Însă în cele din urmă alunecă pe blatul de bucătărie, zăngănind lângă celelalte.

Gata, le-am dat jos pe toate, o anunţ.

— Bine! zice Lauren. Vin acum.

Închid ochii strâns şi scot un miorlăit trist. Mă tem, deşi n-aş şti să spun de ce. Oare cum arată?

Ştii ceva, Lauren, rostesc cu ochii strâns închişi, *nu cred că te-am văzut vreodată. Nu-i aşa că-i ciudat? Având în vedere că am făcut cu*

schimbul în ladă.

Niciun răspuns.

Aud cum răcitorul începe să se deschidă încet şi cu efort, ca şi cum mâna care îl manevrează tremură fragilă. Aud capacul pocnindu-se de perete. Zgomot de împroşcare, un oftat. Duhoarea de suferinţă şi teroare se ridică în valuri. Mă gândesc la mâini albe subţiri ca ghearele şi la carne lucind de cicatrice. Îmi doresc să miaun şi să mă încovrig.

Zău aşa, pisico! îmi spun hotărâtă. *Nu-i îngreuna şi mai mult situaţia bietei fete!*

Deschid ochii. Răcitorul e deschis şi arată ca un mormânt întunecat. Mă aşez pe labele din spate şi arunc o privire înăuntru.

E gol.

Ooooooeeeeee, aud ţiuitul din ureche.

Unde eşti? şoptesc. Ceva e complet în neregulă. Ţiuitul din cap devine un ţipăt şi miorlăi şi-mi prind capul între labe. Îmi vine să o iau la goană, să alerg cu capul direct în zid, numai să îl opresc.

— Hei, pisico! rosteşte Lauren de undeva de lângă urechea mea.

Ţipătul devine şi mai puternic. Prin el, îmi aud răsuflarea şi inima care despică aerul ca un topor ce smulge bucăţi dintr-un bloc de piatră.

— Nu te pierde cu firea, Olivia! zice Lauren.

Ce naiba? Cred că înnebunesc... De ce nu eşti în răcitor?

— N-am stat niciodată acolo, îmi răspunde.

O simt cumva, îi simt conturul cald sau poate că o miros doar. Sau poate că nu s-a inventat până acum cuvântul pentru simţul pe care-l folosesc. Sunt pe cale să-mi pierd minţile.

Lauren? spun eu. *Unde eşti? Ce mama naibii se petrece aici? De ce nu pot să te văd? Am senzaţia – deşi ştiu că e imposibil, dar aşa simt – că eşti înăuntrul meu.*

— E invers, Olivia, îmi răspunde ea. Tu eşti înăuntrul meu.

Iar acum se petrece un lucru oribil. Corpul meu pare să bâiguie şi se clatină. În locul cozii şi labelor mele drăguţe simt că în capătul mădularelor mi-au crescut stele de mare roz şi înfometate. Mi-am pierdut blana mătăsoasă, ochii îmi sunt mici şi slabi...

Ce tot spui? Ce... Lasă-mă în pace! Nu-i adevărat. Lasă-mă să mă întorc în lada mea...

— Uită-te la ea! spune Lauren. Uită-te la ceea ce tu numeşti ladă! Adevărul e sub ochii tăi. Nu trebuie decât să te uiţi.

Mă uit la răcitor, la capacul deschis, sprijinit de perete, la găurile

făcute în el.

— Ţi-am scris un bilet, zice Lauren. Dar spune-mi, ce pisici ştiu să citească? Ce pisici ştiu să vorbească?

Ţiuitul se înalţă din nou: *Ooooooeeeeoooo! Nu, nu se poate, totul e doar în imaginaţia mea! Pentru Dmz, dacă ţiuitul ar înceta, aş putea şi eu să* gândesc...

— Una dintre noi nu e reală, doar imaginară, zice Lauren. Şi aceea nu sunt eu.

Pleacă! Încetează! Nu mai urla în capul meu!

— Olivia, ai grijă ce faci! mă previne Lauren.

Laba mea e întinsă şi am ghearele scoase. Râcâi partea laterală a răcitorul metalic, făcând un zgomot scrâşnit care aduce a urlet de durere. *Eeeeeooooeeee!* ţipă labele mele zgâriind metalul. Eu sunt cea care am scos tot timpul acel ţiuit. Cum e posibil?

— Încerc de mult timp să-ţi atrag atenţia, zice Lauren.

Zgomotul de scrâşnet al labelor pe oţel se amplifică. Lumea pare să se zgâlţâie. În locul labei am o mână cu unghii lungi şi murdare care râcâie... *eeeeeeeeoooooeeeeee.* Gheare pe metal. *Unghii pe metal,* îmi şopteşte o voce, iar eu miaun şi ţip, dar nici măcar urletul nu acoperă zgomotul făcut de râcâit, care urcă şi tot urcă până ce se transformă în ceva fizic, un perete în interiorul meu care se năruie cu o trosnitură teribilă.

Lauren mă mângâie pe spinare şi-mi revin în simţiri. Dar din nou o face dinăuntru. Încep să plâng, să mă smiorcăi jalnic ca o pisicuţă.

— Şşşt! face ea. Dacă trebuie să plângi, măcar fă-o în linişte!

Lasă-mă în pace! îi răspund. Mă încolăcesc strâns. Dar nu pot să scap de senzaţia că Lauren s-a înfăşurat în jurul meu.

— Eu n-am cum s-o fac, spune ea. Văd că tot n-ai înţeles. Mă mângâie din nou, apoi continuă: Prima dată când am încercat să fug, m-a lăsat fără picioare. Le-a prins între două scânduri şi le-a strivit cu ciocanul. A doua oară când am încercat, tu ai ieşit din mintea mea. Eram la jumătatea drumului până la uşă când m-a prins de păr. Mi-am zis că mai bine mor decât să intru înapoi în răcitor, aşa că m-am pregătit sufleteşte. Dar în loc de asta s-a petrecut altceva. Am plecat. Nu ştiu cum. A fost ca şi cum mintea mea era o grotă adâncă în care fusesem trasă. Tu ai ieşit din neant şi ai păşit în faţă. Te vedeam, simţeam ce faci. Încă îl auzeam pe Ted vorbind. Dar era ca şi cum mă

uitam la televizor. Nu mai eram în corpul nostru. *Tu* erai. Ai tors şi te-ai aşezat în poala lui şi l-ai calmat. Ai venit din întuneric ca să mă salvezi.

Nu, spun eu, *n-a fost aşa. Îmi amintesc cum m-am născut.*

— Cunosc povestea, zice Lauren. Îţi pot vedea amintirile, să ştii. Sau ceea ce iei drept amintiri. Erai în şanţ cu Mama-pisică...

Da, rostesc eu uşurată la auzul unei istorii familiare.

— Nu s-a întâmplat aşa, replică Lauren. Mintea e deşteaptă. Atunci când viaţa e prea grea, ea ştie cum să-ţi spună lucruri pe care să le poţi accepta. Dacă un bărbat care te strigă „pisicuţo" te ţine prizonieră, atunci mintea îţi va spune că *eşti* pisică. Mintea va inventa o poveste despre o noapte furtunoasă şi apariţia lui ca salvator. Numai că tu, Olivia, nu te-ai născut în pădure. Te-ai născut înlăuntrul meu.

Ba nu, o contrazic. *Povestea mea e reală. N-are cum să nu fie. Surorile mele, pisicuţele moarte, ploaia...*

— E reală, într-adevăr. Într-un fel, adaugă Lauren trist. În pădure zac îngropate pisici moarte. Ted le-a dus acolo.

Mă gândesc la noroiul agăţat de bocancii lui Ted în unele nopţi când se întoarce din pădure. La mirosul de oase de pe corpul lui. Par să nu mai am aer chiar şi atunci când deschid gura larg ca să respir. Adevărul are greutate. Şi lasă amprente în minte. Lauren mă mângâie şi murmură până ce sângele încetează să-mi mai pulseze în urechi.

De ce te-ai prefăcut că stai în răcitor?

— Pentru că altfel nu m-ai fi crezut, răspunde ea. A trebuit să găsesc o cale ca să-ţi demonstrez că suntem o singură persoană.

Oh! oftez neputincioasă. *Deci eu sunt problema ta de natură psihologică.*

— N-ai de ce să te simţi prost. După venirea ta, situaţia s-a îmbunătăţit. El a început să te scoată afară din ladă în mod regulat şi să te hrănească. Îl linişteşti. Eşti animalul lui de companie. Îţi place să stai în răcitor. Te simţi în siguranţă acolo. Şi, cu cât îl faci mai fericit, cu atât se poartă mai blând cu amândouă. S-a terminat cu apa fierbinte şi oţetul. Când mă trimite la culcare, tu vii în locul meu.

Dar l-am ajutat să ne ţină aici, spun eu. *Ţin la el, l-am lăsat să ne mângâie...*

— Tu eşti cea care ne-a asigurat supravieţuirea, zice Lauren, şi mintea mea e cuprinsă de căldură. Acum te-am luat în braţe. Simţi?

Da, răspund eu. Simt că sunt înlănţuită de braţe iubitoare. Rămânem

un timp așa, îmbrățișate.

Ted geme în camera de zi.

— Se trezește, zice Lauren. Trebuie să plec. O să încerc să mă întorc curând.

Mă atinge blând, alinător.

— Tu, Olivia, ai deschis ușa dintre noi. De acum înainte lucrurile se vor schimba.

Și pe urmă dispare.

Înainte îmi petreceam tot timpul tânjind ca Ted să vină acasă. Acum aș da orice ca să îl văd plecând.

E ciudat pentru că, în pofida situației îngrozitoare în care ne aflăm, îmi place să o am pe Lauren prin preajmă. E amuzantă și-mi place să discut cu ea. Vorbim sau ne jucăm, sau pur și simplu stăm împreună. E foarte drăguț, ca și cum aș fi din nou cu surioarele mele pisici abia fătate. Cred că pot spune că Lauren e una dintre ele. E capabilă să-mi creeze iluzia că mă mângâie sau mă îmbrățișează, deși asta nu se petrece decât în mintea noastră. Muzica e cea care o împiedică să se folosească de corpul nostru comun. E ca și cum ai fi legat, dar nu cu căluș la gură, zice ea, iar eu mă cutremur la auzul tonului ei pragmatic, pentru că pare atât de tânără și nimeni n-ar trebui să știe cum e să simți așa ceva.

În seara asta stăm încolăcite pe canapea în casa întunecată. Afară, copacii își răsfiră degetele în lumina lunii. Coarda e moale și neagră, invizibilă noaptea. Ted e sus, la etaj, beat mort, complet dus. Șușotim între noi.

— Dacă aș mai avea picioare, aș putea să fug de-aici, zice Lauren. Aș lua-o pur și simplu la goană.

Tu mă vezi? o întreb. *Pentru că eu nu te văd. Îmi pare așa de rău! Aș vrea să știu cum arăți.*

Ted a făcut în așa fel încât în casă să nu existe suprafețe reflectorizante.

— Mă bucur că nu mă poți vedea! spune ea. Corpul nostru a suferit prea mari stricăciuni. Să știi însă că te simt. Ești caldă, și asta e plăcut; e ca și cum ar sta cineva lângă mine.

Încerc să nu mă gândesc la corp, la corpul lui Lauren despre care ea susține că îl împărțim. O cred doar pe jumătate. Îmi simt blana,

mustăţile, coada. Cum să nu fie reale?

Să ştii că de fapt mai e cineva, îi spun. *Suntem trei. Numele lui e Timpul Nopţii.*

— Eu cred că sunt mai mult de trei. Uneori, când sunt jos de tot, îi aud. Încerc să nu le dau atenţie.

Jos de tot?

— Există şi alte niveluri. Va trebui să-ţi arăt.

Spaima, ca o pană neagră, mă atinge. Torc tulburată ca să o fac să dispară.

— Olivia, zice ea, şi-i simt tenta umedă din voce, nu te gândeşti câteodată că ar fi fost mai bine dacă nu ne-am fi născut?

Nu, îi răspund eu. *Cred că am fost norocoase că ne-am născut. Şi încă şi mai norocoase că am rămas în viaţă. Numai că nu mai ştiu ce înseamnă să te naşti sau să fii în viaţă. Ce sunt eu? Se pare că tot ce credeam că ştiu nu e adevărat. O dată am crezut că-L văd pe DOMNUL. Şi El mi-a vorbit. A fost real sau numai în imaginaţia mea?*

— Nu există alţi zei decât cei ai lui Ted, spune Lauren. Cei pe care îi face acolo, în pădure.

Pana cea rece continuă să mă atingă, plimbându-se în sus pe coada mea, în jos pe şira spinării.

N-o să lăsăm să se întâmple. O să scăpăm de aici.

— Mereu repeţi asta, o spui la nesfârşit! mă repede ea.

Preţ de o clipă pare vechea Lauren, stridentă şi aspră. Tonul i se îndulceşte apoi:

— Ce o să faci după ce ne eliberăm? Eu am de gând să mă îmbrac cu o fustă şi să port agrafe roz în păr. Ted nu mă lasă niciodată să-mi prind părul în agrafe.

Vreau să mănânc peşte adevărat. (În sinea mea îmi spun: *O să merg să-mi caut iubita.) Dar cum rămâne cu familia ta? o* întreb. *Poate că vei putea să-i găseşti.*

Tace un timp, apoi îmi răspunde:

— Nu vreau să vadă în ce hal am ajuns. E mai bine să creadă în continuare că sunt moartă.

Şi unde vei locui?

— Presupun că aici. Vocea îi sună nepăsătoare: Pot să mă descurc fără Ted. Vreau să stau singură.

Toată lumea are nevoie de cineva, declar eu ferm. *Până şi eu ştiu asta. Ai nevoie de cineva care să te mângâie şi să-ţi spună lucruri*

drăguţe şi să se enerveze uneori pe tine.

— Te am pe tine.

Asta aşa e, spun eu surprinsă. *Nu mă gândisem la asta.*

O gâdil tare cu coada, făcând-o să izbucnească în râs. Din fericire sunt o optimistă care crede că în viaţa e nevoie şi de râs.

Lauren oftează în felul acela care mă anunţă că e pe cale să rostească ceva care îmi va displăcea.

— Tu te vei ocupa, răspunde ea. Atunci când va veni momentul. Ştii asta, nu-i aşa, Olivia? Va trebui să o faci. Eu nu pot folosi corpul.

Ce anume va trebui să fac? o întreb, deşi cunosc răspunsul.

Tace.

Nu, nu pot.

— Trebuie să poţi, zice ea cu tristeţe în glas. Dacă nu, Ted ne va îngropa la fel ca pe celelalte pisicuţe.

Mă gândesc la toate fetiţele acelea. Probabil că au cântat şi ele şi au purtat agrafe roz şi s-au jucat. Au avut familii şi animale de companie şi idei, şi unora dintre ele le-a plăcut să înoate, iar altora, nu; poate că le-a fost frică de întuneric; poate că au plâns când au căzut de pe bicicletă. Poate că au fost foarte bune la matematică sau poate la desen. Ar fi crescut şi ar fi ajuns să facă alte lucruri – să aibă o slujbă şi să deteste merele şi să se sature de propriii copii şi să facă excursii lungi cu maşina şi să citească multe cărţi şi să picteze tablouri. Mai apoi ar fi murit într-un accident de maşină sau acasă, înconjurate de familie, sau într-un război îndepărtat undeva în deşert. Dar toate astea nu se vor întâmpla niciodată. Fetele acelea nu sunt nici măcar poveşti cu un sfârşit. Ci doar nişte lucruri abandonate sub pământ.

Ştiu unde îşi ţine cuţitul mare, spun eu. *Ted crede că numai el ştie, dar nu-i aşa.*

Mă strânge tare.

— Mulţumesc! şopteşte ea, şi-i simt respiraţia în blană.

Dintr-odată simit că nu mai suport aşteptarea.

Ajunge! O să o fac chiar azi. Acum.

Sar pe blatul de bucătărie şi mă înalţ pe labele din spate. Deschid dulapul. La început nu-mi vine să-mi cred ochilor. *Nu e aici.* Dar nu, nu se poate, trebuie să fie. Îmi vâr nasul înăuntru şi cercetez interiorul prăfuit. Cuţitul a dispărut.

— Oh!

Sesizez rana adâncă a dezamăgirii în vocea ei şi aş face orice ca s-o

ajut să se simtă mai bine.

— Bun, asta e. Nu-ţi face griji, Olivia!

O să-l găsesc, îi spun. *Îţi jur!*

Scoate un sunet subţire şi îmi dau seama că se stăpâneşte să nu plângă. Însă îi simt lacrimile alunecând fierbinţi pe blana de pe obraji.

Ce pot să fac? îi şoptesc. *Spune-mi, şi o să fac!*

Pufneşte pe nas.

— Ar fi ceva, dar probabil că nu vei putea, răspunde ea. Să foloseşti mâinile.

O să încerc, şoptesc, deşi până şi gândul la aşa ceva mă face să vomit.

Dulapul de sub scări e plin de praf şi miroase plăcut a ulei de motor unsuros. Într-un colţ stau îngrămădite mormane de mochete prăfuite, un vraf de ziare vechi, părţi dintr-un aspirator, cutii cu cuie, o umbrelă de plajă... Urechile mi s-au lăţit şi stau ciulite, iar coada mi s-a ridicat de nerăbdare. Este exact genul de loc după care mă dau în vânt. Amuşin deliciosul ulei negru care se prelinge pe podea.

— Concentrează-te, Olivia! zice Lauren. Am ascuns-o sub ziare.

Scotocesc cu nasul şi adulmec ceva ce nu este hârtie de ziar. Ceva mai fin şi mai lucios. Plastic.

— E o casetă, mă lămureşte Lauren. Hai, ia-o! Nu, nu aşa, foloseşte-ţi mâinile! Labele nu sunt reale.

E tot mai frustrată.

— Trăieşti în corpul meu, zice ea. Eşti fată, nu pisică. Trebuie să pricepi asta.

Încerc să-mi simt *mâinile.* Însă nu reuşesc. Îmi cunosc forma corpului. Mă deplasez într-un echilibru delicat pe patru labe catifelate. Coada mea e ca un bici sau ca un semn al întrebării, în funcţie de starea de spirit. Ochii mei sunt verzi precum măslinele de cocteil şi sunt frumoasă...

— N-avem timp pentru toate prostiile astea, mă avertizează Lauren. Haide, ia caseta în gură! Asta poţi să faci, nu-i aşa?

Da!

Prind caseta delicat cu fălcile.

— Acum o să mergem la fanta pentru corespondenţă din uşa de la intrare. OK?

OK!

Trecem prin camera de zi şi zăresc ceva care mă face să mă opresc pentru o clipă.

— Ce e, Olivia? Ai văzut ceva? mă întreabă Lauren.

Da. Adică... nu.

— Bine! Atunci, grăbeşte-te!

Deschid fanta cu nasul. Simt metalul greu şi rece pe nasul meu catifelat şi fin. Lumea de afară miroase a îngheţ în zori. Lumini albe îmi lovesc ochii.

— Aruncă repede caseta în stradă! spune Lauren. Cât de departe poţi.

Smucesc din cap şi arunc caseta. Nu pot s-o văd, doar o aud cum sare.

— A ajuns în tufişuri, şopteşte Lauren, iar eu îi simt disperarea din voce.

Scuze! îi spun. *Mii de scuze!*

— Ar fi trebuit să ajungă pe trotuar ca s-o găsească cineva, zice Lauren, apoi izbucneşte în plâns. Aşa, nimeni n-o va găsi niciodată. Ai irosit singura noastră şansă.

Mă simt îngrozitor, Lauren. Serios, aşa mă simt!

— Nu-ţi dai deloc silinţa, mă acuză ea. Nu vrei să plecăm de aici. Îţi place să fii prizoniera lui.

Nu! exclam. Agonizez. *Nu e aşa. Vreau să ajut! A fost un accident!*

— Trebuie să iei lucrurile în serios, zice Lauren. Vieţile noastre depind de asta, Olivia. Nu poţi continua să pretinzi că nu ai mâini. Trebuie să începi să le foloseşti...

Da, ştiu, îi răspund. *Trebuie să le folosesc ca să pot apuca cuţitul. O să exersez. Şi n-o să mai dau greş.*

O adulmec şi-mi frec capul de părţile din ea pe care le simt în minte.

Odihneşte-te acum! îi spun. *Stau eu de pază.*

Ne încolăcim pe mocheta portocalie ţepoasă şi încep să torc. O simt lipită de mine, înăuntrul meu. Scoate un oftat adânc şi o simt cum alunecă uşor în braţele somnului în întunericul liniştit. Coada mea e tare îngrijorată. Lui Lauren nu-i place să vorbească despre ce vom face după ce ne vom elibera. Am un presentiment urât că nu-i pasă de fapt de libertate. Ba chiar mai rău decât atât – că nu-şi doreşte să rămână în viaţă. Dar eu o s-o ajut. Voi face în aşa fel încât să fim în siguranţă.

Lauren are şi aşa destule pe cap, aşa că nu i-am povestit ce lucru straniu am observat acum câteva clipe. În timp ce mă îndreptam spre

ușa din față a casei cu caseta în gură, am aruncat o privire în camera de zi. Și jur că, pentru o secundă, mocheta și-a schimbat culoarea din portocaliu în albastru.

DEE

Dee stă ia fereastră şi priveşte afară în întuneric. Mângâie pisica fără gheare cu mâini blânde şi-i pare rău că s-a lăsat de fumat. „O pietricică drăguţă”, şopteşte ea pentru sine. Pisica îşi ridică ochii şi-i aruncă o privire tăioasă. E târziu şi toate ferestrele casei lui Ted sunt întunecate. Lui Dee îi este însă teamă să doarmă. Teamă ca păsările roşii să nu vină în zbor şi să pătrundă în capul ei, cu ştiţi voi ce în cioc. Sau să viseze celălalt vis, în care îi vede pe mama şi tatăl ei plimbându-se mână în mână prin deşert sub o pătură de stele, căutând în continuare, strigând în continuare numele surorii ei mai mici. Amintirile nu pot fi ţinute la distanţă. Ele stau cuibărite una într-alta. *Ca păpuşile acelea ruseşti,* îşi zice Dee.

Îi e din ce în ce mai greu cu aşteptările lungi şi veghea neîntreruptă. Uneori îi vine să ţipe. Uneori îi vine să înşface o rangă, să meargă la casa lui Ted şi să îi spargă uşa – ca să termine odată cu asta. Alteori, ca acum, tot ce-şi doreşte este să urce în maşină şi să plece. De ce i-a revenit tocmai ei sarcina aceasta îngrozitoare? Dar n-are încotro. Le-o datorează lui Lulu şi tuturor celorlalţi. A cercetat articolele din ziare şi coloanele ceţoase luminate de strălucirea difuză a microfişelor. Articole despre copii care au mers la lac şi nu s-au mai întors. Şapte sau opt pe puţin, de-a lungul timpului. Copii fără familii sau fără cineva căruia să-i pese de ei. De aceea, nu li s-a dat prea mare importanţă. Dispariţiile au încetat în ultima vreme. De fapt, de la Lulu încoace – şi poate că există un motiv pentru asta. Poate că el a înţeles că este preferabil să ţină copiii, în loc să rişte să răpească mereu alţii.

Soarele se înalţă prin norul lăptos pe deasupra copacilor. Rozul mângâie cerul înspre est ca un deget.

Ceva se agită în aer în faţa casei lui Ted. Un obiect dreptunghiular e azvârlit prin fanta de corespondenţă şi zboară afară. Scoate un pocnet în timp ce saltă pe trepte, după care aterizează, verde lucios şi fără zgomot, prin tufele de rododendron răsărite în apropierea scării.

Toate simţurile lui Dee intră în alertă. Porneşte spre uşă. Inima îi bubuie atât de tare în urechi, încât nu poate auzi nimic altceva. Se forţează să tragă adânc aer în piept. Mâna ei este pe clanţa uşii în clipa

când aude familiarul *zdrang, zdrang, zdrang* al încuietorilor.

Rămâne încremenită preţ de o clipă. Merge la fereastră. Ted iese din casă şi păşeşte pe scara din faţă. Arată ceva mai îngrijit ca de obicei. Pare să se fi pieptănat.

Începe să coboare treptele, aruncă o privire în stânga, se opreşte şi se apleacă pentru a ridica ceva dintre frunzele verzi lucioase. Totul se opreşte înlăuntrul lui Dee. Prea târziu. Ted a găsit obiectul, orice ar fi fost el.

Ted se îndreaptă de umeri. În mână ţine un mic con de pin. Îl răsuceşte în mâini şi îl studiază îndeaproape în lumina dimineţii.

La douăzeci de minute după plecarea lui, Dee merge la casa lui Ted. Îşi urmează cu mare grijă planul. Sună la sonerie. Niciun răspuns. Ridică un pic clapa fantei de corespondenţă.

— Alo? strigă ea spre măruntaiele casei.

Starea de spirit a locuinţei o loveşte în faţă. Praf şi disperare veche.

— Alo! strigă ea din nou. Sunt vecina, am venit să ajut!

I-a luat ceva timp ca să vină cu ideea acestei exprimări. E ceva ce fetiţa ar înţelege şi ar părea totodată complet inofensiv în urechile oricărui alt ascultător. Casa îşi aruncă răsuflarea înspre ea. Dar nu se aude nici un alt sunet. Dee îşi pune gura la deschizătură şi şopteşte „Lulu?” Aşteaptă un minut, apoi două. Însă tăcerea casei nu face decât să se adâncească.

Începe să se lumineze. Pe stradă trece un bărbat care îşi plimbă câinele. Dee ştie că nu poate să intre prin efracţie. Şi că mai devreme sau mai târziu cineva se va întreba ce caută acolo, de ce zăboveşte pe treptele casei lui Ted.

Scoate lanterna, din buzunar, se aşază în patru labe şi se târăşte repede în tufişul de rododendron. Pânze de păianjen i se agaţă de faţă ca nişte mânuţe. Adrenalina îi pompează sânge în inimă. Şi asta o face să se simtă bine, să se simtă vie.

Caseta zace pe jumătate îngropată în frunzele uscate. Un cărăbuş s-a cocoţat pe ea şi-şi mişcă elitrele, curios s-o cerceteze. Dee îl mătură cu mâna, apoi ia caseta şi o vâră în sutien. Se retrage încet din tufiş. Efectul adrenalinei a trecut şi acum îi e frig. În dreapta ei, ceva se deplasează într-o linie lungă şi subţire prin covorul de frunze. Dee icneşte şi se îndepărtează de tufiş, lovindu-şi dureros tibia de marginea unei trepte. Se bate înnebunită cu palmele în cap; simte

greutatea fantomatică a unui corp solzos care se agaţă şi se încolăceşte în părul ei. Aleargă gâfâind spre uşa propriei case.

TED

Ziua şedinţei cu omul-gândac a venit în sfârşit. Trebuie să-mi duc planul până la capăt. De dragul lui Lauren. N-ar fi trebuit totuşi să ţip la el ultima dată când ne-am văzut. În ochi i-a apărut sclipirea aceea.

Drumul până la biroul lui e plăcut. Nu-i foarte cald afară. Mângâi conul de pin din buzunar. L-am găsit lângă scara de intrare în casă. Îmi plac conurile de pin. Au personalităţi foarte distincte.

Mă opresc cu mâna pe clanţă. Omul-gândac e în birou la el şi vorbeşte. E pentru prima oară când văd sau aud un alt pacient aici!

— Naiba să le ia de minţi înguste! îl aud că zice. Minţi înguste şi oraşe mici!

Vorbele lui mă fac să mă simt ciudat. Bat la uşă ca să-l avertizez că am sosit. Sunt o persoană care respectă intimitatea celorlalţi. Omul-gândac se opreşte din mormăit şi spune „Intră!”

În spatele ochelarilor, ochii îi sunt calmi. În încăpere nu se află nimeni altcineva.

— Mă bucur să te văd, Ted! zice el. M-am temut că n-o să vii. Văd că ai zgârieturi proaspete pe mâini şi faţă.

— Pisica e de vină, replic eu. Trece printr-o perioadă grea.

(Unghii pe faţa mea, ţipete când o aşez în ladă.)

— Bun, deci ce mai faci?

— Bine, îi răspund. Pastilele îmi fac bine. Numai că le termin prea repede. Mă gândeam că îmi poţi da o reţetă ca să merg la farmacie, în loc să le iau de aici.

— Mda, putem discuta despre mărirea dozei. Dar aş prefera să iei pastilele de la mine. În plus, la farmacie ar trebui să le plăteşti. Şi îmi închipui că n-ai vrea aşa ceva.

— Nu prea.

— Ai ţinut jurnalul de sentimente? mă întreabă.

— Sigur, îi răspund politicos. E grozav! Sugestiile tale m-au ajutat mult.

— Jurnalul te-a ajutat să identifici nişte obiective?

— Păi, îi răspund, îmi fac griji mari pentru pisică.

— Pisica ta gay.

— Da. Clatină tot timpul din cap şi îşi acoperă urechile cu labele, de parcă ar avea ceva înăuntru. Şi pare că nimic nu o ajută.

— Şi asta te face să te simţi neajutorat? mă întreabă omul-gândac.

— Da. Nu vreau s-o văd că suferă.

— Dar n-ai putea să acţionezi cumva? S-o duci la medicul veterinar, de pildă?

— Oh! exclam. Nu. Nu cred că cei de la clinica de animale ar înţelege-o. Deloc. E o pisică foarte specială.

— Bun, dar dacă nu încerci, n-ai cum să ştii, nu-i aşa? zice omul-gândac.

— De fapt, spun eu, mai e ceva care mă îngrijorează.

— Da?

Pare nerăbdător. Aproape că mă face să mă simt prost. Aşteaptă de atâta timp să îi ofer ceva!

— Mai ţii minte serialul ăla TV de care ţi-am povestit – cel cu mama şi fiica?

Dă din cap. Îşi ţine pixul nemişcat. Şi ochii, precum nişte cercuri albastre plate, fixaţi asupra mea.

— M-am uitat la alte episoade. Povestea s-a mai complicat un pic. Fata aia furioasă, cea care tot încearcă să-şi omoare mama – ei bine, se pare că are un fel de... a doua natură.

Omul-gândac nu se clinteşte. Ochii îi rămân aţintiţi asupra mea.

— Mda, se mai întâmplă, zice el rostind cuvintele rar. Ce-i drept, nu frecvent... şi lucrurile nu decurg deloc ca-n filme.

— Filmul ăsta nu seamănă cu altele.

— Parcă ziceai că e un serial de televiziune.

— Da, un serial, asta voiam să spun. Deci, cum ziceam, fiica e câteodată o tânără ca oricare alta, însă în alte dăţi pare complet... diferită.

— Ca şi cum o altă personalitate ar prelua controlul? mă întreabă el.

— Da. Ca şi cum în ea ar exista doi oameni.

Două specii diferite, de fapt, îmi spun, dar numai în sinea mea. Cred că i-am dezvăluit suficient.

Omul-gândac răspunde:

— Cred că e vorba de un caz de tulburare disociativă de identitate, sau TDI.

Tulburare disociativă de identitate. Nu pare ceva care ar da bine la

TV sau radio. Şi nu cred că ar avea vreo legătură cu situaţia lui Lauren.

Omul-gândac mă urmăreşte cu atenţie, şi îmi dau seama că murmur în barbă. Că mă port ciudat. Îl fixez cu o expresie fermă.

— Foarte interesant! comentez.

— Mai înainte i se spunea tulburare de personalitate multiplă. TDI este un termen nou – deşi încă nu-l înţelegem în totalitate. În cartea mea, mă ocup extensiv de el. În fapt, se poate spune că întreaga mea *teză...*

— Bun, dar ce anume înţelegem din tulburarea asta? spun eu, încercând să-l aduc înapoi la subiect.

Ştiu din experienţă că, dacă nu-l opresc, va trăncăni la nesfârşit despre cartea lui.

— Fata din serialul tău a fost probabil supusă unor abuzuri sistematice, fizice sau emoţionale, explică omul-gândac. În urma lor, mintea ei s-a fragmentat. Şi astfel s-a format o nouă personalitate, capabilă să facă faţă traumei. E un lucru frumos, dacă stai să te gândeşti. Soluţia elegantă găsită de un copil pentru a-şi combate suferinţa. Ochii îi strălucesc în spatele ochelarilor în timp ce completează: Asta ai văzut în serial? Abuz?

— Nu ştiu. Poate că am ratat partea asta în timp ce-mi pregăteam popcornul. Oricum, ce vreau să zic este că mama ei nu ştie cum ar trebui să procedeze. Ce ar trebui să facă, după părea ta de specialist?

— În privinţa aceasta există două şcoli de gândire, răspunde omul-gândac. Prima dintre ele îşi propune să atingă o stare numită co-conştiinţă. Îmi observă privirea şi adaugă: Terapeutul va încerca să ajute personalităţile alternante sau alter egourile să găsească calea de a coabita armonios.

Aproape că-mi vine să izbucnesc în râs. Lauren nu ar putea coabita armonios cu nimeni.

— N-ar merge, îi spun. În serial, cele două nu ştiu că sunt o singură persoană.

— Imaginaţia fetei ar putea fi pusă la lucru în beneficiul ei. Fata nu trebuie să stea la mila imaginaţiei sale. Îşi poate construi un spaţiu în interiorul ei. O construcţie reală. Mulţi copii îşi fac castele sau conace. Dar poate fi orice. O cameră, un hambar. Numai să fie mare, cu loc suficient pentru toate alter egourile. După care fata îşi poate invita personalităţile alternante să se adune acolo în siguranţă. Pentru a se cunoaşte între ele.

— Dar cele două personalităţi *chiar* nu se suportă reciproc.

— Îţi pot recomanda nişte cărţi, zice omul-gândac. Ca să înţelegi mai bine acest tip de abordare.

— Care e cealaltă şcoală de gândire?

— Integrarea. Alternantele sunt subsumate în personalitatea primară. Şi efectiv dispar.

— Ca şi cum ar muri.

Sau ca şi cum ar fi ucise, adaug în sinea mea.

Mă priveşte atent pe deasupra ochelarilor.

— Într-un fel, da, răspunde el. Procesul terapeutic este îndelungat, putând dura câţiva ani. Unii practicieni consideră că e soluţia cea mai bună. Eu nu sunt sigur. Contopirea unor personalităţi pe deplin dezvoltate într-una singură e un lucru anevoios uneori – şi nerecomandabil. Există practicieni care privesc aceste personalităţi, aceste alter egouri, drept oameni în toată puterea cuvântului. Oameni cu vieţi şi opinii proprii. Din lipsă de un cuvânt mai bun, cu suflet, aşa susţin ei. Însă procesul ăsta e dificil, cum am mai spus. E ca şi cum am încerca, tu şi eu, să ne contopim, să devenim o singură persoană.

— Totuşi, se poate, comentez eu.

— Ted, zice el. Dacă ştii... pe cineva aflat într-o asemenea situaţie, fii sigur că are nevoie de ajutor. De mult ajutor. Aş putea să o îndrum să...

Mâna stângă îi stă în poală. Pe cea dreaptă a aşezat-o cu palma în jos pe masa mică de lângă birou, la câţiva centimetri de telefonul mobil. Iau un pix de pe masă şi mă joc cu el, urmărindu-i în tot acest timp cu mare atenţie mâna dreaptă, cea aflată lângă telefon. Îl aştept să facă următorul salt mintal. Îl aştept să întindă mâna după telefon. Sper totuşi să n-o facă. În mod straniu, am ajuns să ţin la el.

— Ce puzzle complex! rosteşte el visător, şi-mi dau seama că nu i se adresează nimănui. În cartea mea pun următoarea întrebare: în ce constă eul? Ştii, există o teorie filosofică conform căreia TDI ar putea deţine secretul existenţei umane. Sunt unii care susţin că fiecare lucru şi obiect viu, fiecare piatră şi fir de iarbă are suflet şi toate sufletele adunate alcătuiesc o singură conştiinţă. Fiecare lucru este o parte componentă vie a unui univers care respiră, este conştient... Dacă acceptăm teoria, înseamnă că suntem cu toţii personalităţi alternante – în esenţă ale lui Dumnezeu. Nu-i aşa că-i o idee minunată?

— Clar, răspund eu. Îmi poţi da, te rog, titlurile cărţilor acelora? îl întreb pe cel mai politicos ton cu putinţă. Cele despre integrare.

— O, sigur că da.

Rupe o foaie din blocnotes şi începe să mâzgălească.

— Te rog să meditezi serios la ce ţi-am spus, Ted! zice el cu ochii pe foaie. Cred că i-ar fi de mare ajutor dacă aş avea acces şi aş putea discuta cu ea.

Ochii omului-gândac sunt plini de abstracţii, şi asta mă face să mă simt în siguranţă. Arde de emoţie. Ţin pixul ascuns în pumn ca pe un pumnal.

Dacă ar şti el... Mă gândesc la nopţile întunecate petrecute în compania lui Lauren, la umezeala lipicioasă a mâinilor ei, la dinţii şi unghiile ei ascuţite care lasă urme vizibile de zgârieturi în carnea mea. Mă gândesc la Mami.

Revin din locul unde am fost pentru câteva clipe. Dinspre perete se aude un sunet precum cel făcut de şoareci. Vârful pixului e îngropat adânc în palma mea. Sunetul nu e scos de picioare de şoareci, ci de sângele ce se prelinge în tipare bine definite pe mocheta în nuanţe pale. Omul-gândac se holbează. Faţa îi este inexpresivă şi albă. În timp ce îl privesc, faţa începe să i se umple de oroare. Faţa mea nu se deformează corect pentru a transmite ideea de durere şi este prea târziu ca să pretind acum că simt aşa ceva. Omul-gândac a sesizat, în fine, o părticică din ceea ce sunt cu adevărat. Extrag cu grijă pixul din locul unde s-a împlântat în palma mea. Iese cu un mic sunet pleoscăit, ca o acadea ţinută ferm între dinţi. Opresc sângerarea cu un şerveţel de pe biroul omului-gândac.

— Mulţumesc! spun, luând foaia de hârtie dintre degetele lui.

Se trage înapoi şi încearcă să-şi mascheze spaima, dar fără succes. Cunosc bine gestul: retragerea aceea, ca şi cum carnea de pe mâna lui ar încerca să se târască departe de a mea. În felul ăsta obişnuia să mă atingă Mami.

Ies împleticit din birou, apoi trântesc uşa în urma mea şi mă trezesc în sala de aşteptare din plastic, cu duhoarea ei de flori sintetice. Şedinţa nu a decurs bine. Dar cel puţin acum am o denumire. Mă opresc atât cât s-o notez. *Tulburare disociativă de identitate.* Aud cum uşa biroului se deschide în urma mea şi o iau din nou la goană, împiedicându-mă de scaunele albastre goale din plastic. De ce nu am văzut pe nimeni vreodată aşteptând în sala asta? Oricum, nu contează, pentru că nu voi mai reveni aici.

OLIVIA

Încep să suspectez că Ted a aruncat cuţitul la gunoi. Sau poate că îl cară după el în nopţile acelea lungi când se întoarce acasă duhnind a pământ şi oase vechi.

Luăm în considerare şi alte variante. Totuşi, cuţitul rămâne opţiunea cea mai bună pentru că este ascuţit şi poate fi manevrat cu repeziciune. Corpul lui Lauren nu este puternic. În casă nu e nimic de mâncare, nici măcar ceva otrăvitor. Ted şi-a învăţat lecţia.

Nu vreau să discut cu Lauren despre asta, însă am impresia că Ted pune ceva la cale. Azi a venit acasă cu nişte cărţi noi. Titlurile lor îmi dau dureri în mustăţi. Cred că se referă la noi. Încerc să-mi ascund gândurile, să le ţin departe de Lauren. Dacă le cufund suficient de adânc în mine, nu le poate auzi. Îi mulţumesc din nou domnului că m-a ţinut aici, în casa asta. Lauren are nevoie de mine.

— Mă gândesc că aş putea confecţiona eu un cuţit, zice Lauren pe un ton nesigur. Cum am văzut la televizor că fac deţinuţii. E rău că n-avem pic de mâncare. M-ar ajuta să gândesc mai bine.

Îi simt foamea. Se adaugă peste a mea şi îmi adânceşte durerea din burtă. Timpul Nopţii mârâie şi se zgâlţâie în profunzimile noastre ca fâlfâitul unor aripi negre. Îl forţez să se întoarcă la locul său. Este la fel de înfometat ca noi.

Nu e momentul tău, îi spun.

Îşi arată colţii, însă e prea adânc în interiorul meu ca să-nţeleg ce mormăie. Fie *Acum, acum, acum,* fie *Nu, nu, nu.* Nu-mi dau seama care dintre ele.

Scotocim prin sertare şi dulapuri. Nu găsim decât praf. Lauren inventează cântece ca să ne distreze. Cel mai bun e despre un păduche de lemn. Este chiar foarte, foarte bun.

Suntem extenuate. Mă încolăcesc pe podea, sub canapea. Coarda zace morman lângă mine. Astăzi este galben-pal şi delicată.

Chiar dacă am găsi cuţitul, tot n-aş putea să-l folosesc asupra lui Ted. În afara scurtei străfulgerări, atunci când Lauren a dărâmat zidul care ne desparte, n-am fost capabilă să-mi controlez mâinile, capul, braţele aşa cum fac tedii. Mă simt în continuare pisică. Şi mai e ceva.

Atunci când mă gândesc la Ted, încă mă simt atrasă de el. Iubirea nu se stinge uşor. Loveşte cu picioarele şi se zbate.

Lauren spune:

— Trebuie să continui să exersezi, Olivia.

Sunt obosită, îi răspund. În sinea mea îmi zic: *Exerciţiile sunt oribile şi le detest.*

— Te-am auzit, pisică proastă! mă ia la rost ea. Cum crezi că vom putea scăpa de aici dacă tu nu-ţi vei putea folosi corpul?

Uneori eşti cam nepoliticoasă.

— Măcar eu nu-mi încalc promisiunile, Olivia. Ai spus c-o să încerci.

Miorlăi nemulţumită; sunt conştientă că are dreptate.

Lauren oftează.

— Hai să o luăm de la capăt! Du-te la baza scărilor! Spune-mi ce vezi!

Văd scările, rostesc eu şovăielnic. (Întotdeauna am impresia că răspund greşit.) *Văd mocheta. Balustrada care urcă. În vârf, abia întrezăresc palierul. Şi dacă mă răsucesc în loc, văd uşa de intrare, suportul de umbrele, uşa de la bucătărie, un pic din cea care dă în camera de zi...*

— OK! zice ea. De ajuns! O să numim asta „Timpul Nopţii". El poate vedea ce ai descris tu, dar nu mai mult. Gândeşte-te! Vizualizează! Imaginează-ţi că îl vezi la baza scărilor! Acum hai să mergem în capul scării!

Pe penultima treaptă înaintea palierului, Lauren îmi face semn să mă opresc.

— Ia spune-mi, acum ce vezi?

Văd uşa de la baie, dormitorul lui Ted, camera ta şi plafoniera...

— Deci tot ce este în partea de sus a scărilor, da?

Da.

— Dar spre jos vezi ceva? Holul? Uşa de intrare, suportul de umbrele...

Nu.

— Bun, hai să numim asta „Lauren"! Asta e ceea ce pot vedea eu. Ai înţeles?

Nu tocmai, îi răspund, dar Lauren nu mă ascultă.

— Coboară din nou!

Când ajung exact la mijlocul scărilor, Lauren spune:

— Stop!

Mă aflu pe treapta unde îmi place să trag un pui de somn. Deasupra, sunt şapte trepte, iar dedesubt, tot atâtea.

— Ce vezi acum? mă întreabă Lauren.

Văd balustrada, răspund eu, *văd scara şi mocheta de pe palier. Dacă mă uit în jos, văd podeaua din hol şi, dacă mă ghemuiesc, văd o parte din uşa de intrare. Iar dacă mă uit în sus, văd geamul dinspre capul scărilor, uşa de la baie şi plafoniera.*

— Bun, deci vezi câte ceva din ce este deasupra şi ceva din ce se află mai jos de tine. Asta eşti tu, Olivia. Timpul Nopţii este jos, eu sus, iar tu la mijloc şi faci legătura dintre noi. Eşti punctul de legătură. O singură persoană ne poate salva. Şi aceea eşti tu.

Coarda capătă o tentă certă roz-aurie când mă umflu de mândrie.

— Tot ce trebuie să faci este să urci, spune Lauren. Haide, încearcă!

Dar...

— Nu vreau să urci la modul propriu, spune Lauren impacientată. Doar nimic din toate astea nu este real.

OMG! CE VREI SĂ...?

— Nimic. Nu contează. Hai să repetăm!

Mă înfior. Simt sub labele mele catifelate vechea mochetă aspră de pe scări. Îmi plac labele mele. Nu vreau să fiu o ted. Vreau să fiu eu însămi.

Mi-e frică! Nu pot să mă mişc, Lauren.

— Spune-ţi în gând o poveste! cere Lauren, iar din tonul ei îmi dau seama că ştie ce înseamnă să împietreşti de frică. Pretinde că sus este ceva ce îţi doreşti mult şi mergi acolo! adaugă ea.

Mă gândesc la DOMNUL şi la numeroasele Lui feţe, şi la cât de bun este El. Încerc să mi-L imaginez pe palierul de deasupra mea. Inima mi se umple de iubire. Aproape că îl pot vedea, cu corpul său roşcovan şi coada de tigru. Şi ochii aurii.

Urc o treaptă. Pereţii se cutremură pentru o clipă. Mi se face rău; mă simt de parcă aş cădea de la o mare înălţime.

— Bun! zice Lauren cu vocea spartă de atât entuziasm. E foarte bine, Olivia!

Mă uit în sus la DOMNUL. Îmi zâmbeşte. Şi pe urmă observ că are faţa lui Ted. De ce poartă faţa lui Ted?

Mă răsucesc şi o iau la goană în jos pe scări, miorlăind nefericită. Lauren ţipă nedesluşit în capul nostru.

Nu pot s-o fac, îi spun eu. *Te rog, nu mă obliga! Este îngrozitor.*

— Nu mă iubeşti, rosteşte Lauren cu tristeţe în glas. Dacă m-ai iubi, ţi-ai da toată silinţa.

Ba nu-i adevărat, te iubesc, te iubesc mult! spun eu cu un mic mieunat. *N-am vrut să te supăr.*

— Ai mai făcut-o şi înainte, Olivia. Ştiu, pentru că am simţit. Dărâmi bariera şi te ridici. O faci de fiecare dacă când dai Biblia jos de pe masă. De fiecare dată când o faci, se aude un tunet şi casa se clatină, nu-i aşa? O faci atunci când înregistrezi pe casetă. Şi mai ţii minte când ai deschis uşa de la frigider? Carnea s-a stricat rău de tot atunci! Tot ce trebuie să înveţi este să faci la fel în mod deliberat.

Îmi amintesc tot ce îmi spune ea, dar tot nu înţeleg. Sigur că s-a stricat carnea, doar am lăsat deschisă uşa de la frigider.

— Ce culoare avea mocheta în ziua aceea, Olivia?

Nu e aşa surprinzător, având în vedere prin câte a trecut – Lauren şi-a pierdut minţile.

— Presupun că ai dreptate, zice ea acum, dar ce-ar fi să încerci totuşi?

Ce ciudat este să-ţi poată auzi cineva gândurile! îmi spun eu. Încă nu m-am obişnuit cu asta.

— Te rog!

Vocea îi sună aşa de trist, încât mă ruşinez.

Bine! răspund în final. *O să încerc!*

Încerc de mai multe ori, însă oricât de mult mă străduiesc, nu-mi simt decât blana neagră mătăsoasă de pe spinare şi cele patru labe moi.

După mult timp, aproape o eternitate, Lauren zice:

— Opreşte-te!

Mă aşez pe scări cu oarecare uşurare şi încep să mă ling şi să-mi fac toaleta.

— Nu vrei să mă ajuţi.

Lacrimile umplu glasul lui Lauren.

Ba vreau, spun eu. *Oh, Lauren, nimic nu îmi doresc mai mult pe lume decât să te ajut! Numai că... nu pot.*

— Nu, zice ea încet. Nu vrei.

Am o senzaţie ciudată în coadă. Caldă, cumva. O răsucesc ca să simt răcoarea pe lungimea ei. Însă senzaţia de cald se accentuează. Devine fierbinte.

— Pot să te mângâi, zice Lauren. Dar pot să fac şi aşa.

Durerea mă străpunge roşie ca focul prin vertebre. Se transformă într-o flacără. Coada mea devine un vătrai roşu ca focul. Plâng.

Te rog, opreşte-te, Lauren!

— Ceea ce-i fac eu unei pisici imaginare nu are nicio importanţă.

Dar mă doare!

Durerea îmi pulsează în creier, în blană, în oase.

— Îţi închipui că eşti frumoasă, rosteşte Lauren cu acelaşi glas visător. Ted a dat jos oglinzile din casă şi nu poţi vedea cum arăţi în realitate, aşa că o să-ţi spun eu. Eşti mică, strâmbă şi uscată. Ca mărime, eşti jumătate din cât ar trebui să fii. Toate coastele îţi ies prin piele ca nişte lame de cuţit. Nu mai ai mulţi dinţi rămaşi în gură. Părul îţi creşte în smocuri aţoase pe capul chel. Cum arsurile de pe faţă şi mâini ţi s-au vindecat una după alta, ţesutul de pe cicatrice s-a îngroşat atât de mult, încât ţi-a deformat faţa. Ţi-au tras nasul în lateral şi ţi-a acoperit ochii, aşa că unul dintre ei aproape că s-a închis din cauza cicatricelor. Te vezi păşind fudulă prin casă pe cele patru picioare elegante ale tale. Nu e adevărat. În fapt, te târăşti pe mâini şi genunchi şi-ţi tragi după tine picioarele rupte şi nefolositoare, ca un peşte urât. Nu-i de mirare că nu vrei să trăieşti în corpul ăsta. L-ai ajutat pe Ted să-l distrugă şi după aia te-ai cocoţat în poala lui şi ai tors. Eşti penibilă. Se opreşte, după care rosteşte cu o voce diferită: Oh, Olivia! Îmi pare foarte rău!

Fug şi miorlăi oripilată. Şocul post-durere încă se rostogoleşte în mine. Cuvintele ei sunt însă cele care mă rănesc cel mai tare.

— Te rog, Olivia, iartă-mă! strigă ea după mine. Îmi cer scuze! Uneori mă înfurii, dar n-am vorbit serios.

Ştiu cum s-o rănesc la rândul meu. Ştiu locul de care se teme cel mai tare.

Sar pe răcitor, apuc capacul cu gheara făcută cârlig şi îl trântesc zgomotos peste. Întunericul binevoitor cuprinde lada, iar eu îmi astup urechile ca să nu mai aud ţipetele lui Lauren. Las nimicul cel moale să mă poarte cu el. Mă cufund în adâncime.

De câte ori poate îngenunchea cineva înainte de a se lăsa distrus pe vecie? Când ai de-a face cu lucruri distruse, trebuie să te porţi cu mare grijă; uneori ele se prăbuşesc şi în cădere le distrug, la rândul lor, pe celelalte.

TED

Mă întorc la barul cu luminiţe în copaci unde am întâlnit-o pe femeia cu părul ca untul şi ochi albaştri. E o zi caldă, aşa că mă aşez la una dintre mesele lungi din curtea din spate ca să inhalez mirosul de carne friptă şi să mă gândesc un timp la ea. De undeva se aude o muzică country plăcută, dintr-aceea de la munte. Aşa ar fi trebuit să fie întâlnirea noastră. Cea reală nu a decurs bine.

Nu te mai gândi la asta!

În jurul meu, bărbaţii vin şi pleacă. Sunt concentraţi, emană energie, dar nu-s prea vorbăreţi. Nici acum nu văd nicio femeie prin preajmă. Sincer să fiu, mi-aş dori să ţin închisă acea parte din creierul meu. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu femeia cu părul ca untul. Ziua e caldă şi calmul începe să se instaleze în mine, aproape ca şi cum aş fi într-o sală de aşteptare. Dau gata şase sau şapte shoturi de whiskey ieftin. Deşi cine stă să le numere? După ce termin, o să mă întorc acasă.

— N-am venit cu maşina. Ar fi o iresponsabilitate din partea mea!

Îmi dau seama că vorbesc tare şi se uită lumea la mine. După asta, îmi vâr capul în bere şi rămân tăcut. În plus, îmi amintesc că am vândut camioneta în urmă cu ceva timp.

La asfinţit sosesc şi mai mulţi oameni. Probabil că şi-au terminat schimbul la serviciu. E un du-te-vino continuu, dar sunt lăsat în pace. Încep să înţeleg de ce nu sunt femei aici – nu-i un loc potrivit pentru ele. Ce-ar spune Mami dacă m-ar vedea într-un asemenea bar? Şi-ar face gura pungă, dezgustată. *E împotriva ştiinţei.* Mă cuprind fiorii. *Dar Mami n-are cum să te vadă,* îmi reamintesc. *Mami nu mai e.*

Nu-mi dau seama ce beat sunt până ce nu mă ridic de pe bancă. Luminiţele din copaci ard ca nişte comete. Întunericul murmură şi timpul încetează să se mişte sau poate că se mişcă atât de iute, că nu-l mai pot simţi. *Uite, de asta beau,* îmi zic în sinea mea. *Ca să menţin controlul asupra timpului şi spaţiului.* Pare cel mai just gând care mi-a trecut prin minte vreodată. Feţele se clatină şi pălesc.

Trec printre peticele de lumină şi întuneric, apoi traversez curtea şi mă preling pe lângă copaci. Caut ceva ce nu-s în stare să numesc. Văd o clădire auxiliară joasă şi iluminată care se profilează pe cer. Intru şi

dau de o încăpere cu miros mineral şi pereţi placaţi cu scânduri de-a lungul cărora se înşiră pisoare. Încăperea e plină de tipi care râd. Îşi trec ceva mic dintr-o mână într-alta şi povestesc ceva despre un amic care are un cal. Sau care e cal. Sau imită un cal. După aceea pleacă şi rămân singur cu picuratul liniştitor şi becul chior care se leagănă în aer. Intru într-o cabină şi încui uşa ca să mă aşez în pace, la adăpost de ochi curioşi. E vina femeii cu părul ca untul, mi-am amintit de ea venind aici şi de asta m-am întristat – de obicei sunt prudent, nu beau atât de mult decât atunci când sunt acasă. Trebuie să ies de aici, trebuie să mă întorc acasă. Însă în clipa asta nu am idee cum aş putea să o fac. Pereţii pulsează.

Doi oameni intră în baie. Se mişcă împleticit şi vorbesc neclar; sunt beţi turtă – până şi eu îmi dau seama.

— I-au aparţinut unchiului meu, zice o voce. Şi înainte bunicului meu. Şi mai înainte tatălui său. Care i-a purtat când lupta în Războiul Agresiunii Nordului. Aşa că dă-mi-le înapoi, omule! Inelele de manşetă, vreau să zic butonii de cămaşă. Sunt de neînlocuit. Şi-s argintii cu roşu, culorile mele preferate.

— Nu ţi le-am luat eu, răspunde cealaltă voce.

Una care îmi sună familiar. Sinapsele mele leneşe iau foc la auzul ei. O idee îmi străpunge creierul, apoi, la fel de iute, o pierd.

— Şi ştii că nu ţi i-am luat eu, continuă vocea. Nu vrei decât să faci rost de nişte bani de la mine. Te citesc de la o poştă.

— Ai stat lângă mine la bar, rosteşte tipul cu butonii. I-am scos doar o secundă. Şi în clipa următoare au dispărut. Asta e realitatea.

— Eşti instabil emoţional şi psihic, zice vocea familiară, acum plină de compasiune. Înţeleg că refuzi să crezi că ai pierdut butonii. Cauţi pe cineva pe care să dai vina. Am priceput. Dar în adâncul fiinţei tale ştii că nu eu ţi i-am luat.

Celălalt bărbat începe să plângă.

— Te rog! zice el. Ştii că nu-i frumos ce ai făcut.

— Nu-ţi mai proiecta halucinaţiile asupra mea. Du-te să-ţi cauţi pe altcineva!

Aud o bufnitură şi un trosnet. Cineva a căzut la podea. Am devenit curios şi sentimentul ăsta e mai puternic decât beţia. În plus, sunt aproape sigur cui îi aparţine cea de-a doua voce.

Deschid uşa cabinei şi cei doi tipi îşi ridică surprinşi privirile spre mine. Unul dintre ei are pumnul strâns şi tras puţin în spate, pregătit

să-l lovească pe bărbatul întins pe podea. Scena arată precum coperta unei cărţi cu Hardy Boys sau un afiş pentru un film vechi. Nu mă pot stăpâni şi izbucnesc în râs.

Omul-gândac clipeşte înspre mine. Are o pată pe nas. Sper să fie de murdărie, nu de altceva.

— Bună, Ted! zice el.

— Bună!

Îi întind mâna. Tipul care şi-a pierdut butonii şi l-a lăsat lat la podea a zbughit-o deja afară. Uneori, foarte rar ce-i drept, statura solidă îmi aduce beneficii.

Îl ajut pe omul-gândac să se salte în picioare. Partea din spate a cămăşii lui e umedă, alunecoasă şi maronie.

— Of! face el resemnat. Poate c-ar fi mai bine să plecăm de aici. E posibil să revină, poate însoţit de amici. Inexplicabil, dar pare să aibă prieteni.

— OK, zic eu. Hai să mergem!

Drumul e un tunel de lumină chihlimbarie. Nu-mi amintesc în ce direcţie se află casa mea şi nici nu pare a fi un amănunt prea important în clipa aceasta.

— Ce facem acum? îl întreb pe omul-gândac.

— Am chef să mai beau.

Ne îndreptăm spre o firmă luminoasă aflată la distanţă. Pe măsură ce ne apropiem, firma pare să avanseze şi în acelaşi timp să se retragă, dar în final ajungem; este o staţie de benzină unde se vinde bere, aşa încât cumpărăm câteva doze de la bărbatul somnoros care se ocupă de afacere. Pe urmă ne aşezăm la masa dinspre şosea, lângă pompe. E linişte deplină. Întreruptă doar când şi când de câte o maşină.

Îi dau un şerveţel de hârtie omului-gândac.

— Ai ceva pe faţă, îl atenţionez, iar el se şterge fără a comenta. Ca să vezi, iată-ne bând bere împreună, spun eu. Ce ciudat!

— Mda, ai dreptate, replică el. Evident, genul ăsta de lucruri n-ar trebui să se întâmple între terapeut şi clientul său. Intenţionezi să mai vii la şedinţe?

— Da, îi răspund.

Deşi, desigur, nici prin cap nu-mi trece.

— Bun! Aveam de gând să deschid subiectul la viitoarea şedinţă, dar pot s-o fac de pe acum. Să ştii că ar trebui să-mi dai adresa ta reală. Pentru dosar. Am verificat, şi la adresa pe care mi-ai dat-o nu e o casă.

E un magazin 7-Eleven.

— Am făcut o greşeală. Uneori încurc numerele.

Îşi flutură mâna, ca şi cum n-ar fi ceva important.

— Dar *tu* unde locuieşti? îl întreb.

— Ăsta e genul de întrebare pe care numai eu pot s-o pun! mi-o taie el scurt.

— De ce credea tipul ăla că i-ai luat butonii?

— N-am idee. Imaginează-ţi, eu să fur!

— Nu, nu pot să-mi imaginez, replic, pentru că realmente nu pot. De ce ţi-ai ales meseria asta? Nu e plictisitor să asculţi oameni vorbind ore în şir despre ei înşişi?

— Ba da, uneori. Dar sper că lucrurile se vor schimba cât de curând şi vor deveni mult mai interesante.

Bem împreună încă ceva vreme, deşi nu ştiu cât. Ne aruncăm din când în când câte o vorbă care se pierde însă apoi în eter. Farurile puţinelor maşini care trec pe şosea aruncă dungi albe pe feţele noastre. Mă simt foarte ataşat de omul-gândac.

Se apleacă spre mine.

— În seara asta multă lume ne-a văzut plecând împreună. Tipul de la benzinărie se uită la noi chiar în această clipă. O să te ţină minte. Nu eşti uşor de trecut cu vederea.

— Asta aşa e.

— Bun, acum haide să discutăm serios! zice el. Şi sincer. Spune-mi de ce n-ai mai venit la şedinţe?

— Pentru că m-ai vindecat, chicotesc eu.

— Mare figură eşti să te înţepi în halul ăla cu pixul!

— Presupun că am un prag înalt de suportabilitate a durerii.

Sughiţă uşor.

— Erai destul de zdruncinat în ziua aia. Ai plecat în grabă. Aşa că nu ai observat că te urmăresc. Nu vrei să se afle unde locuieşti, nu-i aşa? Dar să ştii că zgomotele sunt greu de înăbuşit. Vocile de copii sunt atât de penetrante!

Întunericul e brusc străfulgerat de o fierbinţeală roşie. Dintr-odată, omul-gândac nu îmi mai pare atât de beat. O presimţire îngrozitoare începe să se înalţe în mine.

— Ea nu-i de fapt fiica ta, nu-i aşa? mă întreabă omul-gândac. Aşa cum nici pisica ta nu e de fapt pisică. Te-ai crezut subtil încercând să mă conduci treptat spre diagnosticul de tulburarea disociativă de

identitate. Numai că eu îmi câştig existenţa citind oamenii, Ted. Şi n-ai cum să mă păcăleşti. TDI e cauzată de traume. De abuzuri. Aşa că spune-mi, care-i motivul real pentru care Lauren – sau Olivia, dacă vrei – nu iese niciodată din casă?

Mă forţez să râd. Mă forţez să par beat şi prietenos.

— Eşti tare deştept! îi spun. În seara asta m-ai urmărit până la bar?

— Am avut ghinion că tipul ăla a intrat în baie, rosteşte omul-gândac pe un ton visător. Altfel nu ţi-ai fi dat seama că te urmăresc de ceva vreme.

Am fost neglijent şi orb. I-am permis să vadă cine sunt cu adevărat.

— Tu ai fost cel care mi-a spart casa. Nu doamna vecină, aşa cum am crezut. Ai făcut însă o greşeală. Ai pus placajul la loc bătându-l în alte cuie.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, ripostează omul-gândac cu un aer jignit, şi este atât de convingător, încât aproape că îl cred. Ascultă-mă, Ted, asta e o ocazie de pe urma căreia am putea profita amândoi!

— Cum? întreb eu. Nu te pot plăti mai mult.

— Putem câştiga amândoi bani din treaba asta! zice el. Uite ce-i, se apleacă el spre mine, am fost menit să fac lucruri mai măreţe în viaţă decât să am o nenorocită de clinică minusculă şi să ascult nişte gospodine între două vârste care perorează despre cum şi-au pierdut stima de sine. Ştii că am fost printre primii în clasa mea? Adevărat, am avut o mică problemă la un moment dat, dar mi-am recăpătat licenţa. Merit mai mult decât atât. La urma urmei, care-i diferenţa dintre mine şi autorii de bestsellere? Îţi spun eu, e doar o chestiune de şansă. Când te-am cunoscut, am înţeles imediat că dădusem peste ceva special – studiul de caz perfect. Am postat reclame de terapie ieftină luni în şir. Tatăl meu obişnuia să spună că, dacă aştepţi suficient de mult timp, răul îşi va face cu siguranţă apariţia. Cred că tu poţi să-mi dai ceea ce merit. Tu, Ted, eşti în centrul cărţii mele. Nu-ţi face griji, nimeni nu va şti că tu eşti personajul principal! O să-ţi schimb numele – poate că o să-ţi zic Ed Flagman. Tot ce vreau de la tine este să fii sincer cu mine – complet sincer.

— Ce-ai vrea să-ţi spun?

Aş vrea să înceteze cu vorbitul. Altfel voi fi obligat să fac un lucru care-mi displace.

— Hai să începem cu începutul! răspunde el. Fata, Lauren, sau Olivia, nu contează cum îi spui, e prima?

— Prima?

— Prima dintre „fiicele” tale.

Simt ghilimelele ataşate cuvântului.

— Care e termenul pe care îl foloseşti? Fiice? Soţii? Sau poate că le spui pisoiaşi...

— Eşti un tâmpit! replic eu plin de furie. Credeam că eu sunt cel tâmpit, nu tu.

Totuşi, trebuie să recunosc că e îndeajuns de inteligent cât să fie periculos pentru mine.

Ochii lui injectaţi se îngustează.

— De ce ai mers acolo, la bar, Ted? mă întreabă. Pentru cine? Pentru pisica ta?

Îl prind de braţ.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui cine sunt! îi şoptesc în ureche.

Omul-gândac scoate un râgâit îngrozit. Îl ţin în braţe, gâfâi şi măresc strânsoarea până ce simt pârâitul cutiei lui toracice şi omul-gândac pare să se transforme în apă. Mâna i se descleştează. Două obiecte mici cad pe masă şi lumina se reflectă în ele. Este o pereche de butoni din argint incrustaţi cu pietre roşii ca sângele, puse în valoare de strălucirea tubului de neon. Mă holbez la ei preţ de o clipă.

— Nu eşti decât un hoţ! şuier în urechea lui, strângându-l şi mai tare. Furi totul – până şi gândurile. Nici măcar o carte nu eşti în stare să scrii.

Geme, iar din spatele nostru se aude un strigăt şi cineva iese din magazin; este bărbatul somnoros care ne-a vândut berea.

Îl eliberez din strânsoare pe omul-gândac, care se prăbuşeşte peste masă. Traversez în fugă şoseaua şi mă afund în braţele primitoare ale pădurii. Crengile îmi biciuie faţa, iar eu mă împleticesc până la glezne în mucegai. Cad de mai multe ori, dar nu mă opresc, ci mă forţez să mă salt în picioare pe covorul de frunze alunecos şi continui să alerg din toate puterile către casă. Un vuiet se înalţă în mine, adunându-mi-se în gât, dar nu-l las să-mi scape din gură, cel puţin nu acum.

Uşa de intrare se închide în urma mea. O încui cu mâini tremurânde. Strâng pumnii şi ţip, ţip până ce mă doare gâtul şi îmi răguşeşte vocea. Trag apoi adânc aer în piept de câteva ori. Îmi arunc două pastile galbene în gură şi le înghit fără apă. Mi se lipesc de gât şi rămân clicăind acolo ca două pietricele. Le forţez să coboare. Nu cred că omul-gândac a murit. Va trebui să mă rog să fie în viaţă. Dar nu am timp

acum pentru sentimente şi nici pentru cine ştie ce pregătiri. Trebuie să plecăm.

Împachetez în viteză. Sac de dormit, cort, lanternă. Tablete pentru purificarea apei, un colac de sârmă. Strâng toate conservele pe care le am în casă. Nu cine ştie ce. Piersici, fasole neagră, supă. Mă holbez un moment la ea, apoi înşfac sticla de burbon şi o adaug proviziilor. Îndes înăuntru puloverele cele mai groase. Când rucsacul e plin, îmi trag pe mine, una peste alta, două jachete şi două perechi de şosete. O să îmi fie cald, dar trebuie să mă îmbrac cu ceea ce n-a încăput în rucsac. Îmi vâr în buzunar toate pastilele; zăngănesc în tuburile lor chihlimbarii. E momentul cel mai indicat să-mi păstrez calmul.

Merg apoi în grădină şi dezgrop cuţitul. Îl curăţ de pământ şi îl atârn de cureaua de la pantaloni.

OLIVIA

Vocea lui Lauren pătrunde adânc în visul meu. Are tenta muşcătoare a panicii.

— Ajutor! sâsâie ea. Olivia, Ted ne scoate din casă.

Mă trag de o ureche. În jur, întunericul e tăcut. Am visat smântână şi a fost tare plăcut. Nu mă aflu probabil în cea mai receptivă stare de spirit.

Ce-i?

— Ted, zice Lauren. Ne scoate afară, ne duce în pădure. Trebuie să mă ajuţi.

Oh! rostesc pe un ton rece. *Dar eu nu sunt decât o pisică proastă. Îmi pare rău, dar n-am cum să te ajut!*

— Te rog! zice ea. Te rog, trebuie să mă ajuţi! Mi-e frică. Vocea îi sună precum o bucată de sticlă zgâriată: Te rog, Olivia! O să ne transforme în zei, asta vrea să facă. Asta-i ultima noastră şansă.

Dar eu nu exist. Se pare că problema e în întregime a ta.

Lauren izbucneşte în hohote de plâns sacadate.

— Nu înţelegi că dacă mă omoară pe mine, o să mori şi tu? Nu vreau să mor.

Îşi trage nasul. Fără să vreau, mi se face milă de ea. E un copil care a suferit mult. Şi n-a vorbit serios atunci când mi-a aruncat vorbele alea urâte.

O să încerc, susur eu. *Dar nu pot să promit nimic. Acum taci! Trebuie să mă concentrez.*

Pentru numele lui DMZ, toată lumea se bazează, ca de obicei, pe biata pisică! Pe bune, tedii ăştia sunt nişte fiinţe tare neajutorate!

Mă ghemuiesc în beznă. Sper că o să ajute. Lada a fost cândva un soi de uşă între Lauren şi mine. Poate că se poate deschide din nou. Trag cu urechea la sunetele din casă – picuratul robinetului, scârţâitul scândurilor, fâlfâitul aripilor unei muşte prinse între placaj şi geam. Adulmec linoleumul din bucătărie şi odorizantul de cameră pe care Ted îl foloseşte atunci când îşi aduce aminte. Îmi scot ghearele, apoi le bag la loc. Se curbează frumos în vârfuri periculoase. Nu vreau să port

costumele alea oribile ale tedilor şi să am mâini. Ar fi oribil. Dar trebuie.

Bun! bombăn eu. *E timpul.*

Mă uit în sus spre palier şi încerc să mă gândesc la ceva plăcut. Încerc să mă gândesc la DOMNUL, apoi la smântâna drăguţă, albă şi groasă care mi-a acoperit limba în vis. Dar nu reuşesc să mă concentrez. Coada şi mustăţile îmi zvâcnesc. Gândurile mele au luat-o razna.

Hai odată! şoptesc şi închid ochii.

Nu mă pot gândi decât la Lauren. Nu la felul în care arată, pentru că n-am văzut-o niciodată. Mă gândesc la cât de isteaţă e, din moment ce a făcut planul ăsta de evadare, şi cât de enervantă poate fi alteori, mai ales atunci când îmi spune că sunt o „pisică proastă."

Nu se întâmplă nimic. Nu-i a bună. M-am străduit cât am putut! Ar trebui să mă întorc la puiul de somn. Se întâmplă lucruri rele, iar cea mai bună soluţie pare să fie să dorm până ce trec.

Însă de fiecare dată când închid ochii şi încerc să revin la moţăiala mea confortabilă, îndoiala mă înţeapă şi mă trezeşte.

Am încercat totul, rostesc cu voce tare. *Nu mai am ce altceva să fac!*

Tăcerea e singurul răspuns pe care-l capăt. Simt însă părerea Lui. Miorlăi deznădăjduită, conştientă că DOMNUL îmi dezaprobă lipsa de onestitate.

Îmi împing capul şi capacul de la răcitor se saltă câţiva centimetri. Mă întâmpină o felie orbitoare de lumină.

Imediat ce ies, o aud pe Lauren cum ţipă. Vocea ei umple pereţii, străbătând mocheta de sub picioarele mele. Spaima ei pătrunde prin găurile din placaj şi o aud cum curge prin robinetul din bucătărie. Trebuie s-o ajut.

Gândul căţărării înăuntrul sacului-Lauren e cu adevărat oribil. Coada mi se încordează de neplăcere. Ce dezgustător! Pielea aia netedă şi rozalie ca de purceluş în locul blănii mele frumoase. Chestiile alea scârboase în loc de labe! Sâsâi, oripilată la gândul intimităţii violente presupuse de această apropiere. Dar Lauren se bazează pe mine.

Gândeşte, pisico!

Merg să iau Biblia. O împing şi o dau jos de pe masă. Cade cu un bufnet puternic şi casa se cutremură. E ca un ecou, numai că mai puternic.

Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi afla; bateţi şi vi se va deschide. Că oricine cere ia, cel care caută află, şi celui care bate i se va deschide.

DMZ, cât adevăr în spusele astea! Uneori e enervant să ai întotdeauna dreptate. O idee a început să prindă contur în mintea mea de ceva vreme. Oi fi eu doar o pisică de apartament, dar am văzut multe feţe ale domnului şi ştiu că pe lume există lucruri ciudate. Lauren crede că ştie tot, dar nu-i aşa. Noi două nu suntem ca scara din casa lui Ted. Suntem ca păpuşa aia oribilă de pe şemineu. Eu şi Lauren suntem una înăuntrul celeilalte. Când dai într-una dintre noi, lovitura reverberează în amândouă.

Gândeşte, gândeşte!

Când am deschis uşa de la frigider eram furioasă. Poate mai furioasă ca niciodată. În clipa aceea nu am mai simţit coarda ce mă lega de Ted. Eram singură, doar eu cu mine.

Aşa că îmi provoc furie. Nu-i greu. Mă gândesc la Ted şi la ce i-a făcut lui Lauren. De neimaginat. În privinţa unui lucru trebuie să recunosc că Lauren a avut dreptate: sunt realmente o pisică proastă. Am crezut în minciunile lui, am refuzat să văd adevărul. Tot ce voiam era să dorm şi să fiu mângâiată. Am fost o laşă. Dar nu mai vreau să fiu. O s-o salvez pe Lauren.

Coada mi se zbârleşte, transformându-se într-un ghimpe de furie. Focul începe din vârf şi se prelinge prin toată lungimea ei bâţâitoare, răspândindu-se peste tot în corp. Nu e aceeaşi căldură precum cea simţită atunci când m-a jignit Lauren. E o senzaţie pe care am creat-o eu însămi. E focul meu.

Pereţii încep să se zgâlţâie. Sunetul de prăbuşire e mai întâi departe, apoi mă împresoară. Holul tremură ca un film vechi dat la televizor. Podeaua clipoceşte ca marea.

Mă îndrept tiptil spre uşa de intrare, alunecând şi miorlăind. Faptul că am decis să fiu curajoasă nu înseamnă că nu mă mai tem. Sunt de-a dreptul înspăimântată. De fapt, nu văd ce e afară atunci când mă uit prin gaura mea din placaj. Acum înţeleg asta. Cele trei încuietori nu sunt trase. Şi uşa e, desigur, neîncuiată. Nu trebuie să urc, trebuie să ies. Şi toată lumea ştie cum să intre şi să iasă dintr-o casă. Scot un mic mieunat. Nu mi-am dorit cu adevărat să am dreptate. Mă salt pe labele din spate şi apăs pe clanţă cu labele. Uşa se deschide larg. Flacăra albă

mă întâmpină. Lumina mă orbeşte; e ca şi cum m-aş afla înăuntrul unei stele. Coarda mea e o linie de foc aprins în jurul gâtului. Ce se va întâmpla cu mine? Voi arde? Aproape că sper că da. Nu am idee ce mă aşteaptă afară.

Ies din casă. Coarda arde ca un cuptor şi mă împresoară într-o forjă de fierbinţeală albă. Lumea se zvârcoleşte şi se clatină. Stele orbitoare mă aspiră şi mă trag după ele în neant. Greaţa se înalţă în mine şi mă înăbuşă. Tot aerul din plămâni e zdrobit.

Albul orbitor se retrage; stelele se contractă şi se transformă în mici găuri în întunericul fierbinte prin care întrezăresc străfulgerări de mişcare, culoare, lumină pală. Lumina lunii, aşa cred. Deci aşa arată.

Lumea se clatină ca o barcă pe o mare zbuciumată. Mirosul familiar al lui Ted îmi umple nările. Suntem transportate pe spatele lui într-o geantă sau poate un rucsac – a făcut mici găuri în el, presupun că pentru a lăsa să pătrundă aerul. Sunt prea voluminoasă. Pielea îmi e dezgolită şi lipsită de păr, ca de vierme. Labele mele au devenit păianjeni lungi şi cărnoşi. Nasul meu nu mai e o umflătură moale adorabilă, ci o chestie ascuţită oribilă. Şi cel mai rău dintre toate, în locul unde ar fi trebuit să-mi fie coada nu e nimic.

Ce DMZ! Mă zvârcolesc, dar nu mă pot mişca. Cred că ne ţine închise; poate că ne-a legat. În jur se aud zgomote. Frunze, bufniţe, broaşte. Alte lucruri ale căror nume nu le cunosc. Totul are o claritate pe care n-am mai auzit-o până acum. Şi aerul e diferit. Simt asta chiar şi prin găurile din rucsac. E mai răcoros, mai pronunţat cumva – şi se mişcă.

Lauren plânge, şi hohotele ei îmi explodează în pieptul nefamiliar, în cutia mea toracică nouă şi cavernoasă. Simt lacrimile cum îmi picură din ochii mici şi slabi. Este exact aşa de oribil pe cât mi-am închipuit.

Am reuşit, îi şoptesc eu. *Am intrat în corp.*

— Îţi mulţumesc, Olivia!

Mă strânge tare şi îi răspund la fel.

Lauren, de ce se mişcă aerul ca şi cum ar fi viu?

— E vântul, şopteşte ea. Ăsta e vântul, Olivia. Suntem afară.

Oh, ce DMZ, nu-mi vine să cred! O clipă, rămân prea copleşită, prea blocată pentru a putea gândi. Apoi o întreb: *Unde suntem?*

— În pădure, vine răspunsul. Nu simţi mirosul?

Şi în acel moment mă izbeşte mirosul. Şi este incredibil. E o

mireasmă de minerale, de cărăbuşi, de apă proaspătă, pământ fierbinte şi copaci – o, doamne, ce parfum au copacii! Dacă-i adulmeci de aproape, e ca o simfonie. În veci nu mi-aş fi închipuit aşa ceva.

— Ted are cuţitul la el, dacă-ţi vine să crezi, zice Lauren. L-a îngropat în curte.

Poate că doar ne-a scos la o plimbare, răspund eu optimistă. *Poate că şi-a luat cuţitul ca să se apere de urşi.*

— Pisicile nu se întorc din pădure, replică Lauren.

După asta, rămânem tăcute. Tânjesc să mă întorc înăuntru; asta îmi doresc mai mult ca orice. Dar n-o pot lăsa singură pe Lauren.

Merge preţ de o oră pe pământ denivelat. Se caţără pe stânci abrupte, traversează izvoare şi văi, urcă dealuri. În foarte scurt timp, ajungem în pustietate.

Se opreşte într-un loc care miroase a piatră şi unde copacii vorbesc noaptea între ei, acoperind zgomotul apei curgătoare. Din câte văd prin mica deschizătură a rucsacului, ne aflăm într-un canal cu apă puţin adâncă şi având în capăt o cascadă. Ted ridică tabăra făcând mare tevatură şi mormăind tot timpul. O lumină pâlpâie prin ţesătura închisă la culoare în care am fost înfăşurate. E un foc. Deasupra capului aud cum vântul mângâie frunzele.

Prea multe nu pot să văd, însă simt vastitatea aerului. Simt vântul ce se izbeşte de nori. *Aş fi preferat să nu aflu adevărul,* îi spun lui Lauren. *Lumea de afară e înspăimântătoare. Şi se tot întinde. Cât de departe ajunge?*

— E rotundă, aşa că presupun că se continuă până ce se întoarce înapoi la tine, răspunde ea.

Ce groaznic! comentez eu. *Cred că e cel mai rău lucru pe care l-am auzit vreodată. DMZ să m-ajute...*

— Concentrează-te, Olivia!

O să ne scoată din sac? o întreb. *Ca să facem pipi şi alte alea?*

— Nu, nu cred, răspunde Lauren.

Îi aud mintea galopând nebuneşte.

— A intervenit o mică schimbare de plan, şopteşte ea. Nimic mai mult. O răsucire. O adaptare. Cuţitul e la el. L-am simţit prins la şold. Deci nu trebuie decât să i-l iei şi să-l ucizi. Aşa cum am stabilit. Chiar e mai bine aşa, pentru că suntem în mijlocul pustietăţii şi nu-i va sări nimeni în ajutor. Planul va funcţiona, ai să vezi.

Mă întreb dacă n-a dat cumva iama prin burbonul lui Ted, pentru că seamănă cu el atunci când e beat. Presupun că spaima te face să bolboroseşti prostii, la fel ca băutura.

Mă gândesc la corpul nostru, corpul nostru slab şi subţire, şi îl compar cu cel mătăhălos şi puternic al lui Ted. Vântul îmi mângâie blana cu degete reci. Îi trag în piept aroma. E deopotrivă veche şi nouă. Mă întreb dacă ăsta va fi ultimul lucru pe care îl voi simţi în viaţa mea.

Ce frumos este vântul! spun eu. *Mă bucur că am putut să-l simt! Îmi pare rău că n-am simţit şi gustul real de peşte!*

— Şi mie îmi pare rău pentru tine! zice Lauren.

Nu pot s-o fac, iartă-mă! Am crezut că pot, dau nu sunt în stare.

— Nu e doar pentru binele nostru, Olivia. E şi pentru binele lui. Chiar crezi că lui Ted îi place să fie aşa? Crezi că se bucură că e un monstru? Şi el e prizonier. Trebuie să-l ajuţi şi pe el, pisicuţo. Să-l ajuţi pentru ultima oară.

Oh! mormăi eu. *O, doamne!*

— Bine, atunci! zice Lauren pe un ton moale, resemnat. Poate că până la urmă nici nu va fi aşa rău.

Mă gândesc la lumea cea rotundă care, dacă mergi suficient de departe, te aduce înapoi în locul de unde ai plecat.

Fii bravă, pisicuţo! îmi şoptesc în barbă. *De asta te-a adus DOMNUL aici.* Trag aer adânc în piept. *O s-o fac. O să-i iau cuţitul şi o să-l ucid.*

— Bravo! mă laudă Lauren. O simt că respiră iute înainte să adauge: Va trebui să te mişti repede. N-ai parte decât de o singură încercare.

Ştiu.

Timpul Nopţii mârâie undeva, cufundat în mine. Îi simt flancurile masive care se zbat în încercarea de a-şi desface legăturile.

Ce vrei? îl întreb clar şi răspicat. *N-am timp pentru tine acum.*

Îmi răspunde cu un urlet care îmi sună în urechi şi îmi trimite unde de şoc în jos pe şira spinării. *E momentul meu, e momentul meu, e momentul meu!* răcneşte el. Dar l-am imobilizat cum am ştiut eu mai bine; nu are cum să scape.

Ted e agitat. Ne ţine aproape, legate de spatele lui. Focul străluceşte fierbinte şi aruncă vârfuri de ac roşii de lumină prin ţesătura rucsacului. Îi simt tulburarea din voce în timp ce-şi şuşoteşte în barbă:

— Mai eşti acolo, Mami?

Când zorii dau să se ivească, parcă începe să moţăie. Se tot

perpeleşte. Apoi îl simt cum inspiră şi expiră adânc. Acum şi-a găsit pacea. Deasupra, cerul îşi ţine răsuflarea.

Ce vezi? o întreb pe Lauren.

— E în mâna lui stângă, murmură ea.

Întind braţul nostru. Faptul că folosesc mâna e revoltător. E ca şi cum aş purta o mănuşă din carne stricată. Iau cuţitul din palma lui desfăcută. E mai uşor decât mă aşteptam.

Mă răsucesc pe loc şi i-l înfig în burtă. Vârful cuţitului înţeapă carnea cu un sunet crocant, ca şi cum ai muşca dintr-un măr. Am crezut că aveam să dau de carne moale, însă în interiorul lui Ted e un amestec de obiecte şi texturi. Cuţitul întâmpină rezistenţă din partea lor; e dificil să împlânt lama. E chiar mai oribil decât mi-aş fi putut imagina. Hohotele mele de plâns abia dacă acoperă ţipetele lui Ted. Zgomotul o face pe o pasăre să iasă dintr-un tufiş apropiat şi să-şi ia zborul spre cer. Ce-aş da să pot zbura şi eu cu ea!

Primul lucru pe care îl simţim e durerea. Nervii din corpul nostru sunt în flăcări. Ţesătura neagră cade. Eu şi Lauren cădem cu faţa în jos pe covorul de frunze al pădurii. Ne izbim puternic cu obrajii de amestecul de frunze lucioase şi rămurele; suntem pe jumătate în izvor şi pe jumătate afară; apa ne curge rece peste picioare. Inima ne pufăie neregulat, ca o maşină care pierde viteză.

Lauren? spun. *De ce sângerăm? De ce nu putem să ne ridicăm?*

DEE

Dee aşază casetofonul pe masă. n-a fost uşor să-l găsească. Nu se mai fabrică şi niciun magazin de electronice nu îl avea pe stoc. Într-un final, a fost nevoită să-l ia la suprapreţ de la un magazin cu viniluri din centru.

Vâră caseta înăuntru şi apasă pe butonul *play* cu un deget tremurător.

„Vă rog veniţi să-l arestaţi pe Ted pentru crimă şi alte lucruri urâte. În statul ăsta există pedeapsa cu moartea. Ştiu pentru că...”

E o înregistrare scurtă, care durează probabil cam un minut. Dee o ascultă fără să respire. O derulează şi o ascultă din nou. Şi pe urmă ascultă caseta până la capăt, în caz că mai urmează ceva. Dar nu sunt decât nişte notiţe de studentă la medicină. O femeie cu un accent slab, pe care Dee nu-l poate identifica, şi un glas limpede ca de clopoţel.

Dee se lasă pe spate. E Lulu. A crescut între timp, fireşte. Dar tonurile vocii ei sunt inconfundabile. Acum, că momentul a sosit şi are dovezi, nu ştie ce să facă mai departe. Îşi acoperă inima cu mâna, care îi bubuie în piept. Pare bombată, ca şi cum ar sta să explodeze.

Ar trebui să-i spună lui Karen cea obosită despre descoperirea ei, să plece pentru a-i duce caseta. Aşa va face imediat ce va reuşi să-şi ridice capul dintre palme.

De afară se aude un zgomot familiar.

Zdrang, zdrang, zdrang!

Corpul lui Dee se electrizează. Merge la fereastra acoperită de obloane. Ted a ieşit în curtea din spate. Rămâne nemişcat o clipă, trăgând cu urechea. Se uită în jur. Dee nu se clinteşte de la postul ei. Speră ca lumina lunii care se reflectă în ochiul de geam să îi ascundă silueta. Se pare că aşa şi este, pentru că Ted dă din cap pentru sine şi se îndreaptă către ramurile încâlcite de soc albastru care au năpădit colţul estic al curţii. Începe să sape cu mâinile.

Scoate ceva din pământ. Îl scutură de praf şi îl strecoară rapid în teacă. E un cuţit de vânătoare lung. Lumina lunii se reflectă în lamă. Îşi vâră cuţitul în cureaua de la pantaloni şi intră în casă.

Iese după câteva minute purtând un rucsac în spate. Traversează

încet curtea şi se îndreaptă spre pădure. Lui Dee i se pare că rucsacul se mişcă. E sigură că zvâcneşte în lumina slabă.

Mintea lui Dee se limpezeşte. Totul devine rece şi greu. Nu are timp să o anunţe pe Karen. Trebuie s-o salveze pe Lulu – şi va avea de-a face cu un monstru. *Hai odată, fă-o, Dee Dee!* îşi spune.

Aleargă la dulap şi înşfacă sprayul cu vopsea fluorescentă, ciocanul cu vârf despicat şi bocancii solizi şi impermeabili pe care i-a cumpărat special pentru acest moment. Îşi aruncă pe ea hanoracul şi jacheta şi îşi leagă şireturile cu mâini tremurânde. Iese din casă şi închide uşa în urma ei fără zgomot, la timp pentru a-l vedea pe Ted dispărând pe sub copaci. Raza de la lanterna lui joacă în aerul nopţii.

Dee porneşte să alerge, ghemuit şi tăcut, în urma lui. De data asta nu o va mai opri nimic.

La un kilometru şi jumătate de la intrarea în pădure, unde felinarele încă se mai întrezăresc printre crengile copacilor, Dee se opreşte şi marchează trunchiul unui fag cu vopsea reflectorizantă galbenă. Ramurile îi lovesc faţa, iar cele căzute o trag de picioare. Noaptea, pădurea e alunecoasă şi se agaţă de tine. Încearcă să-şi controleze respiraţia, să nu facă zgomot.

Vorbele auzite pe casetă îi rulează în cap iar şi iar. „Nimic altceva decât întunericul paşnic.” Lulu.

Ted iese de pe cărare, iar pe cer luna e acoperită de crengile înalte. Dee marchează cu vopsea copacii la fiecare kilometru şi jumătate. Nu scapă din ochi lanterna lui Ted, concentrându-se atât de tare asupra luminii, încât obiectul se înceţoşează şi devine o strălucirea stelară. După un timp, simte o schimbare în pădure. Nu se mai află pe traseele de drumeţie ale familiilor. E în sălbăticie, acolo unde cutreieră urşii şi oasele excursioniştilor nu sunt niciodată găsite.

Şoaptele pe care şi le aruncă frunzele încep să sune la fel ca zgomotul scos de un şarpe cu clopoţei care dă din coada sa sinuoasă. *TACI!* îşi spune Dee extenuată. *Nu e niciun NENOROCIT de şarpe cu clopoţei pe aici.* Se întreabă de cât timp este prizoniera fricii. De ani şi ani. Este momentul să se elibereze din această spaimă.

Piciorul îi alunecă pe o creangă plină de noroi. Creanga se deplasează sub piciorul ei într-o mişcare musculară. În aceeaşi clipă, raza lanternei îl surprinde pe covorul de frunze, imediat în faţa piciorului ei drept. Modelul în romburi îi este mult prea familiar.

Recunoaşte micul clinchet ascuţit ca de orez uscat scuturat într-un sac. Şarpele se retrage cu graţia unui coşmar şi-şi ia poziţia de atac; în ochii lui se reflectă verdele pădurii. Are cam 1,2 metri, deci e tânăr. Lanterna lui Dee dansează nebuneşte pe deasupra mormanului de stânci care serveşte, foarte probabil, drept casă a şarpelui.

Spaima i se răspândeşte prin vene ca cerneala. Dee ţipă, dar sunetul pe care-l scoate nu e decât un fluierat uşor. Şarpele ezită. Poate că e aşa de lent pentru că a fost trezit din somn, sau poate că e orbit de lumina lanternei, dar, orice ar fi, asta îi oferă lui Dee răgazul de care are nevoie.

Ţine raza lanternei fixată pe el, face un pas în faţă şi îşi ia avânt. Ştie că, dacă ratează, e ca şi moartă.

Ciocanul cu vârf despicat izbeşte cu un pocnet capul bont, legănat, al şarpelui. La a doua lovitură, şarpele se prăbuşeşte flasc pe covorul de frunze. Dee se apleacă deasupra lui şi gâfâie.

— Aşa-ţi trebuie! şopteşte ea.

Împunge corpul lung cu un deget. Acum e rece la atingere, moale şi neputincios. Îl ridică. Vrea să păstreze amintirea acestei clipe toată viaţa.

— O să-mi fac o curea din tine, adaugă ea, copleşită de bucurie şi simţindu-se transformată.

În momentul când ridică şarpele mort, cu gândul de a-l vârî în buzunar, capul lui zvâcneşte şi se răsuceşte. Dee vede mişcarea cu încetinitorul – capul care se repede şi îşi îngroapă colţii în antebraţul ei. Dee îşi simte gura deschizându-se într-un urlet mut. Îşi scutură braţul în încercarea de a desprinde şarpele. Corpul lung şi inert se mişcă şi el, biciuind aerul într-o imitaţie a vieţii. Unele lucruri supravieţuiesc morţii. Durerea muşcăturii e puternică. Dar nici nu se compară cu oroarea de a avea şarpele agăţat de ea, ca o parte monstruoasă a propriului corp.

Într-un târziu, reuşeşte să-i descleşteze şi să-i deschidă cu ciocanul fălcile moarte. În lumina lanternei, colţii şarpelui sunt pali şi transparenţi. Azvârle corpul sfârtecat cât de departe poate în pădure.

Ceva clocoteşte în interiorul ei. *Nu ţipa!* îşi porunceşte Dee. Dar nu-i un ţipăt, este un hohot de râs. Icneşte fără suflare, prăpădindu-se de râs. Lacrimile îi curg şiroaie pe faţă. De data asta *chiar* a fost un şarpe, şi ea l-a învins.

Nu vrea, dar n-are încotro: trebuie să-şi cerceteze rana. Carnea din

jurul muşcăturii s-a umflat şi decolorat deja ca o vânătaie veche de o săptămână.

Hai odată, fă-o, Dee Dee! Continuă să chicotească şi în acelaşi timp îşi sfâşie haina la umăr pentru a micşora presiunea asupra cărnii umflate. E la mai bine de o oră distanţă de orice posibilitate de a primi ajutor. Singurul lucru pe care îl poate face este să meargă înainte şi să termine ce are de terminat. În faţă, lumina lanternei lui Ted înaintează dansând printre copaci. Incredibil, dar adevărat: confruntarea cu şarpele cu clopoţei a durat mai puţin de un minut. Dee porneşte împleticit în urmărirea lui Ted.

Începe să i se facă rău. I se întâmplă şi alte lucruri. I se pare că trunchiurile copacilor albesc şi că printre ei zboară păsări roşii. Icneşte şi încearcă să alunge imaginea clipind din ochi. Acum nu visează. Şi nu există niciun cuib de păsări făcut din păr omenesc. Braţul îi pulsează de parcă ar avea inimă. Ştie că dacă eşti muşcat de şarpe nu trebuie să te mişti. Pentru că astfel otrava se răspândeşte în corp.

Prea târziu, îşi spune. *Otrava s-a infiltrat în mine acum mult timp.*

Merge spre vest, pe urmele lui Ted. Stinge lanterna. Luna luminează suficient. Ted nu o stinge pe a lui. Probabil că-i e greu să ţină ritmul cu greutatea aia pe spinare. Poate că greutatea se mişcă şi i se împotriveşte.

Pipăie cu mâna sănătoasă ciocanul cu vârf despicat din buzunar. E cleios de la sângele de şarpe care se usucă. Dee simte că arde; furia saltă în ea, lingându-i măruntaiele. Ted va plăti pentru ce a făcut. La fiecare kilometru şi jumătate, marchează cu vopsea reflectorizantă galbenă un alt copac. Trebuie să-şi păstreze speranţa că se va întoarce pe acelaşi drum însoţită de sora ei.

Îl urmăreşte pe Ted pe cât de aproape îndrăzneşte. Chiar şi aşa, la un moment dat îl pierde din vedere. Lumina lanternei lui dansează şi iese din raza ei vizuală. Pământul începe să se prăvălească şi Dee se împiedică panicată. Însă logica îi revine. Aude clipocit de apă undeva mai jos. Presupune că Ted va face popas lângă apă. Zorii zilei nu sunt departe, îi simte în aer. Se reazemă de un trunchi alunecos şi-şi trage răsuflarea. Nu trebuie decât să mai aibă un pic de răbdare. Nu-şi permite să mai înainteze în beznă, cu riscul de a cădea. Are nevoie de lumina zilei. Ştie că răsăritul e pe aproape.

Zorii ceţoşi pictează lumea în nuanţe albăstrii şi gri. Dee coboară

împleticit un povârniş şi se îndreaptă spre locul de unde vine sunetul de apă. Ajunge la buza unui defileu adânc. În fundul lui, un pârâu argintiu izbeşte cu putere pietrele. Lângă firul îngust de apă repede curgătoare se află un sac de dormit deschis ca o gură moale căscată. Un foc pe cale să se stingă trimite fuioare de fum în sus în aerul cenuşiu al zorilor.

Deci ăsta este locul lui de weekend.

Acum, că a sosit momentul, Dee îi simte solemnitatea. E ceva aproape sacru, sfârşitul atât de multor lucruri.

Îşi croieşte drum în jos tremurând. Braţele îi sunt îngreunate de venin. Stânca de lângă pârâu e împroşcată cu picuri maronii. Sânge. Ceva s-a petrecut aici.

Urmăreşte picurii de sânge până la pâlcul de mesteceni. Aşa e, îşi aminteşte ea. *Animalele se ascund atunci când simt că le-a venit sorocul.* Dar cine e persoana care a sângerat? Ted sau Lulu? Lumina slabă, împestriţată, a copacilor îi este cunoscută. Dee a intrat în pădure şi, când a ieşit, cineva a murit. Prezentul se suprapune cu trecutul, ca un desen trasat pe hârtie de calc. Însă, desigur, acea întâmplare s-a petrecut într-o după-amiază de vară şi lângă un lac. Iar atunci au fost pini, nu mesteceni. Aruncă zgomot alb peste aceste gânduri.

Nu-l vede la început. Corpul. Pe urmă zăreşte un bocanc de drumeţie pe jumătate ieşit de pe un picior ce se iveşte dintr-o învălmăşeală de rugi. Corpul zace cu faţa în jos, înclinat într-un unghi nefiresc. Ceva întunecat i se prelinge din gură. *Oh, Lulu a scăpat şi Ted e mort,* îşi spune Dee, şi se lasă cuprinsă de bucurie. Dar pe urmă: *Ar fi trebuit să-l ucid* eu.

Ted mormăie şi se răsuceşte încet pe o parte, ca o planetă care se roteşte. Mizeria şi mucegaiul de frunze îi acoperă carnea ca un tatuaj întunecat. Cuţitul a rămas înfipt în abdomenul său. Sângele bolboroseşte în jurul rănii, pulsând şi revărsându-se în şiroaie lucioase. Bărbatul o vede şi expresia de surpriză de pe faţa lui este aproape comică. Habar nu are cât de bine îl cunoaşte ea, cât de îndeaproape l-a urmărit, cât de întrepătrunse le sunt destinele.

— Ajută-mă! zice el. Şi tu eşti rănită, adăugă cu ochii la braţul ei.

— Un şarpe cu clopoţei, răspunde Dee cu aer absent.

Se holbează la el fascinată. Acum ştie ce simte şarpele atunci când se apropie de un şoarece.

— Rucsacul meu, lângă pârâu. Am adeziv pentru suturi chirurgicale

în el. Şi o trusă de extragere a veninului. N-am idee dacă e în stare bună.

Lui Dee i se pare minunat faptul că în acest moment Ted e îngrijorat de sănătatea ei. Deşi, desigur, bărbatul crede că ea îi va oferi ajutorul de care are nevoie.

— O să stau să mă uit la tine cum mori, îl informează ea.

Vede cum uluiala se instalează pe faţa lui.

— De ce? şopteşte Ted în timp ce sângele îi picură din colţul gurii.

— Fiindcă asta meriţi. Nu, e prea puţin pentru ce meriţi, după toate pe care le-ai făcut.

Se uită în jur la aerul slab luminat. Nimic nu se mişcă printre copaci.

— Unde e ea? întreabă Dee. Spune-mi unde e şi o să mă asigur că se va termina repede! Te voi ajuta să-i pui capăt.

Se gândeşte la Lulu, singură şi înspăimântată sub cerul mare şi nepăsător. Flutură un deget prin faţa lui. Ochii lui îi urmăresc degetul mişcându-se încolo şi încoace.

— Timpul tău este pe cale să expire, zice ea. Ceasul ticăie. Tic-tac.

Ted icneşte şi bule roşii i se formează pe buze. Scoate un sunet. E un hohot de plâns.

— Văd că îţi plângi de milă, rosteşte Dee pe un ton furios. Dar pentru ea n-ai avut pic de milă.

Se ridică în picioare. Lumea se clatină şi se înceţoşează pe la margini, dar reuşeşte să-şi menţină echilibrul.

— O s-o găsesc, să ştii.

Lulu va veni să stea cu ea. În anii care vor urma va avea răbdare, acordându-i timpul necesar pentru vindecare. Se vor vindeca una pe cealaltă.

— Mori, monstrule! adăugă ea şi se răsuceşte cu spatele la Ted, cu faţa spre sunetul cascadei, spre ziua care stă să înceapă, spre soarele care sparge norii cu auriul său.

Din spate, o voce de fetiţă şopteşte:

— Nu-i spune aşa!

Dee se întoarce pe călcâie. Nimeni altcineva nu e acolo, decât ea şi bărbatul aflat pe moarte.

— Nu e un monstru, zice vocea de fetiţă ce iese stridentă şi slabă dintre buzele lui Ted.

Este aceeaşi voce ca aceea înregistrată pe casetă.

— A trebuit să-l omor – dar asta e o treabă numai între mine şi el.

Nu te priveşte pe tine.

— Cine eşti? întreabă Dee.

Fâlfâitul de aripi roşii îi umple urechile.

— Lauren, răspunde fetiţa prin gura bărbatului solid.

— Nu încerca să mă păcăleşti! rosteşte Dee cu fermitate.

Mai mult ca sigur că halucinează, fiind probabil efectul otrăvii.

— Ted a răpit-o pe Lulu. Ted răpeşte fetiţe.

Trebuie să fie adevărat, altfel tot eşafodajul se prăbuşeşte.

— Ba nu, nu a răpit pe nimeni, replică fetiţa. Eu şi cu el suntem parte unul din celălalt.

Lumea se clatină în timp ce Dee şchioapătă spre corpul lui Ted.

— Şşt! face ea. Taci. Nu eşti real.

Îşi apasă palma peste nasul şi gura lui. Ted se zvârcoleşte şi se zbate, ridicând praf şi frunze dând din picioare. Dee continue să apese tare, până ce corpul lui rămâne nemişcat. E greu de spus din cauza mizeriei, dar crede că bărbatul a încetat să respire. Se saltă în picioare, moartă de oboseală. La coada ochilor, lumea se înceţoşează. Braţul ei este lucios, înnegrit şi umflat.

Se împleticeşte prin smocuri de nori albi până la rucsacul lui Ted. Găseşte un săculeţ galben. Şarpele de pe etichetă se ridică rânjind spre ea şi Dee tresare şi scoate un icnet. Instrucţiunile de utilizare îi joacă în faţa ochilor. Îşi înfăşoară braţul în bandaj şi aşază pompa de extragere pe gura rănii. În locul acela, carnea este umflată şi întunecată. Doare. Pompează, şi sângele umple cupa. Poate că-şi face iluzii, dar deja i se pare că se simte mai bine, mai sigură pe picioare, mai plină de energie. Mai pompează de câteva ori, apoi se ridică. Pentru moment e de ajuns.

Vede adezivul pentru suturi vârât într-un buzunar al rucsacului. Îl aruncă în pârâul rapid.

— Pentru orice eventualitate, şopteşte ea.

La urma urmei, şerpii cu clopoţei morţi încă muşcă.

Se gândeşte la mâna cu care a acoperit nasul şi gura lui Ted şi la felul cum se lupta el să respire. Ea n-a făcut nimic rău. Ted merita ce i s-a întâmplat. Totul va fi bine. Cât despre momentul când bărbatul a vorbit cu voce de fetiţă, asta n-a fost decât o iluzie cauzată de otrava de şarpe. Vederea i se înceţoşează, însă caută cu răbdare până ce dă cu ochii, în depărtare, de semnul galben de pe un trunchi de copac care marchează cărarea pe care se iese din vale. Se îndreaptă clătinându-se spre ea. O va găsi pe Lulu şi îi va oferi un loc unde să trăiască, iar ele

două vor fi fericite şi vor căuta pietricele împreună. Dar nu lângă un lac. Niciodată.

— Lulu, şopteşte Dee. Aşteaptă-mă, că vin!

Înaintează împleticit prin pădure, printre coloanele de întuneric şi lumină. Aude în spate un lătrat de câine. Iuţeşte pasul.

OLIVIA

Nu-i corpul tău, Lauren, plâng eu. *E al lui. Noi două trăim în corpul lui Ted.*

— Aşa e, oftează ea. Dar nu pentru mult timp de acum încolo, slavă Domnului!

Dar de ce? De ce? miorlăi eu acum ca o pisicuţă. *M-ai convins să ne ucid. Pe noi toţi.*

— Aveam nevoie de ajutor ca să pun capăt. Nu puteam singură.

Mă credeam deşteaptă, şi când colo Lauren m-a păcălit cu atâta uşurinţă, m-a tras după ea, m-a împins spre acest moment, spre moartea noastră.

M-ai minţit, îi spun. *Toate poveştile alea cu oţetul şi cu răcitorul...*

— Au fost adevărate. Deşi i s-au întâmplat deopotrivă lui şi mie. N-ai idee prin ce am trecut noi doi. Viaţa e un tunel lung, Olivia. Un tunel în care luminiţa nu se întrezăreşte decât la capăt.

O văd acum în mintea mea. Lauren e micuţă şi are ochi căprui. Tot ce mi-a povestit despre corpul ei este adevărat.

Ucigaşo! îi spun.

Ted gâfâie undeva. Scoate un sunet foarte urât, un fluierat umed şi roşu. Ridică mâna noastră, încleştată pe rana din abdomenul lui. Ne uităm toţi trei la sângele ce se prelinge, fierbinte şi urât mirositor, pe braţul nostru. Picură pe pământ şi pământul îl soarbe. Corpul lui Ted, corpul nostru cedează.

Oh, Ted! exclam, încercând să întind mâna spre el. *Îmi pare tare, tare rău! Te rog să mă ierţi, n-am vrut să-ţi fac rău...*

— N-ai cum să-i faci rău, şopteşte şi ţipă în acelaşi timp Lauren. Noi două îi preluăm durerea. Tu i-o iei din inimă, iar eu din corp.

Taci! o reped. *Ai vorbit destul. Ted!* îl strig. *Ted? Cum pot să* îndrept *ce am făcut?*

Sângerează pe gură, o dâră roşie subţire. Vorbeşte neclar, dar îl cunosc bine, aşa că înţeleg ce spune.

— Ascultă-le! zice el.

Suntem în zorii zilei şi păsările cântă în copacii din jurul nostru.

Coarda e albă, moale şi strălucitoare. Ne leagă pe toţi trei, inimă

lângă inimă. Şi pe urmă lumina albă creşte, se împrăştie pe pământ, şi în sfârşit vine momentul când văd că nu trece doar prin noi, ci şi prin copaci, prin păsări, prin iarbă şi prin tot ce este în lume. Undeva latră un câine mare.

Soarele s-a înălţat pe cer. Aerul se încălzeşte şi devine auriu, DOMNUL e aici, în faţa mea, o flacără arzândă. Are patru labe delicate. Şi voce blândă. *Pisico,* zice El. *Misiunea ta era să protejezi.* Nu am curajul să îl privesc în faţă. Ştiu că astăzi faţa Lui va fi faţa mea.

TED

Văd ca prin ceaţă cum cineva stă aplecat deasupra mea şi îşi apasă mâinile pe gaura din stomacul meu. Îi simt răsuflarea caldă lângă ureche. Apasă din ce în ce mai tare, însă sângele se încăpăţânează să ţâşnească în continuare, alunecos, afară. Înjură în barbă. Încearcă să mă aducă înapoi din întuneric în dimineaţa însorită.

Ar trebui să-i spunem că n-are niciun rost. Că suntem pe moarte; carnea ni se răceşte şi în curând vom fi cadavru. Simţim cum se întâmplă, fiecare din noi simte. Sângele nostru pompează uşor, împrăştiind toate culorile şi gândurile pe covorul de frunze; fiecare răsuflare e tot mai greoaie, mai înceată, şi ne lasă din ce în ce mai reci. Ritmul inimii noastre s-a frânt; acum e precum cel al unei pisici jucăuşe sau al unei tobe stricate; se aude tot mai încet, tot mai neregulat.

Nu avem timp de luat rămas-bun, nu ne-a rămas decât nemişcarea rece ce se târăşte pe degetele şi mâinile noastre, pe tălpi şi glezne. Şi tot mai sus pe picioare. Micuţele plâng acolo jos, în adânc. Niciodată nu i-au făcut cuiva vreun rău. Nu au avut nicio şansă. Lumea strălucitoare, arzătoare, se prăbuşeşte în beznă.

Soarele se întinde în dungi lungi peste covorul de frunze însângerat. Aproape, departe, un câine urlă.

Iar acum, nimic.

OLIVIA

M-am întors acasă, nu ştiu cum, şi nici nu are importanţă. N-am timp să mă bucur că mi-am recăpătat frumoasele urechi şi coada. Aici nu sunt deloc în siguranţă.

Pereţii se prăbuşesc precum plămânii care cedează. Bucăţi de tencuială se desprind din tavan. Ferestrele explodează în interior într-o ploaie de cioburi îngheţate. Alerg să mă ascund sub canapea, dar aceasta nu mai este şi-n locul ei se află o gură mare şi umedă, cu dinţi rupţi. Trăsnetele pătrund prin găurile din placaj. Mâini negre se înalţă din podea. Coarda mă strânge de gât. Acum e transparentă, are culoarea morţii. Nu simt niciun miros, şi poate că asta e ceea ce mă face să înţeleg că voi muri.

Mă gândesc la peşte şi la faptul că nu-i voi cunoaşte niciodată gustul, şi mă gândesc la frumoasa mea pisică pe care ştiu că n-o să o mai văd. Şi pe urmă mă gândesc la Ted şi la ceea ce i-am făcut şi izbucnesc în plâns. Ştiu, aşa cum îmi ştiu propria coadă, că ceilalţi sunt deja duşi. Sunt pentru prima oară singură-singurică. Şi în curând nu voi mai fi nici eu.

Acum simt tot ce am în corp. Inima, oasele, norii delicaţi ai terminaţiilor nervoase, unghiile de la degete. Unghia e un lucru extrem de emoţionant. Îmi dau seama că forma corpului, faptul că are blană sau coadă, nu are importanţă. Fiindcă oricum ne aparţine nouă.

E timpul să renunţi la a fi pisică, îmi spun. *Hai, pisicuţo! Poate că, dacă reuşesc să ajut corpul, ceilalţi se vor întoarce.*

Dar, când mă uit, în locul unde ar trebui să fie uşa de la intrare văd o masă clocotitoare de lame strălucitoare, care zbârnâie şi crestează aerul. Nu-i cale de ieşire de aici.

Atunci, voi încerca să urc. În capul scărilor, palierul, dormitorul şi acoperişul au dispărut. Casa e pradă cerului furios, unei furtuni ce se dezlănţuie şi se învârteşte. Furtuna e făcută din smoală şi fulgere. Vacarmuri cu fălci mari şi moi se aud lătrând. Se dau de-a dura şi se fugăresc printre nori cu ochii arzând ca focul.

Blana mi s-a ridicat pe spinare, iar inima îmi bubuie în piept. Fiecare fibră din mine tânjeşte să o ia la goană şi să se ascundă într-un loc

liniştit, în aşteptarea morţii. Dar, dacă fac asta, totul se termină.

Curaj, pisico!

Îmi aşez labele pe prima treaptă, apoi pe a doua. Poate că totuşi voi reuşi!

Scara se prăbuşeşte cu un zgomot puternic. Molozul aterizează peste tot în jurul meu, iar praf înecăcios şi funii de smoală neagră lipicioasă mă ard pe dinăuntru şi mă orbesc. Când praful se ridică, nu văd decât dărâmături şi cărămizi. Pereţii au căzut şi au acoperit scara. M-au acoperit şi pe mine.

Nu! şoptesc plesnind cu coada. *Nu, nu, nu!* Însă sunt prinsă în capcană, şi casa care se năruie îmi e mormânt. Sunt terminată, cu toţii suntem terminaţi.

Îl chem pe DOMNUL. Nu-mi răspunde.

Undeva, ceva se agită cu putere şi coada mi se zburleşte. Timpul Nopţii mârâie din cel mai îndepărtat colţ al camerei de zi. Îşi înalţă capul. Are urechile sfâşiate şi tăieturi adânci pe coaste ce par făcute cu cuţitul. Este pe moarte, da. Dar nu mort. Nu încă.

Mintea îmi galopează cu furie. Nu pot să urc, nu pot să ies, dar poate că mai există totuşi un loc unde să merg.

Sunt rănit! mârâie el cu voce joasă.

Ştiu, îi răspund. *Îmi pare rău! Dar am nevoie de ajutorul tău. Cu toţii avem nevoie. Poţi să mă duci acolo, jos, în locul unde stai tu?*

Sâsâie, un sunet adânc ca un gheizer. Nu pot să-l învinovăţesc. A încercat să mă prevină în privinţa lui Lauren.

Te rog! îl implor. *Acum, mai mult ca oricând, este momentul tău.*

Timpul Nopţii păşeşte în faţă, dar fără graţia de până acum, ci şchiopătând şi dureros de încet. Stă deasupra mea şi îi aud răsuflarea care despică aerul. Îşi deschide larg fălcile şi-mi spun: *Gata, o să mă termine.* O parte din mine chiar se bucură. Numai că el mă prinde de ceafă şi mă ridică blând, la fel ca o Mamă-pisică.

Momentul meu, zice el, şi în clipa următoare casa dispare. Ne prăvălim în jos, tot mai în jos prin întuneric. Ceva mă izbeşte cu o forţă extraordinară, şi acum ne aflăm într-un cu totul alt loc.

Locul unde trăieşte Timpul Nopţii este mai rău decât mi-am închipuit. În jur nu-i decât întuneric, un întuneric vechi şi adânc. Câmpii şi întinderi mari şi canioane şi un hău negru. Înţeleg că aici nu există distanţe, că totul continuă la infinit. Lumea aceasta nu e rotundă

şi niciodată nu te întorci la tine însuţi.

Am ajuns, mă anunţă el şi mă aşază jos.

Icnesc, cu plămânii aproape sfărâmaţi de singurătate. Sau poate că e ultima suflare ce se scurge din noi.

Nu, îi spun. *Trebuie să coborâm şi mai în adânc.*

Tace, însă îi simt spaima. Există locuri adânci unde nici măcar Timpul Nopţii nu poate merge.

Fă-o! îi poruncesc.

Îşi dezveleşte colţii şi mă muşcă de gât. Sângele ţâşneşte şi îngheaţă în stropi împietriţi în aerul rece ca moartea. Aici, jos, corpurile nu funcţionează ca de obicei.

Îmi dezvelesc şi eu colţii şi îl muşc, îl înţep cu dinţii mei mici în obraz. Tresare, ca şi cum ar fi surprins. *Dacă mergem mai jos, murim,* îmi spune.

Trebuie să coborâm, îi răspund. *Altfel cu siguranţă vom muri.*

Clatină din cap, apoi mă prinde de ceafă şi plonjăm în jos în pământul negru.

E ca o scufundare în abisurile unui ocean întunecat. Presiunea devine de nesuportat. Timpul Nopţii ne poartă şi mai adânc în pământul negru, scrâşnind de durere lângă mine. Suntem atât de tare împinşi unul în celălalt, încât corpurile şi oasele noastre încep să se sfărâme şi ochii ne explodează. Sângele ne îngheaţă şi devine o materie vâscoasă ce ţâşneşte din vene. Suntem sfârtecaţi, iar corpurile ne sunt mutilate până în capetele crestate ale oaselor. Greutatea a tot ce e în jur ne apasă şi distruge. Din noi nu mai rămân decât particule şi praf. Olivia nu mai e, Timpul Nopţii nu mai e. *Sper că s-a terminat!* mă rog eu. Agonia nu are cum să mai continue. Suntem cu siguranţă morţi. Nu îl mai simt lângă mine. Şi totuşi, nu ştiu cum se face, dar încă sunt aici.

O rază de lumină în faţă, ca prima stea răsărită noaptea pe cer. Ne zbatem să ajungem la ea, plângem şi gâfâim. La un moment dat, Timpul Nopţii îşi înalţă capul şi scoate un urlet. Şi spre uimirea mea, simt cum urletul îmi huruie în piept.

Sunt puternică şi energică, iar coastele mi se ridică şi coboară. *Unde eşti?* îl întreb. *Unde sunt eu?*

Nicăieri, răspunde el, *şi aici.*

Mai eşti Timpul Nopţii?

Nu.

Nici eu nu mai sunt Olivia, îi spun, sigură pe mine.

Urlu şi alerg către lumină. Sfâşii întunericul cu labele mele mari, agăţându-mă de punctul de lumină până ce se destramă şi creşte. Mă zbat cu toată forţa până ce mă smulg din beznă şi erup în lumina zăvorâtă a soarelui. Nu mă pot mişca, doar zac prinsă în leşul rece şi însângerat de pe covorul de frunze, cu mâna bărbatului cu păr roşu apăsată puternic peste rană. Sângerarea a încetinit, aproape s-a oprit.

Răsuflu adânc şi mă întind peste tot corpul, prin toate oasele reci, prin vene şi prin carne. *Întoarce-te! Trezeşte-te!*

Inima noastră zvâcneşte slab.

Prima bătaie e ca un tunet ce reverberează prin corpul mut. Urmează alta, apoi alta, şi vuietul începe, iar sângele porneşte să curgă iute prin artere. Icnim, cuprinzându-i răsuflarea în oftaturi grele. Corpul se animă celulă cu celulă, se deşteaptă. Şi porneşte să cânte, să pulseze de viaţă.

DEE

S-a luminat de ziuă şi Dee aleargă. Muşcătura de pe braţ a devenit o gaură zimţată şi înnegrită de murdărie pe margini. Ştie c-ar trebui să meargă la spital. Pompa pare să fi extras veninul, dar muşcătura s-ar fi putut infecta. Încearcă să-şi ia gândul de la asta. Tot ce contează este s-o găsească pe Lulu.

Continuă să înainteze împleticit prin pădure şi vede chipuri în desenele făcute de alternanţa de umbre şi lumini. Strigă numele surorii ei. Uneori cu voce tare, alteori într-o şoaptă uscată. Surprinde un mic sunet venit de undeva din faţă. Poate că e o mierlă sau un scâncet de copil. Dee iuţeşte pasul. Lulu e probabil speriată.

Ucigaşo! Cuvântul îi răsună ca un clopoţel în cap. Asta e ea? Dee e conştientă că nu se mai poate întoarce pe strada Needless. A lăsat urme de sânge în pădure şi pe tot corpul lui. O descoperire duce la alta, şi aşa mai departe. Aşa sunt secretele, se năpustesc în stoluri precum păsările.

Fuge prin pădure. Îi este tot mai dificil să vadă cărarea în faţă; trecutul e omniprezent, se suprapune peste lumea iluminată de răsărit. Zăreşte o coadă de cal zburând printre două trunchiuri de copac, îşi aude numele rostit într-o şoaptă înspăimântată. Chipul detectivei obosite îi joacă în faţa ochilor; revede momentul când au stat ultima oară faţă în faţă.

— Eşti sigură că mi-ai povestit tot ce îţi aminteşti din ziua aceea, Delilah? Erai doar un copil. Lumea ar înţelege.

Ochii lui Karen erau blânzi. Lui Dee cuvintele stăteau să-i iasă din gură. Niciodată nu fusese mai aproape de o mărturisire.

Fireşte, şlapul alb al lui Lulu a fost cel care a făcut-o pe Karen să o suspecteze. Femeia de la toaletă era sigură că nu îl luase din greşeală şi îl vârâse în sacul ei. Era sigură că altcineva îl pusese acolo. Dee se înfuriase pe ea însăşi. Cine ar fi crezut că femeia era aşa de ageră?

— Nu poţi dovedi nimic! a şuierat ea.

Ochii lui Karen, măcinaţi de griji, au măsurat-o din cap până-n picioare şi ridurile feţei i s-au adâncit la margini ca o bucată de pământ vulcanic.

— Secretul o să te mănânce de vie, a rostit ea într-un final. Crede-mă, este mai bine să mărturiseşti.

Acesta a fost, bineînţeles, momentul când lucrurile au luat o întorsătură urâtă.

Dee se opreşte din alergare. Îi vine să vomite. Se ghemuieşte; mintea ei adună de pe jos culori şi amintiri. Respiră sacadat. Încearcă să invoce zgomotul alb ca să-i acopere gândurile care i se învălmăşesc în cap. Dar e-n zadar. Aerul miroase a apă rece şi a loţiune de protecţie solară pe pielea încălzită.

Dee se plimbă pe malul lacului, departe de părinţi, croindu-şi drum prin labirintul în formă de tablă de şah al păturilor întinse la soare.

Băiatul cu păr bălai zice „Bună!” Ea îi observă dârele de loţiune albă de plajă pe pielea pală. Îi vede dinţii din faţă care i se încalecă puţin atunci când zâmbeşte. Şi care îi dau un aer sălbatic, interesant.

— Bună! îi răspunde ea.

Are probabil cel puţin optsprezece ani şi e poate la facultate. Îl urmăreşte privind-o şi înţelege, pentru prima dată, ce vede el în ea, pradă şi prădător deopotrivă. E ceva complicat şi incitant totodată. Aşa încât, atunci când Trevor îi întinde mâna, ea îi surâde maliţios. Surprinde scânteia de furie, de durere din ochii lui. Pielea lui palidă se înroşeşte.

— Ai venit cu ai tăi?

Aşa îşi ia el revanşa. În fapt, vrea să spună: *Eşti un bebeluş venit la plajă cu familia.*

Dee ridică din umeri.

— Am reuşit să scap de ei, îi răspunde. În afară de ea.

Băiatul zâmbeşte în semn că apreciază gluma.

— Unde sunt părinţii tăi?

— Pe acolo, pe lângă platforma salvamarului, răspunde Dee arătând cu degetul. Au adormit şi eu m-am plictisit de moarte.

— Ea este sora ta mai mică?

— S-a luat după mine, răspunde Dee. N-am putut să scap de ea.

Lulu se leagănă, plictisită, cu mâna în a lui Dee. Murmură ceva în barbă. Îşi mijeşte absentă ochii serioşi în soare. În palma cealaltă, asudată, îţi ţine degetele încleştate pe pălăria ei de soare din paie cu fundă roz legată de jur-împrejur.

— Câţi ani are?

— Şase, răspunde Dee. Pune-ţi pălăria pe cap, altfel faci insolaţie! îi spune ea lui Lulu.

— Nu.

Lulu îşi iubeşte pălăria, pe care o consideră un obiect de preţ ce nu trebuie purtat.

Senzaţia de ură o mângâie pe Dee uşor ca o pană. Cine a pedepsit-o să aibă o familie atât de enervantă? Smulge pălăria de paie din mâna surorii ei şi şi-o trânteşte pe cap. Faţa lui Lulu se boţeşte.

Trevor se apleacă şi i se adresează lui Lulu:

— N-ai vrea nişte îngheţată?

Lulu încuviinţează din cap de douăzeci sau treizeci de ori.

Dee meditează asupra propunerii şi ridică din umeri. Se aşază la coadă. Trevor şi Dee nu-şi iau îngheţată. Lulu capătă ciocolată, cu care Dee ştie că o să se mânjească pe faţă şi pe haine, iar pe urmă mama lor va ţipa la amândouă. Însă în clipa asta nu îi pasă. Mâna lui Trevor atârnă la un milimetru de a ei, apoi îi atinge uşor degetele cu ale lui. Ceva se va întâmpla, pluteşte în aer ca un abur cald sau un tunet.

Dee nu se opune când Trevor le conduce departe de toneta cu îngheţată, prin mulţimea multicoloră mirosind a burgeri, spre pădure. Se gândeşte ce ar spune părinţii dacă ar şti, dar spiritul de revoltă are câştig de cauză. *Doar o dată,* îşi spune în sinea ei. *Vreau să fac ceva de capul meu.*

Odată ajunşi în umbrele dungate de pini, toţi trei se mişcă tiptil ca nişte tigri. Plaja aglomerată e lăsată iute în spate, pierzându-se în tapiseria frunzelor foşnitoare. Curând, în jur nu se mai aude decât sunetul apei negre care sărută pietrele. Înaintează pe malul presărat cu pietricele şi se caţără pe stânci, peste crengi căzute şi prin pâlcuri de rugi. Până şi Lulu tace, emoţionată, copleşită de ideea încălcării regulilor. Şlapii albi ai lui Lulu nu sunt suficient de solizi pentru terenul denivelat. Labele picioarelor şi gleznele ei se umplu de zgârieturi, însă nu se plânge. Băiatul cu păr bălai o ia în braţe atunci când nu mai poate să meargă.

Dee se impacientează. Înaintează în forţă şi-l trage pe Trevor de mână după ea. Ajung într-un loc unde copacii s-au mai rărit un pic, iar acele de pin par moi şi nu sunt prea mulţi spini. O stâncă în formă de canoe se iţeşte din apă. Dee şi băiatul se privesc. Nu ştiu ce va urma, ci doar că a sosit momentul.

— Vreau acasă, zice Lulu frecându-şi un ochi cu pumnul.

S-a îmbujorat de la soare, iar pălăria de soare şi-a pierdut-o undeva printre pinii umbriţi.

— Nu poţi, îi răspunde Dee. Te-ai luat după mine, aşa că acum va trebui să aştepţi. Iar dacă o să mă pârăşti, o să le spun că minţi. Acum du-te şi joacă-te pe malul lacului!

Lulu îşi muşcă buza, părând gata să izbucnească în plâns. Dar se abţine. Ştie că lui Dee nu i-a trecut supărarea, aşa că se supune.

Dee se răsuceşte cu faţa spre băiat. A uitat cum îl cheamă. Inima îi galopează. E conştientă că-şi asumă un risc. Lulu e gură spartă. *Nu contează,* îşi spune. *E real, se întâmplă acum.* O să se gândească ea mai târziu cum să o facă pe Lulu să tacă.

Băiatul se apleacă spre ea. Acum nu mai este o faţă, ci o serie de trăsături gigantice şi individuale. Buzele lui umede tremură. *Ăsta să fie sărutul franţuzesc?* se întreabă Dee. Sunt momente, explozii de excitaţie, când pare că se îndreaptă spre drumul cel bun, dar ratează apoi amândoi şansa şi sărutul devine o apăsare a gurilor deschise şi pline de salivă. Gura lui miroase vag a hotdog. Dee îşi zice că poate că sărutul nu va fi reuşit decât dacă vor face şi celălalt lucru, aşa că aşază mâna băiatului pe topul ei. Costumul ei de baie e un pic ud şi mâna lui e caldă. Senzaţia e una plăcută, iar Dee consideră că a fost un succes. Mâna lui îşi croieşte apoi drum în hotarele strâmte ale şortului ei din denim. Şortul este prea strâmt şi mâna înţepeneşte acolo, aşa că Dee desface nasturii şi-şi lasă şortul să alunece în jos. Rămân amândoi nemişcaţi pentru o clipă, conştienţi că se mişcă prea repede şi sunt pe cale să pătrundă într-un teritoriu necunoscut. Dee chicoteşte; i se pare tare ciudat să fie în costum de baie într-o pădure, cu un băiat care o priveşte.

Aude un sunet. E ca cel scos de o linguriţă ce loveşte o singură dată un ou. Îşi trage şortul în sus şi strigă:

— Lulu?

Niciun răspuns. Aleargă către malul lacului. Băiatul o urmează, împleticindu-se în blugi.

Lulu zace întinsă pe jumătate în valurile plescăitoare, scufundată până la mijloc, de parcă ar fi încercat să plonjeze înapoi pe uscat. Apa s-a închis la culoare de la florile de sânge. Dee nu ştie cum a ajuns în apă, dar iat-o, stă în picioare, scufundată până la brâu, lângă silueta micuţă a surorii ei. Sunetul fusese slab, dar ţeasta ei pare să se fi izbit puternic de stâncă. E îndoită, ca lovită de pumn. Dee îşi fereşte

privirea.

Îşi apasă buzele pe cele ale lui Lulu şi încearcă să reproducă instrucţiunile de acordare a primului ajutor pe care şi le aminteşte doar pe jumătate de la orele de şcoală. Crede însă că e prea târziu. Pielea lui Lulu se schimbă sub ochii ei. Faţa îi devine palidă şi ceroasă. Dâre de sânge i se preling din păr. Arată ca nişte păsări roşii în zbor, aşa cum desenează copiii păsările, ca nişte linii pe cerul alb.

Băiatul cu păr bălai al cărui nume Dee nu şi-l aminteşte nici acum începe să respire greu, ca o femeie în chinurile naşterii. O ia la fugă brusc şi se îndepărtează călcând zgomotos prin pădure.

Dee atinge mâna lui Lulu întinsă pe nisipul zgrunţuros. În palma aproape deschisă e o piatră într-o nuanţă intensă de verde, presărată cu vinişoare albe. Este ovală, aplatizată şi netezită de apă şi de scurgerea timpului. *O pietricică drăguţă.* Dee scoate un geamăt. Fire de sânge proaspăt se scurg din capul lui Lulu în apă. Şi explodează acolo în nori rubinii.

Picioarele şi braţele lui Dee lucesc alunecoase de la apa lacului şi de la sânge. Se apleacă din nou şi suflă aer în gura lui Lulu. Un sunet iese din pieptul lui Lulu. Un sunet adânc, ca pârâitul unei crengi de copac.

De sub corpul lui Lulu se iveşte ceva unduitor, o linie neagră. Şarpele se încolăceşte peste Lulu şi o atinge uşor pe Dee pe coapse. Pare un mocasin de apă, însă în zona asta nu trăiesc astfel de şerpi. Mici umbre vin în urma lui. Pui abia născuţi. Acum Dee vede înţepăturile de pe gleznele umflate ale lui Lulu. De asta căzuse sora ei în lac.

Rămâne împietrită în apă. Simte corpurile alunecând uşor pe lângă coapsele ei. Şerpii par să o considere parte a lacului sau a uscatului. Dee se ridică dintr-odată şi se repede afară din lac, împroşcând multă apă. Se agaţă de stâncă; aceasta e caldă. Un şarpe foarte mic stă încolăcit la cincisprezece centimetri de mâna ei. Îşi deschide gura albă, după care se ascunde iute într-o crăpătură întunecată din stâncă. Dee ţipă şi o ia la goană, alergând orbeşte şi lăsând-o pe Lulu acolo unde zace pe jumătate în apă.

Aleargă fără să vadă nimic; în faţa ochilor ei zboară ceva, un fel de nor de muşte sau un uragan. Încearcă să-l alunge clipind, dar nu reuşeşte, aşa că încetineşte fuga, apoi se opreşte. Picături reci din apa însângerată a lacului continuă să i se prelingă pe partea din spate a

picioarelor. Gâfâie. Se teme să nu leşine şi face o pauză. Se reazemă de o buturugă crăpată, argintată şi moartă odată cu trecerea vremii. Nu vede decât şerpi încolăciţi la picioarele ei. *Opriţi-vă!* le porunceşte ea corpului şi minţii. *Opriţi-vă! Pe aici nu sunt şerpi.* Trebuie să se gândească bine la ceea ce are de făcut.

O nouă voce mică îi răsună în cap: *Măcar acum Lulu nu te mai poate pâri lui Mami şi Tati.* Izbucneşte în hohote de plâns. Cum a putut să-i treacă prin minte un gând atât de oribil?

Ţânţarii roiesc în jur, lacomi să sugă sângele de pe ea. Încearcă să-i îndepărteze frecându-şi pielea. Dar tremură şi şi-a pătat şortul. Îşi leagă tricoul peste el ca să ascundă petele cât poate mai bine. *Sânge, sânge.* Mintea lui Dee pluteşte în ceaţă. Gândul următor o iluminează, o străpunge puternic şi iute. Lulu încă sângera. Dee a văzut destule seriale la televizor şi ştie ce înseamnă asta. Lulu nu este moartă.

Se răsuceşte pe călcâie şi începe să alerge tare înapoi spre Lulu. Plămânii îi explodează de efort şi de la aerul opărit. Cum de-a putut s-o lase singură pe Lulu în halul în care era? Dar va îndrepta lucrurile, îşi jură ea. Va sta lângă sora ei şi va striga până va veni cineva în ajutor. Nu-i prea târziu. Nu s-a terminat totul. Trebuie doar să se grăbească.

Are senzaţia că toată viaţa nu a făcut decât să fugă şi să se caţăre, şi să se împleticească înapoi spre sora ei. În cele din urmă, tufişurile se răresc şi stânca în formă de canoe se iveşte în faţă. Dee iuţeşte şi mai mult pasul, făcând salturi lungi ca de iepure peste prundişul de pe mal. Cade de mai multe ori şi îşi juleşte palmele şi genunchii şi coatele. Nu ia în seamă zgârieturile, doar se forţează să se ridice şi să continue fuga. Ajunge la stâncă şi se opreşte pentru o clipă, prea speriată să pună piciorul pe ea.

— Hai odată, Dee Dee! murmură ea. Nu fi prostuţă!

Se caţără pe stâncă.

În umbra ei, în locul unde ar fi trebuit să zacă Lulu, nu e nimic. Apa rece se izbeşte de granit. Ţânţarii bâzâie pe deasupra lacului ca nişte semne de punctuaţie cenuşii. Nici urmă de Lulu, vie sau moartă.

Poate că n-am nimerit eu locul, îşi zice Dee. Dar nu. Vede pe stâncă o dâră subţire de sânge aproape uscat. În apă pluteşte unul dintre şlapii albi ai lui Lulu. Şi vede o urmă de talpă pe malul înnoroiat. Urma s-a umplut deja cu apa maronie din lac. Este mare, mult peste cea pe care ar fi putut s-o lase Lulu sau Dee. Poate o fi a băiatului. Deşi Dee ştie cumva că nu-i aşa.

În apropiere se aude un sunet familiar plăcut – lui Dee îi ia o clipă ca să-l plaseze în coşmarul pe care îl trăieşte. Un motor de maşină pornit, apoi lăsat la ralanti. O portieră trântită.

Străbate în fugă luminişul unde s-a giugiulit cu băiatul în urmă cu ceea ce îi pare a fi acum o viaţă. Îşi croieşte drum printre tufişuri şi iese pe un drum de pământ. Praful se unduieşte şi joacă în aer, ca ridicat de puţin timp de nişte cauciucuri. I se pare că zăreşte bara de protecţie a unei maşini dispărând pe drum. Huruitul din urechi aproape că îl acoperă pe cel scos de maşină şi ţipătul ei răguşit după şofer ca să oprească, să se oprească odată şi să-i dea drumul surioarei ei. Însă maşina se face nevăzută. La picioarele lui Dee, în praf, zace o pietricică verde într-o nuanţă intensă; un oval perfect, presărat cu vinişoare albe.

La mică distanţă de tufişuri, soarele aruncă scântei peste şiruri de crom şi sticlă. Lui Dee îi vine să râdă în hohote. Credeau că s-au îndepărtat de toţi şi de toate, când de fapt erau chiar lângă parcare.

La toaletă, femeile o privesc dezaprobatoare. Se reazemă de peretele placat cu faianţă albă. Încearcă să acopere vuietul uscătoarelor de mâini cu propriile gânduri. Îi este imposibil să se concentreze. Vomită puţin într-o chiuvetă, atrăgând şi mai multă dezaprobare din partea femeilor ce stau la coadă. *Trebuie să vorbesc cu cineva,* îşi zice, şi simpla idee îi trimite fiori reci pe şira spinării şi o paralizează.

Îşi imaginează expresia de pe faţa mamei atunci când le va povesti ce s-a întâmplat. Încearcă să-şi închipuie ce ton va adopta tatăl ei în încercarea de-a o ierta.

Mica voce îi şopteşte: *Dacă le spui, poţi să îţi iei adio de la şcoala de balet Pacific.* Cu toată teama pentru soarta lui Lulu, o străbate o furie arzătoare. Încă de când s-a născut, Lulu a fost preferata părinţilor. Dee a ştiut dintotdeauna asta. E aşa de nedrept! Doar n-a făcut nimic rău; mă rog, nimic cu adevărat rău. Aşa merg lucrurile în viaţa reală, nu e ca-n cărţile alea vechi unde o fată se pipăie cu un băiat şi pe urmă unul dintre ei *moare* pentru că a comis un *păcat.* Ştie cumva, în adâncul fiinţei sale, că nu giugiulitul cu băiatul cu păr bălai a fost cel mai rău lucru pe care l-a făcut.

Şi, oricum, ce ar putea să le spună? Doar nu are ce informaţii propriu-zis să ofere. Nici măcar nu a văzut bine maşina din cauza prafului stârnit pe drum. Sau poate că nu a fost nicio maşină. Acum nu

mai e sigură. Poate că Lulu a fost luată de ape şi corpul ei pluteşte pe lac. Sau a fost înhăţată de un animal. Ca de exemplu un urs. Sau poate că şi-a revenit şi s-a întors la Mami şi la Tati. *Da, aşa s-a întâmplat,* îşi zice Dee cuprinsă de un val de uşurare. O să se întoarcă la ai ei şi Lulu va fi acolo, aşezată pe pătură şi jucându-se cu pietricele. O să o întâmpine pe Dee cu o mutră ofensată pentru că Dee a lăsat-o singură ca să se ocupe de cine ştie ce chestii plicticoase de copii mari. Dar Dee o să o gâdile şi Lulu o va ierta într-un final. Şi, prin urmare, mărturisirea n-are niciun rost.

Un nou firicel de sânge apos se prelinge în spirală afară din şortul lui Dee în jos pe picioare.

— Are cumva cineva nişte tampoane?

Încearcă să pară enervată, nu speriată, aşa cum e de fapt. Îşi scoate şortul de pe ea în faţa tuturor femeilor şi îl clăteşte în chiuvetă. Se agită pentru ca ele să-şi amintească de ea mai târziu. Dee a fost acolo, nu în altă parte. Nu se întreabă de ce face ceea ce face, din moment ce Lulu o aşteaptă cu Mami şi cu Tati. Cuvântul *alibi* îi trece fulgerător prin minte. Îl alungă cu hotărâre.

Ciclul menstrual, îşi repetă în gând Dee. De acolo provine sângele. E ca şi cum ar face repetiţie pentru un balet şi ar transpune povestea în paşi. Se poate autoconvinge? Îşi construieşte cu grijă în minte istoria unei zile în care un băiat cu păr bălai i-a tras clapa cu îngheţata şi Lulu nu a urmat-o în pădure.

Odată decizia luată, totul se simplifică. O femeie cu aer obosit îşi spală mâinile la chiuveta alăturată, în timp ce cei trei copii ai ei sar şi i se agaţă de fustă. Femeia are la picioare un coş de răchită din care se revarsă şerveţele pentru bebeluşi, batoane de granola, găletuşe, lopăţele, jucării şi loţiune de plajă. Dee scoate şlapul alb din buzunar şi îl strecoară în coşul femeii, unde se amestecă printre celelalte lucruri în dezordine. Şlapul va ajunge acasă la femeie, iar ea va presupune că l-a luat din greşeală împreună cu jucăriile copiilor. Legătura cu Lulu nu va putea fi făcută. Dee ştie că, dacă şlapul e găsit în apropierea stâncii în formă de canoe, poliţia va interveni şi criminaliştii vor afla că ea a fost acolo.

În timp ce se îndreaptă spre locul unde se află părinţii, aruncă pietricica verde netedă în tufişul des ce mărgineşte plaja.

Dee se şterge la gură cu dosul palmei şi se ridică. Această zonă din

pădure i se pare diferită. E mai întunecată şi cu vegetaţie mai deasă. Cruciuliţele şi iedera sunt atât de înalte, încât îi ajung la genunchi. Trebuie să ţină minte să marcheze copacii cu vopsea. O ferigă uriaşă îi atinge faţa. O împinge în lături, impacientată. De ce trebuie ca totul în această parte din lume să fie atât de sălbatic şi înfricoşător?

Aude paşi undeva în faţă, paşi speriaţi, neregulaţi. Paşi de copil care aleargă.

— Lulu! strigă ea. Opreşte-te!

Lulu râde. Dee zâmbeşte. Se bucură că surioara ei se distrează. Nu o deranjează să prelungească pentru o vreme jocul de-a v-aţi ascunselea.

Mai apoi, după ce a avut timp să se gândească, oroarea a ceea ce făcuse s-a instalat permanent în Dee ca o boală nevindecabilă. *E prea târziu acum ca să mărturiseşti,* i-a şoptit vocea aceea mică. *O să te arunce în închisoare.* Iar după plecarea mamei şi moartea tatălui ei, mărturisirea nu a mai avut niciun rost, căci nu a mai rămas nimeni care să o ierte.

Atunci a înţeles ce trebuia să facă. Să găsească persoana care a răpit-o pe Lulu. Dacă reuşea, avea şansa de a redeveni un om bun. Era un scop de care putea să se agaţe. Dar Karen cea obosită absolvea oameni unul după altul de implicarea în cazul dispariţiei lui Lulu. Şi, pe măsură ce anii au trecut, numărul de piste şi lista de suspecţi s-au micşorat treptat. Spre disperarea lui Dee.

Aproape renunţase; până ce a aflat de Ted.

Karen susţinea că Ted avea alibi. Dee nu a crezut-o. O suspecta pe Karen că încearcă să o ţină la distanţă pentru a împiedica repetarea incidentului din Oregon. Dee ştia că trebuia să fie foarte precaută. Avea să-l urmărească pe Ted. Şi de data aceasta să obţină dovezi înainte de-a acţiona. Totuşi, mersese prea departe, trebuia să recunoască.

Aniversarea a fost cea care a adus-o la exasperare. 10 iulie, an de an, ziua dispariţiei lui Lulu; ziua aceea era întotdeauna ca o gaură neagră pentru Dee. Ziua în care trebuia să apeleze la toate forţele ei pentru a nu se lăsa atrasă în hăul negru. Uneori nu este suficient de puternică pentru a rezista. Şi aşa s-a întâmplat ce s-a întâmplat acolo, în Oregon. Durerea pierderii a copleşit-o; cineva trebuia să plătească.

L-a urmărit pe Ted timp de câteva zile înainte de a se muta în casa de alături. I-a observat ochii care priveau păsările prin gaura din placaj la prima oră în fiecare dimineaţă. A observat ce grijă avea de

hrănitoare şi de apa pentru păsări. Dee nu ştie prea multe, dar recunoaşte dragostea atunci când o vede. Aşa că a ştiut ce are de făcut.

Trebuia ca Ted să simtă şi el măcar o parte din suferinţa ei cumplită. De asta a omorât păsările. Nu i-a făcut plăcere. A vomitat în timp ce instala capcanele. Dar nu putea să se oprească. Şi-a repetat: *Astăzi se fac unsprezece ani. Unsprezece ani pe care Lulu nu a avut şansa să-i trăiască.*

După aceea l-a urmărit pe Ted plângând după păsări. I-a văzut spinarea încovoiată şi mâinile care îi acopereau faţa. I-a simţit durerea adânc în propriul suflet. Fusese forţată să facă un lucru îngrozitor.

Dee înaintează acum împleticit pe urmele lui Lulu. Se agaţă de ramuri subţiri, pline de sevă, pentru a se forţa să meargă.

— Opreşte-te, Lulu! strigă ea. Zău aşa! N-ai de ce să te temi. Sunt eu, Dee Dee.

Cerul se înroşeşte şi soarele care coboară la orizont devine un glob aprins. Dee respiră sacadat şi degetele i s-au umflat în locul unde se agaţă de ramuri. Clipeşte pentru a-şi limpezi ochii de marginile negre.

Hai odată, Dee Dee!

Vomită, dar n-are timp să se oprească. În schimb, începe să alerge iar, de data asta şi mai iute, aplecându-se cu graţie printre copaci, prinzând viteză atât de uşor pe deasupra terenului denivelat şi crengilor căzute, încât picioarele ei părăsesc pământul. Zboară repede şi în tăcere, străpungând aerul ca o săgeată. Nu aude decât vântul şi, în fundal, sunetele pădurii: greieri, porumbei, frunze. *Cum de nu am ştiut că pot să zbor?* îşi zice. *O s-o învăţ şi pe Lulu şi vom zbura peste tot, fără să atingem niciodată pământul. O să rămânem împreună şi nu voi fi prinsă şi aruncată în închisoare. Voi avea timp să-i explic de ce am făcut ce am făcut.*

O vede pe Lulu în vârful colinei următoare, o siluetă profilată pe soarele jos. Figura mărunţică, pălăria de soare. Îi vede şi şlapii albi din picioare. Goneşte prin aer către ea. Ajunge la colină şi-şi lasă labele picioarelor să atingă uşor iarba.

Lulu se răsuceşte şi Dee vede că nu are faţă. Păsări roşii explodează într-un nor din capul ei. Dee ţipă şi îşi acoperă ochii cu mâinile.

Când îndrăzneşte, în sfârşit, să se uite, e singură în pădure. Noaptea s-a aşternut din nou. Dee priveşte în jur îngrozită. Unde se află? Cât timp a mers? Se lasă să cadă în genunchi. Pentru ce a făcut ce a făcut?

Unde e Lulu? Unde sunt răspunsurile care i se datorează? Îşi strigă oroarea şi durerea. Dar strigătele ei sunt doar nişte şoapte fragile înăbuşite de răpăitul ploii. Obrazul îi e rece. Zace întinsă pe covorul de frunze şi pielea îi luceşte de la ploaie. Braţul îi e umflat, înnegrit şi greu ca un bloc de piatră. *Mor,* îşi zice. *Nu mi-am dorit decât să fac puţină dreptate.*

Vederea i se înceţoşează şi se întunecă, iar inima îşi încetineşte ritmul, dar i se pare că simte o atingere uşoară pe cap. I se pare că simte miros de loţiune de plajă, de păr cald, de zahăr.

— Lulu, încearcă ea să rostească, îmi pare tare rău, dar inima încetează să mai bată şi Dee nu mai este.

Ceea ce a fost cândva Dee zace departe de orice cărare. Tubul cu vopsea fosforescentă galbenă stă încă în ceea ce a fost mâna ei, umflată şi neagră de la veninul de şarpe.

Păsările şi vulpile vin, urmate de coioţi, urşi şi şobolani. Ceea ce a fost cândva Dee hrăneşte acum pământul. Oasele ei împrăştiate se scufundă în humusul fertil şi schimbător. Nicio nălucă nu păşeşte pe sub întinderea de copaci. Ceea ce a fost nu se mai întoarce.

TED

Nu am murit. Îmi dau seama de asta pentru că pe podeaua verde zac risipite nişte spaghete. Nu ştiu ce urmează după moarte, dacă e de bine sau de rău, dar sigur nu spaghete sunt căzute pe jos. Patul alb de spital e tare, pereţii sunt scorojiţi şi totul în jur miroase a mâncare de prânz. Bărbatul mă priveşte. Părul lui ca sucul de portocale scânteiază în lumină.

— Bună! zice el.

— Unde-i femeia? îl întreb. Doamna vecină. Unde e? Tot repeta un nume de fată. Era bolnavă.

Îmi amintesc că i-am văzut braţul; părea muşcat de şarpe. Cred că a folosit trusa mea de extragere a veninului, îmi spun, numai că se ştie că trusele astea nu-s bune de nimic. Chiar nu ştiu de ce o car după mine. Amintirile sunt foarte confuze în capul meu, dar sunt convins că ceva era în neregulă cu doamna vecină – şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

— Erai singur atunci când te-am găsit, îmi răspunde bărbatul cu părul portocaliu.

Se holbează la mine şi eu mă holbez la el. Ce ar trebui să-i spui unui om care ţi-a salvat viaţa?

— Cum de m-ai găsit?

— Cineva a marcat copacii tineri cu vopsea reflectorizantă galbenă. Sunt ranger în parcul natural din comitatul King, aşa că nu mi-a plăcut deloc ce am văzut. Vopseaua este toxică. Am urmărit marcajul ca să-l previn pe individ să înceteze. Câinele a adulmecat miros de sânge. Şi aşa te-am găsit.

Vine doctorul şi bărbatul cu păr portocaliu iese pe hol ca să ne lase singuri. Doctorul e tânăr şi are un aer obosit.

— Arăţi ceva mai bine. Hai să te consult!

Se poartă cu grijă şi blândeţe.

— Vreau să discutăm un pic despre pastilele care au fost găsite în posesia ta, zice el.

— Oh!

Neliniştea mă înfăşoară ca o mantie.

— Am nevoie de pastilele alea, îi explic eu doctorului. Mă ajută să-mi păstrez calmul.

— Hmm! face el. Nu sunt prea sigur. Ţi le-a prescris un doctor?

— Da. Mi le dă când merg la el la cabinet.

— N-am idee de unde şi le-a procurat, dar, dacă aş fi în locul tău, aş înceta să le mai iau. Pastilele astea nu se mai fabrică de vreo zece ani. Au efecte secundare grave şi dovedite. Halucinaţii şi pierderi de memorie. Creşteri rapide în greutate la unii pacienţi. Ţi-aş recomanda cu plăcere o alternativă.

— Dar nu prea cred că îmi permit, spun eu.

Doctorul oftează şi se aşază pe pat, deşi *ştiu* că nu ar trebui să facă asta. Mami s-ar fi supărat dacă l-ar fi văzut. Dar pare extenuat, aşa că mă abţin să îi atrag atenţia.

— Da, ştiu, e dificil, zice el. Nu beneficiem de suficient sprijin şi stăm prost şi cu finanţarea. Totuşi, o să-ţi aduc formularele. Poate că eşti eligibil pentru ajutor de sănătate acordat de stat. Ezită preţ de câteva clipe, apoi continuă: Dar nu numai medicaţia mă îngrijorează. Am observat că ai o grămadă de cicatrice de arsuri pe spinare, pe picioare şi pe braţe. Plus alte multe de la incizii suturate. În mod normal, asta ar indica un mare număr de spitalizări în copilărie. Numai că fişa ta medicală nu conţine aşa ceva. De fapt, nu conţine niciun fel de intervenţie medicală. Mă priveşte cu atenţie şi adaugă: Cineva ar fi trebuit să-şi dea seama ce ţi se întâmplă. Şi ar fi trebuit să-i pună capăt.

Nu mi-a trecut niciodată prin cap că Mami ar fi putut fi oprită. Reflectez la posibilitatea asta.

— Nu cred că ar fi fost posibil.

Totuşi, e drăguţ din partea doctorului că-şi face griji pentru mine, îmi spun.

— Pot să-ţi dau numele cuiva capabil să-ţi analizeze în detaliu istoricul medical, cineva cu care să poţi discuta despre... ce ţi s-a întâmplat. Niciodată nu e prea târziu.

Nu pare foarte sigur pe el, şi înţeleg de ce. Uneori chiar este prea târziu. Cred c-am ajuns, în fine, să pricep care e diferenţa dintre acum şi atunci.

— Poate cu altă ocazie, îi răspund. Acum sunt cam sătul de terapie.

Pare că vrea să mai adauge ceva, dar renunţă, şi îi sunt atât de recunoscător pentru asta, încât încep să plâng.

Bărbatul cu păr portocaliu îmi aduce o periuţă de dinţi de la magazinul de cadouri, o pereche de pantaloni de trening, un tricou şi nişte lenjerie de corp. Este un pic jenant că mi-a cumpărat chiloţi, dar aveam nevoie. Toate hainele mele s-au îmbibat de sânge şi au fost distruse.

Doctorii mă consultă şi-mi dau pastilele care fac ca lumea să se scufunde sub apă. Şi îi ţine pe ceilalţi liniştiţi acolo. Pentru prima oară după mulţi ani am parte de tăcere. Ştiu însă că sunt acolo. Noi toţi ne mişcăm uşor înăuntrul şi în afara timpului.

Prin geam se văd clădiri înalte ce strălucesc în soare. Simt că mă aflu departe de pădure. Cer ca fereastra să fie deschisă, însă infirmiera mă refuză, zicând că valul de căldură a trecut. Această parte a lumii revine la sinele ei răcoros, verde intens. Mă simt de parcă m-aş fi întors acasă după război.

Infirmierele se poartă drăguţ cu mine. Se amuză pe socoteala mea. Pentru ele, sunt doar un tip neîndemânatic care a alunecat şi a căzut pe propriul cuţit de vânătoare în zorii unei zile, undeva în pădure.

Bărbatul cu păr portocaliu este tot în salon atunci când mă trezesc din nou. Ar trebui să mă simt ciudat cu un străin lângă mine. Dar nu-i aşa. E o persoană calmă.

— Cum te mai simţi? mă întreabă.

— Mai bine, îi răspund.

Şi e adevărat.

— Vreau să te întreb ceva, zice el. Chiar ai alunecat pe cuţit? Pentru că atunci când am încercat să-ţi opresc sângerarea am văzut ceva în ochii tăi. Mi s-a părut că nu-ţi părea tocmai rău să... ştii tu. Să mori.

— E complicat, îi răspund.

— La viaţa mea am avut parte de destule complicaţii.

Îşi scoate şapca ca să se scarpine în cap şi părul i se ridică pe creştet ca nişte ţepi roşcaţi. Pare extenuat.

— Ştii ce se spune. Că dacă salvezi viaţa cuiva eşti responsabil pentru el.

Presupun că dacă îi voi spune adevărul n-o să-l mai văd niciodată. Dar am obosit să tot ascund ce sunt. Creierul, inima şi oasele s-au săturat. Regulile stabilite de Mami nu mi-au făcut niciun bine. Aşa că ce aş avea de pierdut?

Lauren se agită, atentă.

— Vrei să începi tu? o întreb.

LAUREN

Iată cum s-a întâmplat totul – povestea cu şoarecele şi cum a găsit Ted locul dinăuntru.

Nopţile erau cele mai speciale momente ale zilei pentru Micul Ted. Îi plăcea să doarmă lângă corpul cald, înveşmântat în alb, al mamei lui. Dar înainte de a merge la culcare, ea se îngrijea de rănile lui. La început se întâmpla cam o dată pe lună, însă în ultima vreme Ted se rănea aşa de tare şi de des, încât Mami trebuia să stea toată noaptea ca să îi coasă tăieturile. Lui Ted nu i se părea că arătau prea rău, unele nefiind decât nişte simple zgârieturi. Iar alte tăieturi erau invizibile, nu le putea vedea sau simţi nicicum. Mami i-a explicat că acestea erau rănile cele mai periculoase. Le deschidea din nou, le curăţa şi le sutura la loc.

Teddy ştia că Mami era nevoită să facă asta, ştia că era vina lui că era atât de stângaci. Dar se temea de momentul când Mami aprindea veioza de pe noptieră şi o înclina în unghiul potrivit. Pe urmă îşi aranja tava. Pe ea sclipeau foarfecile şi bisturiul. Şi mai erau gheme de vată şi sticla care mirosea ca băutura lui Tati. Mami îşi punea nişte mănuşi albe ca pielea ei şi pe urmă se apuca de treabă.

Nu cred că Ted m-a plăcut cu adevărat, mai ales la început. Ted e un băiat politicos şi liniştit. Eu sunt genul zgomotos. Mă enervez din orice. Furia se revarsă din mine în valuri. Dar treaba mea nu este să-l fac să semene cu mine. Treaba mea este să-l protejez. I-am preluat o parte din durere – am ieşit în faţă ca să o împărţim. Nu am putut s-o fac să dispară cu totul. Uneori durerea nu era nici măcar partea cea mai rea – sunetele erau. Zgomotul slab făcut de carnea ruptă. Asta chiar că nu-i plăcea.

În noaptea aceea, în clipa când bisturiul s-a întâlnit cu spinarea lui, am păşit în faţă, ca de obicei, ca să împart cu el durerea.

— Stai liniştit, Theodore! a spus Mami. Nu faci decât să îngreunezi toată treaba. Şi-a continuat apoi înregistrarea, apăsând cu un clic pe butonul roşu ca o clapă de pian, spunând: A treia incizie este superficială şi vizează exclusiv stratul exterior al dermei.

Mâna ei urma cuvintele.

Ted ştia că Mami avea dreptate – că, dacă se zbătea, nu făcea decât

să înrăutăţească lucrurile. Ştia că, dacă nu o asculta, Mami avea să-l pună în vechea ladă frigorifică în baia de soluţie dezinfectantă făcută din oţet şi apă caldă. Aşa că a încercat să nu se împotrivească. A încercat să fie un băiat bun. Dar durerea şi zgomotul s-au înteţit atât de tare, încât i-a fost teamă că nu va reuşi să se abţină şi va ţipa – chiar dacă ştia ce urmează.

Stăteam întinşi unul lângă celălalt şi îi simţeam toate gândurile şi spaimele. Era greu să suporte tot ce i se întâmpla corpului său.

Aşa că în final Ted a făcut-o, a scos un mic *ah* ascuţit, aproape inaudibil. Dar care a răsunat în liniştea din casă ca o piatră azvârlită într-un iaz. Ne-am ţinut amândoi respiraţia. Mami s-a oprit din cusut.

— Ne îngreunezi foarte tare treaba amândurora, a spus ea, şi a plecat să pregătească baia cu oţet.

Când ne-a vârât în răcitor, Ted a început să plângă de-a binelea. Nu era la fel de puternic ca mine.

Întunericul ne-a încercuit. Pielea noastră era un vârtej de flăcări. Ted respira prea iute şi tuşea. Am ştiut că trebuie să-l protejez. Nu mai rezista.

— Ieşi de aici! i-am spus. Pleacă!

— Unde? m-a întrebat el.

— Fă ce trebuie să faci! Pleacă! Opreşte-te din existat!

— Dar nu pot!

Acum aproape că ţipa, aşa că l-am împins.

— Pleacă odată, nu te mai purta ca un ţânc!

— Nu pot!

— Ei bine, poate că Mami va merge prea departe de data aceasta şi vom muri amândoi.

Soluţia asta limpede şi simplă nu-mi trecuse niciodată prin cap până atunci.

— Ted! Tocmai mi-a venit o idee!

Dar Ted plecase. Îşi găsise uşa.

TED

Aerul din jur părea să se fi schimbat cumva. Stăteam în faţa uşii de intrare în casa noastră. Dar nu exista nicio stradă, nicio pădure, niciun stejar. Totul era alb, ca interiorul unui nor. Nu arăta înfricoşător, ci dimpotrivă, îmi crea un sentiment de siguranţă. Am deschis uşa şi am intrat în casă, care era învăluită într-un calm cald şi difuz. Am încuiat repede uşa în urma mea. *Zdrang, zdrang, zdrang!* Ştiam că Mami nu putea veni acolo.

Dintr-odată aerul s-a umplut de sunetul unui tors de pisică. O coadă moale mi-a mângâiat picioarele. M-am uitat în jos şi mi-am ţinut respiraţia. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. În faţa mea, o pereche de ochi verzi frumoşi, de mărimea şi forma măslinelor care se pun în cocteiluri. Ea m-a privit la rândul său şi şi-a ciulit întrebătoare urechile. M-am aşezat pe vine şi am întins braţul spre ea. Aproape că mă aşteptam să dispară în neant. Avea blana ca un tăciune mătăsos. Am mângâiat-o, trecându-mi degetul peste dunga albă de pe pieptul ei.

— Bună, pisicuţo! am spus, iar ea a tors. Bună, Olivia!

Şi-a încolăcit coada în forma cifrei opt în jurul picioarelor mele. Am mers în camera de zi, unde lumina era galbenă şi caldă, iar canapeaua, moale, şi am ridicat-o în poală. Casa arăta aproape exact precum cea de la etaj – doar cu puţin diferită. Mocheta albastră rece pe care o uram dintotdeauna era portocalie aici, într-o nuanţă intensă şi plăcută, ca soarele care apune iarna peste o autostradă.

În timp ce stăteam pe canapea şi o mângâiam pe Olivia, am auzit-o. Răsuflarea lungă, regulată, cu coastele masive ridicându-se şi coborând. Nu mi-a fost frică. Mi-am mijit ochii în umbră şi l-am văzut stând ca o grămadă uriaşă şi urmărindu-mă cu ochi ca nişte felinare. I-am întins braţul, şi Timpul Nopţii a ieşit din întuneric şi s-a apropiat tiptil.

Deci până la urmă am căpătat pisica pe care mi-o dorisem. De fapt, a fost chiar mai bine decât sperasem, căci am căpătat două.

Şi aşa se face că am găsit locul dinăuntru. Pot coborî acolo oricând doresc, însă îmi este mai uşor să folosesc răcitorul pe post de uşă. Probabil că aş fi putut să-mi fac din locul dinăuntru un castel sau un

conac. Dar cum aş putea şti unde să găsesc ce caut într-un loc atât de mare precum un castel sau un conac?

Acum sunt Ted cel Mare, însă Micul Teddy este încă prezent. Atunci când plec, o fac pentru că el păşeşte în faţă. El nu îşi foloseşte faţa la fel cum o fac adulţii. Aşa că poate părea înfricoşător câteodată. Dar nu e capabil să facă rău nimănui. Micul Teddy e cel care a luat de pe jos eşarfa albastră şi a încercat să i-o înapoieze doamnei care plângea în maşina ei în parcarea barului. Doamna a ţipat la vederea lui. Micul Teddy a fugit după ea, însă doamna a apăsat pe acceleraţie şi a pornit în viteză prin ploaie.

LAUREN

Ted a plecat, şi toată durerea pe care o împărţiserăm s-a năpustit asupra mea. Nu ştiusem cât de multe putea suporta corpul. Am încercat să mă iau după el, să cobor şi eu înăuntru. Dar îmi închisese uşa. M-am întrebat dacă de acolo, de jos, mă putea auzi ţipând. Presupun că da.

După ce şi-a terminat treaba, Mami ne-a aşezat înapoi în pătuţul nostru. Bandajul cu care acoperise suturile mă mânca, dar aveam destulă minte cât să nu mă scarpin. Camera era plină de umbre mişcătoare şi ochii roz ai şoarecelui sclipeau în cuşca din care ne urmărea.

Mi-e frică, am dat eu să-i spun lui Teddy, dar el nu mi-a răspuns. Coborâse înăuntru, în adânc, iar acum era într-un loc plăcut, plin de cozi negre şi ochi verzi şi blănuri moi. Am vrut să nu plâng, dar n-am reuşit să mă abţin.

L-am simţit cum se îmbunează.

— Acum poţi să dormi, Lauren, a zis el. Va sta altcineva de veghe.

Am auzit zgomotul făcut de labele mari ale Timpului Nopţii urcând la etaj. M-am lăsat să alunec în întunericul plăcut.

Dimineaţa m-a trezit din somn plânsul lui. Ted găsise oasele însângerate ale lui Bulgăre de Zăpadă în cuşcă. Îi părea tare rău de el.

— Bietul Bulgăre de Zăpadă! a şoptit de nenumărate ori. Nu e deloc drept.

A plâns mai mult după şoarece decât de durerea provocată de noua şină mică de suturi negre apărută de-a lungul spinării. Bănuiesc că nu fusese acolo când se întâmplase. Nu le simţea. Eu însă simţeam fiecare cusătură în parte.

Ted ştia că nu era vina Timpului Nopţii. Timpul Nopţii nu făcea decât să-şi urmeze propria natură. Ted i-a spus lui Mami că şoarecele scăpase din cuşcă şi fusese mâncat de o pisică vagaboandă. Într-un fel, era adevărat. Fireşte, Mami nu l-a crezut. L-a luat pe Teddy şi l-a dus în pădure şi i-a spus că trebuie să ascundă cine este. Mami credea că

Teddy avea în el o foame. Ted se temea ca Mami să nu-i ia pe Olivia şi Timpul Nopţii. (În cazul ăsta, n-am fi rămas decât eu şi el. Şi *asta* nu i-ar fi convenit.) Aşa că a păcălit-o pe Mami să creadă că moştenise vechea boală de la tatăl ei, cel care îşi ţinea animalele de companie în cripta de sub *iliz.*

Începusem să înţeleg ceea ce Ted nu putea – sau nu-şi permitea – să înţeleagă. De fiecare dată când gândul se ivea în mintea lui, îl împingea cu putere în jos. Dar gândul revenea mereu, ca un dop de plută sau un cadavru ieşit la suprafaţă. Boala se transmisese într-adevăr genetic, dar nu lui Ted. Mă întreb ce ar răspunde oamenii din Locronan dacă i-ai întreba de ce au alungat-o pe Mami. Poate că povestea lor ar diferi de a ei. Poate că nu tatăl ei avea acea boală.

La şcoală lumea a observat schimbarea intervenită la Ted. Devenise un soi de mască în spatele căreia nu se afla nimeni. Au încetat cu toţii să-i vorbească. Lui Ted nu-i păsa. Acum putea să meargă înăuntru, cu pisicuţele, oricând dorea. Mi-a spus că, pentru prima oară în viaţa lui, din câte îşi amintea, nu se mai simţea singur.

Mi-a spus mie, cea care îi fusesem alături la toate reparaţiile făcut de Mami. *Mie* mi-a spus.

Teddy a început să-i spună casei dinăuntru locul lui de weekend pentru că acolo, jos, nu avea de făcut nicio muncă sau nicio lecţie. Curând a descoperit că îi putea aduce adăugiri. Nu şi-a putut păstra slujba de la service-ul auto din Auburn, aşa că şi-a construit un beci unde putea lucra la motoare. Îi plăceau motoarele. Atelierul era bine echipat, plin de unelte în cutii lucioase şi de miros de ulei de motor. A îndesat în sertare şosete albe, genul pe care Mami nu l-ar fi lăsat în veci să poarte fiindcă susţinea că sunt pentru fete. Pe tavanul de deasupra palierului a montat o fereastră de la care putea privi cerul toată noaptea, dacă aşa avea chef, fără ca cineva, în afara lunii, să-l poată vedea. A reparat cutiuţa muzicală şi a aşezat păpuşa rusească înapoi pe poliţa şemineului. Acolo, înăuntru, poate repara orice lucru pe care îl strică. Fotografia cu Mami şi Tati nu poate fi dată jos de pe perete. Olivia a făcut turul casei ţinându-şi coada curioasă în sus. Ted a perforat o gaură în placaj special pentru ea. Pentru ea, afară e întotdeauna iarnă, anotimpul preferat al lui Ted.

După incidentul cu Bulgăre de Zăpadă, Ted s-a asigurat că Timpul Nopţii vâna numai jos, înăuntru. A adus o mulţime de şoareci în locul

de weekend pentru a-l ţine pe Timpul Nopţii ocupat şi fericit. Nu mai voia să vadă suferinţă în jur.

I-a adăugat casei şi un pod, pe care-l ţinea încuiat. Acolo, în spatele uşii închise, îşi păstra amintirile şi gândurile. Nu-i plăceau unii locatari ai casei. Lucrurile verzi, cu degete lungi, care fuseseră cândva băieţi. Îi era teamă că băieţii verzi erau cei daţi dispăruţi la lac. Dar rezolvase problema ducându-i şi pe ei în pod. Noaptea îi puteai auzi uneori târându-şi degetele subţiri ca nişte beţe peste scânduri şi plângând.

Pe măsură ce Ted petrecea mai mult timp înăuntru, totul s-a simplificat şi a devenit din ce în ce mai complex. A descoperit curând că putea coborî acolo oricând poftea. A început să piardă tot mai mult timp înăuntru. La televizor rulau numai serialele care-i plăceau. Şi putea vedea şi ce se întâmpla sus în casă. Dacă vedea că se întâmpla ceva bun, ca atunci când Mami cumpăra îngheţată, nu făcea decât să deschidă uşa din faţă, şi cât ai clipi din ochi se întorcea acolo. Şi de obicei se trezea întins în răcitor în întunericul cu miros acid, cu găurile de aer strălucind deasupra capului precum stelele. Pe măsură ce anii au trecut, a urcat din ce în ce mai rar.

Tot mai des m-a lăsat însă singură cu Mami. Când o vedea că înclină veioza de pe noptieră, Teddy cobora în locul lui de weekend şi-şi mângâia pisica.

Am ajuns să urăsc pisica aceea îngâmfată. Ted ştia. Uneori, atunci când încercam să cobor, mă ţinea suspendată între cele două locuri, în răcitorul negru cu miros de oţet, şi asta fiindcă pisica era jos, înăuntru. Pe urmă, după ce pleca ea, venea rândul meu. Cu timpul a descoperit că mă putea ţine în răcitorul întunecat ori de câte ori făceam ceva ce nu-i era pe plac.

Nu pot să păşesc complet în faţă atunci când ieşim din casă decât dacă mă lasă Ted. Pot face lucruri mărunte – să mâzgălesc un bilet, poate, în interiorul unei perechi de colanţi, sau să-l determin pe Ted să-şi piardă concentrarea timp de două secunde. Şi, desigur, numai lucruri care nu implică folosirea picioarelor. Nu ştiu de ce mintea dusă cu pluta a lui Ted m-a conceput aşa, dar asta e. Ted trebuie să mă care peste tot în lume, mutilată şi neputincioasă. Cred că din cauza asta uită uneori că puterea mea este cea care ne-a ţinut în viaţă.

Ted se temea şi de umbra lui, sau cel puţin aşa am crezut eu.

Curând, am aflat cât de mult mă înşelasem.

Într-o zi căutam amândoi bomboane mentolate în sertarele lui Mami. Lui Mami nu-i plăceau bomboanele, dar îi plăcea să aibă respiraţia proaspătă, aşa că obişnuia să sugă o bomboană câteva secunde, apoi o scuipa într-o batistă. Ascundea bomboanele şi muta ascunzătoarea, dar uneori o găseam. Ştiam că puteam mânca doar una, indiferent cât de înfometaţi eram. Mami le număra, dar o bomboană lipsă se încadra în *marjă de eroare plauzibilă.*

Mami ţinea chestii interesante în sertare. O carte veche de cântece cu un urs pe copertă sau un singur şlap alb de copil. În ziua aceea Ted era neglijent. Scotocea prin ciorapul ei cu mâini umede.

— Să ştii că o să observe, Teddy, l-am prevenit eu. Ai grijă să nu-l rupi!

Şi-a ridicat privirea şi am surprins reflexia noastră în oglinda măsuţei de toaletă. Am văzut-o – expresia lui. Nu-i mai păsa. Mami avea să ne pedepsească, să ne facă rău corpului, să-l facă să plângă. Să ne pună în cutia mare cu oţet. Teddy se putea refugia înăuntru, jos. Eu eram cea care avea să simtă totul.

— Ted, am spus. Doar nu...

A ridicat din umeri şi a luat cutia cu bomboane mentolate din locul unde era ascunsă, într-un camizol frumos împăturit. Încet, ca în vis, a deschis-o şi şi-a dus-o la buze. A înclinat-o, aşa încât bomboanele să-i cadă direct în gură. Câteva i s-au vărsat dintre buze şi au căzut săltând pe podea.

— Opreşte-te, Ted! am şoptit. Ce faci? Mami o să ne facă rău corpului.

Şi-a aruncat ultima bomboană în gura deja plină cu forme rotunde şi albe. Chiar aşa, panicată cum eram, tot le simţeam gustul, iar gura mi se umpluse de dulceaţă... M-am scuturat. Trebuia să-l opresc.

— O să ţip, i-am spus. O să ţip tare ca s-o aduc aici.

— Şi ce dacă? a plescăit el cu gura plină. N-ai decât. Tu vei simţi durerea, nu eu.

— Există mai multe feluri de a face rău, şi nu numai corpului, am zis eu. O să-i povestesc despre locul tău de weekend şi despre pisicile alea. Şi Mami o să se ocupe. N-am idee ce va face, dar ştii bine că am dreptate. Mami ştie cum să facă şi creierele, nu numai corpurile, să facă ce vrea ea.

A mârâit şi a clătinat din cap la mine în oglindă. Dintr-odată nu mai

aveam nimic în gură. Gustul dispăruse, îmi tăiase accesul la simţurile noastre. A părut la fel de surprins ca şi mine. Nu ştiuserăm că avea această putere.

— Poţi să mă împiedici să mănânc bomboane, dar nu mă poţi opri să te pârăsc, i-am spus.

Ted a scos un ac de păr din perniţa de pe măsuţa de toaletă. A înfipt încet vârful acului în partea cărnoasă a degetului său mare.

O linie roşie de foc m-a străbătut, făcându-mă să ţip şi să plâng.

Ted a rămas în picioare în faţa oglinzii. Avea pe faţă aceeaşi expresie de interes clinic ca a lui Mami. A înfipt şi a scos, a înfipt şi a scos acul din carne.

— Nu o să mă opresc decât dacă-mi promiţi, a zis el.

I-am promis.

Eu înţeleg ceva anume despre viaţă ce Ted nu a înţeles niciodată: că în ea e prea multă durere. Nimeni nu poate suporta atâta nefericire. Am încercat să-i explic şi lui. *E foarte rău ce se întâmplă. Mami e nebună, o ştii şi tu. Şi-a pierdut complet minţile. Într-o zi va merge prea departe şi ne va omorî. E mai bine să ne alegem singuri o cale de scăpare. Nu trebuie să ne simţim rău tot timpul. Ia cuţitul şi desfă nodul! Mergi şi ascunde-te în lac! Mergi în pădure până ce nu mai dai decât de verde! Dulceaţa sfârşitului.* Ted a încercat să-şi astupe urechile, dar, fireşte, nu mă putea bloca total. Suntem două părţi ale unui întreg. Sau cel puţin aşa se presupune.

La scurt timp după aceea, am încercat pentru întâia oară să ne omorâm. N-a fost o încercare prea reuşită, dar datorită ei Teddy s-a convins că nu vrea să moară. A găsit o cale de a mă reduce la tăcere. A început să pună muzica lui Mami atunci când îmi provoca durere. Ted îmi provoca atât de multă durere, încât muzica devenea durere şi îşi ţesea firele prin aer. Chinul înceta numai atunci când mă strecuram pe jumătate jos, înăuntru, în răcitorul întunecat, lăsând corpul gol. Am învăţat curând să dispar la primele acorduri de chitară.

Ted nu ştie totul. Încă mă mai împotrivesc. Sunt mai puternică decât crede el. Uneori, atunci când pleacă, nu Micul Teddy e cel care vine. Ci eu. Atunci când se trezeşte cu un cuţit în mână – sunt eu, care încerc să fac ceea ce trebuie făcut.

Dar n-am fost suficient de puternică. Ted mă cunoştea prea bine şi ştia de ce sunt în stare. A trebuit să o conving pe pisică să o facă. Şi aşa

am ajuns aici.

TED

Presupun că a bănuit că aveau să ajungă într-un final şi la ea. Poliţia venise la spital, la vechiul ei loc de muncă, şi pusese întrebări. Copiii de la grădiniţa unde lucra acum deveniseră foarte neîndemânatici. Mai înainte, Teddy fusese cel mai neîndemânatic, iar ea păstrase pentru el chestia cea mare, cea care lăsa urme. Dar în ultima vreme Teddy nu mai era de ajuns. Prea mulţi copii care nu căzuseră au ajuns să aibă suturi pe corp.

Cu o seară înainte, Mami petrecuse mult timp reparându-mă. Încă mai tremuram după şocul resimţit. Am intrat în bucătărie pentru un pahar cu apă. Mami se urcase pe un scaun şi stătea acolo în vârfurile picioarelor. Avea în mâini o sfoară de întins rufe. În zilele ploioase ca aceea, Mami întindea sfoara în bucătărie ca să-şi usuce ciorapii cu portjartier. Nu purta niciodată ciorapi cu chilot.

— Teddy, a spus ea. Tu eşti înalt. Ajută-mă să ridic asta! A naibii sfoară, nu reuşesc s-o trec peste grindă.

Era amuzant să o aud înjurând cu vocea ei cu accent elegant. M-am cocoţat pe scaun şi am trecut sfoara peste grinda transversală.

— Mulţumesc! mi-a răspuns ea foarte politicos. Acum du-te să cumperi îngheţată de la magazin!

M-am holbat la ea uimit. Nu mâncam îngheţată decât o dată pe an, de ziua ei de naştere.

— Dar îngheţata strică dinţii, am obiectat.

— Te rog, n-am chef de ceartă, Theodore! Am nişte treburi pentru tine când te întorci. O să ţii minte tot ce-ţi voi spune acum? Pentru că nu trebuie să notezi. Iar eu o să ies foarte curând din casă, aşa că nu voi avea cum să-ţi repet.

— Cred c-o să ţin minte, i-am răspuns.

— Vreau să arunci ceva. O să-l las aici, în bucătărie. Trebuie să-l iei şi să-l duci în pădure. Va trebui să aştepţi să se întunece ca să îl scoţi din casă pentru că nu e voie să îngropi lucruri în pădure.

— Da, Mami, am răspuns eu.

Mi-a dat zece dolari, cu mult mai mult decât costa îngheţata.

În timp ce închideam uşa de la intrare în urma mea, am auzit-o

şoptind *„Ya, ma ankou”*[1]. Lucrurile deveneau din ce în ce mai ciudate.

Am cumpărat îngheţată de vanilie. Era singura aromă care-i plăcea ei. Încă mai simt şi acum amorţeala din vârfurile degetelor atunci când am atins găletuşa rece, încă mai văd sedimentul delicat de gheaţă care acoperea capacul.

Am intrat în bucătărie şi am văzut-o. Într-un fel, asta e tot ce văd de atunci. Imaginea mi-a pătruns în pleoape. Mama mea pluteşte în aer legănându-se uşor. Arată ca un pendul îngrozitor. Sfoara de întins rufe geme la mişcările ei. Dinţii îi muşcă buza de jos albăstrită, ca surprinşi într-o ultimă clipă de îndoială.

Bunurile ei preferate stau aşezate într-o grămadă ordonată lângă tălpile în balans. Gentuţa în care a împachetat rochia albastră vaporoasă, cămaşa de noapte, parfumul. Poşeta din piele întoarsă de culoarea burţii de căprioară. Pe geantă a lăsat un bilet cu scrisul ei formal de şcolăriţă franţuzoaică. *De dus în pădure,* aşa suna biletul.

A trebuit să aştept până la căderea nopţii. Aşa îmi spusese ea că trebuie să fac. Dar nu voiam s-o las singură, atârnând acolo. Îmi era teamă să nu bată cineva la uşă. Să insiste să intre şi s-o vadă. Nu mă temeam că aveam să dau de necaz. Dar arăta atât de expusă, acolo sus, cu faţa ei deformată. Nu voiam să fie văzută de alţi ochi.

Aşa că am dat-o jos. Mi-a fost greu s-o ating. Corpul ei încă păstra căldura. Am pliat-o ca s-o fac mică şi am aşezat-o în dulăpiorul de sub chiuvetă.

— Scuze! i-am spus de nu ştiu câte ori.

Am curăţat apoi podeaua plină de murdărie sub locul unde se spânzurase.

Am vrut să-i duc toate bunurile cu ea, dar nu i-am găsit valiza cea mare. Am făcut tot ce am putut: am adăugat alte lucruri în gentuţă – lucruri de zi cu zi de care putea avea nevoie în pădure. Trusa de suturat. Exemplarul din *Fabulele lui Esop* găsit lângă patul ei. Mami nu putea adormi decât dacă citea ceva înainte de culcare, şi-mi făceam griji că va sta întinsă şi trează în pădurea rece.

Noaptea m-a înfăşurat ca o pătură. Le-am luat pe Mami şi lucrurile ei în spinare şi le-am cărat în pădure. Corpul ei se rigidizase şi

[1] „Da, Ankou al meu!”, în bretonă, în orig. (n. red.).

devenise umed şi rece. Din el se scurgeau nişte substanţe. Chestii îngrozitoare, pe care Mami le-ar fi detestat. Am ştiut că e corect ceea ce fac ducând-o în pădure. Imediat ce am ajuns pe sub copaci, m-am simţit mai bine.

Părea să se îngreuneze în timp ce străbăteam pădurea. Gâfâiam şi mă împleticeam. Şira spinării părea zdrobită, iar genunchii îmi tremurau. Toate suferinţele îndurate nu făceau decât să mă bucure. Călătoria asta trebuia să fie una dificilă, aşa era drept.

Am îngropat-o în mijlocul luminişului, lângă şoarecele Bulgăre de Zăpadă. Am îngropat rochia albastră în colţul sudic, poşeta ei preferată din piele în vest, iar parfumul în partea de est. Pe măsură ce pământul primea aceste lucruri, fiecare dintre ele devenea zeu. Am întins-o în gaura săpată şi am simţit cum pământul a luat-o în braţe.

— Te păstrez în inima mea, i-am şoptit.

Şi ea şi-a început transformarea. Copacii albi o urmăreau cu sute de ochi.

Lauren mi-a şoptit la ureche:

— Intră în groapă! Hai să ne întindem lângă ea!

Am stat o clipă în cumpănă. Însă mi-am amintit că, dacă eu muream, mureau şi Olivia şi Lauren şi Timpul Nopţii şi micuţii. Şi mi-am dat seama că nu voiam s-o fac.

După ce toţi zeii şi-au găsit casă, am aruncat pământ deasupra lor. Chiar şi după ce îi îngropasem, tot îi simţeam radiind. Străluceau fără lumină sub pământ.

Mami acţionase la ţanc. Poliţia a venit după două zile. Am stat afară, în faţa casei, sub un soare dogoritor ca o stea în flăcări. Am devenit o fotografie pentru bărbatul care lucra pentru ziar. Fireşte, nu au găsit nimic la percheziţie. Nu dispăruseră decât o geantă şi câteva lucruri.

„Unde a plecat?” m-au întrebat. Am clătinat din cap, pentru că realmente nu ştiam.

Înainte de a-şi lua viaţa, Mami i-a trimis o scrisoare doamnei cu Chihuahua-teckelul-terrierul. Femeia era în vacanţă în Mexic la acel moment, dar a citit-o la întoarcere. În scrisoare, Mami susţinea că plecase pentru a se îngriji de sănătatea ei. Mami era o persoană care ţinea enorm la intimitatea ei. Şi foarte meticuloasă. N-a vrut să devină celebră după moarte. Poate că ăsta-i singurul lucru pe care l-am înţeles pe deplin în legătură cu ea.

Aşa se face că Mami nu mai este şi nu a fost găsită niciodată. Nici fetiţa nu mai este. Totuşi, nu cred că se află amândouă în acelaşi loc.

Lauren avea şase ani atunci când a venit la mine prima oară, şi a rămas mult timp la vârsta asta. Nu mi-a trecut prin cap niciodată, dar este vârsta pe care o avea şi Fetiţa cu Îngheţata pe Băţ atunci când a plecat.

Lauren a început să crească în cele din urmă. Mai lent decât mine, dar a crescut. Şi, odată cu corpul, i-a crescut şi furia. Situaţia nu era deloc bună.

— N-am unde să-mi aşez sentimentele, îmi tot spunea.

Iar eu mă simţeam prost fiindcă ea era cea care îmi prelua durerea. Şi pentru asta o iubeam, orice ar fi făcut. Lauren urăşte corpul nostru. Este prea mare şi păros şi nefiresc pentru ea. Nici măcar nu poate purta lucrurile care îi plac, colanţi imprimaţi cu stele sau pantofiori roz. Nu-i vin niciodată. N-au mărimile care îi trebuie ei. Probabil că incidentul acela de la mall a fost cel mai rău. Şi cel mai trist lucru care i se putea întâmpla. Mă port protector cu ea, ca un tată. I-am promis că o să-i fiu tată. Dar ştiu că nu mă descurc deloc bine. Sunt prea dat peste cap ca să-i pot fi de ajutor cuiva.

Atunci când aveam nevoie de alinare, coboram în casa dinăuntru. Olivia mă aştepta întotdeauna cu lăbuţele ei şi coada bălăngănindu-se curioasă. Olivia nu ştia nimic despre lumea exterioară. Şi asta mă bucura. Fiindcă, atunci când eram cu ea, nici eu nu voiam să ştiu.

Nimic nu e perfect, desigur. Nici măcar locul de weekend. Uneori se întâmplă lucruri neaşteptate. Apare un şlap alb sau băieţii dispăruţi de mult încep să plângă în spatele uşii de la pod.

Rămân tăcut. Se pare că am ajuns la finalul povestirii. Lauren nu mai este. Sunt atât de obosit, încât simt că sunt pe cale să mă evaporez ca apa.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, zice el. Champ şi-a dat seama.

— Ce vrei să spui?

— Champ te place. Însă în ziua aia a înnebunit şi a început să latre la tine pe stradă. Pentru o clipă mi s-a părut că zăresc ceva în ochii tăi. Ca şi cum altcineva ar fi fost înăuntrul tău. Dar mi-am spus că fusese doar în închipuirea mea.

— Era Olivia, pisica mea, îl lămuresc eu. Încerca să fugă afară. În

fine, nu contează, putem să discutăm altă dată pe tema asta.

Bărbatul se ridică, pregătit să plece, așa cum mă așteptam.

— Cine are grijă de cățel? îl întreb.

Probabil pentru că vreau să îl mai țin un pic de vorbă, știind că n-o să-l mai văd niciodată.

— Poftim?

— Cățelul tău. Ai stat cu mine o zi și o noapte. N-ar trebui să lași cățelul singur atât de mult timp. Nu-i bine.

— Dar nu l-am lăsat singur, zice el. Linda Moreno are grijă de Champ. Vede uimirea din privirea mea, așa că îmi explică: Doamna cu Chihuahua.

— Dar credeam că a dispărut. Am văzut niște afișe pe stâlpii de telefon. Aveau pe ele fotografia ei.

— A fost plecată într-o croazieră în Oceanul Atlantic. Cu un bărbat mai tânăr decât ea. N-a vrut ca fiica ei să afle. Fiica și-a făcut griji. Dar acum s-a întors. Și, în plus, frumos bronzată.

— Ce bine! spun eu.

M-a cuprins un val de fericire. Fusesem îngrijorat în privința doamnei cu Chihuahua. Mă bucuram că îi merge bine cuiva.

— Ne vedem mâine, zice bărbatul, cu toate că știu sigur că nu e cazul.

Și pleacă. Pare să fie genul căruia nu-i plac vorbele de prisos.

Se lasă întunericul – mă rog, este un fel a spune, având în vedere că sunt în oraș. Nu aprind veioza de lângă pat. Mă uit la luminile din parcare care aruncă pătrate galbene pe tavan. Vine infirmiera, iar eu mă trezesc brusc scăldat în flacăra tubului alb de neon. Îmi dă să beau apă, și numele spitalului e imprimat pe cana de plastic pe care mi-o duce la buze. Nu prea rețin denumirile și sunt și cam năuc, trezit din somn și aflat sub efectul analgezicelor, așa că-mi ia o clipă ca să înțeleg că ăsta-i spitalul ei. Mami a lucrat aici și de aici a fost concediată pentru lucrurile pe care li le făcea copiilor. E unul dintre acele cercuri ciudate pe care timpul obișnuiește uneori să le deseneze. Nu știu însă dacă mă aflu la începutul sau la capătul său. Infirmiera pleacă și mă lasă din nou singur în întuneric. Și poate că pentru întâia dată conștientizez că Mami e cu adevărat moartă.

— Se pare că nu poți să mă omori, îi spun lui Lauren. Iar eu nu pot să te ucid. Așa că va trebui să găsim o cale de a convieți.

Încerc să o găsesc; întind mâna după ea. Dar Lauren nu-i aici.

Doarme, sau poate doar mă ignoră ori pur şi simplu stă nemişcată. N-am cum să aflu dacă m-a auzit sau nu.

Mă gândesc la doamna cu Chihuahua. Sper că s-a distrat bine în vacanţă cu iubitul ei cel tânăr. Sper că se relaxează acum în casa ei galbenă şi drăguţă cu şarpantă verde.

Răsucesc cana în mână. Numele spitalului se învârte. Locul unde a lucrat Mami. Dar ea nu e aici. E acasă şi mă aşteaptă în dulăpiorul de sub chiuvetă.

Ceva mă sâcâie pe creier, nu-mi dă pace. Ceva legat de doamna cu Chihuahua şi excursia ei în Mexic. Clatin din cap. Nu e în regulă. Doamna cu Chihuahua a fost într-o croazieră, nu în Mexic. În Mexic a fost înainte. Senzaţia aceea familiară că am uitat ceva revine. După care dispare.

Bărbatul cu păr portocaliu apare în timp ce mi se fac formele de externare. Nu-mi vine să-mi cred ochilor şi mă uit de două ori, dar da, el este. Sunt foarte surprins şi, ciudat lucru, mă intimidez. Azi-noapte, noi i-am povestit atât de multe! Mă simt aproape dezbrăcat în faţa lui.

— M-am gândit că vei avea nevoie de cineva care să te ducă acasă cu maşina, zice.

Ne apropiem de casă şi încep să simt mirosul de pădure. Sunt foarte uşurat să-mi văd strada, indicatorul stradal zimţat, copacii îngrămădiţi la orizont.

Dar nu vreau ca bărbatul să-mi vadă casa cea tristă; placajul bătut în cuie la ferestre; încăperile întunecoase şi prăfuite unde trăiesc singur cu celelalte euri ale mele. Vreau să plece. În schimb, el mă ajută să cobor din maşină şi să intru în casă. O face rapid şi eficient, fără a-mi da răgaz să-mi exprim recunoştinţa.

Odată ajuns înăuntru, zăboveşte în hol, fără a părea să ia în seamă pânzele de păianjen şi starea de degradare a tuturor lucrurilor. Aşa că mă simt obligat să-l tratez cu ceva. Frigiderul emană un miros acru de lapte stricat. Simt un junghi de disperare.

— Bere, sugerează el în timp ce studiază conţinutul frigiderului.

— Sigur! exclam eu dintr-odată înveselit, apoi arunc o privire în dulapuri. Pun pariu că n-ai mâncat în viaţa ta castraveţi muraţi cu unt de arahide!

— Fii convins că ai câştiga pariul.

Ne aşezăm pe scaunele de grădină rupte din curtea din spate. Este o zi frumoasă. În soarele coborât spre asfinţit joacă puf de păpădie. Copacii şuşotesc în briza uşoară. Ridic capul şi adulmec vântul. Mă simt aproape ca un om normal care stă în curtea casei lui în căldura sfârşitului de vară bând bere cu un prieten, aşa cum face toată lumea.

— Spitalul, zice el. Probabil că ai dus lipsa ieşitului afară. Îţi place să te plimbi prin pădure.

— Aşa e, îi răspund.

— Hei! îl aud rostind, dar nu mi se adresează mie.

Pisica iese din tufiş. Pare şi mai slăbănoagă decât de obicei.

— Ce mai faci? o întreabă bărbatul.

Pisica se strecoară şi se încolăceşte în jurul piciorului ruginit al scaunului. Bărbatul pune nişte unt de arahide pe jos pentru ea şi pisica îl linge şi toarce.

— Biata de ea! zice el. A fost pisica cuiva. I-au scos ghearele şi au abandonat-o. Ce oameni răi!

Pisica se întinde la picioarele lui. În lumina soarelui, praful din blana ei se vede clar.

Încerc să mă gândesc la o întrebare pe care ar pune-o un om normal.

— Cum e să fii ranger?

— E bine, îmi răspunde el. Mi-am dorit să lucrez în aer liber încă de când eram copil. Am crescut la oraş.

Nu mi-l pot imagina printre zgârie-nori sau mergând pe trotuare aglomerate. Pare menit pentru distanţe lungi şi solitudine.

— Să ştii că noi doi am mai stat de vorbă, zice el. Uneori ne întâlnim la bar şi ne salutăm.

— Oh! fac eu.

Mi-e jenă să-i mărturisesc că nu îmi amintesc prea multe despre bar. Cred că spre final Micul Teddy a preluat treaba asta. Şi Micul Teddy nu prea ştie să discute cu adulţii. Sau poate că eram beat.

— Am ales barul ăla pentru întâlniri cu femei, îi explic. Cât de tâmpit pot să fiu?

Îi povestesc despre întâlnirea cu femeia în rochie albastră.

— Dar ai continuat să mergi acolo singur. Chiar şi după ce ţi-ai dat seama ce fel de loc e.

— Oh, am mers ca să beau, îi răspund.

Ceva se întâmplă cu aerul dintre noi. Timpul pare să se fi întins cumva. Nu-mi pot lua ochii de la antebraţul său, aşezat pe scaunul ruginit. Piele palidă şi firişoare subţiri de păr care sticlesc în soare ca sârma în flăcări.

Teama clipoceşte înăuntrul meu.

— Nu sunt o persoană normală, îi spun. E dificil să fii în pielea mea. Şi poate şi mai dificil e pentru cei din jur.

— Ce înseamnă aia „persoană normală”? Facem şi noi ce putem.

Îmi amintesc de gura strânsă pungă a lui Mami, de dezgustul ei. Mă gândesc la omul-gândac, care vrea să scrie o carte despre cât de dus cu pluta sunt eu.

— În clipa asta ceea ce ai putea tu să faci este să pleci, îi zic.

Ajung şchiopătând la maşină în clipa când îşi pune centura de siguranţă.

— N-am vrut, îi spun. Scuze! Am avut o lună foarte proastă. Un an. Dacă nu o viaţă întreagă.

Ridică din sprâncene.

— Întoarce-te, te rog! Serveşte-te cu altă bere! Şi haide să vorbim acum despre tine!

— Tocmai ce ai fost externat din spital. Probabil că ar fi mai bine să te odihneşti.

— Nu mă face să alerg după maşina ta! îl avertizez eu. Nu uita, tocmai am ieşit din spital!

Cade un pic pe gânduri, apoi opreşte motorul maşinii.

— OK! Am şi eu câteva istorii ciudate de povestit.

Îl cheamă Robert şi are un frate geamăn. În copilărie au făcut toate lucrurile pe care le fac de obicei gemenii. Şi-au păcălit mama dându-se drept celălalt, ba chiar au mers uneori în liceu la orele celuilalt. Rob era bun la ştiinţe, Eric excela la desen, literatură engleză şi celelalte materii umaniste. Aşa că au obţinut amândoi note bune. Când au crescut, au decis să nu mai facă schimb de locuri în faţa părinţilor şi n-au făcut aşa ceva vreodată cu iubitele. Era un renghi mârşav, au căzut ei de acord, pe care nu trebuiau să-l joace celor dragi. După aceea Rob nu a mai avut iubite. Nu i-a spus lui Eddie, nici măcar atunci când a cunoscut un bărbat care lucra la un restaurant din oraş şi care i-a făcut inima să bată mai tare. Între ei s-a înfiripat o relaţie.

Într-o zi, bărbatul de la restaurant l-a văzut pe Rob pe trotuarul de vizavi. Plin de iubire, a traversat şi l-a luat în braţe. Imediat ce l-a atins, şi-a dat seama că nu era Rob. Dar era prea târziu. Eric l-a bătut până ce l-a lăsat inconştient.

Bărbatul de la restaurant s-a mutat în alt oraş. Eric n-a mai vrut să aibă de-a face cu Rob, şi Rob mi-a spus că oricum nici nu-şi dorea aşa ceva.

— Totuşi, mi-a mărturisit el, e ca şi cum n-aş avea un picior. Am învăţat să merg fără. O vreme, n-am mai ieşit la întâlniri. M-am mulţumit cu câinele şi pădurea. Cel mai mult îmi plac zorile de zi, atunci când nu e nimeni prin preajmă.

Reflectez un timp la povestea lui.

— Dacă nu ţi s-ar fi întâmplat toate astea, eu aş fi mort acum, îi spun.

— Ei bine, îmi răspunde el surprins, bănuiesc că ai dreptate.

Ne aruncăm o privire scurtă. Şi pe urmă stăm amândoi în tăcere.

Pleacă atunci când dă să se întunece. Soarele coboară, iar umbra sa purpurie învăluie totul, pregătindu-se pentru noapte. În timp ce adun dozele de bere, zăresc o sclipire de galben deasupra capului, în fagul meu. Cântecul sticletelui umple asfinţitul. Păsările se întorc la mine.

OLIVIA NOCTURNĂ

Salutare tuturor! Şi bine aţi venit la primul episod din Te PISăm cu Olivia! *Veţi avea parte de un spectacol nemaipomenit. Vom discuta despre lumină – tipuri de lumină solară şi de întuneric –, ce anume face ca unele somnicuri să fie mai bune decât altele, ce vă luminează ochii la asfinţit precum lămpile nepământeşti şi aşa mai departe: ce fel de umbre vă ascund cel mai bine atunci când vă năpustiţi noaptea asupra prăzii ca o săgeată neagră a morţii.*

Dar mai întâi să ne ocupăm de o chestiune minoră. Mai precis, despre lumea de sus, aşa-zisa lume reală. Cred că putem cădea de acord cu toţii că lumea aceasta nu e la fel de bună precum cea dinăuntru. E cenuşie şi miroase urât. Nu-mi place culoarea mochetei, care acolo, sus, nu e un ţipăt frumos de portocaliu, ci umbra tedilor morţi. În fine, adevărul e că uneori urc acolo, în ciuda rezervelor pe care le am, şi asta fiindcă e bine întotdeauna să ştii cu ce ai de-a face. Câteodată ies şi afară. Nu mai sunt pisică de apartament. De jos, dinăuntru, văd şi simt acum lumea pe care înainte doar o miroseam şi auzeam. Acum, dacă vreau, pot urca sus ca să îl însoţesc pe Ted în plimbările printre frunzele de toamnă şi pot simţi muşcătura rece a primului îngheţ în zilele care devin din ce în ce mai scurte.

Dar da, să ştiţi că afară este destul de dezamăgitor. Nu-i mare scofală, aş zice. E o pisică acolo, dar nu cea pe care o iubesc. Când am văzut-o prima dată, mi-am zis Biata de tine! *Ochii ei sunt într-o nuanţă cafenie mată – când mă uit în ei, nu văd decât un animal înfometat. E mică şi slăbănoagă, n-are gheare şi merge şchiopătând şi clătinându-se. Blana nu-i străluceşte. Bărbatul cu păr portocaliu insistă s-o hrănească. Tedul ăsta arată ca un pădurar, dar e de fapt un tip foarte sentimental. Şi miroase foarte tare a prostovanul lui, ceea ce e dezgustător. Ted mi-a spus de mai multe ori că prostovanul e cel care a adulmecat mirosul de sânge şi ne-a găsit în pădure, dar eu refuz să cred c-am fost salvată în felul ăsta. În fine, ce vreau să zic este că eram curioasă să-l văd pe Ted cum se descurcă fără Olivia. Se pare că foarte bine.*

Îmi place să cobor în locul de weekend ca să o urmăresc pe geam pe

cealaltă pisică, pisica cea frumoasă, făcându-și toaleta și dichisindu-se. Pisica asta are ochi ca mărul galben, cu care se holbează în față. E una dintre noi, firește. O altă parte. Presupun că ar fi trebuit să-mi dau seama mai de mult de chestia asta. Nu vorbește. Dar sper ca într-o zi să mi se adreseze. Între timp, o să o venerez și o să aștept. Dacă va fi nevoie, voi face asta la infinit. Pot ține sub supraveghere ceea ce se întâmplă sus doar uitându-mă la televizor.

Uneori DOMNUL vine prin peretele de la bucătărie sau plutește în sus pe scări până la fereastra din acoperiș, de deasupra palierului. Se întoarce ca să se uite la mine cu ochii Lui rotunzi de pește sau prin privirea reflectată a unei muște. DOMNUL e parte din imaginația lui Ted. Mami vorbea atât de mult despre Ankou, încât Ankou a venit la noi într-un final. Zeul lui Mami și-a croit drum din îndepărtatul sat al ei din Bretania, trecând prin lumea lui Ted și lumea Oliviei. Zeii așa călătoresc, prin minți.

DOMNUL nu i-a cerut niciodată Oliviei să-i ajute pe Ted sau Lauren. Ea a vrut să fie drăguță cu ei. Era o pisică drăguță. Și eu sunt drăguță, dar am și alte trăsături.

Coarda care mă lega de Ted nu mai există. Într-un fel, îi simt lipsa. Eu și el suntem legați unul de celălalt și coarda era un simbol al legăturii noastre. Coarda era onestă și ne arăta lucrurile așa cum erau în realitate. Lumea de sus are puține astfel de indicii folositoare. E un loc rece și mohorât. Un loc prin care corpul nostru mare și gras se mișcă greoi, cu noi înăuntru, precum păpușile rusești prost cuibărite. De-a dreptul greţos, dacă e să mă întrebați pe mine.

Totuși, acum putem sta sus cu toții – eu, Ted și Lauren, plus alți câțiva ale căror nume încă nu le știu. De-abia au început să iasă la lumină. Putem vorbi sau ne putem certa acolo sus la fel de bine ca jos, în lumea dinăuntru. Uneori uit să mai cobor zile în șir. Așa încât cred că se poate spune că lumea de sus a devenit acum și casa mea.

TED

Cărarea urcă şerpuind prin ziua de toamnă. Aerul are în el ciuperci şi frunze roşii. Copacii sunt nişte degete subţiri profilate pe cer. Îl simt pe Rob cald lângă mine, cu părul ieşindu-i din şapcă în smocuri de flăcări. Numai trei luni au trecut de la dimineaţa aceea în pădure, dar mie mi se pare că a trecut o viaţă.

Toate poveştile se potrivesc una în alta. Rezonează. Şi au început cu ea, cu Fetiţa cu Îngheţata pe Băţ. Iar ea merită să aibă un martor, şi de asta ne aflăm aici.

De la parcare până la lac nu sunt decât vreo cinci sute de metri, însă ne ia ceva timp ca să ajungem. Eu nu merg, ci îmi târşâi picioarele, atent la rana mea pe cale de vindecare. Dacă nu simţi durerea, poţi să te răneşti grav.

— Pune-ţi fularul, îi spun lui Robert.

Mi-am dorit un prieten care să aibă grijă de noi. Şi ce ciudat, acum, când am unul, tot ce-mi doresc este să mă îngrijesc eu de el!

Copacii se răresc, semn că am ajuns la malul lacului. Astăzi e rece afară; sub cerul cenuşiu, nisipul arată murdar şi mohorât. Văd nişte excursionişti şi câţiva câini. Nu foarte mulţi. Lacul străluceşte ca o bucată mare de sticlă neagră. Apa e prea nemişcată, ca o pictură sau o iluzie optică. Se întinde pe o suprafaţă mai mică decât îmi aminteam. Deşi, desigur, eu sunt cel care s-a schimbat.

— Nu ştiu ce trebuie să fac, îi spun lui Rob.

Ce ar putea cei vii să le spună morţilor? mă întreb. Fetiţa cu Îngheţata pe Băţ nu mai e şi nu ştim unde a plecat. Mami nu e de fapt în dulăpiorul de sub chiuvetă, iar Tati nu e în atelier.

— Poate că nu trebuie să facem nimic, îmi răspunde Rob.

Aşa că încerc să mă concentrez cât pot de bine asupra fetiţei, să-mi amintesc că a fost cândva aici şi că acum nu mai e. Rob îşi aşază mâna pe spatele meu. Îi trimit fetei cele mai bune gânduri ale mele în apă şi pe cer şi prin frunzele toamnei şi nisip şi pietricelele de sub noi. *Te păstrez în inima mea.* Mă gândesc la Fetiţa cu Îngheţata pe Băţ pentru că simt că cineva ar trebui să o facă.

Îmi scot pantofii, chiar dacă plouă. Rob mă imită. Ne îngropăm

picioarele în nisipul umed. Ne uităm la lac, la stropii de ploaie care lovesc în cerc pielea neagră mătăsoasă a apei şi cresc şi se tot mişcă spre infinit.

Într-un târziu, Rob spune:

— S-a făcut foarte frig.

Rob e un tip practic.

Clatin din cap. Nu ştiu la ce mă aşteptasem. Nu e nimic aici.

Ne întoarcem la maşină în tăcere. Cărarea şerpuieşte în jos pe deal, către parcare. Pe poteca stropită de ploaie e ceva strălucitor. Mă aplec şi ridic obiectul. E lung, de formă ovală, rotunjit şi neted la atingere. E verde ca muşchiul de pădure, împestriţat de vinişoare albe.

— Uite ce pietricică drăguţă! îi spun lui Rob, răsucindu-mă ca să i-o arăt.

În timp ce fac această mişcare, pământul cedează brusc sub piciorul meu, glisând graţios. De sub picior alunecă pământ nebătătorit şi pietre, iar lumea se răstoarnă. Cad şi mă lovesc rău.

Ceva se rupe în mine. E ca şi cum aş fi din nou ucis. Numai că de data asta simt unda de şoc, adâncă, purpurie şi neagră. Note ascuţite cântă tare şi brutal pe nervii mei. Sentimentul explodează, îmi umple fiecare celulă vie.

Rob se apleacă deasupra mea cu gura strâmbată de îngrijorare. Zice ceva despre spital.

— O secundă, spun eu. Lasă-mă să simt!

Îmi vine să râd, dar mă abţin, căci ar fi prea dureros.

Este cărarea prin care el vine în mine, îmi spun. Barierele dintre noi sunt dărâmate.

L-am pus în buzunarul tău, zice el cu o voce clară şi tânără.

Micule Teddy, tu eşti?

În *BUZUNARUL nostru, dar tu l-ai ARUNCAT LA GUNOI.*

Vâr mâna în buzunarul de la pantaloni. De undeva ţâşneşte sânge. Mi-a pătat cămaşa.

— Ce e cu tine? mă întreabă Rob.

Fire de spaimă cenuşii şi reci răzbat din glasul său.

— *Sângerezi.*

Îşi scoate telefonul.

— Opreşte-te! aproape că ţip la el, şi văd că tonul meu îl răneşte. Aşteaptă puţin!

Degetele mele întâlnesc hârtia. O scot. *Ucigaşul.* Lista mea a fost refăcută aşa cum a fost iniţial. Ultimul nume adăugat pe ea se holbează la mine. *Mami.*

Micul Teddy nu se referă la ucigaşul de păsări. Probabil că nici n-are habar de incidentul ăla. E vorba de o altă crimă.

Am tot ÎNCERCAT să-ţi spun, zice Micul Teddy. *Dar n-ai vrut să mă asculţi.*

Amintirile lui se năpustesc asupra mea, purtate pe valul durerii. E o explozie de sentimente, culoare, pământ ud, lumina lunii pe străzi pustii. E ca şi cum te-ai uita la un film cu miros şi senzaţie de pipăit.

MICUL TEDDY

Împărţim în mod egal timpul şi suferinţa. Ted cel mare a dus-o pe Mami în pădure pentru ca ea să poată deveni zeiţă. Dar eu am văzut ce s-a întâmplat în noaptea DINAINTE.

Sunt în camera de zi. Tati a plecat deja de câţiva ani. Fetiţa cu Îngheţata pe Băţ a dispărut deunăzi de la lac. Toată lumea e FOARTE supărată.

Pe masa din faţa mea se află o coală de hârtie. O cerere de angajare. Mă desenez pe ea cu o cariocă galbenă şi între timp fredonez. Mirosul de ţigară şi de cafea arsă se strecoară pe sub uşa de la bucătărie. Doamna cu terrierul vorbeşte:

— O jumătate de conservă dimineaţa şi mâncare uscată seara, îi spune ea lui Mami. Dar numai după ce-şi face plimbarea. Dumnezeule, cât pe-aici să uit! Ferigile din ghiveci trebuie udate de trei ori pe săptămână. Nici mai mult, nici mai puţin. Unii ar zice că-i prea mult, dar eu cred că solul ar trebui să rămână permanent un pic umed pentru ferigi.

— Te poţi baza pe mine, rosteşte Mami pe un ton blând.

— Da, ştiu că pot, spune doamna cu terrierul.

Aud clinchet de chei.

— Uite, cea cu fundă verde e pentru uşa de la intrare; iar asta e pentru uşa din spate care duce în subsol la pivniţa de adăpost contra furtunilor. În general n-o folosesc. Ooo, Meeeeexic! O să beau cocteil la micul-dejun în fiecare zi. Cocteil cu umbreluţă. O să înot şi o să stau la soare şi n-o să mă gândesc la slujbă nicio secundă. Serios vorbesc.

— Meriţi o asemenea vacanţă, comentează Mami cu căldură în glas. Ai fost sub stres în ultima vreme.

— Mie-mi spui?

Tăcere, apoi foşnete şi sunetul unui sărut pe obraz. Doamna cu terrierul o îmbrăţişează pe Mami. Îmi apăs urechea de uşă cât pot de tare. Sunt gelos, sunt PLIN de oţet.

Stau la fereastră şi o urmăresc pe Mami cum iese din casă după

căderea întunericului. Ţine în mână o valiză mare şi mă tem să nu plece în Meeeeexic cu doamna cu terrierul. Nu vreau să fiu lăsat singur. Însă valiza este goală, iar Mami o leagănă în timp ce merge. Mă holbez la ea pentru că n-am văzut-o NICIODATĂ într-o asemenea dispoziţie. Mami *NU* e genul jucăuş. Ştiu că n-ar vrea să fie văzută nici de mine, nici de altcineva. În seara asta toate felinarele de pe stradă sunt stinse. Cred că Mami a avut noroc cu copiii care au aruncat cu pietre şi le-au spart.

Mami se duce în pădure. Lipseşte mult timp şi aproape că izbucnesc în plâns, fiindcă de data asta chiar a PLECAT.

Aştept şi tot aştept.

Îmi pare că trec multe ore, însă de fapt n-au fost probabil decât una sau două. Mami iese din pădure. Merge pe partea unde umbrele lungi şi întunecate ale copacilor cad peste trotuar. Când traversează porţiuni luminate de lună văd că valiza e acum grea. O trage încet pe rotilele mici. Trece pe lângă casa noastră fără a se opri sau a-i arunca măcar o privire! Sunt surprins. Unde ar putea să meargă?

Şarpanta verde a casei doamnei cu terrierul pare cenuşie în lumina lunii. Mami dă ocol casei. Mă urc în pat şi mă ascund sub pături, dar NU dorm. După mult timp o aud cum intră silenţios în casă. Cum dă drumul la apă la chiuveta din baie ca să se spele pe dinţi. Şi pe urmă se aude alt sunet. Mami fredonează.

A doua zi dimineaţă se poartă la fel ca de obicei. Îmi dă un borcănel cu sos de mere şi o felie de pâine la micul-dejun. Mâinile îi miros a pământ umed din pivniţă. Valiza cea mare nu mai e în casă, aşa că presupun că a trimis-o în Meeeeexic fără ea. O aud cum îi spune lui Ted cel Mare să meargă la magazin ca să cumpere îngheţată.

Am tot ÎNCERCAT să-i spun lui Ted cel Mare. L-am dus de nu ştiu câte ori la casa galbenă cu şarpantă verde, dar tot n-a priceput. Cred că a ştiut dintotdeauna, undeva în adâncul fiinţei lui, că Mami era de vină. Dar spera din toată inima să nu fie aşa. Acum nu se mai poate preface că nu ştie adevărul. Bum! POC! E ca şi cum ar fi încasat o lovitură de pumn în plină figură.

Ted cel Mare plânge.

TED

— Nu te mişca! O să te doară mai tare.

Faţa lui Rob pluteşte pe cer deasupra mea. Este şi mai palidă decât de obicei.

— Trebuie să mergem să-i spunem cuiva.

Am barba udă de lacrimi.

— Ştiu unde e ea. Te rog, trebuie să mergem *acum!* Te rog!

Un alt lucru care îmi place la Rob e că nu pierde vremea să pună întrebări.

Totul se întâmplă repede şi totodată încet. Şontâcăim înapoi la maşină şi Rob ne duce la o secţie de poliţie. Acolo suntem puşi să aşteptăm mult timp. Încă mai sângerez un pic, dar nu-l las pe Rob să mă ducă la spital. „Nu”, îi spun, „nu, nu, nu, nu! NU!” NU-urile devin tot mai puternice, şi Rob se retrage, mirat. Într-un sfârşit, un bărbat obosit, cu pungi sub ochi, iese dintr-un birou şi vine la noi. Îi povestesc ce a văzut Micul Teddy. Bărbatul dă câteva telefoane.

Aşteptăm să vină cineva. E ziua ei liberă. Intră grăbită. E încălţată cu cizme de cauciuc pentru pescuit. A fost cu barca ei. Detectiva arată foarte obosită şi are o faţă ca de oposum. O recunosc de la percheziţia făcută acasă în urmă cu unsprezece ani. Mă bucur c-am recunoscut-o. Astăzi creierul chiar mă ajută! Oboseala de pe faţa detectivei care arată ca un oposum dispare pe măsură ce-i povestesc.

Aştept aşezat pe un alt scaun de plastic. Sunt tot la secţia de poliţie? Nu, locul ăsta e plin de oameni răniţi. Sunt la spital. Îmi vine şi mie rândul în cele din urmă şi sunt cusut, ceea ce mi se pare ciudat. Refuz analgezicele. Vreau să simt totul. Viaţa e atât de scurtă!

Rob mă duce cu maşina acasă în zori. Când intrăm pe stradă, văd un camion oprit în faţa casei ei. Şi alte maşini cu luminiţe frumoase roşii şi albastre care-şi aruncă lucirile peste casa galbenă cu şarpantă verde. Doamna plânge şi-şi ţine strâns Chihuahua, ca să îl aline. Câinele o linge pe nas. Îmi pare rău pentru ea. Doamna cu Chihuahua s-a purtat întotdeauna foarte drăguţ. Mami nu i-a făcut rău corpului ei, dar a rănit-o altfel.

Poliţiştii montează panouri albe mari în jurul casei doamnei cu

Chihuahua pentru ca nimeni să nu poată vedea ce se petrece dincolo de ele. Stau la fereastra din camera de zi şi-i urmăresc, deşi nu pot vedea nimic. Le ia câteva ore. Bănuiesc că au fost nevoiţi să sape adânc. Mami era o persoană meticuloasă. Stăm cu toţii acolo, treji şi cu corpul nostru în alertă, cu ochii pe paravanele albe. Micul Teddy plânge fără zgomot.

Când o scot afară, ştim că e ea. Fetiţa cu Îngheţata pe Băţ. O simţim în clipa când trece prin faţa noastră. Mirosul ei pluteşte în aer precum cel de ploaie.

Doamna vecină nu s-a întors. Am auzit-o cum striga numele fetiţei în timp ce fugea de mine prin pădure. Iar asta mi-a dat de gândit. I-am povestit despre ea detectivei cu faţă de oposum. Mi-a părut rău pentru doamna vecină – chiar şi după cele întâmplate între noi – atunci când poliţia i-a intrat în casă şi i-a scotocit printre lucruri. Venise rândul ei la percheziţie. Şi pe urmă s-a aflat că era sora Fetiţei cu Îngheţată pe Băţ. Când am auzit vestea, mi-am spus: *Acum sunt amândouă moarte.* Am fost sigur de asta. Deşi nu ştiu de ce.

Caseta cu etichetă galbenă a lui Mami a fost găsită în casa doamnei vecină. Pe ea erau înregistrate notiţele lui Mami despre Fetiţa cu Îngheţata pe Băţ. Detectiva cu faţă de oposum mi-a spus că, din câte se pare, fetiţa era deja moartă atunci când a luat-o Mami. Totuşi, nu sunt în stare să mă gândesc la asta.

Sunt sigur că Mami a confundat-o pe fetiţă cu un băiat. Mami nu-şi murdărea niciodată mâinile cu fete. Aşa că totul s-a întâmplat din cauza unei serii de împrejurări. Un tuns, o excursie la lac, o rătăcire pe drum. Mă doare inima când mă gândesc la toate astea şi cred că durerea nu va pieri nicicând. E ca o tăietură care nu se vindecă niciodată.

Stau cu detectiva cu faţă de oposum în curtea din spatele casei şi bem sifon. Ne dor degetele de la smulsul atâtor cuie. În jurul nostru zac grămezi de placaje. Casa arată tare ciudat cu ferestrele neacoperite. Mă tot aştept să-mi facă cu ochiul. La soare e cald încă, însă la umbră este rece. Frunzele căzute pe pământ în strat gros sunt roşii şi portocalii şi maro, toate nuanţele din părul lui Rob. Iarna va veni în curând. Îmi place iarna.

Îmi place şi detectiva cu faţă de oposum, dar încă nu sunt pregătit să

o invit în casă. Privită de alţi ochi, casa devine de nerecunoscut pentru mine. Ea pare să înţeleagă.

— Ştii unde este mama ta?

Detectiva cu faţă de oposum îmi pune întrebarea brusc, în mijlocul unei alte conversaţii despre lutrele de mare (ştie foarte multe lucruri despre ele). Zâmbesc, pentru că îmi dau seama că-i place conversaţia despre lutrele de mare, dar se foloseşte în acelaşi timp de ea ca să încerce să mă prindă pe picior greşit ca să-i fac mărturisiri. La urma urmei este detectivă, şi-mi place că e bună în meseria ei.

— Ce zici, e cazul s-o mai caut? zice ea. Trebuie să-mi spui, Ted.

Mă gândesc ce să-i răspund. Mă urmăreşte cu atenţie şi aşteaptă.

Nu ştiu prea multe lucruri despre lume, dar ştiu ce ar urma dacă ar fi găsite oasele. Săpături, fotografii în ziare, emisiuni TV. Mami readusă la viaţă. Copiii ar merge noaptea la cascadă ca să se sperie unii pe alţii şi ar inventa poveşti despre infirmiera criminală. Mami ar rămâne zeiţă.

Nu. De data asta va trebui să moară de-a binelea. Iar asta înseamnă să fie uitată.

— Mami nu mai e, îi răspund. E moartă. Te asigur. Asta e tot.

Femeia cu faţă de oposum mă priveşte lung.

— Bun, atunci conversaţia asta n-a avut loc niciodată, zice ea.

O conduc la maşină. În timp ce mă întorc în casă, observ că ultimul „s” din indicatorul stradal s-a cam şters. Dacă mijeşti ochii, s-ar putea să nu-l vezi deloc. *Strada Needles*[2]. Mă înfior şi intru în casă.

Omul-gândac a dispărut. Biroul lui a fost golit. Am fost şi am văzut. Acum şedinţele le ţin cu femeia-gândac. Mi-a recomandat-o doctorul cel tânăr de la spital. Femeia-gândac vine uneori acasă la mine şi alteori merg eu la cabinetul ei, care arată ca interiorul unui aisberg rece şi alb. Şi conţine numărul normal de scaune. Femeia-gândac e o persoană foarte drăguţă şi n-arată deloc ca un gândac. Dar încă am probleme cu memorarea numelor. Şi s-au schimbat atât de multe lucruri între timp! Poate că n-am nevoie decât de un singur lucru mărunt care să rămână la fel.

Femeia-gândac mi-a sugerat să ascult din nou înregistrările de pe

---

[2] *Needles,* „ace”, în lb. eng., spre deosebire de *Needless,* „inutil”, numele original al străzii (n. red.).

casete, în caz că am uitat ceva. Descopăr cu surprindere că am folosit douăsprezece casete. Nu credeam că înregistrasem atât de mult, dar tocmai de aia am nevoie de casete, nu-i aşa? Fiindcă memoria mea nu-i deloc bună.

Casetele sunt numerotate, aşa că încep cu cea purtând numărul 1. Primele douăzeci de minute sau ceva de genul ăsta sunt aşa cum mă aşteptam. Două reţete şi nişte gânduri de-ale mele despre luminiş şi lac. Urmează o pauză. Mă gândesc că altceva nu mai e înregistrat, aşa că întind mâna ca să opresc casetofonul, când dintr-odată peste tăcerea benzii se aude o răsuflare. Cineva inspiră şi expiră. Răceala îmi cuprinde braţele şi picioarele. Nu-i răsuflarea mea.

Şi pe urmă începe să vorbească o voce ezitantă şi afectată:

Eram ocupată, îmi lingeam partea din labă care mă mânca atunci când m-a strigat Ted. La naiba, nu e deloc un moment bun!

Inima îmi sare din piept. Nu se poate, nu e ea – şi totuşi este. *Olivia,* frumoasa mea pisică pierdută. N-am ştiut că poate să vorbească. Nu mă mai mir că nu găseam niciodată casetofonul. Vorbeşte cu o voce dulce, îngrijorată, pe un ton didactic. E deopotrivă minunat şi trist să o aud, e ca şi cum m-aş uita la o poză de-a mea din copilărie. Îmi pare rău că noi doi nu am stat niciodată de vorbă. Acum e prea târziu. Ascult şi tot ascult. Nu ştiu de ce, dar plâng.

Integrare, aşa se numeşte, mi-a explicat femeia-gândac. E ceva ce se întâmplă uneori în situaţii ca a noastră. Cuvântul „integrare” sună a ceva legat de producţia dintr-o fabrică. Cred că Olivia şi cealaltă nu voiau decât să fie împreună. Oricum, Olivia nu mai este şi nu se va întoarce niciodată.

Femeia-gândac îmi repetă că trebuie să las sentimentele să mă cuprindă, nu să le blochez afară, şi asta şi fac. E foarte dureros.

Pe înregistrările Oliviei apar şi alte voci pe care nu le recunosc. Unele nu folosesc cuvinte, ci mormăieli şi pauze lungi şi plescăituri şi cântece stridente. Sunt aceleaşi voci care se mişcă prin mine gemând ca nişte fantome mici şi reci. În trecut, am încercat să le încui în pod. Acum nu mă grăbesc, doar stau şi le ascult. Am petrecut prea mult timp cu urechile astupate.

În ultima vreme am început să mă trezesc în zori. Ies încet la suprafaţă din visul plin de pene roşii şi galbene. Mintea mea rezonează de sunete verzi şi de gânduri care nu sunt ale mele. Simt gust de sânge

în gură. Nu ştiu niciodată al cui vis îl voi visa în noaptea următoare. Însă în zilele astea corpul chiar se odihneşte, în loc să fie folosit de altcineva în timp ce dorm. Aşa că merită.

Au apărut şi alte schimbări. Trei zile pe săptămână lucrez în bucătăria unui mic local fără pretenţii aflat în partea cealaltă a oraşului. Îmi place drumul pe jos până acolo, îmi place să văd oraşul crescând încet în jur. Deocamdată spăl vase, dar mi s-a spus că e posibil ca în curând să mi se permită să ajut la prepararea mâncărurilor prăjite. Astăzi însă nu mă duc la muncă – ziua asta e numai pentru noi.

Fără placajul bătut peste ferestre, casa pare făcută din lumină. Mă dau jos din pat cu atenţie ca să nu rup copcile din dreptul coastelor. Corpul nostru e un peisaj de cicatrice, dar şi de răni noi. Mă ridic în picioare şi, pentru o clipă, în adâncul nostru se duce o luptă. Corpul se leagănă primejdios şi ni se face greaţă tuturor. Lauren e îmbufnată şi mă lasă să preiau controlul. Reuşesc să ne echilibrez rezemându-mă cu o mână de perete şi respirând adânc. Ziua e plină de lupte dintr-acestea seismice, îngreţoşătoare. Dar învăţăm pe parcurs. Nu e uşor să-i ţii simultan în inimă pe toţi.

Poate că astăzi, mai târziu, Lauren va prelua corpul. Va călări bicicleta şi va desena, sau poate că vom merge în pădure. Dar nu în luminiş sau la cascadă. Nu mergem acolo. Rochia albastră din organza putrezită, vechea ei gentuţă, oasele ei – toate astea trebuie lăsate în pace pentru a nu mai fi zei şi a reveni la statutul de simple lucruri vechi.

Ne vom plimba pe sub copaci şi vom asculta sunetele pădurii toamna.

Detectiva cea obosită şi cu faţă de oposum şi colegii ei din poliţie cercetează pădurea din apropierea lacului. Vor să-i găsească pe băieţii luaţi de Mami. Nu mai puţin de şase cred ei că s-au strâns de-a lungul anilor. E totuşi dificil de spus exact, căci mulţi copii se rătăcesc. Majoritatea celor căutaţi provin din familii triste sau nu aveau deloc familie. Mami i-ar fi ales pe cei a căror absenţă nu ar fi fost simţită. Fetiţa cu Îngheţata pe Băţ a fost marea excepţie, pentru că avea părinţi iubitori.

Poate că băieţii vor fi găsiţi cândva. Până atunci, nu pot decât să sper că se odihnesc în pace sub verdele pădurii, îmbrăţişaţi de pământul primitor.

Poate că spre seară Olivia Nocturnă va moţăi cu mine pe canapea, urmărind un serial cu monştri pe roţi la televizor. Când se va lăsa noaptea, vor ieşi la vânătoare. O clipă de nelinişte mă străbate ca atingerea uşoară a unei frunze ude pe ceafă. Olivia Nocturnă e mare şi puternică.

În fine, azi e o zi frumoasă şi e momentul pentru micul-dejun. Trec pe lângă camera de zi şi arunc o privire înăuntru, atât cât să-mi admir noua mochetă. Are în ea toate culorile: galben, verde, ocru, magenta, roz. Îmi place la nebunie. Presupun că după plecarea lui Mami aş fi putut arunca oricând mocheta aia albastră veche. Ce ciudat că nu mi-a trecut prin cap să o fac niciodată până ce nu s-au întâmplat toate cele!

Mergem în bucătărie. Deocamdată n-am descoperit decât un singur lucru care ne place tuturor să mâncăm. Uneori îl preparăm dimineaţa la micul-dejun. Descriu întotdeauna ceea ce fac, ca să ţinem minte cu toţii. Nu mai am nevoie să-mi înregistrez reţetele.

— Bun, iată cum vom proceda! încep eu. Scoatem nişte căpşuni proaspete din frigider. Le spălăm sub un jet de apă rece de la robinet. Le aşezăm într-un castron.

Le privim cum strălucesc în razele soarelui de dimineaţă.

— Le putem usca ştergându-le cu un şervet, continui, sau putem lăsa soarele să-şi facă treaba. E la alegerea noastră.

Înainte tăiam căpşunile în sferturi cu un cuţit bont pentru că nu ţineam nimic ascuţit în casă. Acum însă am pe blatul din bucătărie o grămadă de cuţite de *chef.*

— Asta se numeşte „încredere”, comentez în timp ce tai căpşunile. Unii dintre noi mai au încă mult de învăţat pe tema asta, dacă pricepeţi ce vreau să zic.

Lauren ar cataloga probabil cele spuse acum de mine drept glumă de tătic.

Atunci când pătrunde în ea, lama cuţitului reflectă carnea roşie a fructului. Mirosul este dulce şi pământos. Îi simt pe unii dintre ei cum se agită de plăcere.

— Simţiţi mirosul? îi întreb.

Trebuie să am grijă cu cuţitul atât de aproape de degete. Nu-mi mai pasez durerea celorlalţi.

— Bun, după ce tăiem căpşunile în felii cât mai subţiri, turnăm deasupra oţet balsamic. Dintr-acela vechi şi gros ca siropul. Luăm trei frunze de busuioc din ghiveciul de pe pervazul ferestrei. Le tăiem în

panglici înguste şi inhalăm parfumul. Adăugăm busuiocul peste feliile de căpşuni şi oţetul balsamic.

E doar o reţetă, îmi spun, dar uneori sună ca o vrajă.

Lăsăm totul să stea preţ de câteva minute, să se amestece aromele. Folosim acest răgaz pentru a gândi sau a privi cerul, sau doar pentru a fi noi înşine.

Când decid că este gata compoziţia, spun:

— Acum pun căpşunile, busuiocul şi oţetul balsamic pe o felie de pâine.

Pâinea miroase a cafeniu şi a nucă.

— Şi macin nişte piper deasupra. Gata, este momentul să ieşim afară.

Cerul şi copacii s-au inundat de păsări. Cântecul se revarsă şi se retrage prin aer în jurul nostru. Soarele ne încălzeşte pielea şi Lauren scoate un mic oftat.

— Şi acum mâncăm, spun eu.

NOTA AUTOAREI

Dacă nu aţi apucat să terminaţi de citit *Ultima casă de pe strada Needless,* vă rog să lăsaţi pentru mai târziu spoilerul lung care urmează.

Iată cum am ajuns să scriu o carte despre supravieţuire deghizată în roman horror. În vara lui 2018, scriam despre o pisică fără să reuşesc să-mi dau seama de ce. Dintotdeauna fusesem fascinată de aparenta uşurinţă cu care cei total lipsiţi de empatie leagă relaţii de ataşament profunde şi pasionate cu animalele lor de companie. Se pare că Dennis Nilsen, criminalul în serie, a avut o relaţie funcţională cu o singură creatură, şi anume câinele său Bleep. Îl iubea pe Bleep şi soarta acestuia a fost singurul lucru care l-a îngrijorat după ce a fost arestat. Aşa că mi-am zis: *Poate că asta-i povestea pe care o cauţi, cea asupra căreia ar trebui să te concentrezi.* Pisica Olivia, care locuieşte cu Ted şi îi oferă zilnic alinare, deşi el a răpit o fetiţă pe nume Lauren pe care o ţine captivă. Totuşi, povestea nu înainta aşa cum trebuie. Personajul Ted nu părea să se dezvolte ca ucigaş sau ca răpitor. Iar eu îi tot găseam motive de a fi compătimit. Povestea lui părea una despre suferinţă şi supravieţuire mai degrabă decât cea a unui prădător. Iar Olivia nu se comporta întru totul ca o pisică. Avea într-adevăr trăsături pisiceşti, însă vocea ei nu părea nici umană, dar nici felină, ci altfel. Părea să fie parte din Ted. La fel şi Lauren, fata aparent prizoniera lui Ted.

Cercetam efectele abuzului asupra minorilor când am dat peste un videoclip pe internet în care o tânără pe nume Encina îşi prezenta tulburarea disociativă de identitate de care suferea. Vorbea cu mare francheţe şi compasiune despre alter egoul ei mai tânăr. Se purta cu el ca şi cu propriul copil, adoptând o atitudine maternă, îngrijindu-l şi asigurându-se că nu e copleşit de spaime sau forţat să facă activităţi improprii vârstei sale, ca de exemplu să şofeze. Alter egoul a ieşit pentru un timp în faţă şi a vorbit. A povestit despre cât de singură se simte pentru că niciun copil nu vrea să se joace cu ea, pentru că e captivă într-un corp prea mare, iar ei nu pot înţelege. În timp ce le

urmăream vorbind pe ele două, am simţit că viziunea mea asupra vieţii se schimbă. Filmuleţul este listat în bibliografia *What It's Like To Live With Dissociative Identity Disorder (DID).* Am înţeles că nu scriam o carte despre o pisică pe nume Olivia, o fată pe nume Lauren şi un bărbat pe nume Ted. Ci despre cineva care adunase în el toate aceste personalităţi. Nu era un roman horror, ci o carte despre supravieţuire şi speranţă şi despre modul în care mintea este capabilă să facă faţă spaimei şi suferinţei.

Auzisem de tulburarea disociativă de identitate (TDI). Este o condiţie psihologică ce stă la baza multor intrigi de tip horror. Dar urmărind sistemul Encinei descriind felul în care personalitatea lor se divizase pentru a face faţă abuzului, am simţit cum o bucată din lume pe care nu o înţelesesem niciodată îşi găseşte dintr-odată locul. Lumea mi s-a părut mai ciudată, şi în acelaşi timp mai reală. A fost un soi de miracol, dar, pe de altă parte, faptul că mintea putea şi trebuia să facă asta pentru a rezista mi s-a părut perfect logic.

Am sunat-o pe o prietenă psihoterapeut care lucrase, printre alţii, cu supravieţuitori ai traficului de carne vie şi torturii.

— Chiar e real? am întrebat-o. Chiar se întâmplă aşa ceva?

Nu reuşeam să mă exprim prea clar.

— Din experienţa mea, e cât se poate de real, mi-a răspuns ea.

Timp de mai bine de un an am coborât într-o vizuină de iepure lungă citind tot ce mi-a căzut în mână despre TDI. Am înţeles dintr-odată ce fel de carte voiam să scriu şi unde voiam să ajung.

În comunitatea terapeuţilor şi în rândurile publicului larg există opinia împărtăşită de mulţi cu mare fermitate că această tulburare nu există. Se pare că TDI constituie o ameninţare la adresa opiniei generale despre lume şi viaţă. Poate că din cauza interferenţei cu conceptul sufletului – ideea că într-un corp poate trăi mai mult de o persoană este cumva înfricoşătoare. Şi perturbă cu siguranţă principiile călăuzitoare ale multor credinţe religioase.

Poveştile despre aceste tulburări sunt fără excepţie înfiorătoare. E vorba, în esenţă, de ultima resursă la care oamenii pot apela în faţa durerii şi fricii. Sunt recunoscătoare în mod particular celor de la First Person Plural, unul dintre cele mai importante grupuri de sprijin pentru persoanele cu tulburare disociativă de personalitate din Regatul Unit, care m-au ajutat să înţeleg mai bine această condiţie psihologică complexă. În bibliografia anexată acestui roman găsiţi

adresa site-ului lor, ca şi alte surse online.

Pe parcursul unei după-amiezi lungi am stat de vorbă cu o persoană care suferă de tulburare disociativă de personalitate şi lucrează cu oameni aflaţi în aceeaşi situaţie. Ea şi alternantele sale mi-au cerut să le protejez anonimatul. Prima noastră întâlnire a fost într-o gară, apoi am mers la o cafenea din apropiere ca să discutăm. Şi eu, şi ele am fost tulburate şi rezervate la început. Era vorba de lucruri intime, dificil de discutat cu un străin. Până la urmă însă s-au deschis şi mi-au descris cu sinceritate trecutul lor şi viaţa pe care o duc.

Mi-au explicat că la început TDI nu se manifestă ca o condiţie psihologică, ci aplanează tensiunile insuportabile din mintea copilului şi practic îi salvează viaţa. Abia mai târziu, la maturitate, când acest rol al său nu mai este necesar, ea se transformă într-o tulburare psihologică. Mi-au povestit despre unul dintre alter egourile lor, „Legs", care nu vorbeşte. Singura funcţie îndeplinită de Legs era aceea de a-i duce înapoi la culcare după ce erau abuzaţi. Mi-au descris felul în care, în timpul abuzului, îşi alungau diferite părţi afară din corp. Nu reţineau decât degetul mare de la picior, pe care îl foloseau după aceea pentru a desena corpul şi a-l aduce înapoi. Mi-au spus că unele dintre personalităţile alternante dispreţuiau părţile din corp care sufereau abuzuri. Altele nu înţelegeau de ce se află într-un corp care nu reflectă cine sunt ele în termeni de vârstă, gen sau aspect fizic. Şi lucrul acesta le înfurie. Unele alternante vor să-i facă rău corpului. Altele încearcă să păstreze distanţa, să rămână „ambalate în vid", complet detaşate de restul sistemului. Vor să trăiască o viaţă separată, paralelă. Misiunile diferitelor alternante sunt clar definite. De pildă, alter egoul care are slujbă se va purta întotdeauna cu răceală faţă de membrii familiei sau un partener care îi telefonează, sau vine să îl vadă în timpul zilei. El nu se ocupă decât de slujbă, şi nimic altceva.

Mi-au descris cât de diferit funcţionează memoria pentru fiecare dintre ei. Fiecare alter ego are propriile experienţe de viaţă. Memoria nu este liniară, ci se adăposteşte într-o serie de compartimente.

— Eu nu voi şti niciodată cum e să-ţi aminteşti lucruri aşa cum o faci tu, mi-au spus ei.

Din această cauză, sarcini aparent simple devin dificile. De exemplu, atunci când gătesc după reţetă, nu-şi pot aminti decât patru ingrediente în acelaşi timp. Reţinerea prea multor informaţii este periculoasă pentru ei pentru că presupune posibilitatea de a fi obligaţi

să ţină minte şi alte lucruri. Uneori lasă o pauză între apariţii, abandonând corpul gol pentru un moment pentru a nu împărtăşi experienţa trăită cu celelalte alternante. Mi-au povestit cât de greu le este să facă bagajele pentru vacanţă; cum să împacheteze lucrurile fiecăruia, hainele pentru toate alternantele de vârste diferite. Mi-au descris lumile lor interioare, locurile unde alter egourile se reunesc: o fermă aflată în centrul unei bifurcaţii de drumuri de unde duşmanii pot fi văzuţi indiferent din ce direcţie ar putea să apară; un loc de joacă păzit de armate; o plajă.

Mi-au spus că erau pe cale să se vindece. Alter egoul care obişnuia să rupă fotografii în încercarea de a distruge trecutul a încetat să o mai facă. După ani de terapie şi având propria familie, învaţă acum cum să trăiască împreună ca o singură persoană.

Spre sfârşitul întâlnirii, am întrebat-o pe acea persoană:

— Ce ai vrea ca oamenii să ştie despre această tulburare, ceva ce crezi că deocamdată ei nu înţeleg?

— Aş vrea să ştie că noi ne străduim întotdeauna să facem ce e mai bun, mi-a răspuns. Că protejăm întotdeauna copilul.

O viaţă întreagă nu ar fi de ajuns pentru a înţelege această condiţie psihologică. Cazurile prezintă multe variaţii şi tulburarea disociativă de identitate se manifestă într-o multitudine de moduri. Personajul Ted nu are la bază un caz particular. Este în întregime fictiv şi orice posibile erori îmi aparţin. Însă am încercat în această carte să le fac dreptate acelor oameni care suferă de TDI – să le rămân fidelă direcţiilor imprimate de conversaţia din după-amiaza aceea lungă, în faţa unor ceşti cu cafea care se răcea. Chiar dacă tulburarea disociativă de identitate este folosită deseori ca procedeu horror în lucrările de ficţiune, din mica şi umila mea experienţă pot susţine că în realitate este invers. Cei care îi supravieţuiesc şi trăiesc cu ea năzuiesc întotdeauna spre bine.

MULŢUMIRI

Lui Jenny Savill, minunata mea agentă literară, a cărei încredere în Ted, Olivia şi Lauren m-a impulsionat să continui şi care s-a bătut pentru ei trei tot timpul, nu-i pot spune decât un mare „mulţumesc”. Stelele s-au aliniat probabil în ziua când ne-am cunoscut. Recunoştinţă veşnică şi agentului meu din SUA, Robin Straus, şi colegei sale, Katelyn Hales, care au lucrat neostenit pentru a duce această carte în ţara lor.

Redutabila şi neobosita Miranda Jewess a redactat cartea cu fermitate şi blândeţe deopotrivă până la forma ei finală. Presupun că a fost un demers asemănător cu plimbarea unui grup de caracatiţe cu maşina prin Piccadilly. Sunt plină de admiraţie faţă de ea, ca şi faţă de Niamh Murray, Drew Jerrison şi întreaga echipă de la Viper care n-a pregetat să-i acorde tot sprijinul tipăririi acestui roman. *Ultima casă de pe strada Needless* şi-a găsit redactorul american perfect în persoana lui Kelly Lonesome O'Connor şi cea mai bună casă americană la Tor Nightfire. Este o mare bucurie să poţi colabora cu aceşti editori minunaţi.

Toată dragostea şi mulţumirile mamei mele, Isabelle, şi tatălui meu, Christopher, pentru ajutorul acordat de la bun început în carierea mea. Sprijinul lor îmi e de mare folos, ca şi cel al surorii mele, Antonia, şi al familiei sale – Sam, Wolf şi River!

Mulţumiri prietenelor mele strălucite, inimoase şi foarte impresionante! Le sunt recunoscătoare lui Emily Cavendish, Kate Burdette, Orianei Elia, Deei Vanagan şi Belindei Stewart-Wilson pentru disponibilitatea de a mă asculta, de a-mi oferi un loc unde să pun capul în vremuri dificile, pentru multe vorbe de alinare, dar şi observaţii caustice, pentru paharele cu vin şi multă înţelepciune. Cea mai adâncă recunoştinţă Natashei Pulley pentru conversaţiile noastre lungi şi pentru ideile ei excelente şi simţul umorului cu care nu dă niciodată greş. Gillian Redfearn m-a sprijinit şi mi-a stat alături ca prietenă de o viaţă. Primii mei cititori, Nina Allan, Kate Burdette, Emily Cavendish şi Matt Hill, m-au încurajat să merg mai departe. Bucuria de a trăi, creativitatea şi prietenia lui Eugene Noone au fost surse de inspiraţie pentru mine timp de mulţi ani şi amintirea lui va rămâne mereu vie în

mintea mea. Îi simt puternic lipsa, la fel ca mulţi alţii.

Îi sunt profund recunoscătoare minunatului meu partener atât de talentat, Ed McDonald, pentru sprijinul acordat, pentru spiritul său generos şi ochiul editorial pătrunzător! Sunt o norocoasă. Abia aştept să văd ce aventuri ne rezervă în continuare viaţa!

Organizaţia caritabilă First Person Plural mi-a pus la dispoziţie informaţii de nepreţuit despre TDI şi mi-a deschis mintea cu privire la modul în care trăiesc persoanele ce suferă de această condiţie psihologică complexă. Prin intermediul lor, tulburarea disociativă de identitate a prins viaţă pentru mine şi nu pot decât să sper că am portretizat-o aşa cum merită în această carte.

sile sile
VIRTUAL-PROJECT

BIBLIOGRAFIE

American Psychiatric Association, 2013. *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders: DSM-5,* Arlington, VA: American Psychiatric Association

Anonim, nedatat: „About Dissociative Jess", *Dissociative Jess* [blog], https://dissociativejess.wordpress.com/about/ [accesat în septembrie 2018]

Barlow, M.R., 2005. *Memory and Fragmentation in Dissociative Identity Disorder* [teză de doctorat], University of Oregon. https://dynamic.uoregon.edu/jjf/theses/Barlow05.pdf [accesat pe 2 noiembrie 2018]

Boon, S., Steele, K. şi van der Hart, O., 2011. *Coping with Trauma-Related Dissociation: Skills Training for Patients and Therapists,* Londra: WW Norton and Co.

Chase Truddi, 1990 (1987). *When Rabbit Howls,* New York: Jove

Dee, Ruth, 2009. *Fractured,* Londra: Hodder & Stoughton

DID Research, 2017. „Cooperation, Integration and Fusion". http://did-research.org/treatment/integration.html [accesat pe 9 august 2018]

DID Research, 2015. „Internal Worlds". http://did-research.org/did/alters/internal_worlds.html [accesat pe 5 iulie 2017]

DissociaDID, 2018. *InnerWorlds (Debunking DID,* ep. 8) [video]. https://www.youtube.com/watch?v=CB4lC7D7Qrl [accesat pe 5 ianuarie 2019]

DissociaDID, 2018. *Making Our InnerWorld! Sims 4* [video]. https://www.youtube.com/watch?v=gxlhEWSCIc4 [accesat pe 5 ianuarie 2019]

DissociaDID, 2018. *Why We Wont't Talk About Our Littles (Switch On Camera)* [video], https://www.youtube.com/watch?v=ZdmPOOjIrBI [accesat pe 11 noiembrie 2018]

Hargis, B., 2018. „About Alter Switching in Dissociative Identity Disorder", *HealthyPlace* [blog], 14 iunie. https://healthyplace.com/blogs/dissociativeliving/2018/6/about-

alter-switching-in-dissociative-identity-disorder [accesat pe 11 martie 2019]

Jamieson, Alice, 2009. *Today I'm Alice,* Londra: Pan Macmillan

Johnson, R., 2009. „The Intrapersonal Civil War", *The Psychologist Journal,* aprilie 2009, vol. 22 (pp. 300-3)

Karjala, Lynn Mary, 2007. *UnderstandingTraumaandDissociation,* Atlanta: Thomas Max Publishing

Kastrup. B., Crabtree, A., Kelly, E.F., 2018. „Could Multiple Personality Disorder Explain Life, the Universe and Everything?", *Scientific American* [blog], 18 iunie. https://blogs.scientificamerican.com/observations/could-multiple-personality-disorder-explain-life-the-universe-and-everything/ [accesat pe 13 martie 2019]

Matulewicz, C., 2016. „What Alters in Dissociative Identity Disorder Feel Like", *HealthyPlace* [blog], 25 mai. https://healthyplace.com/blogs/dissociativeliving/2016/05/the-experience-of-alters-in-dissociative-identity-disorder [accesat pe 12 martie 2019]

MedCircle, 2018. „What It's Like To Live With Dissociative Identity Disorder (DID)" [video]. https://www.youtube.com/watch?v=AolLjsY4JIU [accesat pe 3 august 2018]

Mitchison, A., 2011. „Kim Noble: The woman with 100 personalities", *Guardian,* https://www.theguardian.com/lifeandstyle/2011/sep/30/kim-noble-woman-with-100-personalities [accesat pe 3 iunie 2017]

MultiplicityandMe, 2018. „Dissociative Identity Disorder Documentary: The Lives I Lead" [video], BBC Radio 1. https://www.youtube.com/watch?v=exLDx09_ta8 [accesat pe 11 decembrie 2018]

Noble, Kim, 2011. *All of Me,* Londra: Hachette Digital

Nurses Learning Network, nedatat. „Understanding Multiple Personality Disorders". https://nurseslearning.com/courses/nrp/NRP-1618/Section%205/index.htm [accesat pe 3 decembrie 2019]

Paulsen, Sandra, 2009. *Looking Through the Eyes of Trauma and Dissociation: An Illustrated Guide for EMDR Therapists and Clients,* Charleston: Booksurge Publishing

Peisley, Tanya, 2017. „Busting the Myths about Dissociative Identity Disorder”, *SANE* [blog], https://www.sane.org/information-stories/the-sane-blog/mythbusters/busting-the-myths-about-dissociative-identity-disorder [accesat în iunie 2018]

Psychology Today, 2019. „Dissociative Identity Disorder (Multiple Personality Disorder)”. https://www.psychologytoday.com/gb/conditions/dissociative-identity-disorder-multiple-personality-disorder [accesat pe 7 septembrie 1019]

Steinerg, Maxine, Schall, Marlene, 2010. *The Stranger in the Mirror: Dissociation, the Hidden Epidemic,* Londra: Harpercollins ebooks

Truly Docs, 2004. „The Woman with Seven Personalities” [video], https://www.youtube.com/watch?v=s715UTuOoY4&feature=youtu.be [accesat în noiembrie 2019]

Van de Kolk, Bessel, 2015. *The Body Keeps the Score,* New York: Penguin Random House

West, Cameron, 2013 (1999). *First Person Plural: My Life as a Multiple,* Londra: Hachette Digital

Biblioteci de surse online

https://www.aninfinitemind.com/
http://didiva.com/
http://did-research.org/index.html
https://www.firstpersonplural.org.uk/resources/training-films
https://www.isst-d.org/
http://www.manyvoicespress.org/
https://www.sidran.org/essential-readings-in-trauma/
https://www.sidran.org/recommended-titles/

DISTINS CU **BRITISH FANTASY AWARD 2022**

N-ai să crezi ce se ascunde în ultima casă de pe strada Needless!

Aceasta este o poveste despre un criminal. Un copil furat. O răzbunare. Aceasta este povestea lui Ted, care locuiește împreună cu fiica sa, Lauren, și pisica lor, Olivia, într-o casă obișnuită de la capătul unei străzi obișnuite.

Toate aceste lucruri sunt adevărate. Totuși, o parte dintre ele sunt minciuni.

Crezi că știi ce se află în ultima casă de pe strada Needless. Crezi că ai mai citit povestea asta. În pădurea întunecată de la capătul străzii e îngropat ceva. Dar nu este ceea ce crezi...

O poveste extraordinară care îi va captiva și emoționa pe cititori în egală măsură, *Ultima casă de pe strada Needless* este un roman de o frumusețe sfâșietoare, în care scriitoarea face dovada nestăvilitei sale imaginații.

DREPTURILE DE ECRANIZARE A ROMANULUI AU FOST ACHIZIȚIONATE DE ACTORUL **ANDY SERKIS** ȘI DE COMPANIA SA, **IMAGINARIUM PRODUCTIONS**.

„Un roman care îți pune cu adevărat la încercare stăpânirea de sine și își păstrează tulburătoarele secrete până la final!"
STEPHEN KING

„O capodoperă plină de suspans, deopotrivă înfricoșătoare și frumoasă. Am fost cucerit!"
JOE HILL

„Aș spune că am citit cartea asta pe nerăsuflate, dar cred că am fost prea ocupată să-mi țin respirația tot timpul."
JOANNE HARRIS

„Senzațional! [...] Nu îmi amintesc de niciun alt roman din ultimii ani care să îndrăznească atât de mult și să reușească într-un mod atât de desăvârșit!"
A. J. FINN

ISBN: 978-606-088-157-5
9 786060 881575
www.edituracorint.ro

LEDA BAZAAR